

"Sana geri dönülemez şekilde âşık oldum."

NEVRA KARATAŞ

Doğunun İncisi

MORTENA

NEVRA KARATAŞ

Doğunun İncisi

MORTENA®
YAYINLARI

Giriş

İnsan âşık olunca ayakları yerden kesilirmiş derler, gerçekten de öyleymiş. Ayakları yerden kesilir, dünyadan soyutlanır ve bir insanla peri masalında yaşayacağını sanırmış. Aslında, gerçekten âşık olduğu zaman bunların hepsi oluyormuş. Ben de böyle bir aşkı bulmuştum ve bir ömür boyu o masalın içine gömülmeye hazırdım.

Sevda, bana göre sevdiğine kıyamamaktı. Kendinden önce onu düşünmek, her koşulda sevdiğine inanmak ve onun yanında olmaktı. Böyle bir sevda yaşıyordum. Böyle bir âşık olmuştum. Ayaklarım yerden kesilmiş miydi bilmiyordum ama dünyadan soyutlandığım anlar, sadece onun yanında olduğum zamanlardı. Amcamın adamları yüzünden bana kimsenin yaklaşmak istemediği o zamanların birinde, cesurca yanıma gelerek kendini tanıtmış ve arkadaşlığımı istemişti. Bu cesareti gözümde onu bambaşka bir yere taşımıştı. O, artık benim kahramanımdı. Çevremdeki adamlara, amcama ve beni isteyen o Sami denen adamın tehditlerine rağmen beni sevecek bir adamdı. Üzülmeyeyim diye sürekli beni güldüren, biri bana baktığı için kıskançlıktan ölen ve ona ait olmam için bir an önce benimle evlenmek isteyen yürekli adamdı o.

Yine abimden zar zor izin alıp sevdiğim adamın yanına gelmiştim. Yalan söylemek, özellikle abime yalan söylemek hoşuma gitmiyordu. Fakat Yusuf aradığında ona hayır diyemiyordum. Sıkışıp kaldığım ve abimden başka sevdiğim bir insanın olmadığı bu evden çıkmak, hatta kaçmak bana iyi geliyordu. Gözlerden uzak bir köşede yan yana otuyorduk. Yusuf beni çok mutlu ediyor; her bir sözüyle beni bambaşka anlara sürüklüyordu. Böyle yakışıklı, ne istediğini bilen bir adamın beni sevmesi öyle güzeldi ki. Yusuf sürekli beni özlediğini yineliyordu, ondan böyle cümleler duymak hoşuma gidiyordu.

"Seni özlemekten bir gün öleceğim."

"Öyle söyleme Yusuf, üzülüyorum."

O müthiş gülümsemesiyle bana karşılık verdi. Uzun, kumral dağınık saçları vardı ve bu, onu daha çekici yapıyordu.

"O zaman sen de görüşmemiz için bir daha bu kadar ara verme. Seni göremeyince çıldıracak gibi oluyorum İnci," dediğinde içimdeki çocuk çığlık çığlığa 'Yusuf' diye bağırdı. O çocuk aynı zamanda hep bir şeyler eksik, yanlış diyordu ama abime söylediğim yalan yüzünden bunun vicdanımın sesi olduğunu düşünüyor, üzerinde çok durmuyordum.

"Biliyorsun, bu kadar sık çıkabilmem bile çok iyi aslında. Şimdi bile amcamın adamlarını ne kadar zor atlattım biliyor musun?" Heyecanla devam ettim. "Hem yakında dershaneye de başlayacağım. O zaman her gün görüşeceğiz."

Aşk dolu bir ifadeyle bana yaklaştığında gülümsemem yüzümde dondu. Hızla geri çekildim. Bu tavrımın onu üzdüğünü fark etsem de elimde değildi. Dışarıda bana yaklaşmasına, elimi tutmasına izin veremezdim. Ne kadar âşık olsam da bu benim kişiliğime tersti. Bir başkasına normal gelebilirdi ama ben özelimi ulu-

orta yaşamayı sevmiyordum. Birilerinin bizi izliyor olması fikri huzursuzca içimi kemiriyordu. Çok nadir görüşebiliyorduk ve bu duyulursa tüm aşirette adımın çıkmasını kimse engelleyemezdi. Malatya'nın en tanınmış ailelerinin birine mensupken illâki bir tanıyan çıkardı zaten. Aslında onunla burada böyle oturmak da beni rahatsız ediyordu. Yine de o kadarına hayır diyemiyordum.

"İnci, güzel gözlüm. Sana zarar vereceğimi mi düşünüyorsun?"

"Hayır Yusuf, öyle değil. Sadece... Biliyorsun işte, burada olmam bile doğru değilken abimin yüzünü yere eğecek bir şey yapmak istemiyorum." Beni anlamasını istiyordum.

Dudaklarında çok da mutlu olmayan bir tebessüm belirdi. "Bu durum benim de hoşuma gitmiyor İnci. Seninle rahat rahat görüşebilmek istiyorum. Bunun için ne gerekiyorsa yaparım."

Buna hazır mıydım bilmiyordum. "Çok erken değil mi Yusuf? Yani demek istediğim birbirimizi yeni tanıyoruz," dedim çekinerek. Üzgün bakışlarını gözlerime çevirdi. Oysa onu üzmeyi hiç istemiyordum.

"Artık benden kaçtığını düşünmeye başlıyorum."

Evet, gerçekten üzülmüştü. "Hayır Yusuf. Sadece sonradan bunun bir hata olduğunu düşünmeni istemiyorum. Birçok birliktelik öyle bitiyor biliyorsun. Ben bir defa olsun, sonsuz olsun istiyorum."

Yeniden sevgiyle gülümsedi. "İnan bana sen benim ilk aşkımsın ve son olacaksın biliyorum."

Sözleri içimdeki kelebeklerin sayısını âdeta ikiye katlamıştı. "Önümüzde uzun ve zorlu bir yol var, Yusuf. Kazanmam gereken bir sınavım var. Bu sefer çok çalışmalıyım ve daha dikkatli olmalıyım. Amcamların sorun çıkarmaması için uğraşırken seninle ilgili aklıma takılan soruları halletmek istiyorum."

"Ne gibi sorular İnci?"

"Biliyorsun amcam okumamı istemiyor. Abim olmasa bu kadar bile okuyamayabilirdim. Sen bu konuda ne düşünüyorsun? Yani ben sorun çıkarmayacağını düşünüyorum. Çünkü hayalim öğretmen olmak."

"Bunu nasıl düşünürsün İnci? Senin mutlu olman için her şeyi yaparım. Ömrüm boyunca yanında olup her isteğini gerçekleştirmek için çabalayacağım." Bu sefer ona aşkla bakan bendim. Onu seviyordum. Beni mutlu ediyor, sürekli bana odaklı yaşıyordu.

Yusuf benim ilk aşkımdı ve sonsuza kadar da öyle kalacaktı.

"Yusuf beni hiç bırakmayacaksın, biz hiç ayrılmayacağız değil mi?" diye sorduğumda anlam veremediğim bir gölge gözlerine ulaştı. Yine üzülüyordu, sanırım ona güvenmediğimi düşünüyordu. Hızlı bir açıklama getirdim. "Sakın yanlış düşünme, sana güveniyorum. Sadece bunu duymaya ihtiyacım var."

Gülümsedi, acı çeker gibiydi. "İnci... Sen benim hayatımın dönüm noktası oldun. Uzun zamandır, çok uzun zamandır bu kadar sevilmemiştim. Sen beni bu kadar güzel severken ve gerçek bir yuvadaymışım gibi hissettirirken seni nasıl bırakırım? Bana hayatın renkli ve yaşanılır olduğunu yeniden gösterdin. Bir zamanlar kaybettiğim mutluluğu yaşıyorum. Güzel gözlüm, sen artık yaşamamın tek sebebisin."

Sözleri bittiği an gözümden bir damla yaş düştü. İşte benim sonsuz aşkım oydu. Hayatımın anlamı, bir ömür yanımda olacak olan sevdiğimdi. Gözüm ondan başkasına değmezdi artık onun da değmeyeceği gibi. Yusuf benim ruh eşimdi, beni asla bırakmazdı.

Benim de onu bırakmayacağım gibi...

Bölüm 1

Adım İnci. Hayatımın da bir inci gibi saf ve temiz olmasını isterdim fakat ne yazık ki öyle değildi. Acaba abim adımı İnci koyarken ne düşünmüştü? Bunu sormak hiç aklıma gelmemişti. Kalbi sadece bana karşı sevgi dolu olan abimin, ismimi koyarken çok güzel şeyler düşündüğüne emindim. Tıpkı, güzel giden hayatımın birden tepetaklak olmasının bu düşünceler içinde yer almadığından emin olduğum gibi.

Aslında nankörlük etmek istemiyorum. Aylar öncesine kadar, amcama ve gösteriş meraklısı ailesine rağmen, abim haricinde kimseyi umursamadan mutlu bir şekilde yaşıyor, bana yapılan ufak, kötü oyunları görmezden geliyordum. Abim, rahmetli babamdan kalan arazimizde bulunan madenleri işletip işleri büyütmüştü. Böylece amcamın üzerimizdeki söz hakkı biraz daha azalmıştı. Kuzenlerimin aksine daha rahattım. Okuluma gider, sınırsızca alışverişimi yapardım.

Kız arkadaşlarımla sinemaya ve daha birçok etkinliğe katılabiliyordum. Tek yasak olan, normal bile olsa erkek arkadaştı. Bu bizim gibi bir aile için hoş karşılanmazdı. Ucu bucağı olmayan aşiretimizin en önem verdiği şey, genç bir kızın adının çıkmamasıydı. Zaten her şey de burada başlıyordu işte. *Amcamın beni kendi*

çıkarları uğruna yaşça büyük bir adamla evlendirme çabası yüzünden, abimi hayal kırıklığına uğratıp kaçarak evlenmem...

Küçük dünyam anlamayacağım kadar büyük bir hızda tepetaklak olmuştu ki bunun olmaması için çok uğraşmıştım. Amcamın beni evlendirme çabalarını her zaman bertaraf edebilmiştim. Aslında etmiştik. Ama ben bu sefer başarılı olamayacağımızı düşünmüş ve bunun korkusuyla abime ihanet edip çok yanlış adımlar atmıştım.

Sınava gireceğim zaman amcamın oynadığı küçük oyun onun beni çıkarları uğruna nasıl harcayabileceğinin küçük bir kanıtıydı oysa. Belki de beni korkutan şey buydu. Amcam içindeki bu hırsla çocuklarını bile kullanmaktan çekinmiyordu ve bana karışamadığı için de içten içe delirdiğini biliyordum. Eğer onun oyununa gelmeseydim ya da abimin ortağı iş için yurt dışına gitmeseydi, abim de İstanbul'a onun yerine toplantıya gitmeyerek yanımda olur ve beni sınava o götürürdü. Ben de çoktan üniversite öğrencisi olurdum. Ama olan olmuştu ve ben sınavı kaçırarak tesadüf eseri onunla tanışmıştım.

Her şey benim aptallığım yüzünden olsa da tüm bunları yaşadım. Ama artık bitti. Şimdi tek isteğim var, karnımdaki bebeğime iyi bir anne olabilmek. Oysa sadece birkaç ay önce sınava hazırlanıyor, bulutların üzerinde geziyor, en büyük hayalimi düşünerek dolaşıyordum: Annemin, benim öğretmen olma hayalini gerçekleştirmek. Çocukları her zaman çok sevsem de sanırım öğretmen olma isteğim hiç göremediğim annem içindi. Bu şekilde sanki ona daha yakın olacak ve ailesinin izin vermediği bayrağı annem için ben taşıyacaktım. Ne yazık ki bu da olmamıştı.

Minareyi çalanın kılıfını hazırladığı gibi amcam da abimi bildiği için planını hazırlamış, heyecanımı kullanarak beni gafil

avlamıştı. Sınav yerim, hiç bilmediğim bir okuldaydı. Şoförüne verdiği talimatla okula uzun yoldan gitmemi sağlamıştı ve bu yüzden sınav saatini kaçırmıştım. Bir şey yapamamıştım. Yapılacak bir şey de kalmamıştı zaten. Hayatımıza kimsenin karışmasını istemiyordum, ancak amcamlarla bir arada yaşayınca bu mümkün olmuyordu. Zaten böyle bir şey istemek de biraz uçuk bir hayaldi. Çünkü abim, amcamdan değil aşiretten çekiniyordu.

Olası bir hatada bedeli çok büyük olurdu. Bunu ailemizdeki herkes bilirdi.

"İnci!"

Yengemin bağırmasıyla elimdeki tableti bırakarak yataktan kalktım. Yine ne istiyordu acaba? Onun eve girmesini istemiyordum. Etrafa o kadar kötü bir enerji yayıyordu ki hem ruhum hem de bedenim bundan olumsuz etkileniyordu. Kapıyı açtığımda merdivenlerde durmuş, her zamanki memnuniyetsiz ifadesiyle bana bakıyordu. Onun, bu yüz ifadesiyle bana iyi bir haber getirmeyeceğini, getirecek olsa bile bunun benim yararıma olmayacağını biliyordum. Yengem bizi sevmediğini her zaman belli ederdi. Kötü hep kötüydü işte ama ben yine de büyüklerime saygımı bozmamaya çalışırdım. Zaten farklı davransam buna başta abim kızardı.

"Efendim yenge," dediğimde sesimde bıkkınlık olduğunun farkındaydım ama elimden ancak bu kadar geliyordu.

"Amcan çağırıyor. Gel hemen!" Sözleri biter bitmez aşağı kata geri indi. Yanımda kalmaya bile tahammül edemediğini bariz belli ediyordu. Bu evden gittiğimde bayram edeceğine emindim.

Düşüncelerimi bir kenara bıraktım ve içeri geçip anahtarı aldıktan sonra kapıyı kapatarak merdivenlere yöneldim. Aşağı kat amcamlara aitti. İki katlı geniş avlusu olan son derece güzel, büyük bir evimiz vardı. Villa gibiydi ama öyle şaşalı değil, daha

çok otantik, yılların yaşanmışlığı olan üç neslin yaşadığı bir evdi ve ben evimizi seviyordum. Annemin yaşadığı evi nasıl sevmezdim? Evin erkekleri de bu konuda çok hassas oldukları için, evin eski dokusunu tahrip etmeden her beş yılda bir tadilât yaptırırlardı. Yapıdaki her bir işleme, ilk hâlinden biraz bile değişmeden özenle yenileniyordu.

Aşağıya indiğimde amcamın salonda olduğunu düşünerek direkt oraya geçtim. Tam da tahmin ettiğim gibi amcam koltuğuna oturmuş, bitmek bilmeyen işlerine ait dosyalarla ilgileniyordu. Yüzünde hiçbir ifade yoktu. Başını kaldırıp bana baktığında da ifadesi değişmemişti.

"Hah, gel İnci, otur şöyle." Oturduğu koltukta geriye yaslandı ve elindeki kalın kâğıt destesini önündeki sehpaya bırakarak gözlerime bakmaya başladı.

Tıpkı ezilmesi gereken bir böcekmişim gibi!

Bu adamın, *dünyayı ben yarattım* tavırları ondan daha fazla nefret etmeme sebep oluyordu.

Sanki bir şey olacakmış gibi hemen kaçabilmek adına kapıya yakın olan koltuğa oturdum. Karşısında hep güçlü durmaya çalışsam da bu hâli beni korkutmuş, içimin sıkılmasına sebep olmuştu. İyi bir şeyler duymayacağımı biliyordum. Amcam zaten benimle doğru düzgün konuşmazdı, o olaydan sonra hiç konuşmadı. Bir de şimdi özel olarak yanına çağırınca, ister istemez içime bir kurt düşmüştü.

Bir süre sessizce durdu ve gözlerime bakmaya devam etti. Kim bilir o kötülük dolu aklından neler geçiyordu? Ağzını açtığı anda derin bir nefes alma ihtiyacı hissettim.

"Seni isteyen biri var, biliyorsun. Sami, o şerefsize kaçmadan önce seni istiyordu, şimdi yine sana talip. Ben tamam dedim.

Haftaya gelip isteyecekler. Nasıl olsa nikâhın sahteymiş, beklemeye gerek yok!"

Öylece suratına baktım, sanırım nefes alamıyordum. Söylediklerini doğru duyduğuma emin olmak için aklımdan amcamın sözlerini tekrar ettim. Sami Bey beni yeniden istiyordu.

Bu sözlerin şaka olmasını dilerdim ama karşımdaki Sait amcamdı. Bu mümkün olamazdı... Yaşı benden oldukça büyük o adama nasıl evet derdi?

Ne hakla?

Boğazımın kuruduğunu hissederek yutkundum ve sehpaya bıraktığı kâğıtları eline alarak benimle işinin bittiğini belli eden amcama itiraz ettim. Böyle bir şey olamazdı. Olmayacaktı!

Hem o adam neden ısrarla beni istiyordu ki?

"Amca, o adamın yaşı büyük!" dedim ve aklıma başka bir şey gelmediği için kendime kızdım. Bir tür şok mu geçiriyordum acaba? Amcam başını kaldırarak gözlüklerinin üzerinden bana baktı. Her zamanki gibi yine fazla umursamaz görünüyordu. "Yaşın ne önemi var? Seni bu hâlinle kabul ediyor. Daha ne istiyorsun?" Sertçe söylediği sözler üzerine öfkem ikiye katlandı ve bir an konuşamayacağımı hissettim.

Bu nasıl bir ithamdı? Ekmeğimi aşımı veriyordu sanki. Başına kalmışım ve benden kurtulmak istiyormuş gibi konuşması beni deli ediyordu. Saygısızlık etmek istemiyordum ancak onun amacı bir taşla iki kuş avlamaktı. Hem benden kurtulacak hem de 45 yaşındaki Sami Bey'in fabrikalarına ortak olacaktı. Sami Bey kuzenlerimden birini beğenseydi amcamın benimle uğraşmayacağını adım gibi biliyordum ve yine biliyordum ki ona göre böyle *mükemmel* bir kısmetin beni istemesi bir şanstı. Ne kadar da acınası... Birden aklıma abim geldi. O asla bunun olmasına izin vermezdi.

"Peki, abimin haberi var mı?" diye sertçe sorduğumda hemen fark etmişti sesimin tonunu. Çünkü bu sefer beni öldürecek gibi bakıyordu.

"Yok, hem olsa da fark etmez. Ben tamam dediysem bitmiştir. O asi tavrını dizginle artık!" Ayağa kalktı ve yanıma gelerek başıma dikildi. Güçsüz görünmeyi sevmezdim, özellikle de amcama karşı. Ben de ayağa kalktım.

"Sakın itiraz edeyim deme İnci! Çok kötü olur!"

Yine acımasızdı. Dayanamayarak, "Seni yanılttığım için üzgünüm amca," dedim. "Bu evliliği asla istemiyorum. Hem benimle ilgili kararları abim dışında kimse veremez!" dediğimde başım hızla sol tarafıma düştü. Bana elini kaldırdığının farkına bile varamamıştım. Yanağımı tutmadan hemen başımı düzeltip ona öfkeyle baktım. Attığı bu tokat bir ilkti ve asilik yaptığımı düşünüyordu. Oysa sadece mutsuz olmak istemiyordum. Niye bunu göremiyordu?

"Sakın abine güvenme İnci! Son söz her zaman bana aittir! Bunu ne zaman öğreneceksin? O soysuza kaçıp evlendin, bir de üstüne hamile kaldın! Aşirete bunu duyurup ölüm fermanını imzalatmadıysam abini kaybetmek istemediğim içindi. Bu yüzden beni daha fazla rezil etme ve dediklerimi yap!"

Ah, tabii ya! Abim onun veliahdıydı. İki kızı olması ve tek kardeşinden olan oğlunu varis ilân etmesi kimseyi şaşırtmamıştı. Aşirette işler böyle yürüyordu ve abimi kaybetmemek için yapacaklarının gerçekten sınırı yoktu. Bunu her fırsatta gösteriyordu. Açıkça abimi herkesten üstün tutuyordu.

Yaşananlar gerçekten bir kâbus olmalıydı. Bunları nasıl söylediğini bir türlü aklım almıyordu. Sanki karşısında öz yeğeni değil de bir yabancı vardı. Onun gözünde abimle aramda dağlar

kadar fark vardı. Ne kadar da garipti. Yine umutsuzluğa kapılıyordum. Acaba abim beni kurtarabilir miydi? Amcama karşı gelebilir miydi?

O adamla evlenirsem ölürdüm. Hayır, hayır bunu istemiyordum. Yeni bir hayat istiyordum. Kafamın içindeki düşünceler karıncalar gibi oradan oraya gidiyordu. Kapı sesiyle başımı koridora çevirdim. Diğer odadan çıkan kuzenlerim Şeyma'yla Sultan'a baktım. Yanımıza gelip soru sormalarından kaçmak için hızla salondan çıkıp kapıya doğru yürüdüm.

"İnci bekle. Babamla ne konuştunuz?"

Arkamdan bağıran Sultan'a dönüp bakmadım bile. Kalırsam ve bana bir imada bulunursa abime verdiğim sözü tutamaz, onu orada parçalardım. Merdivenleri öyle öfkeyle çıkıyordum ki ayaklarım sızlamaya başlamıştı. Eve geçtiğimde salonda dolanmaya başladım. Sakin olmam lazımdı ama bir türlü olamıyordum. Neden oluyordu bunlar? Neden benimle uğraşıyorlardı ki? Gözlerimden akan yaşları fark ettim. Sinirden ağlıyordum. Amcamı öldürmek istiyordum. Abim? Abimi aramalıydım. O bir şeyler yapabilirdi. Telefonumu aramaya başladım. Kesin gözümün önünde bir yerlerdeydi ama bir türlü bulamıyordum. Birden tüm evi saran melodiyle durdum ve sese doğru koştum. Tam zamanında imdadıma yetişmişti arayan kişi. Telefonu yatak odamda bulunca hemen aldım ve ekrana baktım.

Arayan abimdi. Hissetmiş miydi?

Telefonu, "Abi," diye telâşla açtım farkında olmadan. Sonra sesimi düzeltmek için hafifçe öksürdüm fakat geç kalmıştım.

"Ne oldu İnci? Sesin bir tuhaf?"

Bir an ne diyeceğimi bilemedim. Derin bir nefes aldım. Zaten söylemek için arayacaktım. Şimdi neden zorlanıyordum ki?

Bilinçaltım anında cevap verdi: *Tabii ki kötü şeyler olmasından korkuyor, başına benim yüzümden bir şey gelmesini istemiyorsun.* Yaptıklarımı zor affettiğini biliyordum ancak amcamın gazabını üstüme çok çekmemek için benim yanımda olmuştu. Yeni bir olayın arasında kalmasını istemesem de bana yardım edebilecek tek kişi abimdi.

"A-abi." dediğimde hem sesim titredi hem de kekeledim. Daha telefonda bile konuşamıyordum.

"Konuşsana İnci. Ne oldu?" Abimi daha çok endişelendirmiştim. İçimi kavuruyordu bu ateş. Tek aileme, abime bir şey olsun istemiyordum. Amcam zenginliğine zenginlik katmak için her şeyi yapardı. Yine de bunu söylemek zorundaydım. Zaten bu akşam öğrenecekti mutlaka.

"Abi, amcam..." Duraklamam yüzünden abim sesini yükseltti.

"Ne yaptı İnci?" diye bağırdığında biliyordum ki bana bağırmazdı. Öfkesi amcamın bana bir şey yapmış olma ihtimalineydi. İyice stres oldum.

"Beni... Beni Sami Bey'le evlendirmeye karar vermiş. Adama evet demiş. Haftaya geliyorlarmış. Abi... Yalvarırım bir şeyler yap. Beni bırakma onlara..." derken birden etraf kararır gibi oldu. Sendelediğimi hissettim. Elimdeki telefonu tutacak gücüm kalmamış gibiydi Abim bir şeyler diyordu galiba. Sesi uzaktan gelmeye başladı. Sonra birden her yer kararda ve elim karnıma gitti.

Bebeğim? O iyi miydi?

Bölüm 2

Sesler duyuyordum. Derinden gelen sesler... Bir şey göremiyordum, etrafım karanlıktı. Neler oluyordu? Uyuyor muydum? Rüya görüyor olamazdım, çünkü her taraf simsiyahtı. Kâbus muydu? Boşlukta gibiydim. Bedenim sabit, ruhumsa süzülüyor gibiydi. Gözlerimi açmak istiyor ama başaramıyordum. Saniyeler sonra sesler daha ayırt edilir oldu.

"İlker abi, neden uyanmıyor?"

Şeyma'nın sesiydi ve oldukça endişeli çıkıyordu. Amcamın ailesinde tek merhamet sahibi olan kişi oydu ve ablasının aksine onunla iyi anlaşırdık. Yine de söz konusu ablası olunca tarafı belliydi.

"Uyanır şimdi. Doktor bir şey olmadığını söyledi çok şükür."

Abimin sesi çok sert çıkıyordu. Nedenini düşünmeye fırsat kalmadan amcamın sesini duydum. "Bir şeyi yok işte, sakin olun. Belli ki yine ilgi çekmek istiyor," dediğinde sinirlenmiş ve olanları hatırlamıştım.

Beni evlendirmek istiyordu.

Kendi çıkarları için beni evlendirmek istiyordu. Hâlâ başıma gelenlere inanamıyordum. Her şey harika giderken nasıl böyle mutsuz olmuştum? Neden yalnız kalmıştım? Nasıl da kanmış-

tım ona? Daha fazla sessiz kalmak istemiyordum. Kalkmak ve neler yaşadığını, nasıl hissettiğini haykırmak istiyordum. Avaz avaz bağırmak ve içimdekileri akıtmak istiyordum ama kalkamıyordum. Neden? Duyuyordum, hissediyordum, rüyada değildim. Neden kalkamıyordum?

"Amca bu konuyu sonra konuşacağız! Şimdi İnci'nin iyi olduğunu bilmem gerekiyor."

"Yeter İlker! Konuşulacak bir şey yok. Asi kardeşin daha önce hiçbirimizi dinlemedi, başının dikine gitti ve sonuçlarını hepimiz gördük. Bundan sonra ben ne diyorsam o! Soyadımı daha fazla kirletemezsiniz!"

"Sana saygım sonsuz amca, ancak o benim kardeşim. Bu evlilik olmayacak! İnci benim soyadımı taşıyor. Sen kendi kızlarınla ilgilen ve eski konuları karıştırma. Ayrıca İnci'nin hata yapmasının nedeni biraz da bu evlilik ısrarın," dediğinde büyük bir şok yaşadım. Abim olanları ne ara öğrenmişti? Kaç saattir baygındım? İkna edebilir miydi amcamı? Yoksa bu sefer boyun eğer ve beni o adamla evlendirir miydi? Titrediğimi hissediyordum. Düşüncesi bile kötüydü. Yaşadıklarımdan sonra sevmediğim bir adama nasıl mahkûm olurdum?

Ah, şu anda aylar öncesine, onu tanımadığım zamanlara dönmeye öyle çok ihtiyacım vardı ki... Bana neden bu kötülüğü yapmıştı?

"Bana bak İlker. Bir daha bana karşı gelmeye kalkma! Yoksa İnci'nin adını aşirette kirletilmiş olarak duyarsın!" dediğinde birisi çığlık atar gibi ses çıkardı. Şeyma'nın sesine benziyordu. Amcamın söylediklerinden sonra kim olduğu umurumda değildi. Bunu söylemiş olamazdı. Ucu bucağı belli olmayan, ülkenin içine dışına, her bir köşesine dağılmış aşiretin bunu duyması

demek, benim ölüm fermanımın yazıldığı anlamına gelirdi. Diri diri mezara gömülmem için bir engel kalmazdı. Üstelik bunu yapabilirdi. İspatlayabilirdi. Allah'ım ben ne yapacaktım? Ölmekten korkmuyordum ama... Bebeğim?

Zorlukla kabul ettiğim bebeğim...

İçimdeki masum canlının bir suçu olmasa da kandırılmışlığın, ihanetin ardında kalan bir bebeği benimsemem oldukça zor olmuştu. Kapı sesi duyduğumda düşüncelerim uçup gitti. İçin için ağlamak istiyordum. Gözlerimi açmaya çalıştım. Yine berbat hissediyordum ama buna rağmen daha çok kendimdeydim sanki. Gözlerimi açtım fakat net göremediğim için birkaç kez gözlerimi kırptım. Ardından nerede olduğuma baktım. Odamda ve yatağımdaydım. Abim endişeli bir şekilde odanın içinde dolanıyordu. Şeyma ayağa kalkarak ona doğru yürümeye başladı. "İlker abi üzülme. Bir çaresi bulunur," dedi elini abimin omzuna koyarak. Ardından az önce odaya baktığım hâlde görmediğim ve ancak konuşmaya başladığında fark ettiğim Sultan'ı gördüm.

"Kendinizi kandırmayın. Babam bir işe olacak dedi mi olur. Hem Sami Bey İnci için bulunmaz fırsat. Bebeğiyle onu başka kim kabul ederdi ki?" diye alaycı bir dille konuşunca abim hışımla arkasını döndü ve ben de tam o anda sinirle doğrulunca abimle göz göze geldik. Ani hareketim yüzünden bir sersemlik hissettim fakat umursamadım. Abim, heyecanla ve gözlerindeki endişeyle bana doğru gelirken Sultan'a ne söyleyecekse çoktan unutmuşa benziyordu. Benim gözlerimse Sultan'a takılı kalmıştı. Hâlâ bana yukarıdan bakıyordu. Ona göre yanlış yapmıştım. Oysa benim yerimde kendisi olsa farklı davranmayacağını ikimiz de biliyorduk. Abime verdiğim söz yüzünden kendimi tuttum ve bakışlarımı ondan çeke-

rek yanıma oturan abime çevirdim. Güçlü kollarıyla hemen sardı beni. İhtiyacım olan buydu.

Bir süre sonra, kalktığımdan beri aklımda olan soruyu sordum. "Bebeğim nasıl?" Geri çekilmesiyle, ellerim sanki kötü bir haber alacakmışım gibi anında karnımı buldu. Değişik bir içgüdüydü. Öğrendiğim ilk anlar böyle hissetmesem de şimdi beni bu kötülük kokan dünyadan koruyor gibi hissettiriyordu. Garipti. Artık öncelikleriм, hayallerim değişmişti. Gecemin gündüzüme karıştığı zamanlarda bana gelmişti ve içimdeki yarayı iyileştirmese de hafifletiyordu.

"İyi, bir sorun yok," diyen abimin sözleriyle rahatlayacakken Sultan'ın uğursuz kelimelerinin siyah rengi tüm odayı boyadı.

"Hadi yine iyisin, dört ayaküstüne düştün. Bu yaşta bebeğine ikinci babayı da buldun." Ağzım açık ona döndüm. Ben böyle bir hâldeyken hiç kimse bu kadar kötü olamazdı. Kalbi nasıl da kararmıştı öyle? Onun da başına gelebilirdi bu yaşadıklarım. Öfke tüm bedenimi sararken âdeta kan beynime sıçradı.

"Çok istiyorsan sen evlen. Malûm koca arıyor..." diye başlamışken abimin "İnci!" diye bağırmasıyla sustum. Sinirlerim ne kadar bozuk olsa da onun yanında böyle davranmamalıydım.

Sultan, "İlker kardeşini görüyorsun değil mi?" dedi ve sonra nefret saçan gözleriyle bana döndü. "Babam ne yapıyorsa hak ediyorsun sen," deyince yerimde duramadım ve yine kalkmaya yeltendim ama abim beni durdurup kendisi kalktı.

"Haddini aşma Sultan! Benim yanımda bu ne terbiyesizlik? Gitsen iyi olacak!" Biliyorlardı ki bu abimin kibarca defolun deme şekliydi ama abimin bu sözleri bile beni sakinleştirmiyordu.

Sultan sinirle giderken, Şeyma döndü bu sefer. "O adamla evlenmeni asla istemem ama azıcık çeneni tut İnci," dedi ve o da

gitti. Onları umursamadım. Hepsinin ne olduğunu biliyordum. Şeyma ablasını haksız da olsa savunur, onun yanında olurdu. Hiçbirinin beni sevdiğine inanmıyordum. Yeniden abime döndüm. Sinirliydi.

"Özür dilerim." Başını iki yana salladı ve ayağa kalkarak dolanmaya başladı.

"Özür diliyorsun ama yaptığından pişman değilsin?"

Bağırışına karşı başımı hayır anlamında iki yana salladım. "Değilim, hak etti. Evde kalmış..."

"İnci!" diye yeniden bağırdı. "Sana kaç defa şunlara cevap verme dedim, onlarla bir olma. Kaç defa? Ne yaparsan yap hep sen suçlu oluyorsun onların gözünde. Ben her zaman yanında olamıyorum. Bu yüzden dörde karşı birsin ve ben yokken susacaksın!"

Haklıydı.

"Tamam, ama sen de duydun. Sanki başlarına kalmışım ya da namussuzluk yapmışım gibi konuşuyorlar. Bunu hazmediyorum." Son sözlerim boğuk çıktığı gibi sesim de titremişti.

İçine derin bir nefes çekerek yanıma oturdu ve yeniden hızla kollarına aldı beni. "Bu olanların hepsi senin suçun değil. Ne şartlar altında bunu yaptığını biliyorum. Sen de onları biliyorsun, her zaman konuşurlar."

Sesi her zamanki gibi şefkat doluydu. Göğsüne iyice sokuldum. Aile sıcağımı seviyordum. "Neden bayılmışım?"

"Stresten olabilir dedi doktor."

"Kaç saattir bayginım?"

"Bir saatten fazla oldu. Senden cevap alamayınca, bir de garip sesler duyunca hemen aşağıdakileri aradım. Kapıyı açamamışlar ama başına bir şey geldiği düşüncesiyle Şeyma doktoru aramış.

Zaten ben de yoldaydım, kısa sürede geldim. Bir şey lazım mı diye seni aramıştım. Kapıyı açıp seni o hâlde görünce ömrümden ömür gitti İnci," dediğinde beni daha sıkı sardı. "Olanları da, senin bayılmana karşı yengemin vurdumduymazlığına sinirlendiğim zaman ağzından kaçırmasıyla öğrendim." Huzursuzca yerimde kıpırdandım.

"Amcamın anlattıklarından senin ona karşı geldiğini de biliyorum. Sana o sırada bir şey yaptı mı?" Sesi donuk çıkıyordu ve işte asıl sormak istediği soru da buydu.

"Hayır," dedim direkt. Başka şeyler olmasını istemiyor ve konunun kapanmasını istiyordum.

"Doğru söyle İnci. Yalanı sevmediğimi biliyorsun." Sözlerime inanmadığı çok belliydi. Hazır gözlerine bakmıyorken, sonradan duyar diye söylemeye karar verdim. Çünkü biliyordum ki aslında bu konu burada kapanmayacaktı. Daha sonra yeniden konuşacaklardı.

"Ona karşı gelince tokat attı." Kollarından biraz geri çekildim ve gerginlikle ona baktım. Birden ayağa kalktı. Odada birkaç kere dolaştı. Yüzünü sıvazladı sertçe. Sessizce onu izliyordum. Sakinleşmeye çalışıyordu, biliyordum.

"İşte bunu diyorum İnci!" Bağırışıyla yerimde sıçradım. "Ben yokken onlara cevap verme. Ben şimdi insem, bağırsam, çağırsam ne olacak? Kime ne faydası var? Sana vurmuş bunu geri alamam ki? Of, of!" diyerek odanın kapısını açtı. Beni koruyamadığını düşünüyor ve kendine kızıyordu.

"İyiyim ben," derken sesim kısık çıkmıştı. Sesimi duyunca durdu ve bana baktı bir süre. "Diğerleri gibi senin başını eğdiğimi düşünüyor musun?" Dikkatle onu izliyordum.

Kaşlarını çattı ve gözlerine öfke hâkim oldu. Sinirlenmişti.

"Bunları nereden çıkartıyorsun? Böyle düşünmene mi neden oldum?" dedi ve geri dönerek biraz daha yaklaştı. "Öncelikle şunu aklına sok. Bunu defalarca söyledim. Bana güvenmeyip benden habersiz işlere kalkışman büyük yanlıştı. Yine de, yalnızca sevdiğini düşündüğün adama inandın ve amcamın seni Sami Bey'e vermesinden korkuyordun. Ayrıca yanlışın en büyüğü bende. Seni yeterince koruyamadığım için bunlar oldu," dedi sesindeki pişmanlığı gizlemeden. Sonra aklına yeni bir şey gelmiş gibi devam etti. "Ayrıca sakın mektuptan kimseye bahsetme! Amcam zaten nikâhın sahte olduğunu biliyor bir de adamın ihanetini öğrenmesin," dediğinde duruldum.

Dünya durdu sanki. Bambaşka bir boyuta girdim. O mektup... Beni paramparça eden, hayatıma büyük bir balyoz etkisi yaratan o mektup. Eskileri düşünmeyi bırakalı benim için uzun, takvime göre kısa bir zaman oluyordu ama artık her gün bebeğimin geleceğini planlamakla geçirdiğim için üç ayı, üç yıl olarak görüyordum.

Aslında kendimi kandırıyordum. Düşünmeyi falan bırakmamıştım. Bırakamamıştım. Sadece aklıma her geldiğinde başka şeylerle uğraşıyordum. Nasıl unutabilir, nasıl olmamış gibi yaşayabilirdim ki o güzel sandığım anları. Her hatırladığımda içim öfke doluyordu.

❀●❀

"Seni her zaman seveceğimi unutma olur mu?"

Evleneli saatler oluyordu. Heyecanlı olduğum kadar korkuyordum da. Abimin haberi olmadan kalkıştığım işler içimi ürpertiyordu. Beni anlayacağını düşünüyor ve zaten bir iki güne kadar döneceğimiz için biraz daha rahatlıyordum.

"Niye unutayım ki? Sürekli hatırlatıyorsun," dedim. Ona alışmış olsam da yanında hâlâ çekiniyordum. Amcama ve abime rağmen yanıma yaklaşabilen ilk erkekti. Abimden ve babamdan sonra beni seven ilk erkekti. Her şey o kadar güzeldi ki sanki hayat tozpembeydi. Beni seviyordu, onu seviyordum. O benim her şeyim olmuştu bir anda. Nereden gelmiş? Beni nasıl bulmuş? Kendisine hemen nasıl âşık etmişti? Bunlar artık cevabını aramadığım sorulardı. Sadece bana yaşattığı mutluluk yeterdi.

"Ne yaşarsak yaşayalım sevgime inan," diye devam ettiğinde gerilmiştim. Yüzüne baktım dikkatlice. Bir şey yok gibiydi. Beni sevdiğini görebiliyordum, yine de bu sözleri hoşuma gitmemişti.

"Neden böyle konuşuyorsun? Abimle konuşacağım bir sıkıntı olmaz. Bizi amcamdan korur," derken sesim kısık çıkmıştı ve gerçekten bir şey olmaması için dua ediyordum. Olmasındı. Mutluydum yanında. Bana yaklaştı ve yanağımı okşadı. Yine aşkla bakıyordu.

"Engeller her zaman vardır güzel gözlüm," dediğinde nefes düzenim bozuldu.

Engel yoktu artık, evlenmiştik ve mutluyduk işte. Neden böyle konuşuyordu ki?

"Korkutma beni." Sesim titriyordu. Ondan ayrı yapamazdım ki. Çok alışmış, çok sevmiştim kısa sürede.

"Korkma sen. Korkan benim. Seni kaybetmekten öyle çok korkuyorum ki ondan böyle saçmalıyorum," dediğinde durdu ve "İnci seni çok seviyorum," diye devam etti. Bir süre yüzüne baktım. Bir tepki vermediğimi görünce o güzel gülümsemesini sundu bana.

Kalbimi titreten gülümsemesini...

"İnci, İnci..." diyen abimin sesiyle daldığım anılardan uzaklaşarak düşüncelerimi toparlamaya çalıştım. Gözyaşlarım her za-

manki gibi beni yalnız bırakmamıştı. Yine ağlıyordum. Niye ağlıyordum ki? Gitmişti. Geri dönmeyecekti. Dönmesin zaten! Bana yalan söylemiş, kandırmıştı. Oysa beni sevdiğini sanmıştım.

Nasıl yalan söylerdi ki o aşk dolu gözler?

Ben mi aşkı bilmiyordum?

Tanımamış mıydım onu?

Canım acıyordu, hem de çok. Öyle ki, bazen katlanılmaz oluyordu. Bir yanım o anları düşünüp acaba yanılıyor muyum diye düşünürken, diğer yanım ahmaklığıma gülüp ondan nefret ediyordu. Dönmesini ve bana neler olduğunu anlatmasını istiyordum ama aynı zamanda bir daha hiç karşıma çıkmasın da istiyordum. Bunu neden yapmıştı ki? Delirecektim.

Duygularım nasıl böyle karışabiliyordu?

O kadının gönderdiği mektupta çelişkiler olmasa Yusuf'un amacını anlardım ama her şey o kadar karışıktı ki bunu anlatacak tek kişi yine Yusuf'un kendisiydi. Belki de kafamdaki sorular cevaplarını bulmadıkları için Yusuf'tan hâlâ bir şeyler bekliyordum.

Abimin yeniden, "İnci," demesiyle hıçkırdım. Beni kucağına alıp koltuğa oturttuğunda içim kan ağlıyordu. Bu acı, onsuzluk, çok can yakıcıydı. Abim geri çekilip endişeyle gözyaşlarımı silerken önümde diz çöktü.

"Abi bazen... Bazen çok ağır geliyor. Ben... Ben kaldıramıyorum," diye yeniden hıçkırdığımda abimin güvenli limanındaydım.

"Geçecek güzel kardeşim, geçecek. Unutacaksın. İleride çok daha güzel bir hayatın olacak," dediğinde öyle olmasını umuyor yine de bazen çok umutsuz oluyordum. Bir insanın sevgiyi, aşkı tattıktan sonra yeniden eskisi gibi olması mümkün değildi ki. Sağlıklı yürüyen bir insanın sakat kalması gibiydi bu.

Yarım kalmıştım.

Gerçekten bir gün her şey düzelecek miydi? Yeniden eskisi gibi gülecek, mutlu olacak mıydım? Gelecek miydi o günler?

Ne kadar ağladım? Ne kadar o şekilde kaldık? Bilmiyordum fakat abim beni yatağıma yatırdıktan sonra dinlenmem için yalnız bıraktı. Şimdi daha sakindim ancak yine de korkuyordum. O adamla evlenmekten, mutsuz olmaktan, bebeğime güzel bir hayat verememekten öyle çok korkuyordum ki.

Bebeğim...

Her zamanki gibi okşadım henüz belli olmayan karnımı. Şimdiden sevildiğini hissetsin istiyordum. Yusuf beni bırakıp gittiğinde olanları kavramam uzun zamanımı almıştı. Hamile olduğumu öğrendiğimdeyse hiçbir şey hissedememiştim. Her şey o kadar yeniydi ki, öfkeme yenik düşüp kötü şeyler yapabilme ihtimalimi abimin sürekli yanımda olması engellemişti. Sonrasında ise bebeğimi yine abimin desteğiyle benimsemiştim. Artık her şeyin öncesinde o vardı. Yusuf'a inanıp güvendiğim için pişman olsam da bebeğimin bir suçu olmadığını artık biliyordum. Ellerimin acımasıyla karnıma baktım. Bir şey olacak düşüncesiyle elimi daha çok sarmıştım farkında olmadan. Ona bir şey olmasına izin vermeyecektim ama babası olacak adamı unutacaktım. Unutacak ve bebeğime kendim yetecektim. Bunun için her şeyi yapacaktım.

Yaşadıklarımdan çok pişmandım. Bu kadar kolay kandığım için kendime çok kızıyordum. Belki de ailem dışında bir erkeğin bana bu kadar yaklaşması ve kendimi değerli hissettirmesi başımı döndürmüştü.

Her şey bu kadar güzel giderken Yusuf'un bunu neden yaptığını hâlâ sorgulasam da bu onu geri istediğim anlamına gelmiyordu. Eskisi gibi hayat dolu, sürekli gülen, ağlamak nedir bilmeyen o kız olmak istiyordum. Bir de... bir de aşkın ne olduğunu unutmak, iyi olmak istiyordum. Çünkü Yusuf'un beni bulutların üzerine çıkardığı sözlerinin yalan olduğunu bilmek canımı yakıyordu ve aşkın böyle yakıcı olduğunu bilmek onu yeniden tatma isteğimi öldürüyordu. Her şey çok kısa sürmüştü. Şişen bir balonun bir an da sönmesi gibi kısacık. Ardından gitmişti. Hiçbir açıklama yapmadan, ardında kocaman bir yıkıntı bırakarak gitmişti. Son bakışları... Düşünmek istemiyordum artık. Her gün bu yaşadıklarımı unutmak için yalvarıyordum Allah'a. Çünkü acıydı. Yalan ve ihanet çok acıydı. Bunları beni sevdiğini sandığım bir adamın yaşatmasıysa tarifi imkânsızdı.

Yaşadıklarımı ne zaman unutacaktım?

Kötü günler yaşamış, bir yalana inanıp sürüklenmiştim. Bazen delirecek gibi oluyor, onu nasıl severim diye düşünüyordum. Her gün uyandığımda onu unutacağım diye güne başlıyor sonrasında bu kararlığımı unutuyordum. Beni terk etmişti ancak onu düşünmekten kendimi alıkoyamıyordum. Aptallıktı.

Düşüncelerime abimin odaya girmesiyle ara verdim. Hava çoktan kararmıştı ve ben yeni fark ediyordum. "İnci!" Yerimden kalkmadan yatakta ona doğru döndüm. "Hadi yüzünü yıka, mutfağa gel. Bir şeyler yiyelim."

İyi olmamı istiyordu. Bu yüzden içi kan ağlarken gülüyordu.

Üzerini değiştirmiş, eşofmanlarını giymişti. Ayakları yine çıplaktı. İyi ki evimiz merkeze yakındı ve doğal gaz vardı. Yoksa ayda birkaç kez hastalanması kaçınılmazdı.

"Yine ayaklarıma baktığına göre hastalanmamam için dua ediyorsun?"

Yüzüne baktım ve ben de onun gibi gülümsedim. İyi ki hayatımdaydı. O harika bir abiydi. "Sabah yemek yaptım," diyerek zaten bildiği cevabı vermek yerine başka bir şey söyledim ağlamaktan kısılmış sesimle. Abim sesimi duyunca kısa bir an hüzünle yüzünü buruşturdu. Doğrulup ayaklarımı yataktan sarkıttım. Yanıma gelerek beni alnımdan öptü. "Hadi ben mutfaktayım. Sen de gecikme çok."

Abim odadan çıktığında ben de kalkıp banyoya gittim. Elimi yüzümü yıkadım. Başımı kaldırdığımda eski benimle alâkası olmayan bir yüzle karşılaştım. Kahverengi saçlarım belime geliyordu ve çok dağınık görünüyordu. İri gözlerim çukurlaşmıştı. Kalın kaşlarımsa gözlerimin çökmesinden dolayı tüm yüzümü kaplamıştı sanki. En son ne zaman kendime bakmış, kuaföre gitmiştim? Hatırlamıyordum bile. Düzelecektim. Zaman alacaktı fakat sonunda düzelecektim. Gerçi o adamla evlenmeyeyim de böyle kalmaya razıydım. Üç aydır alışık olduğum bu yüze daha fazla bakmak istemedim. Yüzümü kuruladığım sırada kulağıma çalınan sözlerle olduğum yerde kaldım. Abim televizyonu açmış olmalıydı.

Arada bir söz olup geliyor muyum aklına?
Hıçkırık olup ya da takılıyor muyum boğazına?
Dokunduğun gibi usul usul yaşlarla.
Sızıyor muyum ben de yanağından yastığına?

Şarkının sözleri ne kadar da uyuyordu şu anki hislerime. Daha fazla ağlamak ve abimi üzmek istemiyordum. Hemen kendimi toparlayarak salona geçtim ve televizyonu kapattım. Mutfağa girdiğimde abim yemekleri ısıtıyordu. "Sen otur, gerisini ben hallederim," dedim, dolabı açıp tabaklara uzanırken. Her zamanki gibi beni dinlemedi ve yardım etmeye devam etti. Masa hazır olunca oturduk ve sessizce yemeklerimizi yemeye başladık. Çatalımı bırakmadan başımı kaldırdım ve abime baktım. "Abi ne yapacağız? Yani amcam aşireti işin içine karıştırırsa..." diyerek sustum. Bildiğimiz şeyi neden dile getiriyordum ki?

"Korkma İnci. Buna izin vermeyeceğim," derken aslında çok çaresiz olduğunu görüyordum. Çünkü yapılacak bir şey kalmamıştı. O da bunu biliyordu. Aşiret bu hâlimi duymadan amcam beni evlendirmek istiyordu. İtibarı kadar zenginliğine zenginlik katacağı bir damat da önemliydi. Bu yüzden hızlı hareket etmek istiyordu.

Yusuf, beni ne hâlde bıraktığını düşünmediği gibi, ardında çok büyük bir ateş yakmıştı. O ateşte sadece ben mi yoksa biz mi yanacaktık? Yaşayıp görecektim. Her koşulda yara alacağımız kesindi. Abim ne kadar çare bulacağım dese de bir yolu yoktu. En azından onun başı yanmamalıydı. Bir şey demedim yine. Son zamanlarda söylenecek sözler ne kadar da azalmıştı böyle? Artık birkaç kelime yetmiyordu kendimizi anlatmaya.

"Ben de bugün aklım sende kalıyor diye doğuma kadar aşağıda kal diyecektim. Onlarla anlaşamasan da en azından bugünkü gibi bir şey olabilir korkusuyla yaşamaktan iyidir." Sustu. Ağzına bir lokma attı. "Olanlar malûm. Artık söz konusu bile değil. Keşke dayımlara ya da teyzemlere yakın olsaydık," dedi konuyu değiştirerek.

"Bunlar olmasaydı da kalmak istemezdim."

"Biliyorum ama bunlar olmasaydı kalmak zorundaydın İnci. Tıpkı hayatta kalman ve sana bir şey olmaması için gereken neyse yapmak zorunda olduğum şeyler gibi. Şimdi bu seçenek elendiği için anahtarlardan birini Şeyma'ya verelim."

Son cümlesi emir olduğu kadar çok az da soru barındırıyordu. Çünkü bana bakıyordu. Ben de ona baktım. Beni düşündüğü için, sevmediği insanlara bile güvenmek zorunda kalıyordu. Cevap vermeden başımı eğip yemeğimle oynadım.

Dayanamadı. "Bir şey demeyecek misin?"

"Söylenecek bir şey yok." Olmayan keyfim iyice yok olmuştu.

"İnci, yapma! Seninle aynı şeyleri düşündüğümü biliyorsun ama söz konusu senin ve yeğenimin hayatı. İşe kendimi veremiyorum. Hem sadece anahtarı vereceğiz," dediğinde son sözünü söylemişti. Ne diyebilirdim ki? Her zaman benden böyle şeyler istemez ya da bir şeyleri diretmezdi. Sessiz kaldım. Yorulmuştum. Başımı eğdim ve yemeğimle oynamaya devam ettim.

Uzun bir sessizlikten sonra abim yeniden konuştu. "İnci yemeğini ye ve üzülme artık."

"Elimde değil. Kendi derdim yetmiyormuş gibi bir de onları çekiyorum. Evim bana özel. Yardımcı bile kabul etmiyorum bu yüzden biliyorsun. Onlarda anahtar varken rahat edemeyeceğim," derken bir of çektim.

O da derin bir nefes aldı. "Seni anlamadığımı düşünme ama yapacağımız bir şey yok! Aklım sende kalıyor. Ayrıca bana verdiğin sözü unutma. Ne derlerse desinler sakın cevap verme! Senin ezilmeni istemiyorum ve hakkını savunman hoşuma gidiyor fakat seni ezmeleri için ellerine fırsat geçti."

Acı bir tebessüm belirdi yüzümde. "Biliyorum."

"Sultan'ı biliyorsun, deli biraz. Sen de hamilesin. Allah korusun üstüne gelir falan. Anlamalısın İnci! En azından şu evlilik işini bir atalım başımızdan."

Yine haklıydı. "Zaten artık susuyorum ki." Sözlerimle yüzü üzgün bir hâle büründü.

"Biliyorum çok zor, sadece bebeğini düşün," dedi yeniden.

Uzatmamaya karar verdim. "Tamam abi, merak etme. Olmazsa evden çıkmam. Zaten dershaneye de artık gidemiyorum." Yusuf'un gidişiyle düzenim bozulmuş ve birçok şeyi ihmal etmiştim.

"Onun da bir çaresini bulacağım," dediğinde hemen itiraz ettim.

"Önemli değil. Bu sene sınava girmeyi düşünmüyorum."

"Öyle olmaz! Hem her şeyden vazgeçmiş gibi konuşman canımı sıkıyor." Bunları söylerken babama benzeyen yüzü yine endişe doluydu.

"İyi olacağım abi merak etme," dedikten sonra aklıma gelen şeyle çatalı tuttuğum elim durdu. Hatta kısa bir an nefesimi bile tuttum. Abime baktığımda tereddütte kaldım. Ağzımı açıp kapadım birkaç kez. Abim yemeğini yiyor, bu hâlimi görmüyordu. Çok çaresizdim ve ne kadar kendime kızsam da merak ediyordum. Ne tepki vereceğine emin değildim yine de sormazsam rahat etmeyecektim.

"Abi! Başını kaldırıp soru dolu gözlerle bana bakmasıyla devam ettim. "Hâlâ Yusuf'u arıyor musun?"

Bölüm 4

"Hâlâ Yusuf'u arıyor musun?"

Sorduğum soruyla ortamın gerileceği, abimin sinirleneceği bariz belliydi. Bana bakan öfkeli gözleri gerçeği doğruluyordu. Sonucu ne olursa olsun bunu sormadan içim rahat etmeyecekti. Onun beni artık sevmediğini ve her şeyin yalan olduğunu bilsem de, bu onu düşünmeme ya da merak etmeme engel olmuyordu. Kısa bir bakışmanın ardından beklediğim öfkeli cümleler geldi.

"O ahlâksızı sorma İnci! Unut artık!" Otoriter bir tonda ve biraz da bağırarak söyledi düşüncelerini. Ne kadar çok isterdim yaşadıklarımı unutmayı, hatta böyle olacağını bilsem onu hiç tanımamayı! Maalesef hayat dedikleri buydu işte. Herkes ne yaşayacağını bilse zaten her şey mükemmel olurdu.

Sesimin çıkacağından emin olmasam da denedim. "Ben sadece..." dediğim anda abim cümlemi tamamlamama izin vermedi.

"Sadece ne? Niye kendine bunu yapıyorsun?" diye bağırdı.

Yine ve yine haklıydı.

Ve ne acıdır ki ben de haklıydım. Neler olduğunu bilmek istiyordum. Pes etmedim ve sorumun cevabını almak için devam ettim zorlukla. Çünkü abimin sinirli olsa dahi bana zarar vermeyeceğini bilsem de bu konu hakkında konuşurken korkuyordum.

"Sadece ne yaptığını merak ediyorum." Sözlerimi duyduğu an hiç olmadığı kadar öfkeyle baktı bana. Hatta gözleri karardı, simsiyah bir bulut gibi.

"Ne yapıyor öyle mi?" Sinirle ayağa kalkarak sandalyeyi itti, etrafında bir tur döndü ve bana sertçe dönerek masaya bir yumruk attı. Bunu yapmasıyla yerimde sıçradım. Korkmamı umursamadan avuçlarını masaya bastırıp bana doğru eğildi. "O şerefsiz seni kandırmış. Bunu mu duymak istiyorsun?"

Biliyordum ki o da benim gibi olanları aklına getirdikçe öfkeleniyordu. Bir an düşüncelerim durdu. Bunu biliyordum zaten ama öyle bir tonda söylemişti ki, altında başka bir şeyler var gibiydi. "Ne demek istiyorsun?"

"Mektupta yazan her şey kelimesi kelimesine doğruymuş. Yani öyle görünüyor. O mektubu gönderen kadın kim bilmiyorum fakat varmış öyle bir kadın. Hem de burnunun dibinde. O evde!"

Konuşmasını bitirdiğinde ben sadece abime bakıyordum. Söyledikleri... İçten içe söylediklerinin doğru olduğunu bilsem de hep bir yanım inanma diyordu. Yusuf da öyle demişti. *'Her ne duyarsan duy bana, aşkıma inan.'* Bu yüzden beni terk ettiği hâlde içimde bir yerlerde bir umut her şeyin aslında göründüğü gibi olmadığını fısıldıyordu. Hem mektupta yazılanlar gerçek olsa neden orada yazılanlar gibi davranmamıştı? Karışık duygularıma yine ve yine yeniliyordum. "İnci, kendine gel güzelim," diyen abimin şefkatli sesini duyduğumda düşüncelerim yarıda kesildi. Sesi artık sinirli değildi.

Ne olmuştu?

Başımı ona çevirdiğimde yanıma gelmiş bana endişeyle bakıyordu. Hayır, hayır artık bir şey duymak istemiyordum. Ne

kadar aptal olduğumu, hatta ahmak bir âşık olduğumu duymak istemiyordum. Hızla abimi geriye ittim. Yanıma çökmüş olduğu için göğsünden itince yere düştü. Onu düşünecek hâlde değildim. Nefes alamadığımı, yaşarken öldüğümü hissediyordum. Duvarlar üzerime geliyordu âdeta. Kalbimdeki ağrı tüm bedenime yayılıyordu. Boğazımda kan tadı vardı sanki. Uzun zamandır böyle bir şey yaşamıyordum. Yine bir sinir krizinin eşiğindeydim. Ayağa kalkıp sinirle abime baktım.

O da ayağa kalktı. "İnci bir şey söyle," dediğinde dayanma gücümün sonundaydım. İçimdeki öfkeyi zapt edemiyordum. Karşımdaki kim olursa olsun öfkem hem beni hem de onu yakıp kül ediyordu biliyordum. Olanları hazmedemiyordum.

"Yalan söylüyorsun!" diye bağırdım aklımdaki düşüncelerin aksine. Oysa mantıklı yanım yalan olmadığını avaz avaz bana bağırıyordu. Sadece bu kadar aptal olduğumu kabullenmek istemiyordum. Abimin yüzünden hayal kırıklığı ve şaşkınlık ifadeleri geçti. Ayırt edemiyordum. O da bana inanamıyordu. Ona inanmadığım için şaşkınlık içerisindeydi. Bu hâli içimi acıttığı hâlde doğru olduğunu kabullenmek istemiyordum. Yaşadığım ilk aşkın yalan olduğunu bilmek istemiyordum. Eğer kabul edersem Yusuf koskoca bir yalandan ibaret olacaktı. Bir an durdurdum düşüncelerimi. Ne saçmalıyordum öyle? Yalandı zaten! Bebeğimin babası yalandı!

"İnci," diye fısıldadı. "Araştırdım. O evin etrafındaki herkesi tek tek sorguladım. Eve giren çıkan bir kadın, hatta arada sırada orada kalan bir kadın varmış. Böyle bir şey için seni nasıl kandırırım?" Doğru düşünemiyor ve bir şeylerin yanlış olduğunu biliyordum. Kalbimden dilime gelenler çoktan abimi infaz edip benden habersiz huzuruna çıkmışlardı.

"Hayır. Hiçbir şey duymak istemiyorum. Yalan ya da değil. Mahkûm edilmek istediğim bir evlilikten kurtulmak için beni sevdiğini düşündüğüm, aşkına inandığım adama evet diyerek kendi ayaklarıma pranga taktım ben! Bu kimin suçu?"

Bir anda neden bunları söylediğimi sorguladım. Bir nevi o *Hayır*'ı kendime söylüyordum aslında.

Hayır; artık konuşma!

Hayır; artık kabullen!

Hayır; artık onun yüzünden abini incitme!

Bu sözlerimle abim üzerime doğru gelmek istedi. Hemen sarsakça geri adım attım nedenini bilmeden. Kalbim mantığımı geçip sözlerime devam etmeme neden oldu. "Hiçbir şey duymak istemiyorum. Herkes bana yalan söylüyor." Sözlerim üzerine abimin yüzü öfke doldu.

"Araştırdım diyorum sana..." diye bağırırken, "Yalan!" diyerek sözünü kestim. Kimi daha çok inandırmak istiyordum bilmiyordum yine de devam ettim.

"Hem mektupta yazılanlar doğruysa, neden benden bir şey talep etmedi? Neden bir şey almadı? Yalan! Duyuyor musun beni? Beni kandırmış olabilir ama mektupta yazılanlar doğru değil. Başka şeyler var! Hem beni sevdiğini söylüyordu." Son söylediğim cümle ağzımda kötü bir tat bıraktı. Yüzüm buruştu.

Seviyor muydu gerçekten?

Sevse gitmezdi ki!

Beni önemsiyor olsa bana bunu yapmazdı. Abime söylediğim şey aslında yalandı. Benden aldığı masumiyetim yeterliydi ona inanmamama. Her şeyin yalan olması için başka bir şey almasına gerek yoktu ki. Ona güvenmiştim. Hem de çok fazla. Abime yalanlar söyleyecek kadar çok güvenmiştim.

Hayallerim, sevgim, ilk gecem... O her şeyi mahvetmişti ama ben hâlâ Yusuf diyordum. Ben-aptaldan-başka-bir şey-değildim!

Neyi düşünüyordum ki daha? Abim haklıydı.

Ayaklarımda derman kalmadığını hissederken bedenim âdeta bir balon gibi hafifledi. Yere düşecekken yine kendimi güvenli kollarda buldum. Çok sevdiğim aile kokan kollarda. Abim beni kucağına aldı ve o rahatlatıcı sesiyle "Sakin ol," diye fısıldadı. Bu sonsuz bildiğim şefkatle gözlerimin incileri yine akmaya başladı. Boynuna sarıldım sıkıca. O abi kokusuyla her daim hayatımda olacaktı biliyorum.

"Bana... b-bunu neden yaptı abi?" diye fısıltıyla sordum. Sesim kısık çıksa da gerilen bedeninden beni duyduğunu anladım.

"Bilmiyorum ama öğreneceğim. Sen üzülme ve..." dediğinde odama gelmiştik. Beni yatağa bırakıp yanıma oturdu, ellerimi tuttu. "İnci unut onu. Bak bebeğin olacak. Yoluna devam et. Unut onu, bırak bu işin peşini," dedi yalvarırcasına. Gözleri çaresiz bakıyordu. Onu üzmeye hakkım yoktu. Neyin peşindeydim ki?

Niye bu kadar diretiyordum?

Kim için?

"Unutacağım abi. Unutacağım..." Daha çok kendime söyler gibi, yavaşça yatakta uzanıp abime doğru döndüm.

Unutacaktım.

Abim gözyaşlarımı sildi ve elini omzuma koydu. Tam o sırada telefonu çaldı. Elini omzumdan çekmedi ve telefonunu çıkarıp ekrana baktı. Sonra açıp rahatlamış bir ses tonuyla, "Ömer," dedi.

Arayan iş ortağıydı. Aynı zamanda da üniversiteden arkadaşı. Çok sert mizaçlı bir adamdı Ömer, bana hep garip garip bakardı. Aslında beraber çıktığımız yemekten sonra böyle bakmaya başlamıştı. Ömer Bey'in de burada olduğu bir zaman abimle ye-

meğe çıkacaktık, abimin işi uzun sürünce Ömer Bey de benimle gitmeyi teklif etmişti. Abim de bir şey demişti. İşte o gün, o yemekte bir ara lâvaboya diye gidip geldikten sonra bana her zaman sevecen bakan adam gitmiş, yerine düşmanıymışım gibi hatta benden nefret eder gibi bakan bir adam gelmişti. O bakışları yüzünden yemekten erken kalkmak istemiştim. Sonrasında da onu ne zaman görsem, korktuğum kötü bakışlarını üzerimden çekmezdi.

Zaten daha çok İstanbul'daki şirkette olurdu. Ya da yurt dışındaki yine abimle ortak oldukları ama Ömer Bey'in kuzeninin yönettiği şirkette. Abim bize ait arazideki madenlerle ilgilendiği için burada kalıyordu. Ömer Bey de arada gelse de biz eskisi gibi çok karşılaşmıyorduk. Dikkatimi abimin konuşmasına verdim.

"Biliyorum, Ceyda söyledi toplantıda olduğunu."

"Hayır Ömer onu bulamadım, başka şeyler buldum. Mektupla ilgili. Gelince konuşuruz." Hızla doğruldum yerimde. Ona her şeyi anlatmış mıydı? Bunu nasıl yapardı?

Benim özelimden o adama neydi?

"Evet, burada sana ihtiyacım var. Ben İnci'nin yanında olmak istiyorum bu aralar. Senin önünde de benim yerime gireceğin birkaç önemli toplantı ve başka işler var." Son sözlerini alaycı bir şekilde söylemişti. "Tamam, tamam biliyorum," dedi ve yeniden güldü. "Gelince haber ver. Evini açtırıyorum ben." Ardından karşılıklı vedalaşıp kapattılar telefonu.

Telefon kapanır kapanmaz vakit kaybetmeden, "Ona her şeyi anlattın mı?" diye sordum.

"Evet canım," diye gayet rahat bir şekilde cevap verdi. Çok şaşırmıştım. Çünkü abim benimle ilgili kimseyle konuşmazdı. "Çevresi geniş, belki yardımı dokunur diye düşündüm. Biliyor-

sun ben kendi çevremi bu iş için kullanamam. Maalesef elimizde isminden başka bir şey de yok. Muhtemelen kimliği sahtedir."

Bu yeni bilgi şok etkisi yarattı üzerimde. Ömer'e ihtiyacından çok Yusuf'un sahteliğiyle ilgileniyordum. Ben neyin içine düşmüştüm böyle Allah'ım? Nasıl da kandırılmıştım.

"Adı?" dedim buz gibi bir öfkeyle.

"Bilmiyorum İnci."

Ne yapacağımı bilemedim. Ellerime baktım. Sadece aylar önce bu elleri tutup, *'Ne olursa olsun bana güvenmeni istiyorum İnci,'* dediği geldi aklıma. Şimdi ise... Mantığıma oturmayan soruları sorgulamak, geri dönmeyecek bir yalancıyı beklemek ahmaklıktan başka bir şey değildi. Ve bu kadar yeterdi! Yine anî aldığım bir kararla abime baktım.

"Bir daha onun adını duymak istemiyorum. Ne yaptığı beni ilgilendirmiyor. Haber alsan bile bana söyleme, karşıma çıkartma!" dediğimde ilk önce şaşırdı. Kararlığımı gördüğündeyse gülümsedi.

"En doğrusu bu. Hadi sen dinlen biraz."

"Hayır. İyiyim. Mutfağı toplayacağım," diyerek ayağa kalktım ama sadece birkaç adım attığımda kolumdan çekildim.

"İnci. Kimseyle inatlaşma. Sadece kendini düşün." Başımı aşağı yukarı sallayınca alnımdan öperek beni bıraktı. Mutfağa giderken arkamdan geliyordu. "Yarın Ömer gelecek. Dışarıda beraber yemek yiyelim mi?"

"Hayır."

"Neden?"

"O adam beni tedirgin ediyor," diye açıkça söyleyince ufak bir kahkaha attı.

"Ömer mi?"

"Evet, çok korkutucu bakıyor. Hem hiç konuşmuyor." Sözlerim üzerine abim daha çok güldü. Kaşlarımı çattım. Ne vardı bu kadar gülecek? Adam korkunçtu işte. Sonradan olmuş olsa da öyleydi.

"Evet haklısın, fazla konuşmaz ama çok iyi ve güvenilir bir adamdır. Benim dostum biliyorsun ve ben hayatta ondan başkasına bu kadar güvenebileceğimi düşünmüyorum."

Abim adına sevindim. En azından güven duygusunu doğru insanlar üzerinde yaşıyordu. Kaç yıldır dostlardı ve hâlâ beraber iş yönetiyorlardı. Ömer Yamaner güvenilir bir adam olmalıydı. "Biliyorum. Onu çok seviyorsun." Sitemle söylediğim bu sözler üzerine yanıma gelip önüme gelen saçlarımı kulağımın arkasına koydu ve bana sevgiyle baktı.

"Evet ama seni herkesten çok daha fazla sevdiğim gibi bir gerçekte var. Hem siz daha önce Ömer'le bir araya gelmiştiniz. Şimdi neden böyle düşünüyorsun?"

Sadece omuz silktiğimde cevabımı beklemeden kahve hazırlamak için dönüp ısıtıcıya su koydu. Ben de masayı toplamaya başladım, bir yandan da ona bakıyordum.

Ben de onu çok seviyor ve abimin böyle dostları olduğu için mutlu oluyordum. Benim öyle bir dostum bile yoktu. Ya amcam yüzünden bana yaklaşmazlardı ya da yaklaşan kişiler, kuzenlerimi tanıdıktan sonra uzaklaşırlardı. Garipti ama bu durum değişmezdi. Zaten dışarıda da çok fazla takılan bir insan olmadığım için böyle yalnız kalıyordum. Kim peşinde sürekli koruma olan birileriyle arkadaş olmak isterdi ki? Sinemaya ya da alışveriş merkezlerine hiç yalnız gidemezdim. Çok sevdiğim bir arkadaşım vardı ama o da sınavı kazanmış, şimdi başka bir şehirde hayallerini yaşıyordu.

"Gelmesem olur mu?"

Mutfak dolabından çıkardığı kupaları tezgâha koyduktan sonra bana döndü. "Olur. Kendini zorlama. Senin içinde değişiklik olur diye söyledim. Kaç zamandır evden bir tek doktora gitmek için çıkıyorsun.

Evet, söyledikleri doğruydu. Kendimi nerdeyse eve kapatmıştım. Gittiğim doktor bile Elâzığ şehrindeydi. Abim bir arkadaşının aracılığıyla bulmuştu. Malûm hamileliğimde gizlilik esastı. Yine de bu yemeğe çıkıp insan içine karışmak istemiyordum. Bir şey demedim ve mutfağı toparlamaya başladım. Biraz temizlik yapmak iyi gelecekti.

Bölüm 5

Hayır demiş, gitmek istememiştim. Şimdiyse akşam yemeğini Ömer Bey'le birlikte yemek için Malatya'nın ünlü restoranlarından birine doğru gidiyorduk. Evden çıkarken amcam yine yapacağını yapmıştı. Adam zorla hayatımıza dâhil olmaya çalışıyordu. *Bu aralar dışarı çıkmasam daha iyiymiş. Sami Bey duyarsa ayıp olurmuş.*

Adamı şimdiden kocam yapmıştı. Sinir olmamak elde değildi. Abimin ters cevap vermemek için dişlerini nasıl sıktığını görmesem ben de kendime hâkim olamayacaktım. Amcama uyup yanlış bir şey yapmasını ve başına bir şey gelmesini istemiyordum. Neyse ki abim sert bir cevap verip amcamın susmasını sağlamıştı.

"Sami Bey kim olarak İnci'ye karışıyor? Bence herkes yerini bilsin!"

Abim doğru söylüyordu aslında. O adamla evlenmemenin bir yolunu bulacaktım ama aksi bile olsa ne yaptığımdan ona neydi?

Bu yemeğe çıkıp çıkmamayı bütün gece düşünmüştüm. Yine uyumamış ve kendimi heder etmek için hiçbir fırsatı kaçırmamıştım. Dengem iyice şaşmıştı. Gülüyor, arada kendime acıyor, karamsar oluyor ve bolca ağlıyordum. Fakat bir karar almıştım

ve bunu uygulayacaktım. Yusuf'un ihanetinden sonra neden eve kapanıyordum ki? O hayatını yaşarken ben neden acı çekiyordum? Madem aşkın yalanı olabiliyor, bana âşıkmış gibi davranabiliyordu, ben de onu unutabilir, yaşamaya devam edebilirdim. İlk adımım da Yusuf adını kendime yasaklamak olmalıydı. Bir daha onu düşünmeyecektim. Tabii bunu ne kadar başarabilirdim bilmiyorum. Tek isteğim eskisi gibi güçlü olmaktı.

Güçlü ve yıkılmaz.

Bu düşüncelerle birlikte restorana vardık. Abimin arabasında olmak bana her zaman huzur verirdi. Bazen beni gezdirdiğinde hiç konuşmaz sadece yolu izlerdim. Yollar bitmesin, gittiği kadar gidilsin, arabadan hiç inmeyeyim isterdim.

Yolculuk yapmak hoşuma gidiyordu. Şimdi de öyle yapmıştım. Yol boyu hiç konuşmadım. Abim de bu huyumu bildiği için beni zorlamadı. Bu yıl araba sahibi olacaktım güya ama o da sekteye uğramıştı. Artık başımdaki şu evlilik belâsından kurtulduktan sonra hayatımı plânlayacaktım.

Mürdüm rengi, sade, dizlerimin çok az üzerinde biten bir elbise giymiştim. Aslında ruh hâlimi anlatan tek rengi giyecektim ancak hayatıma devam etmeye beni yansıtan renklerimden başlamalı ve siyahı kendimden uzak tutmalıydım. Abimin yanıma geldiğini görünce içten içe mutlu oldum. Beni sıkmak istemiyordu fakat her hareketimi takip ediyor ve bunu bana fark ettirmediğini sanıyordu. Bu kötü zamanlarımızın bir an önce geçmesini diledim. Kolunu uzatınca hemen girdim. Ardından beraber içeriye doğru yürüdük. Hafta içi olduğu için restoran fazla kalabalık değildi.

Masamıza doğru ilerlerken onu gördüm.

Ömer Yamaner'i...

Burada olduğumu hissetmiş gibi başını kaldırdığı anda bakışları beni buldu ve göz göze geldik. Sert, bakışları yine iş başındaydı. Niye benden hoşlanmıyordu acaba? Sebebini gerçekten merak etmiştim. Beni tanıyanlar içten ve samimî olduğumu söylerlerdi ama demek ki Ömer Bey'e çok da sıcak gelmiyordum.

Sadece bir saat önce gelmiş ve abimin kendisini karşılamasına itiraz edip restorana geleceğini söylemişti. Her zaman giydiği takım elbiselerinden biri vardı üzerinde. Kravatı yoktu ve gömleğinin iki düğmesi açıktı. Giydiği ceketten bile güçlü kol kasları fark ediliyordu. Anlaşılan o da abim gibi sporunu aksatmıyordu. Hemen hemen abimle aynı boylara sahipti. Hatta ondan birkaç santim daha uzundu. Saçları düz ve doğal hâlinde duruyordu. İlk defa bu kadar uzun bakıyordum ona. Bu adamda değişik, beni huzursuz eden bir şeyler vardı. Ne olduğunu bilmiyordum sadece onun olduğu ortamda kendimi iyi hissetmiyordum. Gözleri bir benim bir abimin üzerinde gidip geldi. Onu incelerken yürüdüğüm kısacık mesafe sanki uzun bir yol kat etmişim gibi uzadı.

"Hoş geldin kardeşim."

Abimin sözüyle Ömer Bey'in yüzünde belli belirsiz bir tebessüm oluştu. Onu uzun zamandır tebessüm ederken hiç görmemiştim. Sanki karşımda başka bir adam vardı. Bir gülümseme bir insanı ne kadar değiştirebilirdi ki? Bu uzun boylu, iri ve sert adamı kısa bir an olsa da gözümde değiştirmişti.

"Hoş buldum kardeşim. Elçin'in ve babamın selâmını getirdim. Elçin senin için *'O hâlâ yaşıyor mu?'* diye sordu geçen gün."

Bakışlarım birden abimi buldu. Abimin bakışlarını Ömer Bey'den kaçırmasıyla içime bir şüphe düştü. Elçin Ömer Bey'in kardeşiydi. Sadece bir kere görüşmüştük, o da babamın cenaze-

sinde. Abim bana baktı ve sonra gözlerini restoranın içinde kısa bir an gezdirdi. Anlaşılan Elçin onun için öylesine biri değildi.

Abim yerine otururken Ömer Bey bana döndü. Bakışlarıyla konuşabilen bir insandı ve az önceki tebessümlü hâlinden eser yoktu. "Hoş geldin İnci."

Adımı öyle bir söylemişti ki ürperdiğimi hissettim. Daha önce de olmuştu bu. Çok garipti. Bu yüzden belki de onun yanında kendimi rahat hissetmiyordum. Elimi uzatarak, "Hoş buldum Ömer Bey," dedim.

Ellerimiz buluştuğu anda tüm bedenimi bir titreme aldı. Elimi, hapsettiği büyük elinden zorlukla çektim. Çünkü o sert bakışlarının yanında bir de elimi sıkıyordu. Düşünmeyecektim. Garip bir adamdı işte. Yaptığı her şey anormaldi. Onun, bakışlarını çekmeye niyeti olmadığı için ben çektim ve oturmak için harekete geçtik. Ömer Bey oturmam için koltuğu çekince yine yüzüne bakma ihtiyacı hissettim. O da hâlâ bana baktığı için göz göze geldik. Bakışlarımı kaçırdım.

Neler oluyordu bana böyle?

Çok tuhaf hissediyor, kalbimin bu kadar hızlı atmasına anlam veremiyordum. İlk defa böyle oluyordu ve ben bugün duygularımı tercüme edemiyordum. Kalbim hızlı atarken, vücudum sıcak sudan soğuk suya geçiş yapar gibi şoka giriyor, beni titretiyordu. Huzursuzdum, ürperiyordum ve iyice gerilmiştim. Yerime oturduğumda elimi nereye koyacağımı bilemedim. İzleniyor gibiydim sanki. Bu daha da tedirgin olmama sebep oluyordu. İzlenmeyi sevmezdim. O bakışlarını benden uzak tutmasını istiyordum.

Abimle Ömer Bey karşılıklı oturup sohbete başladıklarında ben sadece Ömer Bey'i düşünüyordum. İlk defa karşılaşmıyorduk fakat ben yine de ben her karşılaştığımızda ondan çekiniyordum.

Peki neden?

"İnci sen ne yiyeceksin?" diyen abimin sorusuyla başımı ona doğru çevirdim. Aslında canım tavuk istiyordu ama midem bulanır diye korkuyordum. Gerçi bulantılarım biraz azalmıştı fakat yine de tedirgindim işte.

"İnci?"

Abim yeniden seslenince onu daha fazla endişelendirmeden cevap vermek istedim. Bu aralar sürekli dalıp gidiyordum. "Ben tavuk yemek istiyorum aslında," diye fısıldadım. Ömer Bey'in yanında biraz çekiniyordum. Sanki bütün yaşadıklarımı yüzüme vurur gibi bakıyordu. Abim, "O zaman tavuk söyleyelim. Sorun ne?" diye merakla sordu.

Ona biraz daha yaklaştım. "Midem bulanır diye korkuyorum." Fısıldadığımı sanıyordum. Ömer Bey'den gelen cevapla öyle olmadığını anlayınca utandım.

"Baharatsız söylersek miden bulanmaz." Ardından garsona dönüp benim yerime siparişi verdi. "Baharatsız ızgara tavuk, patates kızartması, bol limonlu çoban salata ve sebzeli pilâv. Yanında da ayran olsun," dedikten sonra bana baktı onaylamam için. Bense şaşkınlıkla ona bakıyordum. Hepsi sevdiğim şeylerdi ve bunlar midemi bulandırmazdı.

Sevdiğim yemekleri biliyor muydu yoksa bu bir tesadüf müydü?

Belki de beni düşündüğü için değildi. Hâlâ benden cevap beklediğini fark edince şaşkınlıkla sadece başımı olur anlamında salladım. Konuşmak istemiyordum. Gözleri bir an gülümser gibi oldu fakat hemen başını çevirdiği için tam anlayamadım. Daha sonra kendi siparişlerini verdiler ve sohbete kaldıkları yerden devam ettiler. Onları dinlemiyordum, çünkü sadece imza attığım

işlerle ilgili gram alâkam yoktu. Dışarıyı izlerken yemekler geldi ve benim gözüm o andan sonra hiç kimseyi görmedi. Çünkü bulantım yoktu ve karnım çok açtı. Yemeğimi yerken arada gözlerimi kapatıyor, sanki uzun süredir yemek yemiyor gibi tadını hissederek iştahla yiyordum. Çatalımdaki son tavuğu yediğimde hâlâ doymamıştım. Bu kadar şey yedikten sonra bile nasıl böyle aç olabiliyordum anlayamıyordum. Bir tane daha söylesem olur muydu ki acaba? Başımı kaldırdığım sırada Ömer Bey'in bakışlarını es geçtim ve abime baktım.

"Biraz daha tavuk söyleyebilir miyiz?" Sözlerime abim kahkaha atarken, Ömer Bey sadece güldü. İyi de ne olmuştu ki şimdi? Şaşkınlıkla bana bakıyorlardı. Şefkat ve biraz... Evet, biraz da alay vardı sanki. Ya da ben utandığım için saçma şeyler görüyordum. Öfkelendiğimi hissettim. Ne vardı yani? Hiç mi hamile kadın görmemişlerdi?

"Vazgeçtim, istemiyorum. Doydum," dedim sinirle. Abim beni sararken Ömer Bey garsonu çağırdı.

"Çok mu sevdin?" diye sorarken bile gülüyordu.

"Bırakır mısın beni? Bunda bu kadar gülecek ne var anlamıyorum." Alınganlığım tutmuştu yine.

"Buna gülmüyorduk ki. Yemek yerken bu dünyada değil gibiydin. İki defa seslendim dönüp bakmadın bile," dediğinde şaşırdım. Onların sohbet ettiklerini ve beni kendi hâlime bıraktıklarını sanıyordum. Tüm yemek boyunca bana mı bakmışlardı?

Allah'ım, bu çok utanç vericiydi. "Yine de böyle gülmemeniz lâzım. Uzun süredir ilk defa midem bulanmadan tavuk yedim ve biliyorsun ki en sevdiğim şeyden kaç aydır mahrumdum." Ardından garsonu yollayan Ömer Bey'e baktım. "Madem her şeyi biliyorsunuz o halde hamile olduğumu da biliyorsunuzdur," dedim ters ters.

"Evet, biliyorum!" Cevabı bekliyordum ancak böyle soğuk bir tonda söylemesi, beni sinirli hâlimden alıp şaşkınlığa sürükledi. Bir şey diyemedim bu cevaba. Zaten onlar da sohbetlerine devam ettiler. Yemeğim geldiğinde sinirime rağmen iştahımın kaçtığını fark ettim. Bu sefer sakin bir şekilde yerken Ömer Bey'in söylediğiyle hemen başımı kaldırdım.

Eviniz hazır mı demişti o?

"Ne demek evimiz?" Abim konuşmayı bölmeme tepki göstermeden bana döndü.

Merakla söyleyeceklerini bekliyordum.

"Sana söylemiştim. Senin için çok iyi bir hayat istiyorum. Uzun zamandır İstanbul'da yaşamak için hazırlık yapıyorum."

"İşlerin?" Bunu çok istememe rağmen tedirgin oldum. "Yani burayı nasıl bırakacaksın? Amcam hayatta izin vermez." Sözlerim bittiği an aklıma dolan düşünceyle dondum. "Beni oraya tek yollamayacaksın değil mi?" Sesim yükselirken bedenimi bir titreme sarmıştı.

"Aslında aylar önce bu evi alırken planlarım daha farklıydı ama şimdi olaylar yön değiştirdi. Biliyorsun işlerimi amcama bırakamam. Bu yüzden sürekli yanına gidip gelmeyi düşünüyordum. Ömerlerin oturduğu sitede bir ev aldım. Ben yokken aklım sende kalmayacaktı."

Gözlerim doldu. "Ben sensiz kalmak istemiyorum. Hem de hiç bilmediğim bir şehirde." Bu şehirden, kötü anılarımdan ve amcamlardan uzaklaşmak istiyordum tabii ki ama abim olmadan bunun hiçbir anlamı yoktu.

"Yapma böyle, ağlama İnci," dedikten sonra elinin tersiyle yanağımı okşadı. "Zaten plânlar değişti."

"Nasıl yani?"

"Amcam bu Sami işini çıkarınca başka bir plan yaptım. Bu gece Ömer'le birlikte İstanbul'a gideceksin?"

"Ne?"

"Nasıl yani?"

Ömer Bey'le kelimeler aynı anda kelimeler ağzımızdan dökülmüştü. Şaşkınlıkla birbirimize bakıyorduk. Abimin plânı bu muydu?

Bölüm 6

Plânı bu olamazdı! Yanlış duyuyor olmalıydım. Midem kasılmaya başlamıştı. Hayır, hayır şimdi olmaz. Şimdi sırası değildi. Çok daha önemli bir sorunum vardı. Beni kaçırmak çözüm değildi.

Öyle düşünüyordu değil mi? Kaçırmaktan söz ediyordu. "Hayır! Hayır, hiçbir şey umurumda değil. Eğer sen zarar göreceksen hiçbir şey umurumda değil. Her şeye evet der..." diye devam ederken abim sinirle bana baktı.

"Sakın bana pes ettiğini söyleme! Nasıl bu evliliğe evet dersin? Ben sürekli yanında olamasam da sen ve bebeğin güvende olacaksınız!" diye bağırdığında gözümden bir damla yaş düştü. Konuşmak istemiyordum, ağlamak istemediğim gibi.

"Sakin ol İlker!" diyen sinirli bir ses daha duydum. Ömer Bey'e baktığımda, bakışları daha deliciydi. Sinirli görünüyordu.

"Abi... Bu olmaz. Yani bu çözüm değil! Benim için kaçtı mı diyeceksin?" Söylediklerim ağzımda kötü bir tat bıraktı. Bunları bile zorlukla söylüyordum. Çok büyük olay çıkardı, tam bir kaos oluşurdu aşirette ve abimin itibarı iki paralık olurdu. Daha neler olurdu kim bilir? Bunun sonu, ucu bucağı yoktu ki! Olaylar zincirleme gelişirdi. İpin ucunu kaçırmak yeterdi bütün akrabaları ayağa kaldırmak için ve bunu o da biliyordu.

"Aynen öyle olacak."

Ne kadar rahat söylüyordu öyle. Olacakları nasıl görmezdi? Cevap vermeye hazırlanıyordum ki benim endişeme eş bir tonda Ömer Bey konuştu. "Bu çözüm değil İlker. Çok kötü şeyler olur." Kesinlikle haklıydı. Bizim aşireti biliyor olmalıydı. Abim içindeydi fakat yaptığı plana bakılırsa beni koruma içgüdüsüyle doğru düşünemiyordu.

"Evet, abi Ömer Bey haklı, böyle olmaz!" dediğimde abim iki eliyle yüzünü ovaladı. Çok gergindi, görebiliyordum. Yapacak bir şeyimin olmaması çok acıydı.

"Bakın bu plânı uzun süredir yapıyorum. O kadar çok düşündüm ki içinden çıkamadım ve en sonunda bu son plâna karar verdim. Ne olursa olsun seni o adama vermem. Amcam bu sefer dediğini yapar. Bu yüzden yurt dışına gideceğiz. Hem orada bizi kimse bulamaz. Zaten işleri de Ömer'e devredeceğim."

Şaşkınlıkla ona bakıyordum. Boğazım kurudu, nefes alışverişim yavaşladı ve zorlukla yutkundum. Çok kararlı görünüyordu. Bu yapacağı şeye inanıyordu ve benim için kendi hayatını mahvedecekti. Ben öylece kalakalmışken Ömer Bey'in sesini duydum.

"Olmaz!" Sert ve hatta olması gerekenden öfkeli bir sesle itiraz etti. Şaşkınlığım gitgide daha da büyüdü ve bakışlarım onu buldu. "Bu böyle olmaz. İllâki bir çözüm buluruz. İnci de sen de oralarda yapamazsınız. Sürekli kaçak hayatı olmaz."

Aklımı okur gibi düşüncelerimi tek tek dile getiriyordu ama tepkisi sanki olması gerekenden biraz fazlaydı. Bu tavrı ikinci bir abim var gibi hissetmeme neden olmuştu. Sebepsizce bu düşünceye yüzümü buruştururken bakışlarım abimi buldu. Bu çok tehlikeliydi, ayrıca aşiretin kolu her yere uzanıyordu. Bizi bulmak isteseler mutlaka bulurlardı. Zor olurdu fakat imkânsız değildi.

Bunu nasıl bilmezdi?

"Abi..." diye yalvarmaya başlayacağım sırada lâfımı kesti.

"Kararım kesin. Bu olacak!" Ömer Bey'e döndü. "Eğer bu işe karışmak istemezsen anlarım."

"Söz konusu bile olamaz. Her zaman yanındayım. Sadece bu plân aklıma yatmıyor."

"Merak etme onlar bizi aramaya başladığında biz çoktan ülkeden ayrılmış olacağız. Ben gerekli belgeleri ayarladım, birkaç güne elimde olur."

Duyduklarımla ağzımdan çıkan histerik hıçkırığa engel olamadım. Bana baktı yeniden. "Anlamalısın İnci. Bu olmak zorunda!" Elimi bıraktı ve masaya dirseklerini koyup birilerinin duymasını engellemek için Ömer Bey'e yaklaştı. Ömer Bey de yüzünde memnuniyetsiz bir ifadeyle abime. Kesinlikle bu plânı onaylamıyordu.

"Senin geldiğini biliyorlar. Şimdi gideceğin gün İnci kaybolursa ve ardından da sen gidersen mutlaka bir şeylerden şüphelenirler. Ama... Bu gece bu işi halledersek ve sen burada benimle İnci'yi ararsan senden şüphe etmezler. Bu sürede İnci senin evinde saklanır ve aramalar sonuç bulamayınca ben yakın şehirlere bakacağımı söyleyip seninle beraber dönerim. Sonra da İnci'yle ortadan kaybolurız."

Abim söyledikleri ağzımı açık bırakmıştı. Bu işten kurtulmayı çok istiyor olsam bile bu böyle olmazdı. Evet, ilk düşünmem gereken kişi bebeğimdi. Sami Bey'le evlenirsem, onu reddedip Yusuf'u seçtiğim ve onun bebeğiyle yanına geldiğim için sonum nasıl olurdu bilmiyordum. Bu yüzden gitmem iyi fikirdi fakat bu, abimin hayatını mahvederdi. Bu yüzden kabul edemezdim.

"Abi..." Elini kaldırıp yeniden lâfımı kesince artık dayanamadım ve asi tarafım benden izinsiz iş başına geçti. Masaya yaklaş-

tım ve sinirli ama kısık bir sesle konuşmaya başladım. "Bu dediğin olmayacak abi. Duydun mu beni? Sen beni düşünüyorsan ben de seni düşünüyorum. Bu yüzden hay..." Abim yine sözlerimi bitirmeme izin vermediği gibi hiç olmadığı kadar da öfkeliydi.

"İnci!" Yükselen sesiyle yeniden midem kasıldı. Sakin olmam lâzımdı. "O ses tonuna hâkim ol! Beni de düşünme. Bu plân bugün olacak. Gece seni Ömer'in evine götüreceğim ve ben işleri halledene kadar beni orada bekleyeceksin! Konu kapandı," dedi ve ayağa kalktı. "Ben lâvaboya gidiyorum."

Arkasından öylece bakakaldım. Lâvabo yerine çıkışa doğru yürüdü. Hava almaya çıkıyordu. Her zaman kararlı bir insandı. Yine de bu konu hakkında bu kadar diretmesi... Beni düşündüğünü biliyordum, amacı benim iyi olmamdı. Fakat sorun şuydu ki ben de onun iyi olmasını istiyordum. O benim abimdi. Nasıl göz göre göre benimle mahkûm hayatı sürmesine izin verirdim?

Bir çare bulmam lâzımdı.

Ben böyle abimin arkasından bakıp düşünürken varlığını unuttuğum Ömer Bey, konuşmasıyla kendini hatırlattı. "İnci!" dediğinde adeta kendimde değildim. Masada yalnız kalmıştık.

O ve ben...

Ona karşı olan tedirginliğim abimin geleceğine karşı hissettiğim endişeyle birleştiğinde endişemin daha ağır bastığını fark ettim. "Bir fikriniz olduğunu söyleyin lütfen." Sesim fısıltı hâlinde ve titrek çıkmıştı. Ruh hâlimse berbattı. Bir süre gözlerimin içine baktı ve sonra ayağa kalkarak yanıma geldi.

"Senin yok galiba?" Sanki bir şeyden emin olmak ister gibi soruyordu. Ya da ben kuruntu yapıyor, bir çıkış yolu arıyordum.

İstemsizce başımı eğdim. "Hayır, bu sefer yok. Başıma gelenlerden dolayı amcamlar beni suçluyor. Eminim o adam da öyle

düşünüyor. Sami Bey sadece hırs yaptı, yoksa bebeğimi falan kabul ettiğini düşünmüyorum. Onunla evlenirsem bana kötü davranır. Abim de bunun farkında. Benim hayatımı kurtarmak için kendi hayatını mahvedecek. Buna nasıl izin veririm? Amcamlar haklı aslında... Her şeyin suçlusu benim..."

Konuşmaya devam ederken hiç beklemediğim bir şey oldu ve Ömer Bey'in parmaklarını çenemde hissettim. Hatta gördüm. İri ve bakımlı elleri çenemi okşar gibi tutuyordu. Başımı kaldırdı, göz göze geldik. Gülümsedi. Bedenim ürperdi. Gözlerimin kocaman açıldığına emindim. Birden gülümsemesi büyüdü. Çok güzel bakıyordu. Gözleri sıcacık ve ışıl ışıldı. O yemekte gördüğüm son gülümsemesi gibi. Neden öyle bakıyordu? Kalbimin sesini duyuyordum. Zaten neden bu kadar hızlı attığını da anlamıyordum. Korkuyordum ve çok yakınımdaydı. Farklı bakıyordu. Sanki bir şeyler vardı. Onu uzun zamandır ilk defa bu kadar dost canlısı görüyordum. Hiçbir tepki veremediğim gibi ne yapmaya çalıştığını da düşünemiyordum. Sadece çenemdeki eli bütün yüzümü yakıyor, bedenimi titretiyordu.

"İnci sen kötü bir şey yapmadın," dediğinde, kendime gelip ona odaklandım. "O... O adama inandın ve evli olduğunu sanıyordun. Onunla evli olduğunu düşündüğün için bir şeylere izin verdin. Böyle olacağını bilemezdin. Ayrıca bebeğinle seni kimse kabul etmeyecek diye düşünüyorsun. Yanılıyorsun. Umudunu kaybetme, her şey çok güzel olacak."

Bu sözleri söyleyenin Ömer Bey olduğuna inanamıyordum.

Konuşmaya başlarken zorlukla çıkan kelimeler, daha sonra bir kuş gibi hep umut bekleyen kalbime süzüldü. Hep ihtiyacım olan sözlerdi. O kadar güzel şeyler söylüyordu ki şu an üzgün olmasam gülümserdim bile. "Be-ben teşekkür ederim. Böyle dü-

şündüğünüzü bilmiyordum." Sözleri yaralı ruhuma ilâç gibi geldi. Biraz da utandırdı. Benim sözlerimle birlikte bakışları değişti ve şefkatle karışık bir merak sardı göz bebeklerini.

"Neden böyle düşündün?" diye sorduğunda ne cevap vereceğimi bilemedim. Bu kadar güzel konuştuktan sonra hakkında düşündüklerimi söyleyip bu ortamı bozmak istemiyordum. Tam o sırada midem ağzıma geldi. Kasılmaların sonucu olmalıydı. Kahretsin! Burada, onun yanında olmazdı. Olmamalıydı ama maalesef engel olamıyordum.

Kendimi tuttuğum için hafif bir öğürme sesi çıktı boğazımdan ve hemen geri çekilip elimle ağzımı kapattım. Ardından ayağa kalkıp lâvaboya doğru koştum. Kadınlar tuvaletine girdim. İlk kapıyı açtım ve klozete doğru eğilip içimdekileri boşalttım. İstifra ettikçe midem daha çok bulanıyordu. Saçlarım iki yanımdan kalktı. Panik içinde saçımı tutanın kim olduğuna bakmaya çalıştım ama midem yeniden bulanınca içimde bir şey kalmasa da öğürmeye devam ettim. İlk defa bu kadar kötü oluyordum. Saçımı tutan kişi boynumu ve omuzlarımı ovuyordu tek eliyle. Ürperdim o elin sıcaklığıyla. Bana yardımcı olanın bir kadın olduğunu zannediyordum ama beni rahatlatmaya çalışan bir erkek eliydi. Hissediyordum. Kalkmak istedim fakat bacaklarım titreyince yapamadım. Yine o eller tuttu kolumdan ve beni ayağa kaldırdı.

Başımı çevirdiğimde o kişinin Ömer Bey olduğunu görünce şaşırdım. Bayanlar tuvaletine gelmişti ve bana yardım ediyordu. Hiç düşünmemiştim peşimden geleceğini. Gözlerime bakıyordu doğrudan. Elleri hâlâ üzerimdeydi. Saçlarımı yüzümden çekip omzumun arkasına attı. Sanki bir sis bulutunun arkasından izliyordum o anı. Belimden tutuyor ve bulunduğumuz yakınlıktan

rahatsızlık duymuyordu. Bedeninin yarısı tuvalet kabininin içindeydi bu yüzden dip dibeydik. Elinin tersiyle yanağımı okşadı.

Neden bana bu kadar yakın davranıyordu? Bu iki oluyordu bugün ve ben bu sefer de konuşamıyordum.

"Daha iyi misin? Doktora gidelim mi?"

Sadece bakıyordum. Konuşmak istiyor ama bunu beceremiyordum. Hem temasıyla hem de ilgili tavırlarıyla birlikte donup kalmıştım.

"İnci?"

Sesi endişeli çıkıyordu. Başımı öne doğru sallayınca endişesi bariz bir şekilde dinmeye başladı. Bir şey söylemeden ilerlememe yardımcı olup, musluğu açarak yüzümü ıslattı. Yanaklarımı ve saçlarımı biraz ıslattıktan sonra eliyle ensem ile boynum arasında durdu. "İyisin değil mi İnci? Bir şey söyle," derken yine o otoriter ses tonunu kullanmıştı. Ama sert konuşsa da sesinin tınısındaki endişeyi yakaladım.

"E-evet iyiyim. Teşekkür ederim." Sonra aynaya döndüm. Dönmemle gözlerimin açılması bir oldu. Berbat bir hâldeydim. Saçlarım ve hafif makyajım bozulmuştu. Üstelik sapsarıydım. Daha fazla bakmak istemeyerek elimi yıkadım. Ardından beraber dışarı çıktık ve masamıza doğru ilerledik. Bu sırada abim de kapıdan giriyordu. Bizi öyle görünce koşar adımlarla hemen yanımıza geldi.

"Ne oldu? Neden ayaktasınız?" Telâşlanmıştı ve endişesi açıkça yüzünden okunuyordu.

"İyiyim. Biraz midem bulandı." Ömer Bey'e baktım. "Ömer Bey de yardımcı oldu," diye devam ettiğimde abim elimden tuttu.

"Kötüysen doktora gidelim."

Cevap Ömer Bey'den geldi. "Sakin ol İlker. İyi şimdi." Sonra düşünceli bir şekilde masaya doğru yürüdü.

"Artık gidelim mi?" diye sordum abime.

"İyi olur, anca hazırlanırız." Bunu söylemesiyle titrek bir nefes aldım. Masaya vardığımızda Ömer Bey'le göz göze geldik. Bana yine umut veren gözlerle baktığında memnun olduğum kadar şaşkınlığım da artmıştı. Sadece dakikalar içerisinde ne olmuştu ki bu adama? Gerçekten çok merak ediyordum.

Hesabı ödedikten sonra toparlanarak arabalara doğru yürüdük. Ömer Bey bizi birkaç saat sonra evin arka tarafında bekleyeceğini söyleyerek yanımızdan ayrıldı.

Arabada sessizlik hâkimdi. Bu seferki benim bunu sevmemden değil, her ikimizin de söyleyecek sözü kalmadığı içindi. Abim dinlese benim söyleyeceğim, itiraz edeceğim bir ton şey vardı oysa.

Eve vardığımızda çalışanlar kapıyı açtı ve o anda aklıma bu adamlara görünmeden nasıl çıkacağımız geldi. Ben bunları sanki yolumuzu gözlüyor gibi Sultan hemen yanımızda belirdi. "Nasıl geçti İnci? Azıcık keyfin yerine geldi mi?" derken çok samimî görünüyordu. Anlayamadım bu ilginin sebebini. Abime baktığımda onun da benden farksız olduğunu gördüm. Fakat çok da üstünde durmadan Sultan'a bir baş selâmı verip eve doğru gitti.

"İyi geçti. Yemek işte." Ağzını açtığını görünce hemen "Bugün dinleneyim yarın konuşuruz," diyerek yanından kaçar gibi uzaklaştım.

Nereden geliyordu bu merak?

Birden bu kadar ilgili olması ve özellikle bana gülümsemesi çok şaşırtıcıydı. Aramızın hep kötü olduğu düşünülürse bu büyük bir olaydı. Konuşması gerçekten samimîydi ve art niyeti yok gibiydi. Aksine sanki sesinde bir heyecan gizliydi. Şeyma olsa bu durumu doğal karşılardım ama söz konusu Sultan'dı.

Eve çıktığımda abimin düşüncelere dalmış bir şekilde salonda oturduğunu gördüm. Hatta dalıp gitmişti. Çok düşünüyordu. Bir ses çıkarmış olmalıyım ki bakışları bana döndü. "Hadi hazırlan," dediğinde yeniden itiraz etmek istedim ancak gözlerinden ne kadar sıkıntılı olduğunu görüyordum. Bu yüzden sesimi çıkarmadan odama geçmek için hareket edince o da telefonunu çıkardı.

Arada sırada abimle baş başa tatile giderdik. Ülkemin birçok şehrini gezmiştim. Bazen de Urfa'ya teyzemlere ve dayımlara giderdik. Bu yüzden dolabın yanında hazırda duran valizimi alıp dolabımı açtım. Öylece baktım. Ne alacaktım, ne sığardı ki? Her şeyimi götürmem lâzımdı. Abim sanki sıkıntımı anlamış gibi odaya girdi ve doğrudan yanıma gelip omuzlarımdan tuttu.

"Zaten hamile olduğun için yeni kıyafetler alacaktık. Bu yüzden özel eşyalarını al çoğunlukla. Bu arada arka kapıdan çıkacağız," dediğinde söylediklerini kulak ardı edip aklıma takılanı sordum.

"Emin misin? Yani benimle mahkûm hayatı süreceksin bir nevi."

"Bunu konuştuk, beni düşünme!"

"Ömer Bey'in evinde çok kalacak mıyım? Çok yalnız kalmayacağım değil mi?"

Kollarına aldı beni. "Seni hiç yalnız bırakır mıyım? Ben gelene kadar geleceğinle ilgili yeni hedefler belirle."

"Tamam abi." Birden aklıma Elçin geldi. Geriye çekildim. "Abi, Ömer Bey kardeşinden bahsedince sen bir garip oldun. Sanki seninle bir ilgisi var gibi geldi bana," Yine bakışlarını kaçırdı. Bu çok nadir olurdu. Abim benden bir şey gizlemezdi.

Ben cevap beklerken odanın kapısından gelen sesle yerimden sıçradım. "İnci bir yere mi gidiyor?" diyen Sultan'a bakakaldım.

Sesindeki şüphe tüylerimi diken diken etti. Nasıl girmişti eve? Duymamıştık. Ve... Yakalanmıştık! Ben put gibi durup ona bakarken abim daha sakin ve hiçbir şey olmamış gibi cevap verdi Sultan'a.

"Hayır. Şu isteme olmasaydı İnci Urfa'ya gidecekti onu konuşuyorduk." Abim iyi toparlasa da Sultan pek inanmış gibi görünmüyordu. Çünkü gözü yatağımdaki açık valizdeydi.

Heyecanla atılıp, "Sen nasıl girdin eve?" diye hem dikkatini dağıtmak istedim hem de merak ettiğim soruyu sordum. Şüpheci bakışları yeniden beni buldu. "Şeyma'nın odasından anahtarları aldım. Sana şerbet yapmıştım. Bebeğe kan olsun diye." Sonra "Neyse ben gideyim. Afiyet olsun," diye ekledi. Ardından birkaç adım atarak sürahiyi bana uzattı ve gitti. Hâlâ korku dolu ve şaşkındım. Bu birdenbire gelen ilgisinin sebebi neydi acaba? Daha da önemlisi bir şeyler anlamış mıydı? Kapının kapanma sesini duyunca elimdeki sürahiyi komodine bırakıp emin olmak için kapıya doğru hızla yürüdüm. Gittiğinden emin olduktan sonra arkamdan gelen abime döndüm.

"Sakin ol. Bir şey anlamadı bence. Hadi sen hemen hazırlan. Ömer gelir birazdan," dediğinde hiç itiraz etmedim. Gerçekten buradan gitmeliydim. İlk önce rahat hareket edebilmek adına bir eşofman takımı giydim. Daha sonra öncelikli olanları valizime doldurdum. Sonra da liseden kalma sırt çantamı alıp elimin altındaki önemli birkaç özel parçamı koydum. Onu sırtıma taktım ve telefonumu aldım. Çok oyalanmıştım. Bir saati geçmiş olması lâzımdı. Yine de bir süre yatağımda oturup odama baktım. Her şey nasıl da değişiyordu. Ne hayallerim vardı. En mutlu günlerim bu odada geçtiği hâlde birçok acımı da yine bu odada yaşamıştım. Geçen süreyi hesaplayamayacak kadar vakit geçirince ayağa kalkıp valizimi aldım. O sırada abim kapıda belirdi.

"Ben alırım onu. Sen başka bir şey alacaksan onu kontrol et." Aklıma annemin ve babamın fotoğrafları geldi. Salona geçtim. Albümlerin olduğu kısma gidip içinden birkaç tane fotoğraf aldım. Sırtımdan çantamı çıkarıp fotoğrafları koyduktan sonra yeniden takınadım. İşim bitince ayağa kalkıp son kez evime baktım. Bir daha dönemeyeceğim, hiç hatırlamadığım annemin hatıralarıyla dolu eve...

"Hadi İnci." Abimin sesiyle elimdekileri çantama koydum ve evden çıktım. Merdivenlerden iki adım atmıştım ki telefon sesi duydum. Abim sessizce "Kahretsin! Telefonumu unuttum. Ömer gelmiştir sen sessizce in, ben telefonumu alayım," diyerek indiği basamakları geri çıktı. İçimden *'Allah'*ım sen bize yardım et,' dedim ve yavaşça indim. Ortalarda kimse yoktu. Arka bahçeye dönüp kapıya doğru yürümeye başladım. Bahçe oldukça büyüktü. Ben çıkmadan abimin gelmesi gerekiyordu. Kapıya varmak üzereydim fakat hâlâ görünürlerde yoktu.

Nerede kalmıştı?

Etraf karanlıktı. Çok korkuyordum. En çok da karanlıktan. Sokaktaki lâmbalar olmasa asla bir adım bile atamazdım bu bahçeye. Işık az da olsa cesaret veriyordu. Tam kapıyla aramda 10 metre kalmışken etraftan bir sürü silâhlı adam çıktı. Ben çığlık atıp ağzımı kapatırken amcam yanında Sultan'la birlikte göründü. Sultan bana haince gülümsüyordu. "Benim güzel yeğenim nereye gidiyormuş?"

Korkuyla amcama baktım. Bu olmamalıydı. Kâbusum bitmiyordu. Korkma sebebim amcam değildi aslında. Yüzüme doğrultulan onca silâhtı.

Bölüm 7

Bazen değişik hayaller kurardım. Yükseklik korkum olmasına rağmen kendimi boşluğa bırakıp rüzgârın, özgürlüğün tadını çıkarırdım. Şimdiyse yüksekten düşmeme gerek yoktu çünkü çok güçlü bir düşüş yaşıyordum.

Amcama verecek bir cevabım yoktu. Bu kadar silâhın namlusundaki hedef hâline gelmişken, kurşunlardan birinin vücudumun bir yerine saplanacağı korkusu tüm konuşma gücümü almıştı. Kalbim hızlı atmakla durmak arasında bir savaş veriyordu.

Amcamın öfkeli bakışına tezat Sultan'ın sırıtan yüzü ve silâhlar...

Başım dönüyor, kim nasıl hareket ediyor anlayamıyor ve algılarımı kontrol edemiyordum. Dizlerim titriyordu. Sanki güçsüz bedenimi uzaktan izliyor, daha fazla ayakta duramayacağımı hissediyordum. Abimin nerede olduğunu, neden gelip beni bu cendereden almadığını düşünüyor, bir yandan da burada olmadığına ve son anda çalan telefonuna seviniyordum.

Biliyordum gelecekti ama gelmesini istemiyordum. Onun başı ağrımasın, artık benim yüzümden sıkıntı çekmesin istiyordum. Ve aslında sonumu getirecek adamın karşısında yalnız olmak istiyordum. Pes etmek ve amcama yenilmek bana

göre bir davranış değildi. Bunu hiç istemesem de artık her şeyi akışına bırakmak ve sonucu ne olursa olsun boyun eğmek istiyordum. Ucunda abim olmasa belki de yenilgiyi kabul etmem kaçar giderdim buralardan. Onun hayatını benimki gibi mahvetmeye gönlüm razı gelmiyordu. Önünde yaşaması gereken bir hayat vardı. Belki de benim içinde vardı ancak belli ki benim için hep Sami gibiler vardı. Çünkü ben onlara göre suç işlemiştim. Oysa yaşadığım bu hayat benimdi ve kararları da bana ait olmalıydı.

Peki, neden bunu yapamıyordum?

Neden böyle olmak zorundaydı?

Cevabı belli olan soruları kendime sorup aklımı daha çok bulandırmaktan başka bir şey yapmıyordum. Oysa her fırsatta bunu yapıyor, kendimi bildim bileli mücadele etmeyi seven ben artık uğraşmak istemiyordum. Yolun sonundaki bayrak beni ilgilendirmiyordu. Sanırım ben bu hayata mahkûmdum.

Sanki zaman durdu ve ben bunları düşünmek için saatler harcadım. Öyle değildi. Bazen öyle bir an oluyordu ki saliseler içinde bütün hayatım yağmur taneleri gibi önüme dökülüyordu. Bu da o anlardan biriydi. Amcam benim cevap vermediğimi görünce yeniden ağzını açtı ama aynı anda iki şey oldu. Kulaklarım abimin sesini duyarken gözlerim Ömer Bey'i buldu.

"Neler oluyor burada?"

Abimin sesi geceye karabasan gibi çökerken, sesinin tonundaki endişeyi fark ettim. Yine benim için korkuyordu. Yine kendisini öne atacaktı. Ne cevap verecektik? Verecek bir cevabımız var mıydı ki? Elimde çanta, evin arka bahçesinde bu saatte ne işim olduğunu nasıl açıklayacaktık? Açıklasak bile her şeye bir bahane bulan amcam bunu öne sürüp bize istediğini yaptırmaz

mıydı? Yine çıkmaza girdiğimizi hissediyordum. Titrememem dizlerimin bağını çözecek kadar çoğaldı.

Amcam abimin sesini duysa da meraklı bakışları Ömer Bey'in üzerindeydi. Aynı Sultan'ın olduğu gibi. Burada ne aradığını merak ediyorlardı mutlaka. İşin ilginç yanı ben de merak ediyordum. Dışarıda arabada olması gerekirken neden buradaydı? Abim yanıma gelip bir elini omzuma koyarken amcam daha fazla suskun kalamadı. Neler olduğunu anlamadığı için delirdiğine şüphem yoktu. Düşmemek için elimi kaldırıp abimin kolunu sıkıca tuttum.

"Hayırdır Ömer Bey oğlum, bu saatte burada?" Kısa konuşmaya alışkın, emir veren kişiliğini Ömer Bey'den de sakınmadı.

"İyi geceler Sait Bey. Hava alanında bavulum kaybolunca İlker kendi kıyafetlerinden verecekti bana. Bu saatte kimseyi rahatsız etmemek için arka kapıyı kullanmak istedim." Söylediklerini daha önce düşünmüş gibiydi. Ama nasıl? Amcama kaydı yine gözlerim. Pek inanmış gibi görünmüyordu. Yüzünde alaycı bir ifade oluştu.

"Biz yabancı değiliz evlâdım. Niye çekindin ki?" dedikten sonra gülümsemesi silindi ve kaşlarını çattı. Hemen ardından abime döndü.

"Bu ne rahatlık İlker? Bu saatte kardeşini bu hâlde nasıl dışarı bırakırsın?" dediğinde ağzından tükürükler saçan, kötü adamlara benziyordu. Sevmiyordum bu adamı... Hem de hiç sevmiyordum. Babamla kardeş olabilirlerdi ama babamın iyi yüreğine karşı o hep kötüydü.

"Öncelikle adamlar şu silahları indirsin. İnci'nin korktuğunu bile bile bu davranışının sebebine, *özellikle de evin içindeyken* bir anlam veremedim amca!"

Abim kendinden çok emindi. Sanki ortada kaçmaya çalışan bir ben yokmuş gibi amcamı suçlu çıkarmak istiyordu. Amcam abime kısa bir süre öylece baktı. Ellerini arkaya bağlamış, omuzları dik ve bakışları yalan söylüyorsunuz, der gibi bağırıyordu.

Yalan söylediğimizi biliyordu. Sultan'a baktım. Bordo, dizlerinin altında biten, fiziğini ortaya çıkaran ve hanım ağa görüntüsü veren bir elbise giymiş, hülyalı hülyalı öylece bir noktaya dalmıştı. Bakışlarını takip edince onun Ömer Bey'e baktığını gördüm. Amcamda bir hareketlilik hissedince ister istemez bakışlarım onu buldu. Eliyle adamlarına silâhlarını indirmesini söyledi. Bunu görünce titrememem biraz azaldı ve sesli bir nefes verdim. Ömer Bey anında gözlerini bana çevirdi. Herkese tek tek bakmaktan, ne yapacaklarını beklemekten iyice stres olmuş, fazla yorulmuştum. Kendimi hiç iyi hissetmiyordum.

"İnci'nin başı bağlı artık. Hareketlerine dikkat etmesi lâzım."

Amcamın sözlerine abimden cevap gecikmedi. "Ben İnci'yi verdiğimi hatırlamıyorum. Bu yüzden kimseye bir bağlılığı yok!"

Ortama düşen gerginliği iliklerimde hissediyordum. Bu gece ya bir şeyler sona erecek ya da devam edecekti. Bu mücadeleyi hangi taraf kazanırsa kazansın canı yanacak kişi bendim. Amcam ellerini çözüp iki yanına salarak öne doğru bir adım attı. Bakışları değişti. Sinirlendiğinde açıkça görebiliyordum. "Ben son sözümü söylediğimi hatırlıyorum, İlker!" derken her kelimeyi vurguluyor, dişlerini sıkıyordu. Kendisini zor tuttuğu belliydi.

"Evet amca son sözünü sen söyledin ama ben henüz söylemedim!"

"Yeter İlker! İnci Sami Bey'le evlenecek o kadar!"

Yerimde sendeledim. Abim telâşla beni tutarken Ömer Bey'i de bir anda yanımda buldum.

"Şimdilik bu konuyu kapatıyorum. İnci iyi değil. Bu iş olmayacak amca!" Abim ateşe körükle gitmekten çekinmiyor sanki inceldiği yerden kopsun diyordu. Eve dönmek için hareketlendiği sırada amcamın gür sesi bahçede yankılandı. Anlaşılan bu gece hiç bitmeyecekti.

"Sen ne sanıyorsun bu işi, çocuk oyuncağı mı? İnci hamile! Kim onu bu hâlde ister? Ömür boyu ona sen mi bakacaksın? Ya aşiret bunu duyarsa? Soyadımızın alacağı lekeyi hiç düşünmüyor musun?" dediğinde hiç beklemediğim birinden hiç beklemediğim bir cevap geldi.

"Sait Bey yanlış düşünüyorsunuz. İnci'nin istenmeyecek bir hâli yok. Ayrıca İlker'in bu işe hayır demesinin sebebi benim çünkü İnci'yi seviyorum ve onunla evlenmek istiyorum."

Ömer Bey'in rahat ve sakin sesine karşı histerik bir çığlık duydum. Duyduklarımın etkisiyle bakışlarımı bir robot gibi sesin geldiği yere çevirince Sultan'ın dehşet içinde Ömer Bey'e baktığını gördüm. Şok olmuş gibiydi.

Herkes gibi...

Benim gibi...

Ancak o daha çok şey gibiydi... Şey... Bakışları birden beni buldu, öfkeli bakışları! Neden öyle bakıyordu ki? Bu gece bana karşı çok iyiydi, hâlbuki. Darbe yemiş gibi durdum. Bir anda her şeyi idrak etmeye başladım. Sultan, Ömer Bey'den etkileniyordu. Belki de âşıktı. Bu yüzden bana ilgili davranmıştı bu gece. Ağzımdan onunla ilgili lâf alabilmek için. Bu düşünce midemi bulandırdı.

Ömer Bey ve Sultan!

Hayır, hayır. Olması imkânsızdı. Sultan? Ben yanlış düşünüyor olmalıydım. Hem bunları neden düşünüyordum ki? Ortam-

daki sessizlikle başımı abime kaldırdım ve onun da bu sözleri ilk defa duyduğunu anladım. Anlaşılan abim arkadaşının duygularından bîhaberdi.

Duyguları?

Ömer Bey gerçekten beni mi seviyordu? Bunu söylemişti değil mi? Peki ben neden farklı bir tepki veremiyordum. Çok şaşırmıştım fakat düşüncelerimi toparlayamıyordum. Duyduğum şeyler karmakarışıktı. Bir an önce bu ortamdan çıkmak istiyordum. Ben Ömer Bey'e bakarken sonunda birinden bir ses çıktı.

"Bunun için çok geç Ömer Bey oğlum. İnci için Sami'ye söz verdim. Ve siz saçma oyunlarınızla bu işi bozamayacaksınız!"

İnanmamıştı işte.

"Hiçbir şey için geç değil Sait Bey. Ben İnci'yle evleneceğim ve siz buna karışmayacaksınız!" diye meydan okuyan Ömer Bey'in sesiyle şaşkınlığım iyice büyüdü.

Nasıl bir cesaretti bu? Hayranlık uyandırıcı olsa da konuştukları kişi bendim ve ben sanki başka birinden söz ediyorlarmış gibi bir şey diyemiyordum. Abim de benim gibi sesini çıkarmıyor, sadece izliyordu. Ömer Bey'in ne yaptığını merak ediyor gibiydi.

Acaba Ömer Bey ne yaptığını biliyor muydu ki?

"Bu ne hadsizlik? Ne kendini bilmezlik? Benimle nasıl böyle konuşursun? Her zaman son sözü ben söylerim. İnci, Sami'yle evlenecek! Aksi takdirde aşiret İnci'nin namusuyla çalkalanır!" Amcam bu derece çirkinleştiğinde içimden bir parça sökülmüş gibi canım yandı. Yine aynı sözleri söylemişti. Ben bunu hak etmiyordum. Daha fazla dayanamadım ve abime dönüp yüzümü göğsüne gömdüm. Gözyaşlarım üzerini ıslatırken, hıçkırmaya başladım. Abim güvenli kollarıyla beni sararken Ömer Bey'in sinirli sesini duydum. Oysa ben kimseyi duymak istemiyordum.

"Böyle bir durumda kayıplarınız çok fazla olur, bunu göze alamazsınız!"

"Öyle mi dersin? Ben her şekilde işin içinden çıkarım ve hiçbir şey de kaybetmem!"

"Beni de mi amca?" Abimin sözleri yeniden ortamın birkaç dakika sessizleşmesine neden oldu? Hıçkırıklarım iç çekmelere dönerken, gerginlik tüm bedenimi sardı ve amcamın artık kendinden emin olmayan kırık sesini duydum.

"Bunu yapamazsın!"

"Yaparım amca. Eğer İnci meselesini unutup onunla ilgili kararları benim vermeme engel olursan soyadımı kimliğimden, benliğimden siler, çekip giderim!"

Amcam için soyadı her şeyiydi. Bu yüzden benim Yusuf'la kaçışımı aşiret duymamıştı. Amcam yenilgiyle abime baktı. Bakışları biraz da hüzün doluydu. O da abimden böyle bir şey beklemiyordu. Ben bile beklemiyordum.

"Ayrıca aşiret işin içine karışırsa Demiralp[1] ağanın yanımızda yer alacağını biliyorum." Ve abim son darbeyi amcama vurmuştu. Demiralp ağa amcamdan daha söz sahibi ve anne tarafından akrabamız olan Mardin'in ağasıydı. Diğer aşiret mensuplarına göre gelenek ve göreneklere çok da bağlı olmayan ve sevdiği kızı töreye kurban vermiş biri olarak nadir, yürekli insanlardandı. Abim onu bu işe karıştırmayı hiç istememiş ve işleri kimse duymadan halletmek istemişti. Ne yazık ki işler istediği gibi gitmezse her şeyi herkesin duyması an meselesiydi. Amcam olumlu cevap vermezse başlayacak olan savaş kaçınılmazdı.

Başımı abimin göğsünden kaldırmadan yan çevirip Ömer Bey'e baktım. Yüzü amcama dönüktü, düşmanca bakıyordu.

1 Demiralp Karakteri yazarın ilk kitabı "YÜREĞİMDE SAKLI SEVDAN'da yer almaktadır.

Amcamdansa ses çıkmıyordu. Kimse konuşmuyordu. Neden konuşmuyorlardı? Burada gerginlikten ölecektim.

Birden karanlığa çekildiğimi hissettim, artık sesler çok uzaktaydı.

❧❧

Gözlerimi açtığımda hâlâ karanlıktı ve yatağımdaydım. Abim kolonyayla ellerimi ovuyordu. Beni görünce "Çok şükür," diyerek kolonyayı komodine bırakıp yanıma daha çok yaklaştı. "İyi misin?"

Yutkundum. "İyiyim. Yine bayıldım mı?"

"Evet güzelim. Neyse ki iyisin, çok şükür," dedi şefkatle.

"Ne kadar süredir baygınım?"

"On dakikadır." Bir süre gözlerime baktı. "Ömer'in söylediklerinden haberim yoktu. Sadece aşağıya inerken telefonu açtığımda senin yakalandığını duyunca Ömer'le bavul kayboldu yalanını bulduk hemen. Valizin zaten bende olduğundan elindeki çantayla inanmaları zor olmayacaktı fakat evlilik için söyledikleri..." Sustu. "Neyse, salonda bekliyor. Sen uyanmadan ayrılamadım yanından. Yanına gidip ne olduğunu öğreneceğim, sonra da amcamla konuşacağız." Ardından ayağa kalkıp odadan çıktı. Kısa bir süre sonra onların seslerini duyarak yavaşça yerimde doğruldum. Başım ağrıyordu. Ayağa kalktım ve aynı yavaşlıkta kapıya doğru ilerledim.

"Evet, seni dinliyorum! Neydi o saçmalıklar?"

Abimin sesi kısık olsa da öfkesi belli oluyordu.

"Ben söylediklerimde ciddîydim İlker. Müsaaden olursa İnci'yle evlenmek istiyorum."

Hâlâ kararlı şekilde konuşuyordu. Benimle nasıl evlenmek isterdi anlayamıyordum. Oysa benden hiç haz etmediğini sanıyordum. Hem başka birinin çocuğunu taşıyordum. Buna rağmen benimle evlenmek istiyordu.

"Ben de onu anlamıyorum. İnci'nin durumunu biliyorsun. O adamı sevdiğini biliyorsun..." diye devam eden abimin sözleri Ömer Bey'in sesiyle bölündü

"Hayır! İnci o adamı sevmiyor." Kaşlarımı çattım. Evet eskisi gibi bir duygum yoktu ama... Beni benden daha mı iyi biliyordu?

Bir süre sessizlik oldu.

Sessizlik büyüyünce merak edip kapıyı açtım. Abim ayakta dikilmiş, koltukta oturan Ömer Bey'e sanki bir şeyleri çözmek ister gibi bakıyordu. Çözmüş olmalı ki biraz daha eğilip yavaşça bir şeyler söyledi. Duyamadım. Birkaç adım atıp kapıdan koridora, oradan salona geçtiğimde kimse bana bakmadı. O sırada Ömer Bey'in, "Evet," dediğini duydum. Abimin sorusuna cevap vermiş, *evet* demişti.

Neye evet demişti?

Abim bir süre daha Ömer Bey'e baktı ve sonunda "Gel benimle. Anlat şu işi bana," dedi. Ardından önümden geçip kapıya doğru yürürken bir kere bile bana bakmadı. Sanki orada olduğumu biliyor gibi şaşırmamıştı bile. Ömer Bey de derin bir nefes alıp ayağa kalktı ve benim nerede olduğumu biliyor gibi doğrudan gözleri beni buldu. Daha önce hiç görmediğim şekilde gözleri parlıyordu. Sonra yavaş adımlarla gözlerini benden ayırmadan tam önüme gelip durdu, elini kaldırıp saçlarıma dokundu. Ürperdim yine. Donmuş gibi bir tepki veremiyordum.

Saçlarımı düzeltir gibi birkaç kere üzerinde gezdirerek tebessüm etti.

"Her şey çok güzel olacak. Senin ve bebeğin için çok güzel," dedikten sonra elini çekti, tebessümünü sildi ve beni daha karmaşık bir hâlde bırakıp o da kapıdan çıkıp gitti.

Bölüm 8

Ömer Bey bana ne zaman bu kadar yakın olmuştu?

Aramızda hiçbir zaman böyle bir samimiyet olmamıştı. O buraya geldiğinde fazla görüşmezdik. Kaç yıldır abimle arkadaş ve iş ortağı olmasına rağmen mesafeyi hep korumuştuk. Bana yaklaştığında donup kalıyor, dokunduğunda tepki veremiyor olmam bunu kanıtlamaya yetiyordu. Aynı ortamda olmamız beni korkutmaya yeterken, bir de şimdi bana yaklaşıyordu. Üstelik evlenmekten bahsediyordu.

Onunla aynı ev ve aynı oda düşüncesi...

Ah hayır, hayır! Bunlar saçmalıktan başka bir şey değildi. Kesinlikle bir yanlışlık vardı. Benimle evlenmek istiyor olamazdı. Yine de aklım karışmıştı. Az önceki yaklaşımı ve bugün ki tavrı tam bir soru işaretiydi. Kendimi iyice çıkmazda hissediyordum. Ömer Bey de evden çıktıktan sonra yatağıma yatıp yine düşünmeye başladım. Hayatımın hangi ara tepetaklak olduğunu, nerede hata yaptığımı artık biliyordum. Yine de içim sıkılıyordu. Gerçekten Ömer Bey'in dediği gibi her şey güzel mi olacaktı yoksa tam tersi mi?

Saat gece yarısını geçtiği hâlde kendimi uyanık kalmaya zorluyordum. Göz kapaklarım kendiliğinden kapanıyordu. Neler

olduğunu ne kadar merak etsem de bedenimin uykuya ihtiyacı vardı. Bedenim de ruhum gibi yorgundu ve kendini bırakıp karanlığa ulaşmak için müthiş bir çaba içerisindeydi.

⚽

Sabah uyandığımda içeriden gelen tıkırtılarla abimin yine şirkete gitmediğini anladım. Bu iyiydi çünkü kendisiyle konuşmak için bile olsa dışarı çıkmak istemiyordum. Yerimde doğrulurken gözüm dolabımın önündeki valize takıldı. Biri görmeden onu boşaltmam lâzımdı. Bu işi abimle konuştuktan sonraya erteledim. Banyoya gidip işlerimi hallettikten sonra seslerin geldiği mutfağa doğru ilerledim. Abim omlet hazırlıyordu. Beni görünce gülümseyerek "Günaydın," dedi.

"Günaydın abi." Her şey normalmiş gibi gülümsüyordu ve az da olsa umutla bakıyordu. Yine de yorgunluğunu gizleyemiyordu. Bütün gece düşünmekten uyumadığına emindim. Elindeki işi bıraktı.

"Çay demlenene kadar gel konuşalım biraz," dediğinde sesinde hiçbir ifade yakalayamadım. Olduğum yerden kımıldamadığımı görünce ellerini yıkayarak yanıma geldi ve beraber salona gittik. Televizyonun karşısındaki üçlü koltuğa oturunca derin bir nefes aldı. Canı sıkkın görünüyor ve nereden başlayacağını bilemiyor gibi bir hali vardı. Geriye yaslandı, sonra vazgeçip öne doğru eğildi. Ardından doğrulup bana doğru döndü. Sabırla bekliyordum. Belli ki çok iyi şeyler duymayacaktım.

"İnci, Ömer'in dediklerini duydun. Ben onunla konuştum. Yani söyledikleri hakkında." Zorlanıyordu. "Bunu abin olarak sana söylemek zor." Sustu ve saniyeler sonra birden konuşmaya başladı. "Ömer seninle evlenmek istiyor, sen de onun teklifini

kabul edeceksin," dediğinde, öylece abime bakıyordum. Hepsini anladım da *kabul edeceksin* ne oluyordu? Şaka mıydı bu?

Önce amcam şimdi abim mi baskı yapıyordu?

"Gözlerini öyle açma, korkmana gerek yok. İnci, ben senin abinim. Amcam gibi sana baskı yaptığımı düşünme." Yine aklımdan geçenleri anlamıştı. "Kabul edeceksin çünkü kurtulmanın tek yolu bu."

"Saçmalık. Ömer Bey ya da Sami Bey fark etmez. Kimseyle evlenmek istemiyorum, ayrıca zorunda da değilim!"

"Sakin ol. Düşündüğün gibi değil. Bu evlilik sadece senin, benim ve Ömer'in bildiği formalite bir evlilik olacak. Yani Sami Bey'le evlenmen gerekmeyecek ve biz kaçmak zorunda kalmadan İstanbul'a gideceğiz. Sadece kâğıt üzerinde İnci. Bir yıl gibi bir süre sonra ya da olayların gidişatına göre boşanır ve hayatına istediğin gibi devam edersin. Yeğenimin bir soyadı olacaktı zaten ama baba figürü olarak birinin soyadı daha iyi olur. Ömer buna izin veriyor."

Söyledikleri çok mantıklıydı ve fazla tepki veriyordum. Sonuçta bir şeylere mecburdum. En azından abim için. Güçlü bir nefes çektim içime. "Neden bunu yapıyor? Yani söylediği gibi..." diye devam ederken sustum ama abim anladı.

"Aşağıda söyledikleri tamamen amcamı ikna etmek içinmiş. Yani seviyorumlar falan. O sadece bize yardım etmek istiyor."

Rahatlamam gerekiyordu. Oysa hiçbir değişiklik olmadığı gibi gergin hissetmeye başlamıştım. "Amcam bu işe ne diyor?" Bu merak ettiğim bir başka konuydu.

"Amcam hâlâ sorun çıkarıyor. Sami Bey her şekilde yarın seni istemeye gelecek. Kararını yarın verecek ve isteme olmadan benimle konuşacağını söyledi. Bizi zorlamak için yapıyor. Bence

kararı belli, sadece yediremiyor kendisine. Sanırım sözlerim onu çok üzdü."

Amcam gerçekten üzülmüş olmalıydı çünkü abimi çok severdi. Yine de amcam gibi kibirli bir adamın bize zorluk çıkartması çok normaldi.

"Merak etme, onunla evlenmene izin vermeyeceğim ama Ömer'le evlenmek zorundasın. Önceden bir seçeneğimiz yoktu, şimdiyse bu fikir hepimiz için daha iyi. Ömrümüzün sonuna kadar kaçmaktan kurtulacak, zamanı gelince de istersen üniversiteye gidebileceksin. Ayrıca... Ömer'in ailesi, yani kız kardeşi ile babası da bu evliliğin formalite olduğunu bilmeyecek," dediğinde şaşırdım.

"Nasıl yani? Ayrıca neden hepimiz için daha iyi dedin?"

Yaklaşıp elimi tuttu. "İnci. Öncelikle o lâfın gelişiydi. Hem herkes bu işe olumlu bakmayabilir. Haşmet amca Ömer'in evlenmesini çok istiyor. Şimdi bu bir oyun dersek olmaz. Kimsenin bilmemesi gerekiyor. Biri duyarsa kötü olur. Bu yüzden gerçek bir düğün olacak ve bir süre aynı evde kalacaksınız. Zaten babası ile kardeşi de orada yaşıyor, çekineceğin bir şey olmayacak," dediğinde bu işe çok inandığını gösteriyor, benim de evet demem için uğraşıyordu. Ona hayır desem bile işe yaramayacaktı. Çünkü az önce kesin konuşmuştu. Zaten abimin hayatını heba etmek istemiyordum. Bu daha iyi bir fikirdi. Ömer Bey'le ne konuştularsa abim de bunun iyi olduğuna inanmaya başlamıştı. Ben de abime inanıyor ve güveniyordum.

"Peki sen gelecek misin benimle?" diye kabul ettiğimi belli ettiğimde rahat bir nefes aldı.

"Önceki plânımızın bir kısmı geçerli. Yeni aldığımız o eve yerleşeceğiz. Buradaki işleri tamamen bırakmam şimdilik mümkün görünmüyor. Yine de çoğu işi İstanbul'dan yürütebilirim.

Ancak dediğim gibi bu işler bir süre sonra olacak. Ömer'in çevresinin de seni onun eşi olarak bilmesi için bir süre geçmesi gerekiyor. Ayrıca olayların gidişatına göre Ömer'in buradaki evinde kalmanız gerekebilir bir süre. Yarın amcamla konuşacağım, bakalım neler söyleyecek."

Başımı önüme eğdim. "Bu kadarı çok fazla geliyor artık. Ben bunları yaşamak istemiyorum."

"Biliyorum İnci. Sen de mecbur olduğumuzu biliyorsun."

"Evet, başka çaremiz yok biliyorum fakat yine de çekindiğim bir adamla evlenmek zorunda olmam yetmiyormuş gibi bir de onunla aynı evde tek başıma kalacağım. Bu beni çok tedirgin ediyor. Ömer Bey Sami Bey'den farklı ama tanımadığım bir insan ve ben... Söz konusu senin hayatın da olmasa inan bana hiç düşünmeden çekip giderdim." İçimdeki öfkeye engel olamıyordum. Abim bana üzüntüyle bakarken, "Evlenmeyi istemiyorum!" diye yineledim. Abim beni kollarına alıp başımı sıkıca göğsüne bastırarak, sanki biri duyacak gibi fısıldamaya başladı.

"Asi kardeşim benim. Bunun benim için ne kadar zor olduğunu görmüyor musun? Seni istemediğin biriyle evlendirmek, bunun son çare ve bu kişinin en yakın arkadaşım olması beni nasıl delirtiyor, bilmiyorsun. Ben senin üzülmeni ister miyim? Bunu bana ve sana değil, yeğenime yapma... Ne yazık ki gelişen olaylar bazı şeylere mecbur bırakıyor bizi. Bu yüzden yapmamız gerekeni yapmak zorundayız."

Abim yine haklıydı ve benim de artık diyecek hiçbir sözüm kalmamıştı.

❀

Ve beklenen gün gelmişti.

Benim hakkımda karar vermek isteyen meraklı kalabalık sa-

dece saatler sonra toplanacaktı. Ne kadar şahane. İsteme törenim vardı. Bu duruma düşmek, burada olmak canımı öyle çok sıkıyordu ki. Elimden bir şey gelmiyordu. Bugün abim haricinde kimseyi görmemiştim. Ne kuzenlerimi ne de yengemle amcamı. Belki de kuzenlerimin yanıma gelip meraklı sorular sormasını abim engellemişti. Bilmediğim gibi ilgilenmiyordum da. Evde fırtına öncesi sessizlik vardı. Neler olacağını bu yüzden çok merak ediyordum. Sanki kötü şeyler olacak gibiydi. Ya da artık benim bünyem kötü haberlere alışmıştı. Abim bugün yanımdan hiç ayrılmasa da telefonu hiç susmadı. Konuştuğu kişiyi de biliyordum. Ömer Bey...

"İnci, hadi hazırlan," diyen abime baktım. Odanın kapısında durmuş bana üzgün gözlerle bakıyordu. Bugünün tek iyi yanı Sami Bey'e verilmeyecek olmamdı. En azından öyle umut ediyor, amcamın Demiralp ağadan korkmasını, abimi de ciddîye almasını diliyordum. Abimle konuşmuştu. Neler konuştuklarını sormamıştım, abim de anlatmamıştı. Belli ki amcam kararını akşam verecekti. Aslında dayımın bu olanlardan haberi olsa Demiralp ağa çoktan buraya gelmiş olurdu. Demiralp ağa, ağaydı ama yaş olarak büyük değildi. Yaptıklarıyla Mardin'de yaşayan bir efsane olmuştu. Olur da bir aksilik olursa onu arayan kişi ben olacaktım. Kaçmayacak ve kim ne hak ediyorsa yaşamasını sağlayacaktım.

Abime sadece başımı sallayıp ayağa kalktım. O sırada kapı çaldı.

"Ben bakarım, sen giyin."

Kapıyı kapatıp çıktıktan sonra kalkıp dolabımı açtım. Aslında bunu yapmayı, böyle bir akşam için elimi bile kaldırmayı istemiyordum. Tercihimi siyahtan yana kullanmak istiyordum ama

maalesef ki şu ana uygun bir elbisem yoktu. Uzun süredir alışverişe çıkmadığım için çoğu kıyafetim üzerime dar geliyordu. İlk defa hayattan bu kadar uzak kalıyordum. Biraz daha bakındıktan sonra geçen gün abimin beni mutlu etmek için aldığı, krem rengi elbisemi giymeye karar verdim. Biraz bol dursa da yapacak bir şey yoktu artık. Üstü dar, belden aşağısı bol, dizlerimde biten düz, krem rengi bir elbiseydi. Aslında bu bile bugüne fazlaydı. Giyindikten sonra saçımı tarayıp topladım. Makyaj yapmayı zaten sevmezdim.

Hazır olunca kapıyı açtım ve gözlerim hemen karşı koltukta oturan Ömer Bey'in gözlerini buldu.

Burada... Hem de bugün ne işi vardı?

Olduğum yerde öylece kalakaldım. Bu kötüydü. Çok kötüydü. Kıyamet kopacak, kötü şeyler olacaktı. Bunlar beni kurtarmaya mı yoksa daha çok stresten öldürmeye mi çalışıyorlardı anlamıyordum.

"İnci, sakin ol." Ne zaman yanıma geldiğini bilmediğim abime çevirdim bakışlarımı. Kolumu tutuyordu. "Sakin ol! Bir şey olmayacak. Derin nefes al," dediğinde, kendime geldim. O an çok hızlı nefes aldığımı ve kendimi kastığımı fark ettim. Diğer kolumdan Ömer Bey tutunca onun da yanıma geldiğini fark ettim. Onun tuttuğu kolumu yavaşça çektim. Kaşlarını çattı. Böyle çok daha ürkütücü görünüyordu. Bakışlarımı kaçırıp abime yanaştım. Abim anlamış gibi, "Ben yanındayım," dedi. Koltuğa oturduğumuzda ona daha çok sokuldum ve başımı abimin göğsüne gömdüm. Bazen böyle küçük bir çocuk gibi davranabiliyor, dengem çok bozuluyor ve yaptığımı ben bile anlamıyordum.

"Gelmesinler," diye fısıldadım sesim titreyerek. Az önce yenilmeyeceğim diyen ben şimdi yine korkuyordum.

"İnci, bunu konuşmuştuk." Sesinde bıkkınlık yerine üzüntü hissedince ben de üzüldüm. Onu çok yoruyordum. "Sadece birkaç saat daha dayanacaksın sonra bitecek."

"Peki, o neden burada?" Soruyu sorarken Ömer Bey'e bakmadım.

"Amcam için burada olması gerekiyor."

Bu sözlerin üzerinden sadece beş altı dakika geçtikten sonra amcam ile yengem geldi. Hiç konuşmadılar. Sadece bana kötü kötü bakıyorlardı. Neyse ki bu sefer hedeflerindeki tek kişi ben değildim. Ömer Bey de bu bakışlardan nasibini alıyordu. Sanırım abimi bizim yüzümüzden kaybedecek olma düşüncesi onu daha çok öfkelendirmişti.

Sami Bey, ablası ve eniştesiyle birlikte geldiğinde rengimin attığını biliyor, bu adamın bana neden taktığını anlayamıyordum. Hırs yapmış gibiydi. Zafer dolu pis bakışları üzerimde geziniyor, birisi görür diye çekinmiyordu. Amcamın beni ona vereceğinden emin olduğu içindi bu pervasızca bakışları biliyordum. Üzerimde bir çift göz daha hissediyordum. Daha farklıydı. Sami Bey'le asla kıyaslamak istemiyordum ancak onun bakışlarına karşı Ömer Bey'in bakışlarına razıydım.

Yengemin sessizce kahveleri yap, demesiyle ayağa kalktım. Mutfağa geçtiğimde ellerim titriyordu. Zor da olsa kahveyi yaptım. İçeri geçtiğimde konuşan tek kişinin Sami Bey olduğunu gördüm. Kahveleri dağıtırken yine pis gülüşüyle bana iğrenç bir bakış attı. Midem bulanıyordu. Kendimi tutup kahve dağıtmaya devam ettim. Sıra Ömer Bey'e gelince sadece bana baktı ve kısa bir sessizlikten sonra, "Teşekkür ederim," diyerek almadı. Hemen önünden çekilerek tepsiyi abime doğru uzattım. Ardından tepsiyi masaya koyarak, oturmak istemediğim için ayakta durup parmaklarım-

la oynamaya başladım. Kahvelerden ilk yudumlar alındı. Kısa bir sessizlikten sonra Sami Bey'in eniştesi konuşmaya başladı.

"Sebebi ziyaretimiz belli. Allah'ın emri Peygamberin kavliyle kızınız İnci'yi kayın biraderim Sami'ye istiyoruz," dediğinde nefesimi tuttum.

"Gelmeniz, kızımızı istemeniz bizim için büyük bir onurdur ve bizce uygundur." Hızla başımı kaldırdım. Beni veriyor muydu? Bu nasıl olurdu? Önce amcama sonra abime baktım. Abim çok rahat duruyordu. Neler oluyordu? "Ama son kararı verecek olan abisidir," dediğinde aldığım nefesi geri verdim. Biraz dikkat edince amcamın dişlerini sıkarak sakin kalmaya çalıştığını gördüm. Yarattığımız sorun yüzünden belli ki bize çok öfkeliydi. Bunun burada kalmayacağını, onu böyle bir duruma soktuğumuz için bize fena şeyler yapacağını düşünüyordum. Yapardı. Sait Karademir'di o. Ondan her türlü kötülük beklenirdi.

"Bu ne demek oluyor?" diye âdeta kükreyen Sami Balkar, asla hiçbir şeyden korkmazdı. Buna amcam da dâhildi.

"İnci benim kardeşim Sami Bey ve siz bana sormadan buraya kadar geldiniz. Amcama olan saygımdan dolayı hoş geldiniz diyorum fakat İnci'yi size vermek gibi bir niyetim yok! Çünkü kardeşim bu evliliği istemiyor," dediğinde, Sami Bey'in öfkeli bakışları beni buldu. Bir süre bana öldürecek gibi baktıktan sonra yeniden amcama dönerek ayağa kalktı. Anlaşılan amcama çok güveniyor, hayır cevabını beklemiyordu.

Sami Bey "Bunun hesabını vereceksiniz!" diyerek birkaç adımda yanıma geldi. Anında abimle Ömer Bey yanımda belirdi. Abim kolunu omzuma atıp beni kendisine çekti. Sami Bey ilk önce Ömer Bey'e baktı. Burada oluşuna anlam veremiyor olmalıydı. Sonra bana dönüp "Demek istemiyorsun... Yakında göreceğiz neyi isteyeceğini!" dediğinde abim hızla atıldı.

"Bu söylediğinizi tehdit olarak almıyorum, Sami Bey. Aksi takdirde kardeşimle bu şekilde konuşmanıza rağmen buradan böyle rahat çıkamazdınız!" Artık titriyordum. Abim bunu hissedip beni daha sıkı sardı.

"Yanlış yaptın İlker! Beni bu duruma düşürdüğünüz için hepinizden bunun hesabını soracağım!"

Abim belimi bırakıp hızla Sami Bey'e doğru hamle yaptığında ben beline sıkıca sarıldım. Sonra Ömer Bey araya girdi. "Burayı sessiz bir şekilde terk edin. Savurduğunuz tehditleri de lütfen yerine getirin. Getirin ki karşılık verdiğimizde haksızlık olmasın!" dediğinde başımı abimin göğsünden kaldırıp ona baktım. Girdiğim şoktan dolayı ağzım açık kalmış olmalıydı. Belâya davetiye çıkarıyorlardı.

Açıkça gelin buradayız diyorlardı. Manyak mıydı bunlar?

Sami Bey sadece öfkeyle baktı ve bir şey söylemeden ailesiyle birlikte çıkıp gittiler.

Hâlâ abime sarılı duruyor, tüm bunların bir kâbus olmasını istiyordum.

"Başımıza açtığınız belâlar bitmiyor İnci Hanım! İstediklerin olacak diye düşman olmak istemeyeceğim birini karşıma aldım. Bakalım daha neler bekliyor bizi," diye bağıran amcama bakmıyordum. "Ve sen İlker! Bir an önce gelip İnci'yi istesinler. Burada sadece imam nikâhı olacak! Düğün İstanbul'da olsun. Artık burada İnci'yle ilgili bir şey duymak istemiyorum. Bizi de beklemeyin, son görevimi yapar Haşmet Bey'i ağırlarım!" diye bağırmaya devam edip yengemle birlikte çıkıp gittiler.

Gerçekten her şeye ben mi sebep oluyordum? Sami Bey yerine Yusuf'a evet demem, Yusuf'un beni bırakması, Sami Bey'e yine hayır demem hepsi benim suçum muydu? Belki bir kısmı...

Ben sadece kendi kararlarımı vermek ve mutlu olmak istiyordum. Beni rahat bıraksalar evlenmez, bebeğimi doğurup yaşar giderdim. Her şey benim yüzümden mi böyle oluyordu? Peki, hep benim istediklerim oluyorsa neden ben mutsuz oluyordum? Amcam yine beni mutsuz etmeyi başarmıştı. Ortamın sessizliğine aldırmadım ve abimin belini bırakıp kimseye bakmadan odama doğru yürüdüm.

"İnci, iyi misin? Konuşalım mı?"

Sesi endişeli çıkan abime bakmadan cevap verdim. "İyiyim. Uykum var." Sesimin titremesine engel olamadım ve odama girdim. Sadece uyumak ve bir daha uyanmamak istiyordum. Değişen ruh hâlimden nefret ediyor; eski, güçlü ve rengârenk ruhumun yerini kapkaranlık bir bulut almasına ise çok sinirleniyordum.

Bu ben değildim.

Bölüm 9

Sakin sayılabilecek bir hafta geçirmiştim. Kimseden ses çıkmıyor, kimse gelip bir şey sormuyordu. Amcam ve ailesi beni yok sayıp tamamen kendi yaşantılarına dönmüş, sanki hiç yokmuşum ya da var olmamışım gibi davranıyorlardı. Şeyma dâhil kimsenin umurunda değildim. Sultan beni gördüğünde öldürecek gibi bakmaya devam ediyordu. Umursamıyordum. Zaten onlardan da imalı sorularından da uzak durmak istiyordum. Abimle olan küçük dünyamda mutluydum.

Ömer Bey'i ise o geceden sonra bir daha görmemiştim. Amcamın gözüne batmayalım diye her şeye dikkat ediyorduk. Abimden öğrendiğim kadarıyla o gece Ömer Bey ailesine durumu açıklamak için İstanbul'a dönmüş, dün öğle saatlerinde de ailesiyle buraya geri gelmişlerdi. Onları abim karşılamıştı, ben ise evde kalmıştım. İsteme günü de netleşmemişti. Ömer Bey geldiğinde abime mutlaka benimle görüşmesi gerektiğini söylemiş. Sanırım abim konuyu biliyordu ama bana hiçbir şey söylemedi. Açıkçası ben de çok merak ettiğim hâlde sormadım. Evet, evleniyorduk ancak yine de konuşacak bir şeyimiz yoktu ki. Onu tanımıyordum bile.

Ömer Bey'in babası Haşmet Yamaner'i birkaç defa görmüştüm. Çok tatlı bir adamdı, bana da hep Boncuk Kız derdi. Sa-

nırım gözlerimin iriliği yüzündendi böyle hitap etmesi. Babam sağ iken biraz daha sık gelirdi fakat ben çoğu zaman burada olmazdım. Sürekli Urfa'daki dayımlara ya da teyzemlere gider, en az bir iki ay kalırdım. Abimin işleriyle de ilgilenmezdim. Herhâlde hayatım boyunca tek ilgisizliğim abimin işine karşı olmuştu. Bir sebebi yoktu. Sadece öyleydi. Bu yüzden hem işiyle hem de ortaklarıyla ilgili çok az şey biliyordum. Aslında yurt dışındaki, Ömer Bey'in kuzeni Barış Bey'in nişanlı olması dışında da pek bir bilgiye sahip değildim. Abimle çok daha fazla ilgilenmeliydim.

Kulağımda Anna RF'in eşsiz müziği Alps olduğu hâlde aklımı meşgul edip yoran düşüncelerimi bir süreliğine kenara bırakarak, tableti kapatıp ayağa kalktım. Dolabımı açıp şöyle bir bakınca yine alışverişe çıkmadığıma hayıflandım. Sürekli ertelemem yüzünden giyecek doğru düzgün bir şeyim kalmamıştı. Güzel ve yorucu bir alışveriş beni bekliyordu. Belki bu bana iyi gelebilirdi. Uzun süredir kendime bir şey almıyordum. Sanırım kredi kartım ilk defa bu kadar kullanılmadan bir kenarda duruyordu. Çünkü ayda iki defa alışverişe çıkan ben neredeyse üç aydır tek bir toka bile almamıştım. Dolabımın kapağını açıp yatağıma geri oturdum. Aslında sadece üç buçuk aylık hamileydim, gözle görülür bir kilo artışım da yoktu. Yine de bedenim genel anlamda şişiyordu ve otuz dört beden olan kıyafetlerim dar gelmeye başlamıştı. Daha da şişecektim, üstelik 1.65'lik boyumla yuvarlak bir balona benzeyecektim. Canım sıkıldı.

Dudaklarımı büzüp başımı eğdim. Ne yapacaktım?

"Tembel olup alışverişe çıkmazsan, sonra oturup böyle kara kara düşünürsün," diyerek içeri giren abimin sesi birden irkilmeme sebep oldu. "Korktun mu?"

"Biraz," dedim ve ardından "Dalmışım," diye ekledim. Elindeki çantalar ilgimi çekti. Abim nereye baktığımı görünce yanıma gelip oturarak çantaları aramıza koydu.

"Sana aldım. Bugünkü akşam yemeğinde ve isteme töreninde giyinmen için. Hadi bir an önce hazırlan çıkalım. Öğlen yemek yemedin zaten."

Sözleriyle beraber hızla boynuna sarıldım. Kurtarıcımdı o benim. "Sen abilerin bir tanesisin. İyi ki benim abimsin. Yeniden dünyaya gelsem yine senin kardeşin olmak isterdim," dediğimde abim daha sıkı sarıldı bana.

"Ben de canım, ben de." Canım kelimesi ağzından dolu dolu çıktı. "Hadi duygusala bağlama da kalk hazırlan. Birazdan çıkarız." Tam odadan çıkacağı zaman durdu. "Pembe elbiseyi Ömer almış," diye hızlıca söyleyip beni şaşkın bir şekilde bırakarak çıktı.

Kendimi toparlayıp çantaları önüme çektim. Açtığım ilk kutuda kolsuz, mavi renk, düz, dizlerimde biten bir elbise vardı. Abimin zevkini her zaman çok beğenirdim. Ömer Bey'in aldığı biraz büyük bir kutuydu. Daha yavaş açtım. Gerçekten şaşkındım. Tozpembe, düşük kol, bele kadar dar, belden aşağısı bol, kalın pileli ve yine dizde biten bir elbiseydi. Dantel işlemeleri vardı. Çok güzeldi. Tam benim zevkime göreydi. Özel tasarıma benziyordu. Bu düşünceme güldüm. Bu imkânsız olurdu. Çünkü daha önce iki defa tasarım elbise yaptırmıştım ve bedenime göre bir elbise bu kadar kısa zamanda bitmezdi. Allah'ım neler düşünüyordum böyle? Derin bir nefes alarak hazırlanmak için ayağa kalktım. Pembe elbisemi isteme töreninde giymek için kutudan çıkardığım koruyucusuna koyup dolaba asmak için birkaç adım attım. Yere düşen beyaz bir kart görünce dikkatle eğilip aldım.

Elbiseyi dolaba özenle bırakıp ardından yatağa oturarak kartı okudum.

'Seni yansıtan bir elbise giymeni istedim. Sana özel, tek ve tenine yakışan...'

Çok güzeldi. Tahmin ettiğim gibi özel tasarımdı ve... tekti.

Sadece bana özel bir elbise... Bu çok anlamlı, değerli bir hediyeydi. Sebepsizce mutlu oldum. Teşekkür etmeyi aklıma not edip hazırlanmak için yeniden ayağa kalktım. Kartı aynamın önündeki içinde sadece annemin küpelerinin olduğu kırmızı kutunun içine koydum. Yatağın üstündeki mavi elbise bugün için daha uygun olurdu. Güzel bir duş aldım, saçlarımı kurutup hemen giyindim. Uzun saçlarıma şekil verip, yüzümü biraz renklendirdim.

Ruj, rimel ve allık yeterliydi.

Uzun zamandır ilk defa bakımlı hâlde dışarı çıkacaktım. Bu durum kendimi daha iyi hissetmeme neden olmuştu. Kendime daha sık bakmalıydım. Salona girdiğimde abimin hazır olduğunu gördüm.

Beyaz V yaka bir t-shirt, krem rengi keten pantolon, üzerine lâcivert blazer ceket giymişti. Saçları her zamanki gibi kıvırcık ve dağınıktı. Beni hep abime benzetirlerdi ama görünen o ki saçlarımız hiç benzemiyordu. Gülümsedim bu düşünceme.

Beraber aşağıya indiğimizde Ömer Bey'i avluda gördüm. Buraya geleceğini bilmiyordum. Abim, amcama selâm vereceğini söyleyerek aşağıdaki eve geçti. Amcam abime hâlâ kırgın olmalıydı ve bu durum şefkatli abimin içine sinmiyordu. Abim gidince yerimde durdum, Ömer Bey'in yanına gitmedim. Onunla tek kalmak istemiyordum ama sanırım o benimle aynı fikirde değildi. Gözünü benden ayırmadan dev gibi cüssesiyle, ağır adım-

larla üstelik kendinden emin tavrıyla yanıma geldi. Göğsüne geliyor ve ona bakmak için başımı kaldırmak zorunda kalıyordum. "Merhaba İnci," dedi. Ses tonu yine ciddî, ne konuşacağını her zaman bilen bir havadaydı.

"Merhaba." Onun aksine sesim kısıktı. Tam o anda bir kapı sesi duydum. Ardından Sultan göründü. Su yeşili, tüm bedenini saran yine o hanım ağa elbiselerinden birini giymişti. Bu tarz giysilerin başkasına bu kadar yakışacağını düşünmüyordum fakat Sultan yürüyüşüyle, duruşuyla giydiği kıyafetin hakkını veriyordu. Her zaman fönlü saçları yürüdükçe sallanıyordu. İşte bir de kalbi iyi olsa ve bana abla olabilseydi daha güzel olurdu.

Beni yok sayarak "Hoş geldiniz Ömer Bey," dedi kendinden beklenmeyecek şekilde yumuşak bir tonda. Şaşırdım açıkçası. Ben Sultan'ın sadece o zehirli diline aşinaydım. Ömer Bey ilk önce Sultan'a ardından bana bakıp, "Hoş buldum," dedi. Bakışlarımı Ömer Bey'den çekip Sultan'ı izlemeye başladım. Bana selâm vermedi. Beklemiyordum zaten ama en azından Ömer Bey'in yanında yapmasaydı. Kollarını göğsünde bağladı ve sanki Ömer Bey kendisiyle sohbet etmeye gelmiş gibi konuşmaya başladı. "Sizin İnci'yle evlenecek olmanıza çok şaşırdım doğrusu."

Huzursuzca yerimde kıpırdandım. Zehrini akıtması için uygun bir yer değildi. Ömer Bey mesafeli bir şekilde "Neden?" diye sorarak tek kaşını kaldırdı. Anîden sesi de ifadesi de değişmişti. Hep ciddi ve sertti ama o daha çok kendi tarzı gibiydi. Bu ise farklıydı.

Sultan böyle bir mesafe beklemiyormuş gibi bozuldu. Yüz ifadesi sabit olsa da ben gözlerinden anlıyordum. Yine de belli etmeden kolları göğsünde, sabit bir şekilde duruşunu düzeltti. "Yani, sizin gibi tanınmış bir iş adamına çöpsüz üzüm yakışır-

dı. İnci çok şanslı..." diye devam ederken, ben şok içinde ona bakıyordum.

Bunlar nasıl sözlerdi?

Ömer Bey oldukça sert bir şekilde lâfını böldü. Duruşu sakindi ancak sözleri öfke saçıyordu. "Sultan Hanım! İnci hakkında konuşurken sözlerinizi daha dikkatli seçmenizi öneririm. İnci beni kabul ettiği için asıl şanslı olan benim." Ardından elini bana uzattı. Çok kötü bir durumdu ve hâlâ şaşkındım. Sultan'ın bu kadar ileri gidebildiğine, Ömer Bey'in de benden bir kraliçe gibi bahsetmesine... Evet, söylediklerinden dolayı hissettiğim şey buydu. Çok farklı hissediyordum. Beni Sultan'ın sözlerinden koruması ve söylediği kelimeler hiç beklemediğim bir şeydi. Uzattığı ele baktım. Ömer Bey hâlâ bana bakıyordu. Hiç itiraz etmeden elimi uzatıp onun iri ellerine bıraktım.

Sıcak, büyük ellerine...

Ellerimi sıkıca sarıp beni yanına doğru çekti. Yine itiraz etmedim. Bütün vücudumu bir titreme aldı. Kalbimin hızlandığını, vücudumda bir sıcaklık içinde olduğunu hissettim. Yanımda oluşan hareketlilikle başımı çevirdiğimde Sultan'ın eve doğru ilerlediğini gördüm. Çok sinirli görünüyordu. Bir yanım üzüldü ona. Belli ki Ömer Bey'e ilgisi sandığımdan fazlaydı. Sultan'la Ömer Bey'in ismini bir arada anmaktan hoşlanmasam da durum buydu.

"İnci."

"Efendim," derken neden bu kadar çekingen konuştuğumu anlamıyordum. Bu adam kocam olacaktı ancak ben hâlâ ondan korkuyordum. Onunla aynı evde nasıl kalacaktım? Aslında yaptığı bir şey yoktu. Sadece bazı insanlardan çekinirdim ben. Çocukken aşiretin birkaç büyüğü bize yemeğe gelmişti ve onlardan biri yine Ömer gibi korkutucu bakmıştı. Sonrasında adam gülüp

beni de güldürmeye çalışsa bile çok ürkmüştüm. Onu ilk gördüğüm hâli gözümün önünden gitmemişti. Ömer Bey için de öyle olmuştu işte. Bir kere bilinçaltıma işlemişti bu durum.

"Sana hep böyle mi davranıyorlar?" Sorusuna ne cevap vereceğimi bilemedim. Sadece baktım. Yeşil gözlerine, bana nasıl baktığını anlamadığım derin gözlerine. Hâlâ el eleydik ve hâlâ çok yakın...

"Başa çıkabiliyorum."

Kaşlarını çattı. Öfkeli bakmaya başladı. Korkutuyordu işte beni. Elimde olmadan bir adım geri gittiğimde elimi bırakmadı. Bu hareketime şaşırmış gibi yüzünün şekli değişti. Ağzını açtığı anda abim kapıda göründü. Hızlı adımlarla yanımıza geliyordu. O da sinirli gibiydi. Yine neler olmuştu kim bilir?

"Hadi gidelim." Elleri bana uzanacakken gözleri bir noktada takılı kaldı. Ne olduğunu anladığımda hızla elimi çektim, fakat Ömer Bey elimi o kadar sıkı tutmuştu ki uzaklaşamadım. Abim bakışlarını ellerimizden Ömer Bey'e kaldırdı. Kısa bir süre birbirlerine baktılar. Korkum büyüyordu. Ne düşündüklerini anlayamıyordum. Kızgınlar mıydı? Abim gözlerini Ömer Bey'den ayırmadan yavaşça uzanarak elimi tuttu. Ömer Bey bir an elimi sıkınca bırakmayacak sandım ama bıraktı. Bizde abimle kapıya doğru yürüdük. Arkama bakmak istiyordum.

Ne hâlde olduğuna ya da nasıl bir tavır sergilediğine.

Bakmadım.

Abim beni arka koltuğa bindirdi ve kendisi öne oturdu. Ömer Bey'le aynı arabada gidiyorduk. O da yerine geçince ilk işi dikiz aynasından bana bakmak oldu. Bakışlarımı çektim, cama iyice yaklaşıp dışarıyı seyretmeye başladım.

Bugün çok garipti, ayrıca benimle ne konuşacağını da merak ediyordum.

Bölüm 10

Güzel, şık bir restorana gelmiştik. Abimle Ömer Bey yol boyunca iş konuşmuş yemekte de buna devam etmişti. Oysa Ömer Bey'in buraya benimle konuşmak için geldiğini sanıyordum fakat o benimle hiç ilgilenmemişti. Sanırım konuşulacak konu her neyse vazgeçmişti. Belki de bu benim için daha iyiydi.

"İnci." Abimin adımı söylemesiyle yemekten başımı kaldırıp ona baktım. Yemeğini bitirmişti. "Ben şimdi gidiyorum, biraz işlerim var. İki saate gelirim." Ayağa kalktı ve bana söz hakkı tanımadan alnımdan öperek gitti. Ben daha ne olduğunu anlayamadan şaşkınlıkla arkasından bakarken onun bir anda beni kiminle yalnız bıraktığı aklıma geldi. Bunu hatırlamamla birlikte gözlerimi kapatarak başımı yavaşça çevirdiğim sırada Ömer Bey'le yine ve yine göz göze geldim.

Bu adam hep bana mı bakıyordu?

Hızla bakışlarımı kaçırıp tabağımda kalan birkaç kırıntıyla oynadım. O da sesini çıkarmıyordu. Eminim ki benden daha rahattı.

"İnci."

Düşüncelerim bu sefer onun tarafından bölündü. Sanırım zamanı gelmişti. Çatalımı ve bıçağımı yavaş bir şekilde tabağımın

üzerine bırakarak başımı kaldırdım. Bir şey demeden sadece bekledim. Beni içine çeken yeşilleri yine değişik bakıyordu.

"Tatlı yemek ister misin?"

Başımı hayır dercesine iki yana sallayarak "Teşekkür ederim," dedim. Çok yemiştim, bu kadarı bile fazlaydı.

Başını salladı, sonra garsona bakıp hesabı istedi. Yine şaşkınlıkla ona bakıyordum.

Neden konuşmuyorduk?

Nereye gidecektik?

Ayağa kalkıp yanıma geldi. Çantamı uzatıp kabanımı aldı ve elimi teklifsizce tuttu. Ayağa kalkarak kabanımı giydirmesine izin verdim, ardından dışarı çıktık.

Vale arabayı getirdiğinde abimin nereye gittiğini daha çok merak etmiştim. Hava iyice serinlemişti. Üstüm iyi olduğu hâlde bacaklarımda sadece ince bir çorap vardı. Ömer Bey arabanın ön kapısını açtı, yerime oturduktan sonra kendisi de yerine geçti. "Kemerini bağlar mısın?" dediğinde hâlâ dalgın olduğumu fark ettim. Ona bakmadan kemerimi bağlayıp bakışlarımı cama doğru çevirdim. Arabanın içindeki elektrik negatif miydi yoksa pozitif miydi, çözemiyordum. Müzik sesiyle başımı yeniden Ömer Bey'e çevirdim. Bana bakıyordu yeşilleri. "Sever misin?" diye sorarken arabayı çalıştırdı. Söylediği şeyle dikkatimi müziğe verdim. Biliyordum bu müziği.

"Vassilis Saleas'dan '*Weeping Eyes*,'" diye cevap gelince gözlerim Ömer Bey'i buldu.

"Evet, o. Çok severim." Aklım bu kadar düşünceyle doluyken çok sevdiğim klârnet ustasının ismini hatırlayamamıştım. Çingene asıllı Yunan sanatçı resmen yaptığı sanata âşıktı. Öyle bir aşkla çalıyordu ki müziğin içinde kayboluyordu insan. En azın-

dan ben dinlerken kendimi bütün sorunlarımdan, sıkıntılarımdan arınmış, uzun metrajlı bir film sahnesinde gibi hissediyordum.

"Ben de çok severim. İnsana huzur veriyor."

Dikkatimi ona verdim. Benimle sohbet etmeye çalışıyor gibiydi. Ben ise bunu istemiyordum. Hemen konuşup eve dönmek istiyordum. Onun yanında rahat değildim. Sürekli titriyor, gergin hissediyordum. Cevap vermedim. Daha sonra da bir şey söylemedi zaten. Sessiz bir yolculuktan sonra tanıdık sokaklara girdik. Bizim eve yakın bir semtteydik. Etrafa merakla bakarken oldukça lüks bir evin önünde durduk.

"Burası benim evim."

"Buraya neden geldik?" İçimde kötü bir şey olacağına dair korku yoktu. Öyle olsa abim bizi yalnız bırakmazdı. Gözlerimdeki endişeyi fark etmiş olacak ki bir süre bana baktı. Sonra arabadan inip benim tarafıma geldi. Kapıyı açıp üzerime eğildiğinde birbirimize fazla yakındık. Parfümünün kokusunu alıyordum. Çok güzel kokuyordu. Ne düşündüğümü fark edince hızla düşüncelerimden uzaklaştım. Emniyet kemerimi çözdükten sonra elimden tutup arabadan çıkardı. Anında elim ısındı.

"Bana böyle bakmandan hoşlanmıyorum!"

Bedenimdeki değişiklikleri düşünürken onun sesini duyunca bir an titredim. Ses tonu çok sertti.

Nasıl bakıyordum ki?

Sanırım titrememi fark etti, durup bana baktı. Sonra başını iki yana sallayıp yürümeye devam etti. Kendimi hiç iyi hissetmiyordum. Başım dönüyor, korkum giderek büyüyor, bedenimdeki ateşi görmezden geliyordum. Adımlarım sarsaklaştı. Elimi tutmasa düşebileceğimi biliyordum. Kapıyı açtıktan sonra içeri geçtik. Ortamdaki gerginlik yüzünden titrememem daha da çoğaldı. Bunun üzerine yeniden bana döndü.

Kendine zor hâkim oluyormuş gibi "Allah aşkına İnci neden böyle davranıyorsun?" dediğinde bu hâli korkumun sınırı oldu. Elimi çekip birkaç adım uzaklaştım. Yüzü acı çeker gibi bir hâl aldı, elini saçlarından geçirerek arkasını döndü. Bir eli belinde, diğeri başında öylece duruyordu. Her zaman ne yapacağını bilen tavrı silinmiş gibiydi.

Neden bu kadar sinirlenmişti?

Ben ne olacak diye beklerken birden döndü. Bu hareketiyle irkildim. Kısa bir süre bana baktıktan sonra "Benden korkuyor musun?" diye sordu.

Tâbii ki korkuyordum. Evet dersem daha çok sinirlenir miydi ki acaba? Ya da tepki verir miydi? Belki de evlenmekten vazgeçerdi. Daha fazla sinirlendirmemek için hayır demek üzere ağzımı açtım ama onun yerine ağzımdan "Evet" kelimesi çıktı. Hızla elimi ağzıma kapattım.

Evet mi demiştim?

Evde yalnızdık. Üstelik onu doğru düzgün tanımıyordum. Niye gelmiştik ki buraya? Allah kahretsin ki bilmiyordum. Çok kötü bakıyordu. Buradan hemen gitmem lâzımdı. Az önceki güvenim yerle bir olmuş, içime kötü hisler doğuyordu. Bir kere daha düşünmedim ve hızla arkamı dönüp kapıyı açmaya çalıştım. Kapı kolu elimden kaydı. Yeniden tuttuğumda elimin üzerinde elini gördüm, beklemediğim bu hareketle yerimde sıçrayıp istemsizce bir çığlık attığımda bir anda kollarında buldum kendimi.

"Sakin olur musun artık?"

Az öncekinin aksine sesi yumuşacık çıkıyordu. Başımı göğsüne yaslayıp elini saçlarımda gezdirdi. Kalbi çok hızlı atıyordu. Ona bu kadar yakın olmak sakinleşmek yerine gerginleşmeme

sebep oluyordu. Bunu, kalbimin hızından da anlayabiliyordum. "Sana bir şey yapmayacağım. Korkun yersiz. Seni almaya geldiğimde de böyleydin. Neden bu kadar korkuyorsun?"

Hiçbirine cevap vermedim. Veremedim. Kollarından çıkmak istiyordum. Yoksa kalbim duracaktı. Biraz kıpırdanınca beni omuzlarımdan tutup geri çekti ve yüzüme bakmak için bir eliyle çenemi kaldırdı. "Tamam, bu konuyu sonra konuşuruz. Şimdi konuşmamız gereken önemli bir konu var," dediğinde yine elimden tutup beni içeri çekti. Aynı zamanda konuşmaya devam ediyordu. "İlker, babamı ve kız kardeşimi Malatya'yı gezdirmeye götürdü. Konuşmamız gereken konuyu kimsenin bilmemesi gerekiyor. Bu yüzden buradayız."

Salona girdik... Sanırım. Büyük bir odaydı, bahçeye bakıyordu ve ferah bir ortamdı. Koltuğa oturup beni de yanına çekti. Çantamı elimden alıp oturduğumuz koltuğa koydu. Titremem yok denecek kadar azalmıştı. Bana doğru dönerek "Üzerini çıkarmak ister misin?" diye sordu. Kabanımı çıkarıp kenara koydum. Ellerimi dizlerime koyacağım sırada yeniden avuçlarına hapsedip konuşmaya devam etti.

"Nasıl ve neden evlendiğimizi biliyorsun," dediğinde başımı evet anlamında salladım. "Evliliğimiz uzun bir süre devam edecek. Bu amcanlar için gerekli. Olanları sen de biliyorsun, bize olan hırsı yüzünden gözü bir süre üzerimizde olacaktır. Ne kadar tersini de söylese İlker'le konuşmalarından bunu anlıyoruz. Ayrıca babam..." diyerek sustu ve derin bir nefes aldı. "Babam sürekli evlenmemi, çocuk sahibi olmamı istiyordu. Şimdi bu evliliğin formalite olduğunu söylersem çok üzülür. Bunun olmasını istemiyorum. Bu yüzden senin uzun zamandır benim sevgilim ve bebeğin babasının da ben olduğumu zannediyor."

Sözleri bittiğinde şok olmuş bir ifadeyle ona baktım. "Neden bunu yaptınız? Kim bilir hakkımda neler düşünecek?" Sesim titriyor, gözlerim doluyordu. Çok üzgündüm. Başıma gelenlere inanamıyordum. Evlendiğim hâlde üzerime bir sürü yafta yapıştırılmıştı. Şimdi de evlilik dışı bir çocuk... Daha kötü olacaktı. Üstelik bu insanları tanımıyordum bile.

"Neden sürekli en kötüsünü düşünüyorsun?"

Bir hışımla başımı kaldırdım. Öfkelenmiştim. "Nasıl düşünmemi bekliyorsunuz? Evli değiliz. Amcamlar bile neler düşünüyor, gördünüz." Nasıl bu kadar rahat olabilirdi. Bu normal bir şey değildi.

"Babam çok sevindi. Evet önce kızdı ama durumu ona açıkladım."

"Ne durumu?"

Yüzünde ufak bir gülümseme oluştu. Tıpkı o günkü gibi ve ben bu kadar önemli bir konu konuşulurken o gülümsemeye takılmıştım.

"Senin, benim küçük sevgilim olduğunu... Aşkımızın büyüklüğüne güvenerek seni baştan çıkardığım durumunu." Hâlâ gülümsüyordu. Yüzümü ateş bastı, kızardığımı biliyordum. Allah'ım! Çok rahattı. Elini kaldırıp yanağıma koyduğunda kıpırdamıyordum. "Pembelik yanaklarına yakıştı."

"Bu çok utanç verici. Babanız bana farklı bir gözle bakacak." Sesim isyan eder gibi çıkmıştı.

"Sakin olmanı söyledim. Henüz bitmedi dinle! Sana bu kötülüğü yaptığım için babam bana kızdı. Hatta çok fazla kızdı. Hem de bu yaşımda. Neyse ki evleneceğime, özellikle seninle evleneceğime çok mutlu oldu. İnci..." Yüzü ciddî bir hâl aldı. Dikkatle onu dinliyor, duyduklarımı hazmetmeye çalışıyordum.

"Babam, kardeşim, tüm çevrem... Kısacası İlker ve biz ikimiz haricinde kimse bu evliliğin nasıl gerçekleştiğini bilmeyecek. Biz gerçek karı koca gibi davranacağız. Bu benim itibarım açısından da önemli. Aynı evde, aynı odada kalacağız ama merak etme aramızda hiçbir şey olmayacak." Bunlar olması gerekenlerdi. Söyleyeceğim bir şey yoktu.

"Ayrıca bana artık siz yerine sen, Ömer Bey yerine Ömer diye hitap etmelisin. Birinin yanında bunu istem dışı yapabilirsin. Alıştır kendini." Gözlerini salonda gezdirdi. "Bu evde kalacağız bir süre..." derken telefonu çaldı. Cebinden çıkarıp baktı. Anında meşgule attı.

Derin bir nefes alıp konuşmasına devam edeceği sırada telefon yeniden çaldı.

"Önemli olmalı," dedim. Başını salladı. Elimi bırakmadan telefona cevap verdi. "Efendim Alev!" Bir an dikkat kesildim. "Bu hafta gelmeyeceğimi biliyorsun." Telefondakinin kim olduğunu çok merak etmiştim. Çok yakında bu adamla evleniyordum fakat hayatındaki kimseyi tanımıyordum. Bu durum gerçekten can sıkıcıydı. "Hayır, ben gelince bakarım." Ses tonu oldukça resmîydi. "Seni ilgilendirdiğini sanmıyorum. Ayrıca bir daha meşgule attığım zaman yeniden arama! Kapatıyorum."

Ardından telefonu kapatıp bana döndü. "Özür dilerim."

"Önemli değil."

"Sormak istediğin bir şey var mı?"

Vardı. O kadın... Kimdi? Bunun yerine, "Hayır. Siz... Yani sen her şeyi halletmişsin. Peki ya anlarlarsa?" diye sordum. Nasılsa hayatında olan her şeyi yakında öğrenirdim.

"Merak etme kimse hiçbir şey anlamaz. Sen bana ayak uydur yeter."

Dudaklarımı kemirirken yine birden aklıma geleni söyledim. "Aslında bir şey söylemek istiyorum."

Merakla bakışları beni bekledi. "Tabii."

"Neden tüm bunları yapıyorsun?"

Yerinde huzursuzca kıpırdandı. "İlker söylemedi mi?"

"Söyledi ama ben senden duymak istiyorum."

Uzun bir iç çekti. "Bunu sana daha sonra açıklasam? Şimdi vaktimiz dar," dediğinde gerçekten konuşmak istemediği çok belliydi. Geçiştirmek ister gibi bir hâli de vardı.

"Peki," dedim. Bir an durduktan sonra devam ettim. "Ben bir şey daha söylemek istiyorum."

"Benimle istediğin şekilde konuşabilirsin İnci. Lütfen rahat ol."

Bu sefer iç çeken bendim. "Bizim evliliğimizin hangi şartlarda olduğunu ikimiz de biliyoruz. Kâğıt üzerinde evli olsak bile sadakatsizliğe tahammül edemem." Sözlerim üzerine kaşlarını çatınca kendimi daha iyi ifade etmek istedim. "Söyleyeceklerimi yanlış anlama lütfen. Ben güvene çok önem veririm. Bu normal arkadaşım için bile olsa geçerli olurdu. Sadece içimde kalmasın diye söylemek istedim."

Bana baktı bir süre. Sanki hangi kelimeleri kullanması gerektiğine karar vermeye çalışıyormuş gibi bir hâli vardı. "İnci, beni doğru düzgün tanımıyorsun. İnan bana kısa zamanda tanıyacak, bu düşüncelerinin yersiz olduğunu göreceksin!" dediğinde sesindeki öfkeyi hissedebiliyordum. Sanırım sözlerim onu incitmişti. Oysa sadece beni yiyip bitirecek olan sözlerin içimde kalmasını istememiştim.

"Eğer yanlış düşünmene sebep olduysam özür dilerim. Sadece..."

Sözlerimi sakin ama otoriter bir tonda böldü. "Önemli değil İnci. Dediğim gibi her şey zamanla olacak!"

Konuyu değiştirmek için, "Peki bundan sonra ne yapacağız?" diye sordum.

"Burada imam nikâhını yapacağız. İstanbul'da da büyük bir düğün," dediğinde hemen atıldım. "Düğün şart mı?"

Gelinlik giymek istemiyordum.

"Evet. Dediğim gibi aileme düğün olmayışını açıklayamam."

"Peki."

"Seni istemeye yarın geleceğiz. Kimliğin yanındaysa bana ver. Avukat hemen işlemleri başlatacak."

Elimi elinden çektim, çantamı alıp içinden kimliğimi verdim. Kimliğime bakarken kapı tarafından bir ses geldi. Ardından "Abi, biz geldik," diyen bir kız sesi duydum. Bu Elçin olmalıydı.

Bölüm 11

Evet, duyduğum ses Ömer'in kız kardeşine aitti. Bu yüzden çoktan endişe duymaya başlamıştım. Babası da gelmiş olmalıydı. Ve tabii abim de... Beni nasıl karşılayacaklarını çok merak ediyordum. Ömer ayağa kalktı, beni de elimden tutarak kaldırdı. Elimi sanki kaçacakmışım gibi sıkıca tutuyordu. Sanırım doğruydu, her an kaçabilirdim.

Ömer'in bu tavırları beni çok iyi tanıyormuş hissi yaratıyordu içimde. İçeriye ilk önce Elçin girdi. Uzun boylu, alımlı, kumral, Ömer gibi yeşil gözlere sahipti ve Ömer'e çok benziyordu. Onun nasıl biri olduğunu unutmuşum. İçten bir gülümsemeyle bana yaklaştı ve "Merhaba İnci, sonunda yeniden karşılaşabildik," diyerek beni kendine çekip öptü.

Çekingenliğimi üzerimden atıp "Merhaba Elçin," dediğim an aklıma doluşan Elçin ismiyle bir ayılma yaşadım. Abimle konuşmamız yarım kalmıştı.

Abim... Elçin'e ilgi duyuyor olabilir miydi?

Bu sırada içeri Haşmet amca girdi. Ömer'in elini bıraktım ve bana doğru gelen adamın yanına gittim. Önündeki hafif göbeğiyle, saçlarının ve bıyığının arasına karışan yoğun beyazlarıyla tonton dedelere benzese de hâlâ dinç görünüyordu. "Merhaba

Haşmet amca, hoş geldiniz." Eğilip elini öptüm. Başımı kaldırdığımda yüzümü avuçlarının arasına alıp alnıma bir öpücük bıraktı.

"Hoş buldum boncuk kızım. Nasıl özlemişim seni. Tam istediğim gibi bir gelinsin. Duyduğumda nasıl mutlu olduğumu bilemezsin. Torunum nasıl?" Sözleri bittiği anda gülümsemem silindi ve bedenimde yükselen ateş yüzümün yanmasına neden oldu. Boğazıma takılı kalan yumru birdenbire kocaman olup beni zorlamaya başladı. Haşmet amcanın arkasında duran abimle göz göze geldiğimde daha çok utandım. Normal şartlarda olsa kayınpederimden çekinmemem gerekiyordu fakat bu durum...

Ömer'in yanıma gelip imdadıma yetişmesiyle düşüncelerim dağıldı.

"Oturalım baba. Torunun da İnci de çok sağlıklı. Bu hafta kontrolü var," dediğinde hızla beni koltuğa oturtan Ömer'e baktım.

Bunu nereden biliyordu?

Ben bile kontrolüm olduğunu unutmuştum. Şaşkın ifademi hissetmiş gibi bana bakıp tebessüm etti, ardından babasına döndü. "Biz kararımızı verdik. Bir ay içinde nikâh, düğün ve balayı olacak!" dediğinde herkes pür dikkat Ömer'i dinliyordu. Ben ise balayı kısmına takılı kalmıştım. Ne gerek vardı ki bunlara? Anlaşılan gerçekten her şeyi olması gerektiği gibi yaşayacaktım. Söyleyecek bir şeyim ya da itiraz edecek gücüm yoktu. Olması gerekiyorsa bunlar olacaktı. Hem Ömer bana yardım ediyordu. Ben de onu zor durumda bırakmayacaktım. Amcam yüzünden hızlı hareket ediyorduk ve umarım Haşmet amca bu durumu irdelemezdi.

"Bu harika bir haber. Ben hemen modacımı devreye sokar, İnci'nin muhteşem bir gelinliği olmasını sağlarım. Ya da Paris'e gidip Fransız dantelini yerinde görürüz. Ne dersiniz?" El-

çin konuşurken benim gözüm abime takıldı. Elçin'e çok anlamlı bakıyordu.

Haşmet amca "İnci kızım ne isterse o olsun. Ayrıca Paris'e ne gerek var Elçin? Moda diye yine antin kuntin bir şey getirme," dediğinde herkes gülmeye başladı. Elçin bile babasının bu hâline bozulmadan gülümsüyordu.

"Moda böyle babacığım. Tüm çevremizi çağıracağız. İnci bir prenses gibi olmalı."

Gülümsemem yine soldu. Ben yeni gelin değildim ki? Ömer elimi tutup sıkınca başımı ona doğru kaldırdım. "İnci zaten bir prenses." Sözleri beni utandırdı. Herkesin içinde böyle şeyler söylemesi beni daha çok tedirgin ediyordu. Sanki normal bir çift gibiydik fakat ben her an pot kırabilirdim.

"Paris için vaktimiz yok ama modacında istediğinizi bulamazsanız gideriz. Yarın da istemeyi gerçekleştirelim. Ne dersin İlker?"

Abim duruşunu bozmadı. "Bence uygun. Ben amcama söylerim," dedikten sonra bana güven verircesine gülümsedi. Ardından ayağa kalktı. "Biz gidelim artık, geç oldu. Yarın bekliyoruz." Eğilip Haşmet amcanın elini öptü. Ben de yerimden kalktım. Hemen arkamda Ömer vardı. Haşmet amca, elini öptükten sonra beni omzumdan tuttu. "Sen artık benim ikinci kızımsın. Sakın kendini yabancı hissetme. Bir baban da benim bundan sonra. Bu haylaz oğlan seni üzerse ben hep senden yanayım. İlk bana gel. Tamam mı?" dediğinde gözlerim doldu.

"Tamam Haşmet amca," dedim.

Kaşlarını çattı. "Amca yok artık. Baba diyeceksin!" Sesi ne kadar otoriter çıksa da yüzündeki muzipliği fark etmemem imkansızdı.

Gülümsedim. "Peki baba," dediğimde hiç garip hissetmedim. Sanki her zaman ona baba diyormuşum gibi. Belki de sözleri ve samimiyeti beni etkilemişti. Haşmet babanın bu duruma sevindiğini gözlerinden taşan sevgiden anlıyordum. Birden beni kendisine doğru çekip bana sarıldı. Bıraktığında Ömer'in yine anlam veremediğim o bakışlarıyla karşılaştım. Kabanımı tutup giyinmeme yardımcı olduktan sonra vedalaşıp arabaya bindiğimizde kapıda durdu. Araba hareket ettiğinde elini kaldırıp selam verdi ve evden uzaklaştık. İki sokak, bir cadde geçtikten sonra evimizdeydik.

Demir kapıdan içeri girdiğimizde abim "Sen çık, ben amcama yarın geleceklerini söyleyeyim," deyince başımı sallayıp yukarı çıktım. Hemen üstümü değiştirip saatinde erken olması nedeniyle çay suyu koydum. Abim geldiğinde elinde bir tabak vardı. "Şeyma kurabiye yapmış. Kokmuştur İnci yesin dedi." Tabağı elime verdikten sonra üstünü değiştirmek için odasına girdi. Durgun bir hâli vardı. Çayı demledikten sonra ağzıma küçük bir lokma atıp kurabiyelerin ve bardakların olduğu tepsiyi alıp salona geçtim. Tadı çok güzeldi. Yeni tarif denemişti belli ki. Çünkü daha önce bunu yememiştim. Abim havanın soğukluğuna rağmen ince bir tişört, altına giydiği eşofmanla odadan çıktı. Ayakları yine çıplaktı. Başımı iki yana salladım. Bunu görmüş olacak ki gülümsedikten sonra odasına yeniden girip terlikle çıktı.

Bu sefer ben gülümsedim bu hâline. Çayları doldurup bugünün kritiğini yapmaya başladık. "Aklına yatmayan ya da canını sıkan bir şey yok değil mi?"

Çayımdan bir yudum aldım. "Hayır abi. Olması gerektiği gibi. Benim için her şeyi halletmiş." Sözlerimde kesinlikle hiçbir ima yoktu. Gerçeklerdi.

"Evet, Ömer'in yaptıklarına değil ama bu olanlara canının sıkıldığını biliyorum. İnci bu senin için en iyi karar yoksa olacakları biliyorsun."

"Biliyorum. Bilmediğim Ömer'in neden böyle bir şey yaptığı... Yani neden bana yardım ediyor? Bu vicdanımı rahatsız ediyor." Sözlerim bitince bir garip hissettim. Abimin yanında sadece Ömer demek tuhaf gelmişti. Abime baktığımda gözlerini kaçırdı. Bir süre ne diyeceğini bilemiyor gibi durdu. Daha sonra "Nedeni yok. Ömer ailemizden biri ve bize yardım ediyor," dedikten sonra açık bir şekilde konuyu değiştirdi. "Yarın yüzük almaya gideceksiniz. Akşam için de hazırlık yapacağız." Ömerlerin evinden çıkarken Elçin söylemişti. Önümde çok uzun ve yorucu bir süreç vardı.

"Dayımları aradım." Aniden başımı kaldırdım. "Tahmin ettiğim gibi çok kızdı. Böyle bir durum vardı da neden bana söylemediniz, dedi. Demiralp ağa amcamın icabına bakarmış." Derin bir nefes aldı. "Gerçi amcama çare bulsak bu defa da Sami Bey sorun çıkartırdı. Sonuçta o aşirette değil, ağayı ne kadar dinleyebilir ki? Tabii dayım bunu bilmiyor. Neyse böylesi daha iyi oldu. Hiç değilse sürekli tedirginlikle yaşamaktan iyidir."

Evet, yaşadıklarım ya da amcam sayesinde yaşayacaklarım düşünülürse aslında en doğrusu buydu. Aklıma gelenle konuyu değiştiren bu sefer ben oldum. "En son bana Elçin'le aranda ne olduğunu anlatıyordun yarım kaldı. Şimdi senin hayatındaki yerini öğrenebilir miyim?"

Gülümsüyordum. Abim ise tam tersi ifadesizdi ancak sorduğum soruyla yüzü şaşkın bir hal aldı.

"Hayatımdaki yeri arkadaşımın kardeşi. Bu kadar, başka bir şey yok! Olamaz da!" Ardından benim bir şey dememe müsaade

etmeden kalkıp odasına gitti. Konuşma bitmişti. Tabii şimdilik! Çünkü aklımı kurcalayan şeyler vardı. Abimi her zaman çok kıskanırdım fakat bu başkaydı. Belki de hayatında bir ömür istediği kız Elçin olabilirdi. Düşünmeyi sonraya erteleyerek kalkıp etrafı topladım. Erken yatsam iyi olacaktı. Yarın çok işim vardı.

❦

Sabah çok erken kalktığım hâlde Ömer'in hızına yetişemedim. Bu kadar erken gelmesini beklemiyordum. Kahvaltıyı dışarıda yapmak istediğini söylediğinde ben zaten çayı koymuştum. Hızlıca kahvaltıyı hazırladıktan sonra hep beraber oturduk. Ömer abimle düğün için yapılacakları konuşurken aklım bahsettikleri yalıda kalmıştı.

"Sizce de çok masraf olmayacak mı?"

Bu iki devin neye tepki vereceklerini kestiremediğim için sesim kısıktı. İkisinin de bakışları öyle bir keskinleşti ki yerime sinip çayımı içtim. Onlar da sanki ben hiç konuşmamışım gibi devam ettiler. Tabi canım ne de olsa evlenecek olan kişi ben değildim(!)

Evden çıktığımızda arabada yine sessizliğimize müzik eşlik ediyordu. Kısa sürede alışveriş merkezine vardık ve hemen kuyumcuya girdik. Ben sade bir şeyler bakarken Ömer özel tasarımları istedi. Önüme koyduğu, küçük bir servet değerinde olan yüzüklere bakakalmıştım. Yanımda olduğu hâlde kimse duymasın diye ona bir adım daha yaklaştım. "Bunlar çok pahalıdır. Bu kadarına gerek yok." Sonuçta bu gerçek bir evlilik değildi.

Bana yine öfkeyle bakıp kulağıma doğru eğildi. "Sakın bir daha bunları kafana takma! Şimdi istediğin yüzüğü seç!" dediğinde canım sıkıldı. Böyle konuştuğu zaman daha çok çekini-

yordum ondan. Başımı sallayarak sinirle önüme düşen saçlarımı kulağımın arkasına attım. Ben yüzüklere bakarken kendisi de köşeye gitmiş başka bir görevliden vitrinde olan bir şeyi istiyordu. Birden dönünce ona baktığımı gördü. Hızla başımı önüme çevirip yüzük seçmeye devam ettim. Bana baktığını hissediyordum fakat bunu düşünmemeye çalışıyordum. Yüzüklere alıcı gözle baktığımda gözüme çarpan bir alyans beni büyüledi. Elime aldığımda sadece o vardı odağımda. Elime takıp denerken Ömer'in yanımda olduğunu konuşmasıyla fark ettim. Yine de gözlerimi yüzükten alamadım.

"Beğendin mi?"

"Evet. Çok güzel değil mi?" diye sorduğumda bana baktı bir süre.

"Evet, çok güzel..." Sanki başka bir şeyden bahseder gibi bir hâli vardı.

Bakışlarını üzerimden çekmek için "Denemek ister misin?" diye sordum. Gözlerindeki bakış değişti. Şimdi daha yumuşak ve parlaktı. Elimden yüzüğü almak yerine elini uzattı. Şaşkınlıkla parmağına taktım. İki yüzük de parmaklarımıza tam geldi.

"Beğendiysen alalım ya da istersen başka bir yere de gidebiliriz?" Bu düşünceli hâli her konuda kendini gösteriyor, bu gözümden kaçmıyordu.

"Hayır, bu güzel." Ardından hemen güzel bir paket yapılmasını istedi.

Görevli adam "Nişan olacak sanırım. İsterseniz kıyafetinizin rengine göre nişan tepsisi hazırlatabiliriz," dediğinde heyecanlandım. Severdim öyle şeyleri. Yine de zahmet vermek istemediğim için kabul etmek istemedim. Ömer benden önce davranıp kabul etti.

"Siz hazırlayın, dönüşte alalım."

"Peki efendim. Hangi renk süsleyelim?" diyerek soruyu bana yöneltti.

"Tozpembe," dedim hafif bir coşkuyla. Ömer'e baktığımda göz göze geldik. Gülümsüyordu.

Ödemek için kredi kartını verdiğinde orta boy çantanın içine yüzük kutusu hariç birkaç kutu daha koydular. Merak ettim. Kime almıştı ve içinde ne vardı? Gözlerim çantadayken eline alıp bana baktı. Çantaya baktığımı gördü. Yeniden kulağıma eğildiğinde nefesi, titrememe neden olurken "Sabret akşam göreceksin," dedi. Birden yüzümün yandığını hissettim. Yine elimi büyük eline hapsetti. Çıkışa gitmemiz gerekirken asansöre yöneldi. Belki bir işi vardır diye bir şey söylemedim. Restoranların olduğu kata geldiğimiz anda mis gibi kokular burnuma geldi. Çıkmadan kahvaltı etmiştik aslında ancak kokulardan mı bilmiyorum, acıktığımı hissettim. Öğlen saati olması nedeniyle masalar doluydu.

"Ne yemek istersin? Yine tavuk mu?" dediğinde ona baktım.

"Ben..." Bir dakika acıktığımı nasıl anladı? "Nasıl anladın?" Yüzü olmasa da gözlerinin içi gülüyordu.

"Hissettim. Bu kata gelince de sana bakmam yeterliydi."

"Ne demek istiyorsun?" diye sorduğumda sesimin gürlüğü beni şaşırttı. Beni çok kolay sinirlendirebiliyordu. "Ben çok yiyen bir insan değilim. Obur falan da değilim. Bunlar... bunlar hep hamilelikten oluyor." Kaşlarımı çatıp ona çıkışırken, yüzünde şefkatli bir ifade belirdi. Yanıma iyice yaklaşıp elini saçlarıma koydu. O kadar insanın içinde geri adım atmak istedim çünkü bu yakınlık aklımı karıştırıyordu.

"Sakin ol. Sana öyle bir şey söylemedim. Sadece yemeklere çok iştahlı bakıyordun." Sonra elimi daha sıkı kavradı ve

yeniden yürümeye başladık. Bunu hep yapıyordu. Kaçacakmışım gibi sıkıca tutuyordu. Ayrıca sözleriyle çok utanmıştım. Niye öyle çıkışmıştım ki? Bu hormonlar çoğu zaman beni zor durumda bırakıyordu. Zaten yeterince zorlanıyordum üstüne bir de dengesizliğimi ortaya çıkarıyordu. Beni masaya oturtarak "Ne yiyeceksin?" diye sordu. Etrafıma baktım. Daha doğrusu restoran afişlerine. İstediğimi bulduğumda heyecanla döndüm. Bana bakıyordu. Ağzımdan coşkuyla çıkacak olan kelimeleri yuttum ve yine kısık sesle konuştum.

"İskender."

Niye böyle oluyordu ki? Cesaretimi onun karşısında hep yutuyordum. Bana gözlerini kısarak baktı. Bir şey söyleyecek gibi oldu ama söylemeden garsonu çağırdı. Benim için İskender söyledikten sonra masadan kalkarak uzaklaştı. Bir süre sonra elinde kahve bardağıyla geri döndü. Anlaşılan bir şey yemeyecekti.

"Afiyet olsun," diyerek yanımdaki sandalyeye oturdu.

"Sen neden yemiyorsun?"

"Henüz acıkmadım." İşte şimdi daha kötü hissediyordum. Niye bu kadar çok yiyordum ki? Of! Bugün çok alıngan olmuştum. Belki de ruh hâlim akşam yaşayacağım yeni bir isteme olayından dolayı kötüydü. Ömer'in çatalla etleri parçaladığım elimi tutmasıyla hızla başımı kaldırdım. "Ne oldu?" Sorusuyla ne hâlde olduğumu fark ettim. İşte yine yapıyordum. Az önceki heyecanımın yerini birden hüzün kaplamıştı.

"Fazla dengesiz oldum. Bu beni rahatsız ediyor. Hiç yapmadığım şeyleri yapıyor, vermediğim tepkileri veriyorum," diyerek bir nevi içimi döktüm. Yine o şefkatli bakışları beni buldu. Bu bakışlarını diğerlerine tercih ediyor, bana böyle bakmasını istiyordum. Bu kendimi daha iyi hissettiriyordu. Korkmuyor,

aksine boynuna atlayasım geliyordu. Bu yeni hislerime bir son vermeliydim.

"Bu çok normal çünkü hamilesin. Ayrıca yaşın yaşadıkların için çok küçük ve bunları kaldırabilecek bile olsan hormonların dengelerini bozuyor. Aslında bence çok güçlüsün ve her şeyin üstesinden rahatlıkla geliyorsun."

Sözleri gerçekten şifa niyetineydi. Kendimi daha iyi hissediyordum. Gülümsedim. Sonrası benim iştahla yemeğimi yemem, Ömer'in beni izlemesi ve buna rağmen iştahımın kaçmamasıyla keyifle geçti. Eve geçmeden önce nişan tepsisini de aldık. Çok güzel yapmışlardı. Bunu kesinlikle saklayacaktım.

Ömer beni eve bırakalı üç saat oluyordu. Gidişimizin aksine dönüşte sohbet etmiştik. Bana balayında gitmek istediğim bir yer var mı diye sormuştu. Yurt dışında merak ettiğim bir yer yoktu. Bu yüzden ülke içi olsa yeter demiştim. Israrla bir yer adı isteyince ben de merak ettiğim yerlerden birisi olan Alanya'ya gitmek istediğimi söylemiştim. Buna *memnun olduğunu, oraya daha önce gittiğini ve bildiği için bana gezdireceği çok yer olduğunu* söylemişti. Kiminle gittiğini merak ettiğim hâlde bunu da sormamıştım. Aslında böyle şeylere gerek yok diye birkaç kez daha söylemek istemiş ve yine onun sert tavrıyla karşılaşmıştım. Fakat her şeye rağmen böyle bir tatile ihtiyacım vardı.

Hazırlıkları bitirdiğim sırada kapı çaldı. Daha erkendi ve kimin geldiğini merak ediyordum. Kapıyı açtığımda Şeyma'yı görmeyi beklemiyordum. Umarım bir tatsızlık olmazdı. "Merhaba İnci. Nasılsın?" diyerek içeri girdi.

İstemsizce gerildim. "İyiyim. Hoş geldin." Benimle konuşmuyorlardı. Aslında ailesinin uyarısıyla konuşmadığını düşünüyordum. Çünkü Şeyma bugüne kadar bana hiç küsmemişti. Diğerlerine göre onun merhametli kalbinde her zaman yerim vardı. Ablasının yanında da olsa bana karşı sevgisini bazen hissederdim. Yine de bir sorun çıkacak diye endişelendim.

"Sana yardıma geldim. Ablam teyzeme gidecekti, biraz geç çıkınca ben de sana gelmeye geç kaldım. Kusura bakma," dedi.

Şaşkınlığım onun bu tavrına değildi, Şeyma böyle şeyler yapardı. Gelmeye mecbur olmadığı hâlde kendisini suçlu hissedip açıklama yapmasına şaşırmıştım. Gülümsedim. "Önemli değil. Geldin ve yanımdasın." O bir adım atmıştı. Ben daha azını yapmazdım.

O da gülümsedi. "Hep yanında olmam gerekirdi aslında ama biliyorsun işte."

"Biliyorum." Biraz mahcup bir ifadeyle, "Şeyma, ben Sultan'ın hislerini bilmiyordum," dedim. Yine ağzımda kötü bir tat oluştu. Şeyma güven verici bir gülümsemeyle baktı bana. "Onun hisleri falan yok rahat ol. Ablamı bilirsin. Konforuna fazla düşkündür. Bu evde gördüğünün daha azını istemiyor ve bunun yanında yakışıklı bir eş istiyor. Kısacası onunki mantık evliliği. Kredi kartıyla sonsuz alışveriş yapmanın tadını almış biri sence normal bütçeli biriyle evlenir mi? Bunlar ablam için kötü sözler gibi dursa da eminim duysa iltifat olarak alır," dediğinde ikimizde kahkaha atıyorduk. Evet, ablasını çok severdi ve haksız yere bile olsa onu savunurdu fakat yine de düşüncelerini söylerdi. "Ki hisleri olsa bile bu senin suçun değil. Sen bu sefer mutlu olmaya bak. Ömer Bey iyi birine benziyor."

Sözlerinin beni rahatlattığını fark ettim. "Teşekkür ederim." Başka ne diyeceğimi bilemedim.

"Hazırlıklar bitti sanırım. Hadi seni hazırlayalım," dediği sırada abim odasından çıktı.

"Kızlar ne yapıyorsunuz?" Gülümsemesine rağmen gergin görünüyordu. Lacivert bir takım elbise giymişti ve yine çok yakışıklıydı.

Şeyma "İnci'yi hazırlamaya geldim. Biz içerideyiz İlker abi," diyerek beni odama çekti. Onun abime olan saygısı her daim yerindeydi.

Ömer'in aldığı pembe elbiseyi giydikten sonra Şeyma saçlarımı açık bırakıp birkaç dalga yaptı ve makyajımı her zamankinden biraz fazla yaptı. Açık renkler kullandığı için çok sade duruyordu. İşimiz bittiğinde mutfağa geçip son hazırlıklara bakarken amcam ile yengem geldi. Beş-on dakika sonra kapı yine çaldı. Kapıyı açtığımda ilk önce Haşmet amca... Haşmet babayı gördüm. "Hoş geldiniz," diyerek elini öptüm.

"Hoş bulduk benim güzel kızım," dedi içten bir şekilde.

Arkasında Elçin iki eli dolu şekilde içeri girdi. Elindeki gümüş gondolu ve büyük tatlı kutusunu Şeyma'ya uzattı. "Merhaba İnci, nasılsın canım?" Yine bana sarıldı. O ve Şeyma içeri geçtikten sonra Ömer ve elindeki sayamadığım kadar beyaz gülle baş başaydık. İçeri geçerek çiçekleri bana uzattı.

"Hoş geldin. Çiçekler çok güzel." Güllerin arasında bir tane kırmızı gül vardı. Çok anlamlı olduğu gibi güzeldi de.

"Çok güzel..." dedi yine başka bir şeyden bahseder gibi.

Kahveleri yapmış öyle bekliyordum. Nedensiz yere gergin ve heyecanlıydım. Şeyma bugün yanımda olmasa ne olurdu düşünmek bile istemiyordum. Gerçekten bana çok yardımcı olmuştu.

Sonunda tepsiyi alıp salona geçtiğimde tüm gözler bana döndü. Kimseye bakmadan kahveleri dağıtmaya başladım. Şeyma'nın zoruyla Ömer'in kahvesine tuz koymuştum. Bunun ne anlama geldiğini biliyor ve Ömer'in tepkisini çok merak ediyordum.

Ömer'in kahvesini verirken düşüncelerim tuzla buz oldu. Çünkü bakışları yine beni demir parmaklıklara hapsetmişti. Başka bir şey göremiyor, düşünemiyordum. Etkileniyor muydum? Alışıyor muydum? Yoksa hâlâ korkuyor muydum? Önceden duygularımı daha iyi analiz ederdim. Belki o zaman kafam daha boş olduğu ve ilk defa bazı şeyleri yaşadığım içindi.

Peki şimdi?

Sanki kırk yıldır yaşıyor, her şeyi biliyor ve bir o kadar bilmiyor, yeni öğreniyor gibiydim. Son zamanlarda sürekli hissettiğim duygu karmaşası buydu.

Kahveyi verip tepsiyi masaya koyduktan sonra kenarda oturdum. Şeyma yine yanımdaydı. Yengemlerin aksine benim adıma mutlu olduğunu hissediyordum. Herkes kahvesini yudumlarken benim gözüm Ömer'deydi. Ömer kahvesini yudumladı. Durdu. Yutamadı ve başını kaldırdı. Gözleri beni buldu. Hemen bakışlarımı kaçırdım. Nasıl kızmıştı kim bilir. Bu normal bir süreç değildi, niye böyle bir şey yapmıştım ki? Şeyma bana yaklaşınca dikkatimi ona verdim.

"Tebessüm etti. Bence hoşuna gitti." Şaşırdım. Hemen başımı kaldırdım. Yüzü ifadesizdi.

Ben de eğilerek, "Niye hoşuna gitsin ki tuzlu kahve?" diye sordum.

"Çünkü onu istediğini bir kere de bu yolla belli ettin."

Duyduğum sözlerle sarsıldım. Şeyma bunun normal bir evlilik sanıyordu. Öyle değildi ve ben Ömer Bey'i istediğimi hiç

söylememiştim. O hâlde bu ilk oluyordu. Amcamın "Buraya kadar geldiğinize göre İnci'nin bebeği sorun olmayacak sanırım?" diye sormasıyla korkarak başımı kaldırdım. İnanmıyordu işte. Bize inanmıyor ve oyun çevirdiğimizi biliyordu. Bunu ortaya çıkarmak için de böyle bir ortam seçmişti.

Ömer, gözlerini amcamdan alıp bana baktı. Sinirliydi. Şu anda neye sinirlendiğini çözemiyordum. Haşmet babanın cevabını beklemek ise ölüm gibiydi. Ne diyecekti? Yalanımız daha ilk dakikadan ortaya çıkarsa her şey karmakarışık olacaktı. Belki de bu tören iptal olacak, hemen yarın Sami Bey'e yıldırım nikâhıyla verilecektim. Şaşırdığı Haşmet babanın suratından belli oluyordu. Abim ise Ömer gibi sinirliydi.

Haşmet babanın kıpırdanıp yerinde dik durduğunu görünce daha çok gerildim. "Sait Bey bu bizim için sorun olmaktan çok uzakta. Duyunca çok mutlu olduk. En nihayetinde masum bir bebek. O bizim canımız olacak," dediğinde, kendi torunu olduğunu sandığı için böyle rahat davrandığını biliyordum. Amcam ise hiç de susacak gibi değildi. Allah'ım yine ateş basmıştı ve terliyordum. Başımın dönmesi de cabasıydı.

"Böyle düşünmeniz güzel. Sonra İnci için zor olurdu..." diye devam ederken abim sesini yükselterek lafa girdi. "İnci için sorun yok amca! Ömer kardeşimi sevmiyor olsa ona kardeşimi vermez, yeğenimi ben büyütürdüm," dediğinde şaşkınlıkla ona bakıyordum. Bu daha çok ateşe körükle gitmekti. Biliyordum bir şeyler olacağını, biliyordum. Oda dar gelmeye başlamıştı. Sami Bey'le evlenmek istemiyordum. İki seçenek arasında sıkışıp kalsam da Ömer benim istediğim bir seçenek oluyordu. Ondan arada korksam da anlayışlı ve beni düşünen hâlini çok samimi buluyordum. Kısa bir zaman olsa da ona karşı düşüncelerim de-

ğişiyordu. Haşmet baba sessizce olanları dinliyor, ne olduğunu merak ediyordu. Yüzü şaşkınlık içindeydi. Tıpkı Elçin gibi. İkisi de ellerinde kahve fincanı öylece duruyorlardı.

Amcam "Yani sen diyorsun ki..." diye devam ederken bu sefer Ömer araya girdi.

"Sait Bey, yeğeninizi nasıl sevdiğinizi ve düşündüğünüzü görüyorum. Bu beni memnun etti. Ben İnci'yi seviyor ve de istiyorum. Bence konumuza dönelim!"

Şeyma gerginliğimi fark edip elimi tuttu. Ona baktım çaresizce. O da ne yapacağını bilemiyor gibiydi. Başımı çevirdiğimde abimin endişeli bakışını yakaladım. "İyi misin?" diye sorunca Ömer de başını bana çevirdi. Göz göze geldik. Elinde kahvesi, öfkeli görünüyordu. Her an patlayacak bir bomba gibiydi. Abime başımı salladım. Hepsi bana bakıyordu. "İyiyim," diyerek başımı eğdim. Hepsinin ilgi odağı olmak beni rahatsız ediyordu.

"Sait Bey bizi ağırladığınız için teşekkür ederiz. Artık konuya girelim. Çocuklar anlaşmış zaten. Bize düşen onların yuvalarını kurmak. Bu sebeple ilk adımı atalım. Allah'ın emri Peygamber efendimizin kavliyle kızınız İnci'yi kızımız yapmak için oğlum Ömer'e istiyorum," dediğinde Haşmet baba konuyu değiştirmenin rahatlığı içindeydi.

Sait amcam abime baktı. O da uzatmadan fakat lafını da esirgemeden cevap verdi. "Bize fazla söz düşmedi zaten. Allah mutlu etsin."

"O zaman hayırlı olsun," diyen Haşmet babaya bakarken, akşamdan beri sessizce oturan yengem bana işaret verdi el öpmem için. Kesinlikle rahatlamıştım. Sonunda Sami Bey'den kurtuluyordum. Yavaşça yerimden kalktım. İlk olarak Haşmet babanın elini öptüm. Amcama döndüğümde Ömer'in amcamın sadece

elini sıktığını fark ettim. Amcamın ve yengemin elini öptükten sonra abimin yanına gittim. Ona sıkıca sarıldım. Benim için ne çok şey yapıyordu. Son olarak güler yüzüyle Elçin de tebrik etti.

Herkes ayakta iken Şeyma yüzüklerin olduğu pembe incilerle süslü tepsiyi getirdi. Ömer'le yan yana durduk. Abim Şeyma'yı kolundan tutup Haşmet babanın yanına çekti. Bu amcama karşı sessiz bir uyarıydı. Bugünün berbat olmaması için yüzükleri onun takmasını istemiyordu. Amcamın ne hâlde olduğuna bakarken gözüm hemen yanında duran Elçin'e takıldı. Gözü bir noktaya takılmış hem kıskanç hem de üzgün gözlerle bakıyordu. Bakışlarını takip ettiğimde abime baktığını gördüm. Daha doğrusu abimin Şeyma'yı tutan eline! Abim ise farkında olmadan Şeyma'ya eğilip bir şey söyledi, ardından beraber gülümsediler. Abim hislerini söylemese bile Elçin'e karşı boş olmadığını anlamıştım. Görünen o ki Elçin'in de abime karşı hisleri vardı.

Üzüldüm onların adına. Neden birlikte olamıyorlardı ki? En iyisi bunu abimle yeniden konuşmaktı.

Haşmet baba kırmızı kurdele bağlı yüzüklerimizi taktı ve bana bakarak gülümsedi. "Babanı çok severdim. Senin gibi güzel bir kızı olduğu için olduğu yerde seninle gurur duyduğuna eminim. Benim gelinim olacağın için de çok mutluyum. Allah sizi hiç ayırmasın," diyerek kurdeleyi kesti. Sözleri çok içten ve anlamlıydı. Tebrikler bitince Ömer bana doğru döndü ve yanımda beliren Elçin'den büyük bir kutu aldı. Ben ona bakarken o da kutuyu açtı. İçinden küçük bir incinin sonsuzluk işaretinin ucunu kapattığı muhteşem bir kolye çıkardı.

Bugün bunu mu almıştı?

Çok güzeldi. Kutuyu kardeşine geri vererek kolyeyi takmak için arkama geçti. Kolye boynuma hapsolduğunda aynı duyguyu

ben hissetmedim. Aksine kendimi özgür hissediyordum. Nedensizce mutluydum. Yeniden yanıma geldiğinde Elçin başka bir kutu daha çıkardı. Neler oluyordu? Ömer küçük kutuyu eline alınca şaşkınlıkla ona baktım.

Elçin ile Şeyma hariç herkes yerlerine oturdu. İkisi de gülümseyerek bizi izliyordu. Haşmet baba ile abim de öyle. Amcamlar ise ifadesizdi.

Ömer kutuyu açtığında gözlerime inanamadım. Olamazdı. Bu kadarına gerçekten gerek yoktu. İlk günler yaptığı şeyi anlayamıyordum. Bana nasıl bir yardım yaptığını, beni nelerden kurtardığını hiç düşünmemiştim. Sonra ne yaptığını... biliyordum. Kahretsin ki biliyordum. Sadece kabullenmek istemiyordum. Bu yaptıkları beni çok utandırıyordu. Sanki sevdiği bir kızla evlenip ona en güzel şeyleri yaşatıyordu. Ben daha önce bile bunları yaşamamışken şimdi... Hem iyi hem kötü hissediyordum ve yine karmakarışıktım. Her şeye rağmen gülümsüyordum. Söz konusu Ömer'in bana aldığı kolye ya da şu anda takmak üzere olduğu tek taş yüzük değildi. Maneviyatın yanında maddiyat hiçbir zaman önemli olmamıştı benim için. Hissettiklerimi yaşamama neden olan şey, hiçbir şeye mecbur olmadığı hâlde bunları yapıyor olmasıydı. Bana kendimi değerli hissettiriyordu. Bu uzun zamandır yaşamadığım bir duyguydu. Ve çok güzeldi.

Yüzüğü parmağıma takmak için elini uzattı. Gözlerimin en derinine bakıyor, sanki içimi görüyordu. Aramızda bir elektrik akımı vardı sanki. Yüzüğü takarken sanki bir şeyler söylemek istiyor ama ağzı açılmıyor gibiydi. Yüzük de kolyemle takım gibiydi. Aynı taşlar minik bir incinin etrafını sarmıştı. Harika bir yüzüktü. Başımı kaldırıp yüzüne baktığımda yüzünde mutlu bir tebessüm vardı.

Aylar önce her şey çok güzel başlamış, kötü bitmiş, güzel dediğim rüyadan uyanmıştım. Peki, bu yaşadığım güzel şeyler neydi? Şimdi yeniden mutluluğu en derinlerde hissediyorum. Bu benim ve bebeğim için en güzeliydi. Söylediği *her şey güzel olacak* sözleri havada kalmamıştı, hepsini gerçekleştiriyordu. Umarım hep böyle devam ederdi.

Bölüm 12

Gökyüzünde güneş olduğu hâlde buz gibi bir sabaha uyandım. Bugün İstanbul'a gidecek, düğün olana kadar da orada kalacaktık. Önümde yapılacaklar için kısa bir zaman vardı. Birkaç gün önce isteme töreninde yaşanılanlardan sonra o gün çok huzurlu uyumuştum. Yüzükler takıldıktan sonra tatlılar yenilmiş, amcama rağmen sohbet edilip diğer detaylar konuşulmuştu. Amcam ise ısrarla İstanbul'a gelmeyeceğini söylemişti. Haşmet baba durumları bilmediği için şaşırmıştı fakat amcamın gece boyunca tepkilerinden dolayı bir şeyler olduğunu da anlamıştı. Asıl bomba haber ise evlendikten sonra artık burada kalmak gibi bir zorunluluğumuzun olmamasıydı. Amcam bir an önce gitmemin iyi olacağına dair birçok imada bulunduğu gibi sonrasını da abime açıkça söylemişti. Sanırım artık benden ümidi tamamen kesmişti.

Dayımlara ve teyzemlere haber vermiş, her şeyi anlatmıştık. Onlar amcamların aksine çok mutlu olmuşlardı. Kuzenlerim de öyle. Tek tek arayıp bu mutluluklarını dile getirmişlerdi. İnşallah pişman olmam ve gerçekten mutlu olurdum. Ömer çok iyi birine benziyordu, her şeyden önce abimin arkadaşıydı ve abim ona güveniyordu. Yine de evlilik farklı bir kurumdu. Bunu artık küçük

bir çocuk bile biliyordu. Evlilikte her şey değişebilirdi. Oyun bile olsa sadakat benim için önemliydi. Durumum ne olursa olsun, bu evliliğe mecbur da olsam kadınlık gururumu asla çiğnetmezdim. Evliliğimiz boyunca bana sadık kalmalıydı. O gün evinde konuştuğumuzda bana düşüncelerimin yersiz olduğunu söylemişti ama yine de aklıma takılıyordu.

Bunları düşünmeyi sonraya bırakıp hazırlanmaya başladım. Valizimi dün hazırlamıştım. Bu yüzden sadece evi kontrol etmem yetecekti. Ayrıca uçakla gidiyorduk ve ben az da olsa kendimi kontrol etmeliydim. Uçak korkum yüzünden abim arabayla gidelim diye teklifte bulunsa da bu sefer uçağa binmek istiyordum. Zaten her yere arabayla seyahat ediyorduk. Hem belki bu sayede korkumu yenebilirdim.

Her gün erkenden uyanan ama bugün tembellik yapan abimin odasına girdim. Hâlâ yatıyordu. Gülümsedim ve onu uyandırmak için gerekli mücadeleye başladım.

Abim amcamlarla vedalaşırken ben de Şeyma'yla vedalaşıp dışarıda ailesiyle bizi bekleyen Ömer'in arabasına doğru yürüdüm. Şeyma'nın gözlerinde gördüğüm hüzün gerçekti ve ben onu gerçekten özleyeceğimi biliyordum. Yıllarca ne yaşanmış olursa olsun biz bir arada büyümüştük ve Şeyma bana karşı hep diğerlerinden çok daha sevgi dolu olmuştu. Arabaya yaklaştığımda Ömer'in bizim adamların uzattığı valizlerimizi bagaja yerleştirdiğini gördüm. Üzerindeki kot ceketi çok yakışmıştı. Spor hali ona bambaşka bir hava katmıştı. İşi bitince başını kaldırdı ve bana bakıp yüzünü aydınlatır şekilde gülümsedi. Çok mutlu görünüyordu.

"Merhaba İnci. Nasılsın?" diyerek bana arabanın kapısını açtı.

Arkaya, Elçin'in yanına binmeden önce "İyiyim," dedim. Arabada hepsine selam verdikten sonra abim geldi. Yola koyulduğumuzda havadan sudan konuşulurken ben düğün günü gelecek olan dayımları ve teyzemleri düşünüyordum. Çok özlemiştim onları. Keşke bana hep yakın olsalardı. Amcamların aksine onlar gerçek ailemdi.

Düşüncelerimden Elçin'in heyecanlı sesiyle ayrıldım.

"İlknur birçok randevuyu halletmiş. İstanbul'a vardığımızda her şey daha kolay olacak," diye neşeyle konuştuğunda ben İlknur'un kim olduğunu düşünüyordum.

"İlknur kim?" Bilmediğim başka bir yakınlarıysa çok utanırdım. Kimseyi tanımamam benim suçumdu.

Cevap gülümseyen Elçin'den değil arabayı süren Ömer'den geldi. "Güney Afrika'daki maden şirketimizin başında duran kuzenimin nişanlısı," dediğinde aklıma Barış geldi. Kuzeni oydu. "Adı Barış'tı değil mi?" diye sorduğumda Ömer'in keskin bakışlarıyla karşılaştım. Birden bana bakmayı kesip yola çevirdi bakışlarını. Cevap vermedi. Onun yerine abim onayladı beni. Aniden ne olduğunu anlamadım. İşte bu tavırları kendisinden çekinmeme neden oluyordu.

Kısa bir süre sonra havaalanına varıp işlemlerimizi yaptırdık. Çok heyecanlıydım. Abim uçağa binene kadar hatta bindikten sonra bile elimi bırakmadı. Elçin bu duruma şaşkınca bakıyordu ama sanırım Ömer durumu biliyordu. Uçağın merdivenine adım attığım anda abimin elini daha sıkı tutup, kendimi sakinleştirmeye çalıştım.

Uçağa bindiğimizde abim beni koridor tarafındaki koltuğa oturttu. Elçin yanıma oturacağı zaman abim "Sen Ömer'in ya-

nına geç istersen. İnci'nin uçak korkusu var, yanında olmam gerekiyor." diye açıklama yaptı. Elçin bana bakıp anlayışla gülümsedi. Gerginlikten yüzümde tek bir kası bile oynatamıyordum. Ömer ile Haşmet baba yan tarafımızdaki koltuklara oturdular, Elçin ise cam kenarına yani Haşmet babanın hemen yanına. Yan tarafımdaki Ömer'e baktım. Yüzü endişeli olsa da tebessüm etti. Ben yapamadım. Başımı yeniden düzeltip sakin kalmaya çalıştım. Kısa süre sonra uçak hareketlendiğinde gözlerimi kapattım. Güzel şeyler düşünmeye başladım. Düğünümü ve bebeğimi kucağıma alışımı... Yükseldiğimizi hissettim. Kendimi çok kasıyor olsam da korkum azalmıştı. Daha iyiydim. Düşmekle ilgili şeyler düşünmüyordum. Hava şartları iyiydi fakat uçak hafifçe sallanınca abimin kolunu küçük bir çocuk gibi sıkıca tuttum. Bu durumdan nefret ediyordum. Özellikle başkalarının yanında! Bedenimi hafif bir titreme aldı. Kendimi sıkıyor ve çok tepki vermemek için kımıldamamaya çalışıyordum. *Sakin sakin!* İyiydim, bir şey olmayacaktı.

"İyi misin?"

Abimin sorusuna kısık bir sesle, "İyiyim," diye cevap verdim. İyi olmalıydım. Aradan bir yarım saat geçince bu sefer mide bulantım başladı. Zaten geldi mi üst üste geliyordu. Elimi karnıma götürdüm. Hareketlerimi kontrol eden abim, beni kolunun altına aldığında ona iyice sokuldum. "Çok mu kötü?" Ömer'in sesini duyduğumda da bir tepki veremedim. "Yer değişelim mi?"

Abimin beni saran kolları birden gerildi. Sinirlenmiş miydi? Birkaç dakika öylece kaldı. Sonrasında "İyi böyle," dedi.

"Yanında olmak istiyorum," diye Ömer ısrar edince abim yanımdan kalktı. Haşmet baba bir şey demesin diye kalktığından emindim. Hızla elini tutarken midem daha kötü oldu.

Abim gülümseyerek "Hemen yanında olacağım," dedi. Sesi güven veriyordu ama kendimi hiç iyi hissetmiyordum.

Ömer yanıma gelip kemerini bağladıktan sonra elimi tutup diğer koluyla beni sardı. Az önceki pozisyonun aynısıydık. Tek fark bu defa yanımda abim yerine Ömer vardı. Kokusu burnuma dolduğunda kendimi daha iyi hissettim. Kollarının sıcaklığı tüm bedenime yayıldı. Aramızda gerçek bir evlilik olmayacaktı, bir süre sonra da ayrılacaktık ancak iki hafta önce bana olan davranışıyla şimdiki arasında çok fark vardı. Birbirimize daha çok yakınlaşıyorduk. Bu iyi miydi yoksa kötü mü? Çözemiyordum. Kollarında olmak iyice saçmalamama neden oluyordu. Bunlar nasıl düşünceelerdi? Her şey yoluna girince ayrılacak ve ben kendi yoluma gidecektim. Kimseye zorla bir hayat sürdürmek istemiyordum. Benim yüzümden yeterince kişi zor durumda kalmıştı zaten. Bakışları ve hareketleri eskisi gibi korkunç olmasa da onun da benden hoşlanmadığını biliyordum. Bana her zaman benden nefret eder gibi bakan bir insanın düşünceleri bu kadar çabuk değişmezdi.

Şimdiyse şefkatliydi. Garip bir tavrı vardı. Bazen yine öfkeli bakıyordu, yine ondan korkuyordum fakat buna rağmen o şefkatli, sevgi dolu hâli çok güzeldi. Bana hep öyle baksın istiyordum. Of, yine saçmalamaya başlamıştım. Ben yine düşünceler içerisinde kaybolurken Ömer'in "İnci," diyen sesiyle kendime geldim. Gözlerimi açtığımda yüzüme doğru eğildiğini gördüm. Omzuna yaslandığım için eğildiğinde fazla yakın duruyorduk. Onun yüzünü daha net görebilmek için başımı kaldırdım. Daha da yakınlaştık.

"İyi misin?" Sesi kısık ve boğuktu. Yeşil gözleri yine endişeli bakıyordu. Gülümsemeye çalıştım fakat becerebildiğimi sanmıyordum. Tam cevap vereceğim zaman midem bulandı. Öyle hızlı gelmişti ki elimle ağzımı kapadım.

"İnci! Bir şeye ihtiyacın var mı? Lavaboya gidelim mi?" Sadece başımı sallayabildim. Abim hâlimi görünce hemen ayaklandı. Ömer "Ben ilgilenirim," dese de abimden sert bir bakış aldı. Abim ayağa kalkan Elçin'e bir şeyler derken biz lavaboya doğru gidiyorduk. Lavaboya vardığımızda kolumu bırakıp kapıyı açtı, hemen elini geri tuttum.

Bunun üzerine "Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?" diye sordu. Konuşamıyordum. Yine! Aslında yapacağı bir şey yoktu. Sadece korkuyordum ve beni bırakmasını istemiyordum. Sanki ayaktayken uçak sallanıyordu. Abim olsa anlardı derdimden. Çünkü daha önce lunaparkta da böyle olmuştu. Sadece yüzümü yıkamak ve sonrada bu uçaktan inmek istiyordum. O sırada abim geldi. Hızlı ve telaşlıydı.

"Tamam Ömer, ben ilgilenirim."

"İyi görünmüyor İlker," dediğinde abim ona öfkeyle baktığı hâlde bir şey söylemeden bana döndü. O an bir şey fark ettim. Abim ve Ömer bir süredir birbirlerine karşı böyle soğuktu. Sadece iş konuşuyorlardı, üstelik ben dâhil başkalarının yanında hiçbir şey yokmuş gibi davranıyorlardı. Birkaç kere daha böyle anlarına şahit olmuştum.

Abim yüzümü yıkarken saçlarımı da ıslatıyordu. Acaba aralarında ne geçmişti de bu kadar yıllık arkadaşlar birbirine dargındı?

Lavabodan çıktığımızda daha iyiydim. Mide bulantım geçmediği gibi sanırım korkudan ikiye katlanmıştı. Yerimize geçtiğimizde abim de yerine geçti. Haşmet baba faktörü yüzünden olduğunu düşünüyordum. Ömer yanıma oturduğunda gözlerini benden ayırmıyordu. Bakışlarımı çektim, açtığı kolları arasına girip gözlerimi kapadım.

Titrememem azalmıştı.

Uçaktan indiğimizde derin bir nefes aldım. Temiz hava kendimi daha iyi hissetmeme neden oldu. Ömer elimi hiç bırakmadı. Her şeyi halledip havaalanından çıktığımızda kendimi çok yorgun hissediyordum. Sadece iki saat içinde böyle yorulmuş olmamı anlayamıyordum. Büyük bir arabanın yanına yaklaştığımızda bir adam Ömer'e anahtar verip baş selamıyla yanımızdan ayrıldı. Ömer anahtarı abime uzattığında abim ona bakmadan aldı. Konuşmasalar bile her şekilde birbirlerini anlayıp anlaşıyorlardı.

Ömer benimle birlikte arkaya oturdu. Çok hâlsiz hissediyordum. Hemen başımı koltuğa yaslayıp gözlerimi kapattım. Ömer beni yine kolunun altına aldığında itiraz etmedim. Yol ne kadar sürdü, trafikte kaç saat kaldık, takip edemedim. Artık gözlerimi açık tutamıyordum. Gözlerimi açtığımda Ömer'in kucağındaydım. Neden? Ne zaman varmıştık? Uyumuştum galiba. Rahatsız olarak fısıldadım. "Beni indirir misin?"

Kısa bir an bana bakıp yeniden bakışlarını çekti. "Yorgunsun."

Israr ettim. "İyiyim, indirir misin?"

Kaşlarını çatarak durdu, beni yavaşça yere indirdi. Büyük bir villanın bahçesindeydik. Etraf çiçeklerle doluydu, evin açık rengi ise ferah görünmesine neden oluyordu. Kapıya varmak üzereyken Haşmet babanın sesini duydum. "Oğlum hasta kızı niye yürütüyorsun?" diyerek bana döndü. "İyi misin boneuk kızım?"

Bu hitabı çok hoşuma gidiyordu. Gülümsedim. "İyiyim Haşmet baba." Adamların kapıyı açmasıyla karşımıza iki tane kadın çıktı. Biri daha otuzlarında, esmer güzeli fiziği düzgün, diğeriyse elli yaşlarında kahverengi saçları ensesinde toplanmış, orta boylu güleç bir kadındı.

"Hoş geldiniz Haşmet Bey," dedi orta yaşlı kadın.

"Hoş bulduk Zahide Hanım."

Diğer kız da güler yüzle karşıladı bizi. Her ikisinin de gözleri Ömer'le benim birleşmiş ellerimize kaydı. Daha sonra büyük bir salona geçtik. Burası da evin dış cephesi gibi açık renk ve ferahtı. Normal koltuk takımının haricinde iki tekli koltuk olmasına rağmen tıkış tıkış durmuyordu. İki tekli koltuğun ortasında bir tavla takımı ve hemen arkasında yemek odası takımı vardı. Salonun ortasında, koltuk takımının bitiminde bulunan birkaç basamak merdiven, yemek odasını ayrı bir bölme gibi yapmış olsa da aynı salondaydı. Evin dizaynı çok güzel olduğu gibi zevkliydi de. Ömer oturmamı sağladıktan sonra arkamızdan gelen kadınlara döndü. "Rıza amca nerede?"

"Geleceğinizi duyunca alışverişe gitti Ömer Bey oğlum," dedi Zahide Hanım.

"Tamam, gelince sen iletirsin Zahide abla." Sonra bana baktı. Ses tonu sert değil, otoriter bir tavırdaydı. Kadına abla demesine rağmen mesafesini koruyup rica etmiyordu. "İnci benim müstakbel eşim. Gereken ilgi gösterilsin!" Sözlerini yine taviz vermez bir tonda söylemişti.

"Tamam Ömer Bey oğlum. Hoş geldiniz İnci Hanım," dediğinde birden irkildim.

"Hoş buldum."

Yanındaki kadına baktı. "İlgün bana ev işlerinde yardımcı oluyor. Bir isteğiniz olursa bize söylemekten çekinmeyin lütfen." Fazlasıyla gerildim. Annem yaşındaki kadından bir şey isteyemezdim ben. Dışarıdaki gibi adamlara ve onların hitap şekline alışkındım. Buysa başkaydı. Amcamların evinde yardımcıları vardı ama ben evimde benden başka kimse olsun istemezdim.

Yine de şu an bunu söylemek istemedim. "Memnun oldum. Teşekkür ederim," diyerek kestirip attım.

"Odalar hazır mı? İnci yorgun. Biraz dinlensin," diyen Haşmet babaydı.

"İlker Bey'in her zaman kaldığı oda hazır beyim. İnci Hanım'ın odasındaki son eksiklere bakayım." Zahide abla sözleri biter bitmez İlgün'ü de yanına alıp salondan çıktı.

Ömer "Aç mısın?" diye sordu.

"Hayır, sadece dinlenmek istiyorum."

Başını salladı, sonra ayağa kalkarken beni de kaldırdı. Abime baktığımda güven verir gibi gözlerini kapatıp açtı. Ömer "Baba, ben..." dediğinde Haşmet baba sözünü kesti. "Tamam oğlum. Dinlensin kızım."

Merdivenleri çıkarken duvardaki tablolar dikkatimi çekti. Çok güzellerdi. Ahşap beyaz merdivenlerse eve ayrı bir asillik katmıştı. İkinci kata çıktığımızda birkaç odanın önünden geçip koridorun sonundaki bir kapının önünde durduk. Odaya girdiğimizde erkeksi bir koku burnuma doldu. Çok yoğun değildi ve temizlik kokusuyla karışıktı. Oda diğer tüm ev gibi açık renkti, eşyalarsa siyahtı. Yatak örtüsü bile siyahtı. Olması gerekenden çok daha büyük bir odaydı.

Ömer beni yatağa oturttu. "Odanın sıcaklığı iyi mi?"

"Evet."

"Tamam, o zaman sen odaların son hazırlığı bitene kadar burada dinlen. Şurası banyo," dedi yatağın çaprazındaki balkona yakın kapıyı göstererek. "Burası da giyinme odası." Hemen banyonun karşısında, yatağın yan tarafındaki kapıyı işaret etti bu sefer. "Valizini getireyim, istersen bir duş al öyle yat."

"Olur."

Ömer odadan çıktığında etrafı incelemeye devam ettim. Yatağın karşısındaki duvar haricinde bütün duvarlar bomboştu. Bir saat bile yoktu. Karşı duvardaysa çok ünlü bir yağlı boya tablo vardı. Biliyordum bu eseri, sadece sanatçının adını hatırlayamamıştım.

"Johannes Wermeer."

Başımı sesin geldiği yere çevirdim. Ömer kapıya yaslanmış beni izliyordu. Günler önce Yunanlı sanatçıyı da hatırlayamamıştım. Aslında hafızam çok daha iyiydi. "Biliyor musun?" diye sordu. "Evet. Sadece adını hatırlayamadım." Aklıma geleni sorup sormamakta tereddütte kalsam da sordum. "Neden İnci Küpeli Kız?"

Sorum üzerine bir süre daha bana baktı. Yavaşça kapıdan ayrılıp yanıma doğru geldi. "Çünkü iri gözlerinin ve anlaşılmaz yarım gülümseyişinin masum mu yoksa baştan çıkarıcı mı olduğunu düşünürken, inci küpelerinin ışığı gözüme çarpıp bana bambaşka bir dünya açarak aklımdaki sorulara, kalbimdeki duygulara tercüman oluyor ve gözlerimin önüne başka masum, iri gözlü bir kızı getiriyor."

Gözlerimin en derinine bakarak konuşması bana bir şeyler anlatmak ister gibiydi. Sözleri anlamlı ama bir o kadar da anlaşılmazdı. Tablo için söyledikleri çok güzel olduğu gibi aynı zamanda tablonun hikâyesini anlatır gibiydi.

Peki, başka biri için söyledikleri?

Başka birinden bahsetmişti değil mi?

Bu, korkularımı ve en nefret ettiğim şeyi gün yüzüne çıkarıyordu. Benimle evliyken kimseyle olamazdı! Hem madem başkası vardı, gözünün önüne başka bir kız geliyordu; hatta bunun için tablosu bile vardı, o hâlde neden bana yardım ediyordu? Ona gitseydi ya. Mutlu mutlu yaşarlardı. Düşündükçe içimdeki öfke kabarıyordu. Düşünmeyi kestim, yorgunluğumun aksine sert ve

dinç bir tonda ağzıma geleni söyledim. "Sadakatsizliğe tahammül edemem. Bu evlilik formalite olsa bile benimle evliyken kimseyle olamazsın! Bunu bana ima etmen bile aşağılıkça..." diye devam ederken yine kaşlarını çatması üzerine, zor da olsa sinirlerime hâkim olup sustum.

Ne yapıyordum böyle?

Zaten niye öfkelenmiştim ki?

Bu ifadesi onu bambaşka biri gibi gösteriyordu ve bu beni deli ediyordu. Sanki karşımda başka biri vardı. Beni öldürecek gibi bakıyordu. Sustum, bir adım geriledim.

Kahretsin! Ondan deli gibi korkuyordum.

Niye çenemi tutmamıştım ki?

Bölüm 13

Ben geri gittikçe üzerime geliyordu. Öfkeliydi. Hem de fazlasıyla...

O neden sinirleniyordu ki?

Burada sinirlenmesi gereken bendim. Sevgilisi mi vardı? Onunla görüşemeyeceği için miydi bu öfke? Abim, Ömer için *aileden biri ve bize yardım ediyor* demişti. Ömer de Malatya'daki evinde *aramızda bir şey olmayacak* gibi cümleler kurmuştu. Yani hayatında biri olabilirdi, bana gerçekten yardım ediyor, hatta acıyor olabilirdi.

Of! İyice saçmalıyordum. Sinirim hâlâ yerini korusa da korkumdan sesimi çıkaramıyordum.

Niye bu kadar korkuyordum ki? Bana ne yapabilirdi?

Saçmaladığımı biliyordum, biliyordum ama yine de kendime engel olamıyordum. Geri gitmeme sinirlenmiş olacak ki hızla iki adım atarak bana ulaştı ve iki kolumdan tuttu. Yüzüme, nefesinin sıcaklığını hissedecek kadar çok yaklaştı. Kalbim ağzımda atıyor olabilirdi çünkü ses çok yakından geliyordu. Allah'ım! Hatta duracak gibiydi. Gözlerime bakıyor, içimi görüyordu sanki. Sonra... Sonra dudaklarıma baktı. Sanki oda daha sıcak oldu. Odanın ısı seviyesini mi yükseltmişlerdi? Çok uzaktaymış gibi biraz daha yaklaştı.

Dudağıma mı değmişti dudağı? Ah, hayır neden kendimi kapana sıkışmış gibi hissediyordum. Şu anda kalbimin hızını ölçebilecek bir alet olduğunu düşünmüyordum.

Konuştu.

Dudağım dudağındayken konuştu!

"Ben şerefsiz bir adam değilim." Fısıldıyordu. "Nikâhımda bir kadın varken -ne şekilde olursa olsun- asla başkası söz konusu olamaz! Bunu aklına sok ve bir daha böyle şeyler düşünme!" Konuştukça dudağı dudağıma çarpıyor, konuştukça içime akıyordu nefesi. Kendimi hiç bu kadar kötü hissetmemiştim.

Terliyor muydum?

Titriyor muydum?

Bana neler oluyordu? Bu kadar yakın olması iyi değildi. Hiç iyi değildi. Biz normal çift değildik ve... ve kahretsin ki söyleyeceği her neyse uzaktan da anlayabilirdim. Sinirlenmiştim fakat bunu onun karşısında gösteremiyordum.

"Be-Beni bırakır mısın?"

Harika. Bir kekelemem eksikti. Gözlerimi yumdum ve başka bir şeye odaklanmaya çalıştım. Burnuma dolan erkeksi kokusu bedenimi... Gözlerimi açtım hemen. Nasıl düşüncelerdi bunlar?

Buna bir son vermeliydi. Hâlâ bana az önceki kadar yakındı ve kollarımı bırakacak gibi durmuyordu.

"Ah, affedersiniz ben şey..." diyen İlgün'ün sesiyle ben yerimde sıçrarken Ömer anlayamadığım bir hızla kollarımı bıraktı ve beni belimden sararak kendisine çekti. Artık bedenlerimiz yapışıktı. Tıpkı hasret gideren iki âşık gibi... Sırtı kapıya dönük olan Ömer, gözlerini ya da bedenini benden ayırmadan sert bir sesle konuştu. "Çık dışarı İlgün. Bir daha da kapıyı çalmadan içeri girme!"

Çok kabaydı. Böyle davranması doğru değildi. O da bir insandı. Of! Yine düşüncelerim yolundan sapmıştı. Çığlık atasım vardı. Düşüncelerimi yönlendiremiyordum.

İlgün "Affedersiniz Ömer Bey," dedikten sonra hızla dışarı çıkarken ben utanmakla meşguldüm. Bizi çok uygunsuz bir hâlde görmüştü. Ömer ise bundan hiç rahatsız değildi. Kapı kapandığı hâlde beni bırakmayınca başımı çevirmek aklıma geldi.

Belimden bir elini çekip çenemi tutarak kendisine çevirdi. "Bir daha ne olursa olsun gerçekleşecek evliliğimiz için formalite, oyun ya da sahte gibi sözcükler kullanmayacaksın! Biz o imzayı atıyor, gerçekten de evleniyoruz. Sen benim gerçekten karım olacaksın! Sana dokunmayacak olmam bu gerçeği değiştirmeyecek. Buna kendini alıştır ki bir daha diline öyle sözler dolanmasın!" Ardından bedenimi serbest bırakıp arkasına bakmadan çıkıp gitti.

Çok sinirli ve sertti. Yatağa oturup derin nefesler alarak hızla atan kalbimi sakinleştirmeye çalıştım. Çok garip davranıyordu. Bazen şefkatli -ki ben o hâlini istiyordum- bazen de beni öldürecek gibiydi. Az önce olanları düşündüm. Bana yakınlığı değişik hissettirmişti. Daha önce hissettiğim duygulardan farklıydı. O kadar öfkeli davranması beni ürküttüğü gibi aynı zamanda farklı duygulara da sürüklüyordu. Ömer etrafımdayken sürekli karmakarışık hissediyor, duygularımı çözümleyemiyordum.

Peki ya söyledikleri?

Gerçekten *karım olacaksın,* demişti. Evet, hiçbir yerde pot kırmamak adına kendimi alıştırmalıydım. Formalite bile olsa onun bir şeylere dikkat etmesini istiyorsam, benim de dikkat etmem gerekiyordu.

Ayağa kalktım, kapının önünde duran, az önce İlgün'ün getirmiş olduğunu tahmin ettiğim valizimi açıp içinden rahat bir

şeyler çıkardım. İstanbul soğuk olsa da ev sıcaktı, bu yüzden ince bir kazak ve altına da evde giydiğim pijama pantolonlarımdan birini çıkarıp banyoya yöneldim. Banyo da odanın hakkını verecek şekilde büyüktü ve harika dizayn edilmişti. İçinde küçük bir jakuzi bile vardı. Şu an ihtiyacım olan en güzel şeydi. Eşyalarımı orada bulunan küçük dolabın üzerine bırakıp suyu ayarladım. Az önceki gerginliğime güzel bir banyo iyi gelecekti.

Banyoda işim bitince Ömer'in her an gelebilme ihtimaline karşı orada giyinip odaya öyle girdim. Kimsenin gelmediğini gördüğümde banyoya geri dönüp saçlarımı kuruttuktan sonra camdan bir teras olduğunu fark ettim. Dışarı çıktığımda ürpersem de yine de manzarayı seyretmeye değerdi. Çok güzeldi. Etrafta hiç yüksek bina yoktu, hep villa tarzıydı, bu yüzden de her tarafı rahatlıkla görebiliyordum. Acaba burası neresiydi? Şehrin gürültüsünden uzak, sakin bir yere benziyordu. Birazdan bu güzel manzarayı karanlık esir alacaktı. O zaman da daha farklı bir görüntü çıkacaktı ortaya emindim. Aslında güneş batmış, akşamın güzelliği az da olsa şehrin üzerine çökmüştü.

İçeri girip cam kapıyı çektikten sonra yatağa yaklaştım. Siyah örtüyü kaldırıp içine girdim. Başımı yastığa koyduğum an çok az da olsa temiz deterjan kokusu arasında Ömer'in kokusu burnuma geldi. Hâlbuki kaç gündür burada değildi ve bu çarşaflar da yeniydi. Yine de geçmişten kalan bir âni hatırlatır gibi kokusu burada kendini belli ediyordu. Değişik bir huzur yayıyordu bedenime ya da ben yorgunluktan artık saçmalıyordum.

Uyku çok tatlıydı, ben ise ona doğru istekle çekiliyordum.

*

Çok uykum olsa da karnımın açlığı artık rahatsız etmeye başlamıştı. Kaç dakikadır gözlerimi açmaya çalışıyordum. Ne ka-

dardır uyuyordum acaba? Yemek vakti geçmiş miydi? Neden... "Bir şeyler yemen lazım," diyen sesle düşünmeyi bırakıp gözlerimi hemen açtım. Ömer, tam karşımdaki tekli koltukta oturmuş, ifadesiz bir yüzle beni izliyordu.

Ne zamandan beri oradaydı?

Yerimde doğrulduğumda saçlarım önüme düştü. Elimle arkaya atıp güç almak ister gibi örtüyü tuttum. Sanki sinirli gibiydi. Anlaşılan o olayı hâlâ unutmamıştı. Yine de Malatya'da Sultan'a baktığı gibi bana bakmasından hoşlanmamıştım.

"Çok uyudum mu?" diye biraz çekinerek sordum.

Bana bakmaya devam etti. Baktı. Baktı. Konuşmayacaktı galiba. Sorumu duymamış olabilir miydi? Bana uzun gelebilecek bir süre olsa da sadece yarım dakika kadar baktı. Sonra ayağa kalkıp yatağa, yanıma geldi. Kalbim yine iş başındaydı.

"Dört saattir uyuyorsun ve bizimkiler yemek yedi."

Aniden "Sen yedin mi?" diye sorduğumda gözlerini gözlerimden çekip ayağa kalktı.

"Az yedim, sana eşlik ederim. Hadi aşağıya inelim."

Yavaşça yataktan çıktım. "Üzerimi değiştireyim. Haşmet babanın yanında ayıp olur."

Değişmeyen ifadesiyle üzerimdekileri süzdü. "Burası bizim evimiz rahat ol. Hem kıyafetlerin gayet iyi." Yanıma gelip elimden tutarak odadan çıkardı. Her seferinde irkilmemeli, bu temaslara alışmalıydım.

Aşağıya inip salona geçtiğimizde herkesin oturmuş kahve içerek sohbet ettiğini gördüm. Abim gülümsedi. "Nasılsın, dinlenebildin mi canım?"

"İyi görünüyorsun kızım," diyen Haşmet babaydı.

"İyiyim dinlendim. Sağ olun," dedim.

Elçin "Yemek hazırlatayım size, abim seni bekledi," dedi gülümseyerek. Duyduğum sözlerle bakışlarım Ömer'i buldu. Yemek yedim demişti, Elçin ise beni beklediğini söylüyordu. Elçin salondan çıkıp giderken Ömer, "Hadi yemek masasına geçelim," diyerek bir şey sormama izin vermeden beni masaya götürdü. Hâlâ ona bakıyordum. Konuyu değiştirmek ister gibi başka bir konu açtı. "Sevdiğin yemekler yapıldı. Canının istediği başka bir şey varsa söylemen yeterli."

"Hayır. Canım bir şey istemiyor, ne yapıldıysa onu yerim." Sözlerim bittiğinde tabaklarla dolu iki tepsi taşıyan İlgün'le Zahide Hanım içeri girdi. Onlar masayı hazırlarken hemen arkalarından altmış yaşlarında tonton bir adam gelip bana yaklaştı.

"Hoş geldiniz gelin hanım, ben Rıza. Bahçeyle ve evin ihtiyaçlarıyla ilgileniyorum. Bir isteğiniz olursa çekinmeden söyleyin," dediğinde çok kötü hissettim. Bu insanların bana hizmet etmesini istemiyordum ama evin düzenini de bozamazdım. "Hoş buldum Rıza amca teşekkür ederim," diyerek içimden geldiği gibi davrandım.

"Bak gördün mü Rıza? Tam bizlik bir evlat. Yakında bizimle tavla masasına da oturur," diyen Haşmet babaya gülümseyerek baktım. Anlaşılan sandığım gibi değildi. Herkes aile gibiydi ama yine de işlerini yapıp mesafelerini koruyorlardı. En azından ilk izlenimim böyleydi.

"Öyle beyim, Allah gönlünüze göre verdi," diyerek salondan çıktı Rıza amca.

Abim ile Haşmet baba sohbetlerine dönerken ben de masaya döndüğümde Ömer'le göz göze geldik. Kısa bir süre bakıştık. Her hareketimi, vereceğim tepkiyi gözlemliyor gibiydi. Sonra eline kaşığını alıp, "Afiyet olsun," dedi.

"Sana da." Ben de yemeğe başladım. Gerçekten sevdiğim yemekler vardı. Yayla çorbasını bırakıp gözüme ilk barbunya pilakiyi kestirdim. Acaba nereden biliyordu benim sevdiğim yemekleri? Bir beş dakika sonra Elçin elinde telefonla oynayarak yanımıza geldi. "Abi, İlknur arndı. Doktor işini halletmiş. Yarın saat üçte randevunuz var," diyerek oturma koltuklarına döndü. Ömer'e baktım merakla. O da zaten anlatmak için hazırlanıyordu. Peçeteyle ağzını silip ellerini masaya yasladı. Bir asilzade gibi duruyordu.

"Buraya geleceğimiz ve kontrolünü aksatmaman için doktor araştırdım. İlknur da gerekli randevuları halletti. Yarın bebeğimiz ve sen baştan aşağı bir muayene olun istiyorum." Ağzım açık ona bakıyordum. Şu anda olan her şeye şaşkındım. En çok da *bebeğimiz* demesine! Bebeğim için *bebeğimiz* diyordu. Sahipleniyordu. Yanımızda kimse yoktu, kimseye karşı bunu yapmıyordu. Ya da birilerinin duymasına karşı mı öyle diyordu?

Neyse ne! Gerçekten sahipleniyordu.

Nasıl? Bir erkek başka bir erkeğin bebeğini nasıl sahiplenirdi?

Onu yeni yeni tanıyordum. Benim için sürekli bir şeyler yapıyordu ve şimdi de bebeğim için yaptığı... Söylediği gibi evliliğimizi gerçek yapıyordu.

Fakat bu olamazdı! Sonra ayrılmak istersem izin vermeyecek miydi? Onu sevemez, benden beklediği şeyleri ona veremezdim ki, hem o da sadece bana yardım ediyordu. Sanırım evli kaldığı sürece etrafı için bunun en iyi şekilde olmasını sağlıyordu o kadar. Yanlış düşüncelere kapılmamalıydım. İkimiz diye bir şey olamazdı, ben de bunun olmasını istemiyordum zaten. Üstelik o da belirtmişti hiçbir şeyin olmayacağını. Uzun süredir ona baktığımı fark edince gözlerimi yeşil gözlerinden çektim. O sırada

abimle gözlerimiz buluştu. Kaşları çatık bize bakıyordu. Hemen yemeğime geri döndüm. Bakışlarımı görmüş olmalıydı. Abimin yanında yaptığım şeye inanamıyordum. Utanıyordum. Artık düşüncelerime engel olmalı, daha dikkatli davranmalıydım.

"Yarın şirkete gitmem gerekiyor. Duruma göre ya seni ben alırım ya da şoför gönderir aldırırım."

Sanırım ona bugün haksızlık etmiştim. Benim için bir şeyler yapan bir insana karşı bu şekilde davranmamalıydım. Onunla konuşmam gereken iki sorunum vardı ve birisini şimdi halletmeye karar verdim. "Tamam," diyerek hemen ardından kısık sesle "Ben Zahide Hanım ve diğerlerinin bana hizmet etmesini istemiyorum. Yani şey ben kendi işimi kendim yapsam olur mu?" dediğimde yine yüzüme bakakaldı. Sonra tebessüm etti. Gözlerinde garip bir ifade belirdi.

"Onların yaşı nedeniyle mi bunu söylüyorsun?" Bunu nasıl anladığını sorgulamaksızın başımı evet anlamında salladım. Bunun üzerine tebessümü gülümsemeye dönüştü. "Olmaz İnci. Bu onların işi."

"Ama..."

"İnci!" diyerek söyleyeceklerimin önünü kesti. Bu otoriter hâlini sevmiyordum. Emrinde çalışan biri gibi hissetmeme neden oluyordu. "Zahide abla işini seviyor. Bizleri evladı yerine koyuyor, biz aile gibiyiz. İlgün yeni geldi, daha denenme aşamasında. Önceki yardımcımız çok düzgün bir kızdı, evlenince ayrılmak zorunda kaldı. İlgün'ü çok tanımıyorum... Neyse sonra konuşuruz bu konuyu. Önemli olan sensin. Hamilesin, kendini yoracak bir şey yapmanı istemiyorum. Bu yüzden olmaz."

Kararlı oluşu nedeniyle bir şey söyleyemedim. Zaten düzeni bozmak gibi bir niyetim yoktu. Sadece şansımı denemek iste-

miştim. Bir de İlgün mevzusunda konuşurken neden sustuğunu merak ettim. Belki sonra anlatırdı.

Yemek bitince alışkanlıkla elime tabağımı aldığımda Ömer gelip, olmaz der gibi bakarak bizi koltuklara doğru ilerletti. Kahve eşliğinde sohbet ettik. Tabii ki Ömer'in talimatıyla ben süt içtim. Çocuk gibi! Ne kadar yakınsam da aslında her gün iki büyük bardak süt içmem gerekiyordu. Yani iyi olmuştu.

"İnci, yarın sabah Elçin'le düğün mekânına bakmaya gideceğiz. Sizin doktor randevunuz öğleden sonraymış, diğer güne kalmasın sen de gel o zaman."

Abime cevap vereceğim zaman Ömer büyük bir sakinlikle abimi cevapladı. "Yarın dinlenir diye düşünmüştüm. Mekânı ben de görmek isterim, bence İnci beni beklesin," derken sözleri keskindi. Abim gülümsedi. Onun bu gülümsemesini bilirdim. İstemediği bir şeyler oluyor, kendisi buna engel olamıyordu. Sinirliydi, her şeyden öte çaresiz gibiydi.

Neden ki?

Haşmet baba "İki defa çıkmasın kızcağız, hem hamile. Yormayın benim boncuk kızımı," dediğinde gülümseyerek ona baktım. Ömer ikiye karşı bir olmanın mağlubiyetiyle bir şey diyemedi. Bu konu da burada böylece kapanmış oldu. Saat geç olup yatma vakti geldiğinde yukarı çıktık. Zahide Hanım yanımıza gelerek, "İnci Hanım'ın odası hazırlandı Ömer oğlum. Bir eksik olursa söylersiniz," dedi.

Duyduğu sözler Ömer'in hoşuna gitmemiş gibiydi, memnuniyetsizliğini de açıkça gösterdi. "Benim odamda rahat yattı. Orada kalsın ben diğerinde yatarım," dediğinde hemen itiraz ettim.

"Sen düzenini bozma lütfen."

İtirazımın yersizliğini gösteren cümleleri hazırdı. "Hayır hayatım. Orada rahat etmiştin, senin ve bebeğimiz için orada kalmanız daha uygun olur."

Abim bir anda yanımızda belirip "Neler oluyor? İnci artık dinlenmen gerekiyor güzelim," dediğinde ne diyeceğimi bilemedim.

Ömer ise, "Hadi İnci. Bir şey olursa şuradaki odadayım, iyi geceler" diyerek merdivenin başındaki odayı gösterdi.

Abim şaşkınlıkla önce bana sonra Ömer'e baktı. "İnci neden senin odanda kalıyor?"

Ömer vurgulamak ister gibi yine aynı sakinlikte, "Benim odam daha rahat İlker. İnci'nin rahatı için uygun," dediğinde abim ağzını açtı. Hemen sonra kapatıp Zahide Hanım'a baktı. Belli ki onun yanında tartışmaktan vazgeçmişti. Bunun yerine yanıma gelip alnımdan öptü.

"İyi geceler canım. Ömer doğru düşünmüş." Dişlerini sıkarak konuşuyordu. Ömer'in yeni odasının yanındaki kapıyı açtı.

Ömer'le tek kaldığımızda bana o anlaşılmaz bakışlarıyla baktı. "İyi geceler," dedim.

"Sana da İnci."

Ardından odalarımıza çekildik. Koridorun sonundaki odayı sadece birkaç saatte benimsemiştim. Gerçekten rahat uyumuştum. Aklıma gelen düşünceyle odanın ortasında durdum. İyi ama rahat uyuduğumu Ömer nereden biliyordu? Başımı iki yana sallayarak yatmaya hazırlandım. Düşündükçe çıkmaza giriyordum. Yarın çok işim vardı ve bir an önce uyumam lazımdı.

Bölüm 14

Sabah kalktığımda karşımda o tabloyu görmek beni biraz sinirlendirdi. Çünkü onu görünce aklıma Ömer'in söyledikleri geliyordu. Bana bu kadar yardım ederken başka birinden bahsetmesi beni biraz üzmüştü sanırım. Evet, doğru kelime buydu; üzülmüştüm. Ömer üzerinde birçok şeye hakkım olmayabilirdi. Çünkü bu normal bir evlilik değildi. Yine de ağzından çıkan her kelime, bu bir haftada benim için önemli olmuştu. Bu yüzden başka birinin düşüncesine bile katlanamıyordum.

Aklıma gelen şeyle duruldum.

Yusuf!

Ömer hayatıma girdiğinden beri doğru düzgün aklıma gelmemişti. Kısa zamanda -iki haftayı geçkin bir süredir- Ömer yaşantıma dâhil olmuştu ancak sürekli aklımda o vardı ve ben Yusuf için hiç böyle şeyler düşünmemiş, hatta onu kıskanmamıştım. Mektubu gönderen kadının varlığının gerçek olduğunu öğrendiğimde bile kıskançlıktan ziyade öfke vardı.

Kandırılmış ve pis bir ihanetin ortasında kalmış olmaktan dolayı hissettiğim öfke!

Oysa bana *'Bir gün ayrılmak zorunda kalırsak, arkamdan konuşulan şeylerden neye inanmak istersen ona inan ama asla*

sevgimden şüphe etme,' demişti. O zamanlar bu konu üzerinde çok durmamıştım. Çünkü böyle şeyleri son zamanlarda çok fazla söyler olmuştu. Ben de beni kaybetmekten korktuğu için evham yapıyor sanmıştım. Oysa düşüncelerimin çoğu bir yanılgıdan ibaretti.

O kadar şeyden sonra sevgisine nasıl inanabilirdim ki? Yusuf'u düşünmek istemiyordum. Bu nasıl oldu bilmiyordum fakat artık bu konuda zorlanmıyordum. Aklıma çok gelmiyordu. Ömer'in davranışlarını gördükçe Yusuf'un yanlış kişi olduğunu daha iyi anlıyordum.

Peki, bu duruma göre ben Ömer'i kıskanıyor muydum?

Hayır! Hayır, bu olmamalıydı. Böyle şeyler düşünmemeliydim. Bu işin sonunda hiç ummadığım şeyler olsa bile Ömer bunu devam ettirmek istemezdi. Abimin yaptığı plana sadık kalıp bir yılın sonunda bu işi bitirmeli, kendi yoluma gitmeliydim. Bunun başka yolu yoktu, olamazdı da! Saçma düşüncelerden uzak durmalıydım. Yataktan kalkacağım sırada kapı tıklandı. Birkaç saniye duraksadım. Ardından "Gelebilirsiniz," dediğimde kendi kendime istemsizce güldüm, o anda içeri Ömer girdi. Kendimi sıkmayıp gülmeye devam ettim. Sanırım bu hâlim merakını cezbetmişti. İfadesiz yüzüne bir tebessüm kondurdu. Bu hâli daha iyiydi. İfadesi değişecekse sürekli gülebilirdim.

"Günaydın."

Gülümseyerek "Günaydın," dedim.

"Sabah sabah seni böyle güldüren şey nedir? Merak ettim," dediğinde gerçekten meraklı görünüyordu. Kapıyı kapatıp yatağa doğru yaklaştı.

"Kapı çaldığında ilk başta ne diyeceğimi bilemedim. Sonra *gelebilirsiniz* dediğimde kendimi bir kraliçe gibi hissettim." Dü-

şüncelerimi yüksek sesle dile getirmek daha komik geldiği için ufak bir kahkaha daha attım. Benim kahkahama genişçe gülümseyip yatağa yanıma oturdu. Kahkaham durdu, gülümsemeye dönüştü. Yine çok yakındı. Dağınık saçlarıma dokunmasıyla birlikte gülümsemem de gitti. Düzeltir gibi saçlarımla oynuyordu. Yeni kalktığım için saçlarım darmadağınıktı. Birkaç saç tutamını kulağımın arkasına sıkıştırıp parmaklarının tersiyle yanağımı okşayarak "Sen zaten kraliçesin İnci. Sakın kendini daha aşağı görme." dedi. Sesi yumuşacık, benim içimde biriken bütün her şeyi konuşmama sebep olacak kadar sıcacıktı.

"Bazen nasıl hissetmem gerektiğini bilmiyorum," diye mırıldanıp başımı eğerek parmaklarıma baktım. Örtünün altındaki bacaklarımı bağdaş yapmıştım ve Ömer hemen ayaklarımın dibinde oturuyordu. Elini çeneme koyarak yüzümü kaldırdı ve kendisine bakmamı sağladı.

Beni heyecanlandıran yeşil gözleri karşımda duruyordu.

"Bazen karmakarışık hissedebilirsin. Düşüncelerin iç içe girebilir ve sen ne karar vereceğini bilemezsin. Merak etme ben her durumda yanında olacağım ama sen yine de kalbinin sesini dinlemen gerektiğini asla unutma." Sonra bana bakmaya, yanağımı okşamaya devam etti. Heyecanıma hâlâ engel olamıyordum. Kalbimin düzensiz bir ritimle atmasına alışmıştım artık. Bir öğretmen edasıyla konuşuyordu. Hayat tecrübesi benden fazlaydı ve onun bu tavrı beni anlıyor gibi hissettiriyordu. Sözleri gerçekten yatıştırıcı bir ilaç gibiydi. Her zaman yanımda olacağını söylüyor ve nedense bu sözleri beni korkutmuyordu.

"Bugün abimlerle gitmeyeceğim."

Söylediğim şey üzerine kaşlarını çattı "Neden?" diye sordu.

"Yarın seninle gideriz diye düşündüm. Yani sen tek gitme diye. Sonuçta orayı görmek senin de hakkın. Ben de düşündüm ki..." diye hızla devam ederken Ömer'in parmakları dudaklarımın üzerinde durdu. Aynı anda etrafımı yoğun bir sıcaklık sardı.

"İyi düşünmüşsün. Beni mutlu ettin. Orayı seninle birlikte görmek, beğendiğine bizzat şahit olmak istiyorum."

Parmaklarını dudaklarımdan çektiği anda tebessüm ettim. Onu mutlu etmek hoşuma gitmişti. Benim için bu kadar şey yaparken ben de ufak da olsa bir isteğini yapmak istemiştim. Aslında dünkü bağırışım için de bir şeyler söylemek istiyordum. Sadece nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum.

"Üzerimi değiştirmek için gelmiştim."

Baştan aşağı üzerine baktım, o an ince bir tişörtle lacivert pijama altı giydiğini fark ettim. Ayakları çıplaktı. "Üşümüyor musun?" diye sorduğumda, sorduğum soruya ben de şaşırdım. Neden bu kadar çok konuşuyordum ki bu sabah.

Gözleri parladı sanki. Sonra, "Ben hazırlanırken sen de hazırlan dışarıda kahvaltıya gidelim, sonra da şirkete geçeriz. Ne dersin?" dediğinde gülümsedim.

"İşlerin olduğunu söylemiştin. Zaten öğleden sonra bebeğim için çıkacağız..." derken kaşlarını çattığını görünce durdum. Yine ne olmuştu?

"*Bebeğimiz* İnci, bebeğimiz! Buna alış lütfen," dediğinde tutulup kaldım. Gerçekten benimsiyordu. "Ayrıca işlerim çok değil. Hadi hazırlan." Sonra yataktan kalkıp giyinme odasına gitti.

Sanırım onu yine sinirlendirmiştim. Ömer'in ardından ben de yatağımdan kalkıp henüz yerleştirmediğim valizimi açtım. İçinden Malatya'dan aldığım uzun kollu, oval yaka siyah dantel el-

bisemi çıkardım. Kırışmıştı. Banyoda işimi bitirince ütülesem iyi olacaktı. Yatağın üzerine bırakıp banyoya girdim.

Banyoda işlerimi bitirip çıktığımda yatakta elbisemi bulamadım. Başka yere koydum mu diye etrafıma baktığımda da göremedim. Nereye gitmişti ki bu elbise? Ömer giyinme odasından gri takımı ve yeni sıktığı belli olan parfümüyle çıktığında ona bakıyordum. Hafif uzun saçlarını yana doğru taramıştı ve kirli sakalıyla çok hoş görünüyordu. İşte şimdi tavırlarına uygun ciddiyeti kazanmıştı. Kıyafetiyle bir bütün olmuştu. Derdimi anlamış gibi "Elbiseni ütülemesi için yardımcıya verdim. Getirir şimdi," dedi. O sırada kapıya vuruldu. Ömer sert sesiyle "Gel," dedi. İçeriye İlgün girdi ve bana bakmadan Ömer'in yanına yaklaştı, dişlerini gösterip gülümseyerek "Elbise hazır Ömer Bey," dedi.

Ömer sert ifadesini bozmadan "Zahide Hanım'dan nasıl davranacağını öğrenmeden bir daha İnci'nin işleriyle sen ilgilenmeyeceksin!" dedi. "Şimdi elbiseyi İnci Hanım'a ver ve bir isteği yoksa dışarı çık."

Ağzım açık ona bakakaldım. Çok acımasızdı. Neden öyle söylemişti? İlgün de benim gibi anlamamış olacak ki sorma ihtiyacı hissetti.

"Affedersiniz Ömer Bey bir yanlışım mı oldu?"

Ömer elleri takım elbisesinin cebinde umursamaz bir tonda cevap verdi. "Dışarı çık! Zahide Hanım'dan öğrenirsin."

İlgün başını sallayıp üzgün bir şekilde dışarı çıktı. Bakışlarımı Ömer'e çevirdim. O da bana bakıyordu. "Neden ona kötü davrandın? Üzüldü. Bazen çok kaba davranıyorsun," derken sabah sabah bu cesareti nereden bulduğumu bilmiyordum. Bana bakmaya devam etti. Ters bir cevap verecek diye korkmaya başladım.

Kısa süre sonra "Hadi hazırlan, ben aşağıda bekliyorum," dedikten sonra çıktı gitti. Soruma cevap bile vermemişti. Bazen böyle davranıyordu işte. Elbisemi alıp giyinme odasında giyindikten sonra etrafa şöyle bir baktım. Çok düzenliydi ve Ömer'in parfümü kokuyordu. Bu sırada yeniden kapının vurulduğunu duydum. Bu sefer gidip kendim açtım.

Zahide Hanım güler yüzüyle "Günaydın İnci Hanım," dedi.

Ben de aynı şekilde gülümsedim. "Günaydın Zahide Abla ama Hanım demesek?"

Daha geniş gülümseyerek içeri girdi.

"Tamam İnci kızım. Ömer oğlum bir ihtiyacın vardır diye beni gönderdi. İlgün burada daha yeni, yani sabahki tavrı bilerek olmamıştır. Kusura bakma kızım," dediğinde şaşırdım.

"Ben ne olduğunu anlamadım açıkçası."

"Sabah seni görmezden gelmiş. Oysa Ömer oğlum elbisenin senin olduğunu söylemiş." Şimdi anlıyordum. Beni görmezden gelmişti evet ve elbiseyi neden Ömer'e uzattığını düşünmemiştim doğrusu.

"Önemli değil."

"Ömer için böyle şeyler çok önemlidir. Sen onun eşi olacaksın. Saygısızlığa asla tahammül etmez," diye açıklama yaptı. Anladığımı belirten bir baş işareti yaptım. Ardından yardıma ihtiyacım olmadığını söyleyip ayakkabımı giymek için yatağa oturdum. Dikkatli eğilmek ve istediğim gibi hareket edememek can sıkıcı olmaya başlamıştı. Hazır olduğumda kabanımı, çantamı alıp odadan çıktım. "Yarın beraber gideceğiz," diyen Ömer'in sesini duyduğumda adımlarımı salona çevirdim.

İçeri girdiğimde "Günaydın," dedim. Herkes neşeyle karşılık verdikten sonra abim kahvaltı masasından kalkıp yanıma geldi. Ömer de kahvesini masaya bırakıp kalktı.

"Ömer'le gideceğini öğrendim. Bir sıkıntı yok değil mi?" diye kısık sesle sorduğunda yanımıza gelen Ömer haricinde bizi duyan olmadı. Sanırım beni zorladığını düşünüyordu. Kendi isteğim olduğunu nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum. Bu konularda hâlâ abimden çekiniyordum. Başımı eğdim ama sonra bir cesaretle kaldırıp birden söyledim.

"Ömer'e onunla gitmek istediğimi ben söyledim."

Abimden ses çıkmadı. Şaşkın görünüyordu. Hızla toparlayıp tebessüm etti. "Sen iyi ol da istediğini yap." Saçlarıma bir öpücük bırakıp masaya döndü.

Ömer "Biz çıkıyoruz baba," dediğinde Haşmet babanın yanına gittim. Kahvaltısını eden tonton adamın kırmızı yanaklarına bir öpücük bıraktım. Omzunda olan elimi tutup öptü.

"Beni merakta bırakmayın. Hastaneden çıkınca arayın mutlaka tamam mı boncuk kızım?" Mutlulukla gülümsedim. Aynı babam gibi sevgi dolu bir adamdı ve onu şimdiden çok sevmiştim.

Evden çıktığımız anda şoför arabanın kapısını açtı. Ömer ile beraber arka koltuğa oturduk.

"Babamı gerçekten seviyorsun." Soru sormuyordu. Söylediği şeyden emindi.

"Evet. Babama benziyor."

"Babam da seni çok seviyor."

"Buna mutlu oldum. İlknur sabah gelecek demiştiniz. Göremedim?" Aklıma takılmıştı ve aklıma geleni pat sormak ben de artık huy hâline gelmişti.

"Belki biliyorsundur, bizim baba mesleğimiz var. Elçin babamın işlerini devam ettiriyor. *Haşmet Yamaner Erkek Koleksiyonu.* Mağazamız da var ve büyük firmalarla çalışıyor. Bunun yanında özel dikimler de yapıyorlar. Yani bu kısımla İlknur ilgileniyor.

Sadece belirli iş adamlarıyla, sanatçılarla çalışıyor. Bu sabah da aniden önemli bir işi çıktı. Bu tür işleri erteleyemiyorlar. Akşam yemeğine gelecek, o zaman tanışacaksınız." Duyduklarım beni şaşırtmıştı. Ne güzel bir iş yapıyorlar ve kendi ayaklarının üzerinde duruyorlardı. Ben de öyle olmak isterdim.

"Bunu bilmiyordum. Takdir ettim doğrusu. Çok güzel bir iş yapıyorlar."

Ondan sonra konuşmadık. Kısa süre sonra durunca şirkete erken vardığımızı sandım. Güzel bir mekânın önünde durunca kahvaltı için geldiğimizi anladım. Siparişleri verip kahvaltımızı beklerken Ömer yerinde huzursuzca kıpırdadı. Böyle davranmak hiç tarzı değildi bence.

"İnci sana bir şey sormak istiyorum."

"Tabii ki."

"Bu konuyu açmaktan, seni üzmekten hoşlanmasam da bunu bilmek zorundayım. Yusuf..." Söylediği isimle düşüncelerim durdu. "Onu hâlâ seviyor musun?" Gelen soruyla tepetaklak oldum.

Sevmek mi?

Bu soruyu kendime hiç sormamıştım. Ya da ben hatırlamıyordum. Yusuf'u sevmek? Ben onu gördüğüm an sevmeye başladığımı düşünmüştüm hep. Bu yüzden kendimi sorgulamamıştım.

Ona karşı bir şey hissediyor muydum?

Asıl soru bu olmalıydı bence. Artık onu düşünmüyordum, düşündüğümdeyse ise acı vermiyordu. Aylar önce beraber olduğum insanı bu kadar çabuk içimden söküp atabilmiş miydim? Eğer öyleyse ben onu gerçekten sevmemiştim. Sevgi, aşk bu kadar çabuk biter miydi? Yusuf için gecelerce ağlamıştım. Ya şimdi? Şimdi aklıma gelince neden hiçbir şey düşünemiyordum? Sevmesini mi bilmiyordum yoksa ona hiç âşık olmamış mıydım?

Belki de sevgim çabuk bitmişti. Hayır, hayır! Bu düşünce saçmaydı. Ama şu an tam olarak duygularımı adlandıramıyordum. Çünkü sanırım aşkın ne olduğunu bilmiyordum.

Başımı kaldırdığımda garson masaya kahvaltılıkları diziyordu. Ne zaman başımı eğmiştim ki? Ömer üzgün bir şekilde bana bakıyordu. Tabii ya ona da cevap verememiştim. Garson gidince "Ömer," dediğimde eline çatalını alıp "Sonra İnci. Şimdi kahvaltını et!" dedi. Sesi sertti ve eminim beni yanlış anlamıştı.

"Ama..." Başını kaldırıp öfkeli bakışlarını üzerime çevirdi.

"Sonra dedim!"

Bana bu şekilde davranamazdı. Yanlış anlıyordu. "Cevap verecektim. Sadece düşünüyor..." diye devam ederken yeniden sözümü kesti.

"Bunda düşünecek bir şey yok İnci! Ya seviyorsundur ya da sevmiyorsundur. Ortası yok! Olmaz!"

Yeter ama! En nefret ettiğim şey sözlerimin kesilmesiydi. Henüz kendi hislerimi tanımaya çalışırken doğru kelimeleri bulmak çok zordu. Üstüne bir de kendisine açıklama yapmaya çalışıyordum. Oysa anlamadığım bir sinirle bana ters davranıyordu. Hızla ayağa kalkıp çıkışa doğru yürüdüm. Kapıdan çıktığım an kolumdan tutuldum. Peşimden geldiğini duymamıştım. "Nereye gidiyorsun İnci?" dediğinde sinirimi belli etmekten çekinmedim.

"Arabaya gidiyorum. Sen de beni dinlemek yerine ne anladıysan onu düşün." Kolumu çekip yola devam ettim.

Yeniden kolumdan tutup önüme geçti. "İnci lütfen, konuşalım," dediğinde durdum.

"Ona karşı bir şey hissettiğimi düşünmüyorum artık. Sen öyle bir soru sorunca, ne zamandır onu düşünmediğim aklıma geldi, bununla ilgili de kendimi sorgularken dalıp gittim. Senden sadık kalmanı istiyorken benden tam tersini yapmamı bekleme!"

Tebessüm etti. "Tamam, hadi gel hava soğuk hasta olacaksın." Sonra kolunun altına aldı beni ve ısıtmaya çalışır gibi omzumu ovalayarak yeniden içeriye girdik. Çevre masalardan birkaç kişinin bize baktığını görünce biraz utandım.

"Herkes bize bakıyor."

Ömer etrafa baktıktan sonra bana döndü. "Sen kahvaltını et. Kimseyi umursama." Oturmam için koltuğumu çekti. Daha sonra konuyu değiştirdi ve güzel bir sohbetle birlikte kahvaltımızı ettik.

"Yine dünyayı yedim. Sadece dört aylık hamileyim ve şimdiden aldığım kilo çok fazla," diye yakındığımda Ömer gülümsedi.

"Yakışmış," dedi. İltifatıyla yüzüme ateş bastı, bir şey diyemedim.

Trafikte bayağı zaman harcadık. Görebildiğim kadarıyla İstanbul çok güzeldi. Zaten internetin olduğu bir çağda bir yere gitmeden de her yerin her bir taşını tanıyabiliyorduk. İstanbul'a da sanki daha önce gelmişim gibi çok tanıdıktı. Abim hep buraya beraber gelmeyi teklif ederdi ama ben her seferinde akrabalarımın yanına gitmeyi tercih ederdim.

Uzun süredir yoldaydık, yine de şirkete öğleden önce varabildik. Şoför kapımı açtığında tedirgin bir şekilde aşağıya indim. Sebepsiz yere heyecanlanmıştım. Ömer yanıma geldiğinde çekindiğimi anladı.

"Rahat ol, sadece bana ayak uydur." Şirkete doğru ilerledik. Güvenlikten geçerek içeri girdik. Sürekli olarak Ömer'e selam verenler, bize bakıp sessizce konuşanlar eşliğinde yönetici asansörüne bindik. Bizim Malatya'daki şirket gibiydi ve mimarisi çok tanıdıktı. Asansör on ikinci katta durdu. Dışarı çıktığımızda zemin kata göre daha sakin bir ortamla karşılaştım.

Sekreter masasında oturan kız ayağa kalkıp samimi bir gülümsemeyle, "Hoş geldiniz Ömer Bey, İnci Hanım," dediğinde beni nereden tanıdığını düşündüm.

Ben de gülümserken Ömer kulağıma "Kim olduğunu biliyorlar," dedi. Demek ki önceden haber vermişti. Zahide ablanın söyledikleri aklıma geldi. Gerçekten de saygısızlığa tahammülü yoktu anlaşılan. Tam kapının olduğu küçük koridora gireceğimiz zaman sekreter yeniden konuştu. "Alev Hanım içeride sizi bekliyor efendim," dediğinde, gerildiğimi hissettim. İsmi kulağıma aşina geldi.

Alev! Ah, şimdi hatırlıyordum. Ömer'i telefonla aramıştı. O kadın burada mı çalışıyordu? Ömer'e baktım. Yüzü ifadesizdi. Ne düşündüğünü anlamıyordum. Beş-altı adım attıktan sonra Ömer kapıyı açtı, içeri girdik. Girer girmez koltuktan ayağa kalkan sarışın, balık etli kadına baktım. Çok güzel bir kadındı.

"Ömer hoş geldin. Yani... Hoş geldiniz," diye düzeltti fakat bana pek samimi gelmedi. Sanırım kim olduğumu o da biliyordu ve beni görmekten pek memnun değil gibiydi. Ayrıca Ömer'in ismini düzgün söyleyip yaymasa olmuyor muydu?

Acaba takacak yer mi arıyordum?

"Hoş bulduk." Bana dönüp gülümsedi. "İnci, müstakbel eşim," diyerek beni tanıttı. "Alev Hanım da halkla ilişkilerden sorumlu."

İkimiz de bir şey demeden hafif bir baş sallamasıyla selamlaştık. Ardından, "Küçükhanım çok tatlıymış," dediğinde söylediği şeyle ilk önce şok oldum. Sonra yapmaya çalıştığı şeyi anlayıp sakin kalmaya çalışarak tebessüm ettim.

Ömer otoriter bir tonda "İnci. Adı İnci, Alev!" dedi.

"Önemli değil hayatım. Böyle büyük hanımların yanında küçük olmak çok zevkli," dediğimde Alev gözle görülür şekilde bozuldu. Gülümsedim. Ömer'e baktığımda şaşırdığını görebiliyordum. Bu şekilde konuşup ona hayatım demek beni de şaşırtmıştı aslında. Ömer'i kimsenin yanında mahcup etmek istemesem de kimsenin lafının altında kalmam da söz konusu olamazdı. Özellikle eşim olacak insana asılan bir kadınsa asla! Evet, bence kesinlikle asılıyordu.

Sessizlik büyürken Ömer'e döndüm. "Ben bir lavaboya gitsem iyi olacak."

Ömer "Ben seni götürürüm," dediğinde itiraz ettim.

"Ben giderim, sen çalışanlarınla ilgilen. Odada beklediğine göre önemli olmalı," diyerek arkamı dönüp kapıdan çıktım. Ömer'i o kadınla bırakmak istemiyordum ama kalırsam da kendime hâkim olamam diye çıkmanın en doğrusu olduğuna karar verdim.

Sekreterin olduğu bölüme giderken Ömer'in "Duracağın yeri bilmiyorsun, Alev! Haddini bil! Özellikle de sevdiğim kadına karşı..." diye kükrediğini duyduğumda koridorun sonuna gelmiştim. Sonra sesleri duyamaz oldum. Böyle bağırdığına göre Ömer de bu kadından hoşlanmıyordu. Belki de iyi anlaşıyorlardı ancak söz konusu yine saygısızlıktı. Aslında kimseye böyle önyargılı davranmazdım fakat bu kadına karşı her zaman tetikte olmam gerektiğine dair bir his doğuyordu içime. Ki genelde hislerimde yanılmazdım. Köşeyi döndüğümde güzel gülümsemesi olan sekreterin yanına gittim.

"Merhaba lavaboyu soracaktım?" Başını kaldırınca boynundaki isimliği gördüm. "Ceyda Hanım." Sinirli olmama rağmen gülümsememi sakınmadım.

"Tabii ki İnci Hanım, buyurun ben göstereyim." Çok tatlı bir kızdı ve sanırım benden üç dört yaş büyüktü. Fazla göstermiyordu, saçları kumral, fiziği de çok düzgündü. Lavaboyu gösterdikten sonra geri döndüğünde kendimi hemen içeri attım. Ellerimi ıslatıp yanaklarımda biraz tuttum. Hormonlarım yine iş başındaydı. Duygularımı zirvede yaşıyordum. Sakin olmalıydım. Daha ilk andan yıkılmamalı, Ömer'i asla mahcup etmemeliydim. Olmadı biraz altta kalırdım. Bunu Ömer'e borçluydum. Az önce asla kendimi ezdirmem diye düşünürken şimdi düşüncelerim yön değiştirmişti, of! Neyse ne! Ömer için sakin kalmalıydım. İlerleyip tuvalete girdim. Sadece saniyeler sonra kapı açıldı ve topuklu ayakkabı seslerinden sonra bir kadın sesi duydum.

"Evet, duydum da daha görmedim. Ceyda adının İnci olduğunu söyledi." Benden bahsediyorlardı.

"Zemin kattaki kızlar görmüş. Ömer Bey'le çok yakışıyorlarmış, ayrıca kız çok güzelmiş. Ee tabii İlker Bey gibi yakışıklı bir abisi var. Kesin güzeldir zaten," diyen ikinci kadının sesi biraz daha olgundu. "Alev Hanım ne tepki verdi acaba? Düşünsene yıllardır sevdiği adam evleniyor, üstelik bebeği de olacak."

Sevdiği mi? Bir şeyler olduğunu anlamıştım ama sevmek? Ayrıca bunlar bu kadar şeyi nasıl bilebilirdi?

"Ne tepki verdi bilemem. Ömer Bey o yılan kadınla olmadı ya çok sevindim. Alev cadısı benim umurumda bile değil."

"Neyse hadi çıkalım bu kadar makyaj yeter," diyen yine ilk konuşan kadındı. Onlar gittikten kısa bir süre sonra ben de çıktım. Tahmin ettiğim gibi Alev Ömer'e karşı bir şeyler hissediyordu. Hatta az önceki kızların söylediklerinden anladığım çok daha fazlasıydı.

İçimi anlam veremediğim bir his kapladı. Kötü hissediyor, hemen Ömer'in yanına gitmek istiyordum. Bu duyduklarımdan sonra o kadınla daha fazla yan yana olmasını istemiyordum. Ellerimi yıkayıp hızla lavabodan çıktım. Kapıdan adım attığımda karşılaştığım kişiyle olduğum yerde kalakaldım.

Bölüm 15

Yüzüne bakakaldım ve yerimden kıpırdayamadım. Benim aksime o hızla hareket etti. Yaslandığı duvardan doğrulup göğsüne bağladığı kollarını çözdü. Yüzü ifadesizdi. Ne düşündüğünü anlayamıyordum. Bana doğru yaklaştı.

"İyi misin?"

Şaşırdım. "İyiyim Ömer. Ne oldu?" Elimi tuttu ve yürümeye başladık.

"Odada konuşuruz." Odasına doğru giderken Ceyda'ya "Bir bardak portakal suyu gönder," dedi. Ardından küçük koridoru geçip odaya girdik. Beni koltuğa oturttuktan sonra ceketimi çıkarmama yardımcı oldu.

Neler oluyordu? Ya da neden böyle garip davranıyordu?

"Az önce şahit olduğun tatsız şey için..." diye devam ederken bu sefer onu ben susturdum. Buna mı takılmıştı?

"Önemli değil, Ömer. Sadece bilmek istediğim bir şey var." Yüzünde merak ifadesi belirdi. "Alev'in senin hayatındaki yerini merak ediyorum." Merak yerini şaşkınlığa bıraktı. Yüzündeki her ifade istediği zaman öyle güzel yer ediyordu ki, her şeyi okuyabiliyordum.

"Alev'in benim hayatımda nasıl bir yeri olabilir ki? O sadece liseden beri tanıdığım bir arkadaş, şimdi de çalışanım. Sadece ça-

lışan İnci!" dediğinde, benim neyi ima ettiğimi anladığı gibi ben de söylemek istediği şeyi anladım. Aramızda bir şey yok, olamaz da diyordu. Bu nedensizce içimi rahatlattı.

"Anlıyorum. Ben sadece..." Sustum.

"Devam et İnci," diyerek konuşmam için beni teşvik etti.

"Sana karşı olan tavırlarındaki bir şey beni rahatsız etti," dediğimde bir şeyi anlamak ister gibi gözlerini kısarak yüzüme baktı. Sonra başını iki yana sallayarak gülümsedi. Sallanan saçları çok hoştu. Yumuşacık duruyordu. İçimde bir yerlerde onlara dokunma isteği baş gösterdi. Hızla bu düşünceyi uzaklaştırdım. Ellerimi tuttu.

"Hep böyle, ne düşündüğünü bana söyle olur mu? Bazı sözlerin beni mutlu ediyor." Söylediğim hangi söz onu mutlu etmişti ki? "Alev'i de düşünme, bir daha sana bu şekilde davranamaz!" dediğinde Alev'e sinirlenmiş gibiydi.

"Arkadaşlığınıza güveniyor galiba?"

"Olabilir, belki de..." Durdu, yeniden gülümsedi ama gülümsemesinde kırgınlık vardı. "İma ettiğin şeyi düşünme bile İnci. Ben ona ya da bir başkasına asla farklı davranmıyorum."

Yine onu kırmıştım. Yusuf yüzünden oluşan güvensizliğimi hiç suçu olmayan birinden çıkarıyordum. Gözlerimi kucağımda duran ellerimize indirdim. "Davranışlarım için özür dilerim. Dün sana bağırmak istemedim. Neden böyle birden yükseliyorum bilmiyorum. Hayata olan güvensizliğimi sana yansıtmam yanlış. Ben sadece... Yani normal bir başlangıç yapmadık ve senin hayatını elinden alıyormuşum gibi geliyor. Üstüne bir de farklı bir muamele görmek istemiyorum. Söylediğim gibi karışık hissediyorum," diye sözlerimi bitirdiğimde hiçbir şey söylemedi. Ben de başımı kaldırıp bakmadım. Neden konuşmuyordu ki? Oysa ne

düşündüğünü merak ediyordum. Ellerime bakarken elini çeneme uzattı. Yüzümü kaldırıp kendisine doğru çevirdi. Bana ne zaman bu kadar yaklaştığını anlamamıştım. Bu yakınlıklar aklımı karıştırıyor, düşüncelerimi yolundan saptırıyordu.

"İnci bilmiyorsun. Birçok şeyi bilmiyorsun. Zamanla göreceksin, beni tanıyacaksın. Sadece şunu bilmeni istiyorum; bu süreci muhteşem bir şekilde yaşaman için her şeyi yapacağım. Başlangıcımız da her şeyimiz de normal olacak. İnan bana."

Neden bunları yapıyor olduğunu ya da ne yapacağını merak ediyordum. Eli hâlâ çenemdeydi ve yine bir nefes mesafesindeydi. "Neden?" diye fısıldadım. "Bunları bana neden yapıyorsun?"

Bana baktı, gözlerime, en derinime... Onu hissediyordum. Yine beni görür gibi bakıyordu. Sonra bakışları dudaklarıma indi. Heyecanım arttı. İstemsizce dudaklarım aralandı. Neden dudaklarım benden izinsiz hareket ediyordu? Kıpırdayamıyordum, daha da yaklaşıyordu. Ve... dudağı dudağıma değdi, elektrik çarpmış gibi titredim. Hiçbir şey yapmıyorduk sadece dudaklarımız temas hâlinde duruyorduk. O sırada kapı çaldı. Kendime gelip geri çekilmek istedim, dudaklarımız ayrıldı fakat Ömer beni bırakmadığı için hâlâ çok yakındık.

"Ömer," diye fısıldadım. Nefesim dudaklarına çarpıp bana geri döndü. Bakışları gözlerimi buldu, ardından hemen dudaklarıma indi. Yavaşça geri çekilip yeniden bana baktı.

Gözlerini benden ayırmadan "Gel," dedi.

Ceyda elinde portakal suyu ve bir fincan kahvenin olduğu tepsiyle içeri girdi. Tepsiyi sehpaya bırakarak "Afiyet olsun İnci Hanım," dedikten sonra Ömer'e kahvesini verdi. Ardından kapıdan çıkacakken Ömer onu durdurdu.

"Toplantı odasındakileri buraya çağır. Burada devam ede-

ceğiz," dediğinde gözlerimi odada gezdirdim. İki oda büyüklüğündeydi. Ömer'in masası ve önündeki iki karşılıklı koltuk olan kısım ayrı bir oda gibi dursa da karşısındaki geniş boşluktaki dev toplantı masasına bakınca bir bütün gibiydi. Çok güzel bir odası vardı. Ben odayı incelerken Ceyda'nın çıktığını Ömer'in de gözlerinin hâlâ benim üzerimde olduğunu fark ettim. Bakışları bile beni titretiyordu. Onunla bir araya geldiğimde hep böyle oluyordu.

Ortamdaki bu havayı değiştirmek için "Çok güzel bir odan varmış," dedim. Ne yaptığımı anlamış gibi gülümsedi. Başımı çevirdiğim anda kapı tıklatıldı. İçeri ilk önce Ceyda ardından aralarında Alev'in de olduğu altı kişi girdi. Dördü erkekti ve Alev haricinde bir kadın daha vardı. Hepsi çok şıktı. Hem bana hem de Ömer'e selam verdikten sonra toplantı masasına oturdular. Ceyda elindeki dosyaları önlerine koyduktan sonra yeniden kapıyı açmaya gitti, iki adam ellerinde birkaç tabak getirdi. Atıştırmalık bir şeyler ve içecek vardı. Anlaşılan toplantı uzun sürecekti. Ceyda yanımıza geldi.

"Ömer Bey, her şey hazır. İlker Bey katılacak mı?" diye sorunca ben de Ömer'e baktım.

Tam o sırada bakışlarını benden çekiyordu. Bu kadar süredir bana mı bakıyordu?

"Evet, gelmek üzeredir. İlker'i bekleyeceğimizi söyle sen," dediğinde Ceyda yerine döndü.

"Abim gelecek mi?" Ben gelmeyecek diye biliyordum.

"Evet, sen lavabodayken aradı. Hazır İstanbul da iken katılmak istedi." Sonra ayağa kalkıp beni de kaldırdı. Sehpadan bardağımı alıp kendi masasına yaklaşınca oraya bıraktı. Sonra kendi koltuğunu çekerek beni oraya oturttu. Başımı kaldırdığımda

Alev'le göz göze geldik. Yüzünde hiçbir ifade olmadığı hâlde gözleri öfke saçıyordu.

"Burada bilgisayarda biraz takıl. İşim bitince gideriz. Canın sıkılırsa bana seslen," diyerek eğilip şakağımdan öptü. Bu temasları çok doğal yapıyordu. Konuştukça birbirimize yaklaşıyor, yaptığı her hareketiyle aramızdaki görülmez duvarları aşıyorduk. Bu davranışına herhangi bir tepki veremedim. Çünkü Alev haricinde birkaç göz daha üstümüzdeydi. Aslında tepki vermek de istemediğimi fark ettim. Bu yaklaşımı hoşuma gitmeye başlamıştı. Bana bakıp tek eliyle sağ yanağımı avucu arasına aldı. "Tamam mı?"

Eminim alık bir şekilde bakıyordum. Başımı sallayarak "Tamam," dedim. Ömer toplantı masasına doğru gidecekken kapı açıldı ve abim içeri girdi. Bana göz kırpıp yanımıza geldi. "Neden burada toplantı yapıyoruz?" diye sorduğunda açıkçası bunu ben de merak ediyordum.

Ömer sanki normal bir şeyden bahseder gibi "İnci tek başına sıkılmasın diye," dedikten sonra toplantı masasına doğru ilerledi. Abimin yüzünden bir an şaşkınlık ifadesi geçti, ardından yerini hızla tebessüme bıraktı. Asıl şaşkınlığı ben yaşıyordum. Ömer'in benim için yapacaklarının sınırı olmadığını düşünüyordum artık. Ben sıkılmayım diye o insanları buraya getirtmişti? Neden ama? Neden bunu ya da diğer her şeyi yapıyordu? Bu evlilik mevzusu çıkana kadar onu doğru düzgün tanımıyordum bile. Daha önce bir geçmişimiz olsa farklı şeyler düşünürdüm. Şimdiyse düşündüğüm hiçbir şey mantığıma oturmuyordu.

Yeniden Ömer'e baktım. Ceketini çıkarıp Ceyda'ya verdi o da benim arkamda bulunan dilsiz uşağa astı. Onlara bakmayı kesip bilgisayara döndüm.

Portakal suyumdan bir yudum alıp uzun süredir girmediğim sosyal medya hesaplarıma baktım.

Bir buçuk saat sonra toplantı bittiğinde herkes toplanıp çıkarken yine başlarıyla bana selam verdiler. En son Alev ile Ceyda kaldı. Ceyda etrafı toparlarken abimle Ömer birkaç kâğıda bakıp bir şeyler konuşuyorlardı. Alev ise elindeki bir dosyayla ayağa kalktı. Daha fazla seyretmek istemediğim için yeniden bilgisayara döndüm. Ömer'in bahsettiği düğün mekânına bakıyordum. Buradan çok güzel görünüyordu. Söylediği gibi bir yalıydı ve harika bir manzarası vardı. Bu kadarı çok fazlaydı da işte kimseye laf anlatamıyordum.

Koluma çarpan şeyle başımı kaldırdım ve Alev'in haince gülümseyen yüzüyle karşılaştım. Elindeki dosyayı bana bilerek çarpmıştı. Ekrana baktığında gözleri anında karardı. Hemen o anda yarım bıraktığım portakal suyuma çarpıp kâğıtların üzerine dökülmesine neden oldu. Ağzımdan çıkan histerik çığlık onun yapmacık nidasına karıştı. Ne yapıyordu böyle?

Sonra birden bağırmaya başladı. "Kahretsin bu nasıl olur? İnci Hanım bunlar çok önemliydi." Sanki ben yapmışım gibi göstermeye çalışıyordu. Şaşkınlıkla ona bakarken Ömer yanımıza geldi.

"Neler oluyor? Neden bağırıyorsun Alev?"

"Yurt dışından gelen anlaşmanın üzerine meyve suyu döküldü. Nasıl oldu anlamadım. Herhâlde İnci Hanım'ın kolu çarptı," diye masum bir ifadeyle konuşurken sinirle ona bakıyordum. Bu nasıl bir oyundu?

Ömer "Ne olursa olsun bu şekilde bağıramazsın Alev..." diye devam ederken Ömer'in elini tuttum. Abim sadece seyrediyordu

çünkü beni tanıyordu. Alev ilkokul çocuğu gibi basit oyunlar çeviriyordu. Bilmediği şey yanlış kişiye çattığıydı.

"Lütfen sakin ol Ömer. Önemli evraklar ıslanınca Alev Hanım telaş yaptı sanırım. Bağırmasını görmezden gelebilirim sorun değil. Ve evet kolum çarptı. Umarım bir çaresi bulunur, kaza işte," dediğimde abim öfkeyle Alev'e bakmaya başladı. Sanırım ortada dönen şeyi anlamıştı.

Ömer bana bakıp tebessüm etti. "Önemli değil İnci. Alev de biliyor ki bu evrakların çıktısı yeniden alınır. Olmadı Barış bir daha yollar." Sonra Alev'e döndü. "Sanırım İnci'nin dediği gibi telaş yaptın Alev, yoksa bunu biliyordun."

"Evet, bir anda panik yaptım aslında," diye bir şeyler geveledi.

"Tamam, her şey yolunda olduğuna göre şimdi işinin başına dönebilirsin!" derken Ömer de benim gibi ona yerini bildirdi. Alev dışarı çıkarken Ceyda da ona eşlik etti.

Abim "Ben birazdan gelirim," diyerek gittiğinde endişe duydum. Hiç sakin değildi ve umarım Alev'e bir şey demezdi.

"İnci."

"Ömer ben bir şeye dokunma..." diye açıklama yaparken parmakları yine dudaklarımdaydı.

"Açıklama yapmana gerek yok. Öyle olmadığını biliyorum. Öyle olsa bile Alev'e iki parça kâğıdın senden daha önemli olmadığını ispatladın."

"Ömer çalışanlarınla arana girmek ya da seni onların önünde mahcup etmek istemem. Sanırım uzun bir süredir kendimi korumaya ihtiyaç duyuyor, kalkanlarımı indiremiyorum ve kendimi savunmaya öyle alışmışım ki bazen refleks oluyor. Kusura bakma lütfen," dediğimde az önceki sesimin aksine kısık konuşuyordum. Sultan ve yengemle baş etmek için her an tetikte olduğum

için oluyordu bunlar. Her ne olursa olsun dilime biraz daha hâkim olmam gerekiyordu.

"Bence doğru olanı yapıyorsun. Üzülmeni istemiyorum, hem ben yanında olmadığım zaman kendini çok güzel koruyorsun." Yine de abartmamalıydım. "Abinle toplantının son detaylarını konuşalım sonra çıkarız olur mu?" dediğinde başımı olumlu şekilde salladım.

Şirketten çıktığımızda randevu saatine az kaldığını fark ettim. Abim bize eşlik etmek istemişti ama Ömer ona bir sürü iş çıkarmıştı. Düğünden sonra da işlerle kendisi ilgileneceği için itiraz etmemişti. Hastaneye vardığımızda doktorun yanındaki hasta çıkmış ve kısa bir süre sonra bizi almışlardı. Çok heyecanlıydım.

"Herhangi bir şikâyetiniz var mı İnci Hanım?"

"Ara sıra ağrılarım oluyor. Kramp girer gibi ağrılar. Stresli birkaç ay geçirdim ve bu durumu ona bağladım..." diyerek Ömer'e baktım. Onun yanında nasıl konuşacaktım? Konuşmazsam Doktor Hanım bir şeyler anlardı. Ömer her yerde karı koca olacağız demişti. Çok utanıyordum ancak başka çarem yoktu, mecburdum. Adama dışarı çık diyemezdim.

Derin bir nefes alıp devam ettim. "Aydan Hanım, benim arada kanamam oluyor," dediğimde artık sesim kısılmış, başımı öne doğru eğmiştim. Rezil bir durumdaydım. Başka bir adamdan hamileydim ve bebeğimin babası olmayan adamla evlenmek üzereydim. Üstelik evlenmek üzere olduğum hâlde, aramızda aşka dair bir bağ yoktu. Şimdi de burada sanki kocammış gibi yanında mahrem anlarımı anlatıyordum. Bu yaşadıklarıma inanamıyordum. Ömer elimi sıktığında ona bakmadan bakışlarımı Aydan Hanım'a çevirdim. Kırklı yaşlarda, kızıl saçlı samimi ve güler yüzlü bir kadındı.

"Önce bir muayene edelim, ne durumda olduğunuza bakalım, sonra da duruma göre konuşuruz," dediğinde yanımıza gelen hemşire bana yolu gösterdi. Ömer'e bakıp ayağa kalkarak odanın içindeki bölmeye geçtim. Hemşire beni hazırlarken Aydan Hanım gelip sedyenin yanındaki sandalyeye oturdu. "Eşinizi çağırmak ister misiniz?" dediğinde aklımdan geçen buydu: *Yalnız olmak istemiyorum.* Başımı bulunduğum odayı diğer odadan ayıran sürgülü kapıya çevirdim. Ömer oradan bana bakıyordu. Hiçbir şey demedim, sadece elimi uzatıp gülümsedim. O da bana gülümsedi. Yanıma geldiğinde elimi sıkıca tutarak eğilip saçlarıma bir öpücük bıraktı. Bu temasla gözlerimi kapattım. Şu an buna öyle ihtiyacım vardı ki. Gözlerimi açıp minnetle ona baktım. Gerçekten yanımdaydı, bana destek oluyordu.

Aydan Hanım karnıma sıktığı jelin üzerinde gezdirdiği prob ile monitöre bakıyordu. Ömer de gözlerindeki heyecan pırıltılarıyla... Merak ediyordu, bu her hâlinden belliydi. Elimi, yanımda olduğunu belli etmek için mi sıkıyordu yoksa kendi heyecanını dizginlemek için mi anlayamadım. Gülümsedim bu hâline. Aydan Hanım birkaç dakika bakıp tuşlara bastıktan sonra aldığı ultrason kâğıtlarıyla ayağa kalktı. Elindeki tek eldiveni çıkarıp hemşireye dönerek bana yardım etmesini söyledi.

"İçeride bekliyorum İnci Hanım." Ses tonu bir terslik olduğu söylüyordu. İçim titredi.

Korkumu Ömer de hissetti.

"Ben ilgilenirim. Teşekkür ederiz," diyerek hemşireyi yolladı. Eline peçete alıp karnımı silerken ne düşüneceğimi bilmiyordum. Ömer'in bana dokunması, doktorun ses tonu her şey önemsizleşti. Bebeğime bir şey olsun istemiyordum. "İnci." Yumuşak ve fısıltılı bir sesle konuşan Ömer'e baktım. "Korkma! Hiçbir şey

olmayacak," dediğinde sadece korkma demesi bile beni sakinleştirdi. Bir şey diyemedim. Konuşacak kadar kendimi iyi hissetmiyordum. Bacaklarıma örtülen örtüyü kaldırmadan elbisemin eteklerini indirdi. Sonra yavaşça doğrulmama yardım ederek elimden tutup sedyeden indirdikten sonra içeri geçtik.

Koltuğa oturduğumuz an Aydan Hanım konuşmaya başladı. Titriyordum.

"Öncelikle bebeğimiz gayet sağlıklı, her şey normal görünüyor. Arada böyle kanamalar olur ve bazen bu açıklanamaz. Bunun için stres yapmayın. Normalde bu aylarda cinsiyeti öğrenebiliriz fakat küçük yaramaz bize kendini göstermedi." Kendimi öyle kötü şeylere hazırlamıştım ki bedenimi kastığımı sonradan fark ettim. Çok şükür bebeğim iyiydi. Sadece yaramazlık yapıyordu.

"Aydan Hanım biz birkaç hafta sonra şehir dışına çıkacağız. Bunun bir zararı olur mu?" Ömer'in sorusuyla bunu benim düşünmediğimi fark ettim.

"Hayır. Sorun olmaz yine de anne adayımızı çok yormayalım," derken bana bakıp gülümsedi. Kanım ısınmış, sevmiştim Aydan Hanım'ı. Birkaç tane dikkat edilmesi gereken konuyu konuştuktan sonra hastaneden çıktık. Ömer'le arabaya bindiğimizde çok huzurluydum. Her şey yolunda gidiyordu.

"İnci alışveriş merkezine gidelim ister misin?"

"Olur. Peki, ne için gideceğiz?"

"Sana biraz alışveriş yapalım diyorum. İhtiyacın ne varsa," dediğinde onun düşünceli hâli yine karşımdaydı.

"Abim götürecekti beni teşekkür ederim." Anında kaşlarını çattı. Böyle yapmasını istemiyordum.

"İnci, yapma! Sana buna alışmanı söyledim. Bundan sonra ben varım. Her ihtiyacında, her yerde, istediğin zaman ben ola-

cağım. Evliliğimiz boyunca her daim! Bir şey olduğunda beni arayacaksın. Hatta canın sıkılsa bile, sadece konuşmak için olsa da!" Ses tonu şoförün duyamayacağı kadar kısık ama sertti. Bir şey diyemedim, sadece tamam anlamında başımı salladım. Şoföre "Nihat alışveriş merkezine gidelim," dedi. Otuzlu yaşlarının sonunda gibi duran adama baktım. O da Ömer gibi çok ciddi bir tipti ve sadece işini yapıyordu. Cama iyice yaklaşıp dışarıyı seyretmeye başladım. Onun durup dururken değişen ruh hâlini ve böyle sert davranmasını sevmiyordum.

Kısa bir süre sonra alışveriş merkezine vardık. Sanırım yakınlardaydık. Araba durduğunda kimseyi beklemeden kapıyı açtım. Ömer yanıma gelip her zamanki gibi elimi tuttu. Yanımda dev gibi, sarsılmaz duruşuyla değişik bir hava sergiliyordu. Konuşmuyordu. Böyle yapınca kendimi suçlu hissediyordum. Ben yanlış bir şey söylememiştim ki. İçeri girdiğimizde ben etrafa bakarken kendisi emin adımlarla ilerledi. Bir mağazaya girdiğimizde hiçbir şey almak istemiyordum. Tamam, haklı olabilirdi, artık her şeyimle kendisi ilgilenecekti ama benim de şıp diye alışmamı bekliyordu! Görevli kadın geldiğinde Ömer kulağıma doğru eğildi.

"Birkaç parça değil İnci, ihtiyacın olan her şeyi al lütfen," dediğinde ne diyeceğimi bilemedim. İstemiyordum. Bu şekilde değildi.

"Nasıl yardımcı olabilirim?" diyen kadına baktım. Kendimi yine kötü hissediyordum.

"Ben... Şey..." Hızla Ömer'e yaklaştım. "Lavaboya gidebilir miyiz?" Söylemek istediğim şeyden vazgeçip biraz nefes almak için kaçmak istedim.

"İyi misin?" Endişesi gözle görülür şekilde ortadaydı.

"İyiyim. Gidebilir miyiz?" diye tekrar ettim.

Görevliye döndü. "Teşekkür ederiz. Daha sonra uğrarız." Ardından beni dışarı çıkarttı.

Lavaboya vardığımızda hemen kendimi içeri attım. Derin bir nefes alıp yüzümü ıslattım. Kendimi baskı altında hissediyordum. Bazen kendime de hayret ediyor, çok değişik tavırlar sergiliyordum. Sudan nem kapar hâle gelmiştim. Derin bir nefes daha aldığım sırada kapı yavaşça açıldı ve içeri Ömer girdi. Etrafa baktı kimsenin olmadığını görünce hızlı adımlarla yanıma geldi. Kollarımdan tutup "İyi misin İnci? Neyin var?" diye sordu. Burada olmasının ve her an birinin gelebileceğinin tedirginliğiyle yüzüne bakakaldım. "İnci?"

Hızla "İyiyim," dedim. "Çıkalım mı? Biri gelebilir." Paniğim sesime de yansıdı. Yeniden etrafına bakıp beni dışarı çıkardı. Sakin bir yere geldiğimizde durdu.

"Neler oluyor?" Sinirli gibi görünse de aslında endişeliydi.

"Ben... İyi hissetmiyorum kendimi. Yani bana bağırman hoşuma gitmiyor." Yine kaşlarını çattı. "İşte böyle bana bakınca ben korkuyorum," dediğimde bu sefer şaşkınlıkla bakıyordu.

"Bunu daha önce de söylemiştin."

"Neyi?" Neyi söylemiştim?

"Korktuğunu. Benden gerçekten korkuyor musun?"

"Bazen."

Kollarımı bıraktı, etrafında bir tur döndü. Elini saçlarından geçirerek bana baktı. Ağzını açtı, sonra hemen geri kapattı. Malatya'daki evde olduğu gibi davranıyordu. Yeniden yanıma geldi. "Neden İnci? Yani ne yapıyorum da korkuyorsun?"

"Güzel güzel konuşurken birden öfkeleniyor ve sert olabiliyorsun. Sonra yine sert bakıyorsun. Bir de... Kaşlarını çatıyorsun."

"Kaşlarımı mı çatıyorum?" dedi inanamaz gibi.

"Evet, hem de d-dövecek gibi çatıyorsun," dediğimde onu tanıdığımdan beri hiç yapmayacağını düşündüğüm bir şey yaptı. İlk defa kahkaha attı. Şaşkınlık ve hayranlık karışımı bir ifadeyle ona bakıyordum. Durdu. Yine de dişlerini görebiliyordum. Yanıma gelip yüzümü avuçları arasına aldı.

"Sen kocan olacak olan adamdan, aynı evde, aynı odada yaşayacağın adamdan mı korkuyorsun?" dediğinde yine kendimde değildim. Çünkü yine çok yakınımdaydı. Benim konuşmadığımı görünce gülümseyerek şakağıma bir öpücük bıraktı. Donup kaldım. Yanımızda kimse yoktu ve gerçekten beni seviyor gibi davranıyordu. Bana yaklaşırken benden izin almıyordu. "Şimdi gidip alışveriş yapıyoruz, sonra da bu konuyu konuşuyoruz."

"Ama..."

Yine kaşlarını çattı. Yüzüm asıldı. "Seni korkutmamı istiyorsun anlaşılan. Ne konuştuysak o İnci! Alışveriş yapılacak."

"Biz bir şey konuşmadık ki hep sen karar veriyo..."

"İnci!" İşte yine kötü bakıyordu. Sustum, beni mağazaya götürmesine izin verdim.

Saatler sonra -kaç saat olmuştu bilmiyordum- şoförün elleri çantalarla doluydu. Ömer'le çıkışa doğru yürürken telefonunu yeni kapatmıştı. "İlknur gelmiş yemeğe bekliyorlar. Eğer çok yorulduysan eve gidince hemen yukarı çıkabiliriz."

Biraz yorulmuştum ama idare edebilirdim. "Hayır, yemeğe katılalım."

Arabaya doğru gittik. Yol boyu alışveriş anını düşündüm. Ömer giydiğim her elbiseyi görmek istemişti. Dekoltesi olan bir

şeyler alırım diye mi düşünüyordu merak ediyordum. Çok dekolte kıyafetler giymiyordum ama giysem ne derdi acaba? Böyle şeylere karşı mıydı? Çevresindeki kadınları, yani çalışanların nasıl giyindiğini görmüştüm. Alışık olmalıydı. Bu düşünce birden kötü hissetmeme neden oldu. Çevresindeki kadınlar Ömer'in ilgisini çekiyor muydu ki? Yanımdayken kimseye baktığını görmemiştim, hep benimle ilgilenmişti. Ayakkabı denerken yardımcı bile olmuştu. Böyle şeyler düşünmemeliydim. Yanlıştı. Zamanla tanıyacaktım onu. Ömer öyle bir adam değildi zaten. Hem sözleriyle belli ediyor hem de tavırlarıyla destekliyordu.

Alışveriş bittiğinde kredi kartımı teklif edemedim bile çünkü Ömer çoktan ödemişti. Sadece çantaları alıp dışarı çıkmıştık. Her şeye rağmen bugün eğlenceli geçmişti. Alışveriş anında bir ara Haşmet babayı aramıştım. Böyle bir adama yalan söylemek, sanki kendi torunuymuş gibi bilgi vermek kanıma dokunuyordu. "İnci," diyen Ömer'in sesiyle düşüncelerimden sıyrılıp bakışlarımı ona çevirdim.

"Bugün çok yoruldun. Yemekten sonra hemen kalkabilirsin, İlknur alınmaz böyle şeylere."

"Biraz yorgunum ama yine de İlknur'u tanımak istiyorum. Duruma göre bakarım," dediğimde memnun olmamıştı. Dinlenmemi istiyordu anlaşılan. Eve vardığımızda kapıyı İlgün açtı. Kibardı, gülümsüyordu. Çok tatlı birine benziyordu ama sürekli inceler gibi bakıyordu ve bu rahatsız ediciydi. İçeri geçtiğimizde yüksek sesle konuşan bir kızın sesini duydum.

"Yapma İlker, Allah aşkına! Ben seni de Ömer'i de görüyorum. Barış normal tepkiler vermiyor. Her saat başı arıyor. Tuttur du bu işi yapmayacaksın diye. Hayır, beni tanıdığında farklı bir iş mi yapıyordum acaba?"

Konuşan kişi kesinlikle İlknur'du.

"Kıskanıyor seni. Sevinmelisin," diyen abim, tahminden çok Barış'ın hissettiğini biliyor gibi konuşmuştu. Kabanımı çıkardıktan sonra bir an önce salona gitmek istediğim için adımlarımı hızlı attım. Maalesef Ömer izin vermedi, beraber içeri geçip salonun kapısında durdurdu. Koltuklarda oturan, arkasını bize doğru dönmüş olan ve İlknur olduğunu tahmin ettiğim kız konuşmaya devam etti.

"Ben de onu kıskanıyorum anla işini bırak diyor muyum?"

"Orada maden işçileriyle iç içe olan adamı kıskanmanı geçtim, çalıştığı yerin ana hatlarını biliyorsun ve bu durum içini rahatlattığı için bu söylediğini teklif etmiyor olabilir misin?" Abim bayağı eğleniyordu anlaşılan. Hâlâ bizi fark eden yoktu. Abim kapının arkasına düşen kısımdaki koltukta oturuyordu. İlknur ise zaten arkası bize dönük tekli koltuktaydı.

Elçin'le Haşmet baba ise ortalıkta görünmüyordu.

"Ay İlker, illa savunacaksın şu adamı. Erkek değil misiniz?" dediğinde, Ömer yüzündeki gülümsemeyi sildi ve içeri geçtik.

"Sen benim kuzenimi mi çekiştiriyorsun İlknur yoksa bana mı öyle geldi? Sen gelinsin, susmasını bilmen lazım," dediğinde ciddi mi yoksa şaka mı yapıyor diye şok içinde Ömer'e bakıyordum.

Sonrasında gelen kahkahayla İlknur'a döndüm. Ayağa kalkarak, "Al işte bir de bu adama kardeşini veriyorsun," diye abime hitaben konuştu. O içten gülen kocaman ela gözleri beni buldu. Beline kadar uzanan kahverengi saçları, güleç yüzü ve muhteşem fiziğiyle çok güzel bir kızdı.

"Merhaba İnci hoş geldiniz. Ben İlknur." Sarılıp öptü. Aynı karşılığı verdim. Zaten o öyle güzel gülerken benim ifadesiz durmam mümkün değildi.

"Merhaba. İsmini çok duydum," dediğimde gözlerini kısıp Ömer'le abime baktı.

"Bu hainler kim bilir neler dedi?" Bu sözleri söylerken yüzü çok tatlı bir hâl almıştı.

"Birçok şey dediler aslında. Sadece bu kadar güzel olduğundan bahsetmediler," dediğimde hızla yanıma gelip koluma girdi.

"İşte bu! Yandaş buldum. Az öncede duyduğun gibi ben de bu evin geliniyim, yani Ömer'e karşı herhangi bir durumda yanında hep desteğim." Haince sırıtıyordu. Sanırım bu sözler Ömer'in az önce sarf ettiği sözlere istinaden söylenmişti ki Ömer hemen fark etti.

"Barış'ı arasak iyi olur. Bu gelin tepemize çıktı bizim."

Ömer'in o sözlerinin altında kalmayan İlknur, "Ay aramayın on beş dakikası kaldı arar o," dediğinde bu sefer ben bile kahkaha attım.

Ömer'in hiç görmediğim neşeli oyunbaz hâlini bugün fazlasıyla görüyordum ve bu durum gözlerimi ondan almamı engelliyordu. Onu izlediğimi biliyormuş gibi bir anda bana dönerek dünyamı altüst eden yandan gülüşüyle göz kırptı.

Bugün ne çok gülmüştü öyle.

Bölüm 16

İlknur'un tatlı söylemleriyle birlikte ön bahçeye çıktığımızda biraz ilerideki çardakta Elçin'in tek başına oturduğunu gördüm. Sessizliği dinler gibi oturuyor, pek de mutlu görünmüyordu. Üzülüyordum ve abimle aralarında ne geçtiğini merak ediyordum.

Bizi görünce "Hoş geldin İnci. Duymadım geldiğinizi," dedi. Durgunluğuna inat gülümsemeye çalıştı. Bir şeyler olmuştu, bu çok belliydi ve canı yanıyor gibi bir hâli vardı. Bir an önce abimle konuşmalıydım. Artık merakıma engel olamıyordum.

"Önemli değil. Nasılsın? Yorgun gibi görünüyorsun," dediğimde İlknur'la bir bakışmaları oldu, sonra yine bana zoraki gülümsedi. Sorunun benimle alakalı olmadığını biliyordum ama yine de huzursuz olmuştum.

"Biraz zor bir gündü. Asıl sen neler yaptın? Yeğenim nasılmış?" Sözleri irkilmeme sebep oldu. Buna nasıl alışacaktım? Böyle güzel insanlara yalan söylüyor olmak beni fazlasıyla üzüyordu. "İnci kötü bir şey mi var? Babam her şeyin yolunda olduğunu söylemişti. Bebek iyi değil mi?"

Neden susuyordum? Bir şeyler söylemem lazımdı. Olan şeyleri mesela. Peki neden kilitlenip kalıyordum? "Ben... Yani bebe..."

"Bebeğimiz gayet iyi Elçin. Bir sıkıntı yok, sadece İnci bugün fazla yoruldu," diyen Ömer çoktan yanıma oturup her zamanki gibi kanatları altına almıştı beni. Başımı ona çevirip gülümsedim. O zaten tebessüm ediyordu. Alışıyordum sanırım. Alışıyordum da daha sonrası ne olacak diye düşünmeden edemiyordum.

Çalan telefonun sesiyle girdiğim düşüncelerimden hızla çıktım.

"Ne kadar dakik bir nişanlım var," diyen İlknur telefonu açtı. "Efendim aşkım." Gözlerindeki aşk açıkça okunuyordu. "Evet canım geldiler. Tamam, bir dakika," diyerek telefonu hoparlöre aldı. "İnci, Barış sana hoş geldin demek istiyormuş." Çok tatlı ve düşünceli insanlardı.

"Harika olur," dediğimde telefonu masanın üzerine koydu.

"Konuş aşkım," diyen İlknur'un ardından Barış'ın sesini duydum.

"Merhaba İnci. Ailemize hoş geldin." Barış'ın ses tonu kalındı, sanki orta yaşlı bir adamın sesini andırıyordu ama çok neşeli ve samimi konuşuyordu.

"Merhaba. Şey... Hoş buldum." Bir an ne diyeceğimi bilemediğim için mahcup bir şekilde Ömer'e baktım. Bu hâlime dişlerini göstererek güldü.

"Yaptığın iş mi Barış? Geldiğinde görüşürsünüz. Sen nişanlınla konuş," diyen Ömer'e cevap gecikmedi.

"Hah, kıskanç adam ben de ne zaman konuşmaya gireceksin, diye bekliyordum. Aslında beni hiç konuşturmazsın sanıyordum. İnci, sen bu sıkıcı insanların arasında fazla kalma beni bekle, sonra seni de kendilerine benzetirler." Barış'ın sözleri üzerine hepimiz güldük. Elçin yine sadece tebessüm etti. Onun bu hâline içim sıkıldı.

"Söyleyene bak. Sen İlknur'a neler yapıyorsun hepsinden haberim var benim." Ömer sanki az önce kuzenini kendisi savunmamış gibi İlknur'un yanında yer alıyordu.

"Ne yapıyor muşum? Alt tarafı işini bırakmasını, benimle çalışmasını istiyorum. Bu da gayet normal bir istek."

İlknur hemen araya girdi. "Hayatım hiç açma o konuları. Öyle bir şey olmayacak!" İlknur bana göz kırparken abim bahçeye girdi. Bize doğru gelirken Elçin ayaklandı, İlknur bakışlarını abimle Elçin'in arasında gezdirdiği sırada yine telefondan Barış'ın sesi duyuldu.

"Oraya geleyim bu sefer kesin çözüm bulacağım, sen de bana karşı gelmemen gerektiğini öğreneceksin küçük hanım!"

Barış'ın sözleri bittiğinde İlknur'un gözlerinde bir an için öfke gördüm. Elçin içeri geçerken abim bir süre onun arkasından baktıktan sonra masaya sabitledi gözlerini.

"Bana bak Barış, başlama yine! Bu konu tartışmaya açık değil." İlknur'a aynı öfkeyle cevap geldi.

"En sonunda yaktıracaksın bana tüm erkek giyim mağazalarını İlknur! Şunun şurasında birkaç ay sonra evleniyoruz, sen hâlâ bana karşı geliyorsun. Kocan olacağım senin. Az saygı!" diye devam ederken İlknur telefonu eline alarak bizi umursamadan bağırıp devam etti.

"Bence sen gelme. Bu düşünceler içerisinde olduğun sürece kocam olamayacaksın!"

"Beni delirtme İlknur!"

İlknur Barış'ın sözleri bitmeden suratına telefonu kapattı. Sonrada hiçbir şey olmamış gibi derin bir nefes alıp "Hadi yemek yiyelim," dedi. Benim şaşkın bakışlarımı görünce "Ay öyle bakma İnci. Bu bizim en normal hâlimiz," diyen tatlı kıza gülümsedim.

Gerçekten çok doğal bir insandı. Ömer'le birlikte içeri girmek için ayağa kalktığımızda abimin gözlerini hâlâ masaya sabitlemiş, kollarını göğsünde bağlamış öylece durduğunu gördüm.

"Abi," dediğimde beni duymadı. Ömer'e baktığımda göz göze geldik.

"İlker!" Sesi biraz yüksek çıktığından dolayı abim başını kaldırıp bize baktı.

"Ne oldu?" Gerçekten de aklı burada değildi. Geldiğimizde gülüyordu oysa. Ben mi dikkat etmiyordum yoksa yine bir şeyleri gizlemek için her şey yolunda maskesi mi takıyordu?

Ömer "Yemeğe geçiyoruz," dediğinde abim başını sallayarak ayağa kalktı. Ömer de bir şeyler olduğunu anlamış gibiydi. Gözlerini kısarak abimin gidişini izliyordu. Abim içeri girince biz de ilerledik. Yemek, Elçin ile abimin durgunluğuna rağmen İlknur sayesinde çok neşeli geçiyordu. Haşmet baba dinlendiği odasından indiğinde, bana sarıldığı anı hâlâ unutamıyordum ve hatırladıkça söylediğimiz yalan içime daha çok batıyordu. Ömer tabağıma biraz daha et koyduğunda doyduğumu hissediyordum ama öyle güzel bakıyordu ki hayır diyemiyordum. Of! Yine saçmalıyordum.

Birkaç lokma daha yediğim sırada İlknur'un sesiyle başımı kaldırdım.

"Yarın düğün mekânına baktıktan sonra gelinlik için randevumuz var. Hazır gelinliklerden beğendiğin olmazsa dikeriz dediler. Zor olsa da gece gündüz çalışıp yetiştirebilirlermiş. Tabii ki düğün iki haftadan önce olursa dikim iptal."

Benim yerime Ömer cevap verdi. "Avukat henüz aramadı. Çoktan işlemleri halletmiş olması lazımdı. Üç gün oldu." Sesi merak içindeydi.

"Yarın sen ara oğlum. Sıkıntı yapmayın. Her şeyin hayırlısı," diyen Haşmet babaya gülümsedim. Yemeğin ardından koltuklara geçip kahveleri beklerken ben, Ömer'in itirazıyla süt içiyordum.

"Biraz yorgunum, dinlensem iyi olacak. İyi geceler," diyerek ayağa kalkan Elçin'in ardından İlknur da kalktı.

"Hadi İnci, sen de dinlen yarın işimiz çok."

İlknur bugün burada kalacağı odasına giderken Ömer'in telefonu çaldı. Bu saatte kim arıyordu ki? Ayağa kalkıp cebindeki telefonu çıkararak ekrana baktıktan sonra bana bir bakış atıp bahçeye çıktı. Şimdi daha çok merak ettiğim gibi canım da sıkılmıştı. Soramazdım da.

Ayağa kalkıp Haşmet babanın yanağına öpücük bırakarak "İyi geceler," dedim.

"Allah rahatlık versin kızım."

Abimle birlikte yukarı çıkarken Ömer'in odasını geçip abimin arkasından ilerledim. Geldiğimi bildiği için bana bakmadan konuştu. "Yorgunum İnci, sen de öyle!" demesi yeterdi konuşmak istemediğini anlamam için ama bu gece o mutsuzken uyuyamazdım. Zaten her şeyini benimle paylaşırdı. Odaya girdiğinde beni uyardığı hâlde kapıyı açık bıraktı. Bir kedi gibi peşinden gidip yatağa oturdum. Üzerindeki gömleğin düğmelerini çözerken bana bakıyordu. Benden bir şey bekliyordu.

"Ben değil sen anlatacaksın abi. Neler oluyor?"

"Bir şey olduğu yok güzelim. Niye böyle düşünüyorsun?" dediğinde gözleri ben mutsuzum diye bağırıyordu.

"Çünkü ben senin her hâlini biliyorum. Neden benden bir şeyler gizliyorsun?" Sözlerim üzerine sıkıntılı bir nefes alıp üzerinden çıkardığı gömleği yatağa attı. İçerisi iyiydi fakat yine de üşütmesinden korktum. Bir şey söylemeyince "Elçin mi?" diye sordum.

"İnci!" diye uyardı beni.

"Abi, lütfen anlat bana. Onu sevdiğini hissediyorum. Tavırların bunu gösteriyor." Yüzüme öfkeyle baktığında bunu dile getirmiş olmama sinirlendiğini anladım. Yine de söylemeliydim. Bilmeliydi. "Bence o da seni seviyor. Bu çok belli. İkinizin hareketleri öyle..."

"İnci yeter!"

Sözlerimi kestiğinde çok öfkeli görünüyordu. Sesini yükseltti. İlk defa bu kadar fazla tepki veriyordu. Bu durumu canının sıkkın olmasına verdim. Yoksa bana öyle bağırmazdı. "Abi, ben sadece iyi olmanı istiyorum. Neden kendini kısıtlıyorsun ki? Mutluluğu senden daha çok hak eden biri yoktur."

Gözleri hüzünlendi, ardından hemen arkasını döndü. Güçlü durmaya çalışıyordu ve hâlâ üstüne bir şey giymiyordu. Kesin hasta olacaktı. "Bilmiyorsun İnci," diye mırıldandı.

Ayağa kalktım. Yanına gidip omzuna dokundum. "Anlat abi."

Benden yine uzaklaştı. Pencereye doğru ilerledi. "Anlatacak bir şey yok İnci. Daha önce de söyledim. Bu iş olmaz. Biz diye bir şey olamaz!"

Sinirli hâli hiç çekilmiyordu. "Denemeden bilemezsin. Böyle o da acı çekiyor," dediğimde hışımla bana döndü. Hızla gelip kollarımı sıkıca tutunca bir an ürktüm. Gözlerim irice açılmıştı.

"Benim işlerime karışma. Git gelinliğinle ya da... ne işin varsa onunla ilgilen ve beni rahat bırak! Anladın mı rahat bırak!" diye bağırdığında kapı gürültüyle açıldı ve içeri Ömer girdi. Hızla yanıma gelip abimi benden sertçe uzaklaştırdı. Biraz sendelediğini görünce içim acıdı. Abimdi o benim. Ömer beni kollarına aldığında gözlerim abimi buldu. Şaşkınca ellerine bakıyordu. İstemeyerek öyle davranmıştı, biliyordum.

"Ne bu hâlin İlker? Karşındaki kardeşin. Üstelik hamile. Nasıl böyle pervasızca bağırır, ağlatırsın?"

Ömer'in sözleriyle yüzümdeki ıslaklığa dokundum. Ağladığımı fark etmemiştim bile. Ağzımdan çıkan hıçkırığa şaşırırken abimle göz göze geldik. Ömer beni daha sıkı sararken abim ona "Odasına götür!" diye fısıldadı. Oysa yanında kalmak istiyordum.

Ömer bir süre daha ona kızgın bir şekilde baktıktan sonra kapıya doğru döndük. Kapıda İlknur ile Elçin'i gördüm. Elçin'in hüzünle bakan gözleri beni buldu. Canım acıyordu. Abim bana ilk defa böyle davranıyor, muhtemelen bu şekilde davrandığı için onun da canı yanıyordu. Elçin'in konusu açıldığı için mi böyle delirmişti? Yoksa Elçin de böyle üzülüyor dediğim için mi? Kim bilir iç dünyasında neler yaşıyordu? Üstüne bir de benim sorunlarımla ilgileniyordu. Yine de fazlasıyla üzülmüştüm. Abim bana hiç bağırmazdı ki.

"İnci, canım," diyen Ömer'e baktım. Gözyaşlarımı siliyordu. Ömer'in yatağında oturuyordum. Odaya ne zaman gelmiştik? Aradan ne kadar zaman geçmişti?

Ya da geçmiş miydi?

Önümde diz çökmüş elimden tutan adamın ağzından çıkan *canım* kelimesi nasıl da dolu doluydu. Sanki gerçekten canıydım. Ona sarılmak istiyordum. Çok ihtiyacım vardı buna. Ama yapamazdım. Bunları düşünürken sanki ne istediğimi bilir gibi Ömer bana sarıldı. Yanıma oturup kollarına sığınmama izin vermeye devam etti.

"Artık ağlama İnci. Hadi bana neler olduğunu anlat."

İç çektim. "Sanırım onu biraz kızdırdım."

Asıl konuyu anlatmamam gerektiğini biliyordum.

"Sana isteyerek bağırdığını düşünmüyorum."

Bende öyle düşünüyordum. "Canını sıkan bir şeyler var ve ben de biraz üstüne gittim," dediğimde gözyaşlarım dinmişti. Yine beni iyi etmişti.

"Birazdan anlar hatasını, sen üzülme." Yatağın başlığına yaslanarak beni de göğsüne çekti. Saçlarımı okşarken yeniden konuştu. "Az önce avukat aradı. Dün nikâh gününü almış, sadece bazı sorunlardan dolayı arayamamış. İki buçuk hafta sonra evleniyoruz," dediğinde nefesimi tuttum.

Evleniyorduk.

Artık tamamen karısı olacaktım. Ne düşüneceğimi bilemedim. Dizlerimin üzerinde doğrulup yüzüne baktım. "Bu evlilik senin hayatını zorlamayacak değil mi?" diye sorduğumda yine kaşları çatıldı.

"Yeni sakinleştin, üzülmeni istemiyorum ama beni sinirlendiriyorsun. Bir daha bu konuyu açma!" O böyle davranınca kendimi karşısında küçük bir çocuk gibi hissediyordum. Yüzümü avuçları arasına aldı. "Ben seninle istediğim için evleniyorum. Nedenini sorup durma. İstiyorum İnci! Seni çok mutlu edeceğim," dediğinde biraz daha yaklaştı. Dudaklarıma bakıyordu. Elinin tersiyle yanağımı okşadı. Diğer eli zaten bir yanağımı avucuna tutsak ediyordu. İçim titredi. Hep böyle kalabilirdim.

Nefesinin sıcaklığını dudaklarımda hissettiğim an kapı tıklatıldı. Bir anda yerimden sıçradım.

Ömer ağzının içinde sinirle bir şeyler söyledikten sonra sertçe "Gel," dedi.

Kapı açılıp içeri abim girdiğinde Ömer'den iyice uzaklaşıp yataktan kalktım. Yanlış bir durumda değildik fakat çok yakındık ve onun böyle bir âna şahit olmasını istemiyordum. Ömer'e

baktı. Hâlâ yatakta rahat bir şekilde oturuyordu. Abimin ise sinirli hali gitmemiş gibiydi. Bakışları beni bulduğunda gözlerinde pişmanlık gördüm. Aynı zamanda yumuşacık bakıyordu. Yavaş adımlarla bana yaklaştı. Ne diyeceğini bilemiyor gibiydi. Daha fazla düşünmedim. Hızla ilerleyip beline sarıldım. Abim de sıkıca bana sarılarak saçlarımdan öptü.

"Özür dilerim," diye fısıldadı.

Daha da sıktım belini. "Bana darıldın diye çok korktum. Benim senden başka kimsem yok ki," dediğimde bedeni kasıldı. Anlam veremedim ancak saniyeler içinde sertçe kapanan kapı sesini duyduğumda hızla abimden uzaklaşıp odaya baktım. Ömer gitmişti. Şaşkınlıkla kalakaldım.

Anlamadığım bir ifadeyle bakan abime "Ne oldu?" diye merakla sordum.

"Evleneceğin adamın yanında bana söylediğin sözler uygun olmadı İnci."

"Nasıl yani? Ama o benim..."

"O senin kocan olacak. Soyadını taşıyacaksın. Söylediğin bu tarz şeyler onu yaralayabilir," dediğinde şaşırdım.

"Bilinçli yapmadım. Onu üzmek istemedim abi."

"Biliyorum canım, sadece daha dikkatli olmalısın. Hayatında artık Ömer de var. Hiçbir erkek hayatında olacak olan kadının başkasına sığınmasını istemez." Doğru söylüyordu fakat yine de Ömer'e karşı fazla imtiyazlı davrandığını düşünüyor, sebebini merak ediyordum. Başımı öne doğru eğdiğim sırada geri kaldırdı. Beni odada bulunan koltuğa oturtup kendisi de yanıma oturdu. "Bu aralar iyi olmadığının farkındayım. Yine de etrafında olan her şeye biraz daha dikkatli bakarsan senin için çok daha iyi olacak," dediğinde biraz mahcup oldum.

"Haklısın, Ömer'i bu aralar fazla kırıyorum. Seni de üzdüm."

"Sen beni üzmezsin. Bugüne kadar da üzmedin. Sakın öyle düşünme. Benim... Neyse Elçin'le olamayız. Bilmediğin şeyler var. Eskiden olsa belki derdim. Şimdiyse artık beni sevdiğinden o kadar emin değilim." Sözleri beni şaşırttı. Abim az önce aşkını itiraf etmese de söyledikleri en az onun kadar etkiliydi.

"Peki, bu akşamki hâllerin neydi? Yani bir şey mi oldu?"

Sorumla birlikte bana bakakaldı. Sanki yaşadığı bir şeyi hatırlıyor gibiydi çünkü gözleri boşluğa bakar gibi ifadesizdi. Kısa bir süre onu bekledim. Her hareketini izledim. Bana bomboş gözleriyle bakmak dışında bir şey yapmadı. Sonra kendine gelir gibi bir silkelendi. "Bunu konuşmasak seni çok kırar mıyım?" Yüzündeki masum, acı çeken ifade içimi dağladı. Tüm sevgimi ona akıtır gibi hızla sarıldım.

"Sen iyi ol da bir şey konuşmasak da olur abicim." Alnıma bir öpücük kondurup ayağa kalktı. "Hadi uyu sen," dedikten sonra çıkıp gitti. Benim aklım da Ömer'e gitti.

Neden durmadan onu kırıyordum? Ya da nasıl böyle saçmalayabiliyordum? Artık her anım stresle doluydu, yorulmuştum ve kendimi hiç iyi hissetmiyordum. Yine kasıklarım ağrıyor, yine ne yapacağımı bilmiyordum. Ömer'i görmek, yanına gitmek istiyordum. Kahretsin! Neden hep bu duruma düşüyordum ki? Bilinçli söylememiştim o sözleri. Abime yıllardır bunu söylerdim ben, böyle bir sonuç doğuracağını bilemezdim. Odasına gitmem doğru olmazdı. Eğer uyuyabilirsem sabah ilk işim konuşmak olacaktı.

Banyo yapmaya karar verdim. Rahatlamam lazımdı. Güzel bir duş aldıktan sonra gerçekten kendimi daha iyi hissettim. Bir de içimin sıkıntısı gitseydi daha çok rahat edecektim. Banyodan çıktığımda giyinme odasına giderek valizime baktım. Etrafta gö-

rünmüyordu. Kim nereye götürmüştü ki? Kişisel küçük çantam buradaydı. Neyse ki içinde birkaç tane iç çamaşırım vardı. Siyah iç çamaşırımı giyip bedenime yeniden havluyu doladım. Bornozum yanımda olsa öyle yatardım. Üzerimdeki küçük havluyla bu mümkün değildi. Odadaki dolabın yanına, üstüne de baktım ancak hiçbir yerde bulamadım. Ömer'in dolabını da karıştıramazdım. Bu yüzden havlumu düzeltip böyle yatmaya karar vererek arkamı döndüm. Sabah bulurdum bir çaresini. Gördüğüm kişiyle "Ayy!" diye bir nida koptu ağzımdan.

Ömer kollarını göğsünde birleştirmiş, siyah bir kazak ve eşofman altıyla öylece durmuş bana bakıyordu. Burada ne işi vardı? Tamam, kendi odasıydı da... Hem ben kalıyordum hem de habersiz girmişti içeri. Üstelik yine anlamadığım bir ifadeyle bana bakıyordu. Fark ettiğim şeyle birlikte kalbime tarifi imkânsız bir his yerleşti. Üzerimde sadece havlu olmasına rağmen yüzüme bakıyordu. Başka bir yere değil sadece yüzüme... Kısa bir süre öylece bakıp durdu. Sanki yüzümden geçen her bir ifadeyi kafasına kazıyordu. Ben de ne yapacağımı bilemeden öylece yerimden kıpırdayamadım. Sonra yaslandığı kapıdan doğrulup ellerini çözdü. Bana doğru kararlı adımlar atarak yanımdan geçip dolabını açtı. İçinden sıfır yaka, koyu yeşil bir kazak çıkardı. Kıyafet almaya mı gelmişti? Hayır! Üstünü değiştirmişti. Yanıma geri döndü. Sadece başımı kaldırıp ona bakabildim. Donmuş gibi kıpırdamıyor, her hareketini izliyordum. Bana sormadan kazağı başımdan geçirdi, havlumu tutan ellerimi tek tek alıp kollarını giydirdi. Havlunun üzerine elbise gibi indirip biraz eğilerek havluyu aşağıya çekti. Ani bir refleksle irkildim. Çıkan havlunun yerine vücuduma değen kazağın dokusu tenimi ürpertti. Kazak elbise gibi olduğundan ve altıma iç çamaşırı giydiğim için rahatsız

olmadım. Bacaklarım açıktaydı fakat bugün giydiğim elbisenin boyu kadardı. Başını kaldırıp baktım. Benim bir altmış beşlik kısa boyumun yanında o dev gibiydi. Nerden baksam aramızda on beş-yirmi santim olmalıydı. Belki de daha fazla.

Bana kazağını giydirmesine ne kadar memnun da olsam açıklama yapma gereği duydum. "Elbiselerimi bulamadım ben..."

"Biliyorum," diyerek lafımı kesti. "Ütülemeleri için verdim. Sonra dolaba yerleştirecekler."

Elimi tutarak benimle beraber dönüp ilerledi. Yatağın örtüsünü açıp, girmemi bekledi. Çok uykum vardı, üstelik yorgundum. Arkasını önünü sormadan içine girdim. Üzerimi örtüp diğer tarafa geçerek yanıma uzandı. Bunu sanki her gün yapıyormuş gibi çok doğaldı. Başını yastığa koyup bana iyice yaklaştı. Saçlarımı okşarken gözlerini benden ayırmıyordu. Bu ilgisi hoşuma gittiği kadar, merak da ediyordum. Bana neden böyle davranıyordu? Bu süreci çok mutlu geçirmemi sağlayacağını söylemişti fakat evliliğimiz bir şekilde bitecekti ve ben bu alıştırdığı davranışlarını çok özleyebilirdim. Özlerdim de! Ona karşı artık farklı düşüncelerim vardı. Arada yine ondan korkuyor ya da çekiniyordum ama... Sadece böyle davranması çok hoşuma gidiyordu. Böyle bakmaya devam ederken onu üzmek istemediğimi fark ettim.

"Yine seni kırdım değil mi?"

Sorumla birlikte saçımı okşayan eli durdu. Ardından karnımın izin verdiği kadar bedenlerimizi birbirine yaklaştırıp belimden sarıldı. Çıplak bacaklarım bacaklarına değiyor, tüm hatlarımın beni sarmasıyla ezildiği hissini veriyordu. Bu çok... Etkileyiciydi. Tüm bedenimi sarsıyordu. Yine heyecanlıydım hatta kalbim ağzımda atıyordu.

Onunla aynı yatakta olmak!

Fısıltıyla "Kırmadın, üzdün," dediğinde içim acıdı.

"Bu zamana kadar benim her şeyim abim oldu. O söylediğim sözler, yıllardır söylediğim bir şeydi. Yani şimdi varlığını biliyorum, bunu çok da güzel hissettiriyorsun. Ömer, ben seni üzmek istemedim. Özür..." Parmakları yine iş başında, dudaklarımı yakıyordu.

"Özür dilenecek bir şey yapmadın. Üzülmüştüm, görüyorum ki buna değdi. Çünkü az da olsa düşüncelerini öğrendim." Gülümsedi, bu gülümsemesi biraz tehlikeli geldi bana. Belki de gitgide bana yaklaşıyor olmasından ötürü öyle düşünüyordum. Yaklaşacak bir yer yoktu aslında. Sonra... Dudaklarımdan öptü ve geri çekilmedi. Bir an nefesimi tuttum. Titriyordum. Nefesim bile titriyordu. Sıcaklığı, teni beni çok etkiliyor, aklımı başımdan alıyordu. Dudaklarını kıpırdattı.

Allah'ım! Beni öpüyordu.

Yatakta olan elini belime daha sıkı sarıp beni kendisine bastırdı. Diğer elini enseme değecek şekilde yanağıma koyup daha derin öpmeye başladı. Ne yapacağımı bilmiyordum. Nasıl karşılık vereceğimi de öyle. Heyecanım çok yüksekti. Nefes alışım dengesizleşti. Hatta almıyordum sanırım.

Dudaklarımı oynatınca bir an duraksadı, ardından daha istekli öpmeye başladı. Bu... Bu çok güzeldi. Biraz geri çekilip acı çeker gibi nefes nefese fısıldadı. "Bana karşılık ver İnci... Öp beni."

Aynı şekilde fısıldadım. "Nasıl?"

Tamamen durdu. Ardından yüzümü görecek şekilde uzaklaştı. Garip bakışlarıyla karşı karşıyaydım. Ne olmuştu? Yine ne demiştim? Ne dediğimi hatırlamıyordum bile. "Nasıl mı?" dediğinde öylece bakıyordum. Bilmemem sorun muydu?

"Sen... Daha önce on..." Ne diyeceğini bilemiyor gibiydi. "Yani hiç öpüşmedin mi?"

Öpüşmek mi?

Yusuf'la görüşmem bile bir gelişmeydi bizim aile yapımıza göre, kaldı ki dışarıda orada burada öpüşmek mi? Hayır! Ailem için değil bunu ilk önce kendime olan saygım için yapmazdım. İnsanların gözü önünde bir şeyler yaşamayı uygun görmüyor, yanlış buluyordum.

"İnci?" Yine dalmıştım.

"Hayır!" Nettim. "Ben böyle şeyler yaşamadım. O ilk... İlk gece..."

Sustum!

Konuşamadım. Konuşamazdım ki. Anlatamazdım! Yüzümü göğsüne gömdüm. Parfüm kokusu yoktu ve ona bu kadar yakın olmak başkaydı. Çok başka... Sert göğsüne ellerimi koyup yüzümü kaldırmadan fısıldadım. "Bunu seninle konuşmam uygun olmaz."

"İnci..." dediğinde yine fısıldayarak "Lütfen," dedim. "Konuşmayalım."

Ömer bu isteğime anlayış gösterirken saçlarımı okşamaya başladı. Bu beni sakinleştiriyordu. Yine de aklıma o gecenin gelmesine engel olamıyordum.

O güzel olacağını sandığım acı dolu gece!

O kötü anları hatırlamak istemiyordum. Hâlâ Yusuf'un amacını anlamış değildim. Bana bunları neden yaşattığını, o gece neden bunu yaptığını anlamıyordum. Buna rağmen onu içten içe beklemiştim. Hata yaptığını, geri döneceğini düşünmüştüm. Bir aptal gibi günlerce beklemiştim. Güzel haber ise artık beklemiyordum. Her şey gözümün önünde olmuştu oysa ama ben hiçbir şey göremeyecek kadar aptalmışım. Yine düşüncelerimde kaybolurken Ömer buldu çıkarttı beni. Ne kadar öyle kalmış, yorulmadan saçlarımı okşamıştı? Geri çekilip beni yeniden öpmesiyle

kendime geldim. Yavaş ve temkinliydi bu sefer. Sanki her an itiraz etmemi bekler gibi...

Bunun devam etmesini istiyordum.

Ben de onun yaptıklarını yapmaya başladım. Ne kadar başarılı oldum bilmiyorum ancak bunun karşılığında beni çok daha istekli öpmeye başladı. Eli belimi çok sıkıyordu. İstemsizce ağzımı araladığımda dilini ağzımda hissettim.

Bu da neydi?

Bu andan sonra tek beden gibiydik. Sadece öpüyordu. Sanki tüm bedenimi kendisine ait kılar gibi yeniden temizliyordu. Gözlerimi açamıyor ve bu anı en zirvede yaşıyordum.

Yine de göz kapaklarımın ardında sadece o vardı.

Ömer...

Bölüm 17

Lunaparkta yükseklere çıkan oyuncaklara sadece bakarken bile kalbim hızlı atar, yükseklik korkum olmasına rağmen onlara binmeyi istediğimde, içimi değişik bir heyecan kaplardı. Şimdi o hissettiğim heyecandan katbekat fazlasını hissediyor, beni öpmeyi bırakmasını istemiyordum. Sonraysa bu düşüncelerimden utanıyor, ne zaman bu kadar arsızlaştığımı düşünüyordum.

Hâlâ beni öpüyordu. Belimdeki diğer eli de yanağıma çıkmış, yüzümü hiç bırakmak istemezmiş gibi sıkıca tutuyordu. Nefessiz kaldığımı hissediyordum. Geri çekilmek istediğimde ilk önce bırakmadı, sonra istemeyerek durdu. Ben derin bir nefes alırken o dudaklarıma, dudak kenarlarıma öpücükler bırakıyordu. Bu öpücüklerin bitmesini istemezmiş gibi yavaş yavaş, koklayarak, tenini tenime sürterek devam ediyordu. Sanki nefesimi içine çekiyordu.

"Ömer," diye fısıldadım nedenini bilmeden.

"İncim," dedi ya kalbim durdu sanırım. İsmim ağzından sevgiyle dökülmüştü.

Sevgi?

Bana karşı bir şeyler hissedip hissetmediğini artık çok merak ediyordum. Belki de sadece bir anlığına tenime duyduğu bir arzuydu. "Ömer dur," dediğimde çeneme öpücük bırakıyordu.

Biraz geri çekilip yüzüme baktı. Parmakları dudaklarıma geldi. Okşamaya başladığında ben titrek bir nefes aldım. Çok güzel bakıyordu. Yeniden yaklaştığında bir daha "Dur," dedim.

Durdu. "Neden?"

"Şey..." O öyle bakarken aklımı toparlayamıyordum ki. Merakla kaşlarını kaldırdı ve biraz doğrulup üzerime doğru eğildi.

"Söyle İnci. Ne oldu?"

"Ben... Yani bu doğru değil," dedim tereddütle.

"Doğru olmayan nedir?" Beni anlamaya çalışıyordu sanırım.

"B-beni öpmen." Sonra başımı yan tarafa çevirdim. Eliyle çenemi tutup yeniden gözlerimizi birleştirdi.

"Yanılıyorsun. İnan bana bu en doğru şey." Elini çenemden yanağıma getirip yeniden beni öpmeye başladı. Doğru ya da değil emin değildim. Sorun değildi. Yeter ki bu an bitmesin. Duygularım da aklım gibi karışıyordu. Kısa bir süre sonra çekildi, önce dudaklarıma sonra da gözlerime bakarak tebessüm etti. Ardından burnumdan öperek yatağa geri uzanıp beni göğsüne doğru çekti.

"Bir şeye ihtiyacın var mı?"

Gülümsedim. "Hayır, teşekkür ederim." Göğsünün sıcaklığında yatmaya devam ettim.

"O zaman uyu hadi. Bugün çok yoruldun." Hemen doğruldum.

"Burada mı kalacaksın?" Şaşkındım. Evdekiler görürse hiç hoş olmazdı. Ya abim görürse?

Ne yaptığını bilen bir tavırla beni geri yatırdı. "Burada kalacağım İnci. Sen de artık yatıyor, soru sormuyorsun!" Otoriter sesinden akan kararlılık yüzünden bir şey diyemedim.

"İyi geceler."

"Sana da," diye fısıldadı.

Ömer'in saçlarımı okşamaya devam etmesiyle birlikte yorgunluğum gün yüzüne çıktı. O kadar yorgun hissediyordum ki kendimi, kısa sürede uykunun huzurlu kollarına çekildim.

❀❀❀

Sabah gözlerimi açtığımda yatakta yalnızdım. Bu duruma üzülmek ile sevinmek arasında gidip gelirken Ömer'i koltukta oturmuş bana bakarken gördüm. Bunu beklemiyordum. Üzerini değiştirmişti. Kim bilir kaçta kalkmıştı.

Yoksa... Burada oturup beni mi izlemişti?

Bunu merak etmiştim. O bana öyle yüzünde güzel bir ifadeyle bakarken ben de öylece kaldım. Başımı kaldırmadım bile. Bir süre öyle bakıştık. Sonra dün gece beni öptüğü dudakları kıpırdadı. Gözümü oradan alamıyordum. Of, neden böyle oluyordu? Bu çok kötüydü. Eminim yanaklarım kızarmıştı.

"Günaydın."

Kısa bir süre daha baktıktan sonra yerimde doğrulup "Günaydın," dedim. "Hazırlanmışsın. Ne zaman kalktın?"

Bütün gece yanımda olup olmadığını merak ediyordum. Yavaşça ayağa kalktı. Siyah boğazlı kazağı ve gri pantolonuyla muhteşem görünüyordu. Saçlarını yine yana doğru taramıştı. Yatağın yanına gelip durduğunda dev gibi görünüyordu. Çok uzundu. Yanıma oturdu, elini uzatarak serbest kalan birkaç tutamı kulağımın arkasına sıkıştırdı ve yanağımdan tutup beni kendisine çekerek dudaklarımdan öptü. Her gün yaptığı çok doğal bir şeymiş gibi rahattı. Uzağıma gitmeden geri çekildi.

"Daha yüzümü yıkamadım."

Güldü. Bu söylediğime bir şey söylemek yerine ilk sorduğum soruya cevap verdi. "Az önce kalktım, hazırlandım ve seni bekledim." Utandım. Kesin neyi merak ettiğimi anladı.

"Şey... Ben de hazırlanayım o zaman."

"Tamam, hadi beraber inelim," dediğinde odadan çıkmayacağını anladım. Bir şey söylemeye çekiniyordum. Yine kırılırdı. Bu yüzden örtüyü açıp çıplak bacaklarımı yataktan sarkıttım. Şimdi yan yana oturuyor gibi duruyorduk. Ona bir kere daha bakmadan hızlıca kalktım. Kazak dizlerimin hemen üstünde bitiyordu yine de sanki bir yerlerim görünüyor gibi paniklemiştim. Beni izlediğini hissedebiliyordum. Bu yüzden tüm bedenimi sıcaklık bastı.

Banyoya girip hemen yüzüme su çarptım. Kendime gelmem lazımdı. Banyoda işimi bitirip odaya geri girdiğimde sehpanın üzerinde duran, fark etmediğim kahvesini eline alıp yudumladı. Fincanı yerine koyarak tabletine dönmeden önce bana baktı. Hızlı adımlarla giyinme odasına girdiğimde valizimin olmadığını hatırladım. Boşuna öyle kaçar gibi yürümüştüm. Utanarak yatak odasına geri döndüm.

"Ömer." Güzel bakışları beni buldu. "Kıyafetlerim..." dediğimde tabletini bırakıp ayağa kalktı. Ben de devamını getirmedim.

Yanıma gelip giyinme odasına geri yönlendirdi. Kendi mat siyah dolabının diğer kapısını açıp kıyafetlerimi gösterdi. Hepsi düzenli bir şekilde ütülüydü. Ben uyurken ne çok şey yapmış ya da yapılmasına izin vermişti öyle.

"Yeni dolaba karar verene kadar burayı kullanırsın diye düşündüm. Artık mobilyalara da bakmamız lazım." Ne demek istediğini anlayamadım. O da fark etti ki devam etti. "Artık odamızı düzenlemeliyiz İnci."

Odamız? Beraber kalacağımız oda!

Haklıydı. Etrafa baktım. Çok güzel bir odaydı. Burayı bozmak istemezdim. "Burası çok güzel, düzenini bozmak istemi-

yorum." Bakışları sertleşti. Yine yanlış bir cümle kurmuştum. Hemen panikle "Yani sen seviyorsan değiştirmeyelim demek istedim," diyerek bir şeyler geveledim.

"Sadece bu oda değil, bu ev de artık senin. Elçin kadar senin de söz hakkın var. İstediğini değiştirebilirsin. İstersen başka bir eve bile geçebiliriz." Sözleri içimin huzurla dolmasına sebep oldu. Her kelimesi öyle gerçekti ki. "Ayrıca akşama abinin aldığı evi de görelim. Hemen yan tarafta. Birkaç işi vardı, bitmiş. İlker de sana göstermek istiyor."

"Ben de çok merak ediyorum. İyi olur." Açtığı dolaptan mavi bir elbise aldım. Gerçekten meşhur evimizi merak ediyordum.

Ömer odadan çıktıktan sonra giyindim. Saçlarımı atkuyruğu yapıp ardından biraz yüzümü renklendirdim. Makyaj yapmayı sevmiyordum. Parfümün kokusu da ağır geliyordu bu yüzden kullanmadım.

Odaya girdiğimde Ömer yanıma gelip "Çok güzelsin," dedi.

Oda yine sıcak olmuştu. "Teşekkür ederim."

"Bu gerçek İnci." Çantamla ceketimi elimden alıp parmaklarımı avuçlarına hapsederek odadan çıktık. Beni güzel buluyor olması öğrendiğim ilk düşüncesiydi. Bu güzel hissettirdi.

Aşağıya indiğimizde herkes masadaydı.

"Günaydın," dedikten sonra oturup kahvaltı ettik. Elçin'le abim hâlâ aynı gibi duruyordu. İlknur ise neşesinden bir şey kaybetmemiş bir şekilde Haşmet babayla konuşuyordu. Havadan sudan konuşarak keyifli bir kahvaltı yaptık. Ardından İlknur da bizimle beraber kalktı.

Arabayı yine şoför kullanıyordu. Ömer ön koltuğa geçerken İlknur ile ben arkaya oturduk. Aslında İlknur'un moralinin bozuk olduğunu da o anda anladım. Sabahtan bu yana olan neşesi

Haşmet babaya bir şey belli etmemek içinmiş. Barış dün geceden beri aramadığı için endişeliydi.

"Madendedir telaş yapma," diyen Ömer'in sözleriyle derin bir nefes aldı İlknur.

"Bilmiyorum Ömer. Orada olduğu zamanlarda da işine ara verip arardı beni. Telefonu bu kadar çok kapalı kalmazdı." Gerçekten endişeli görünüyordu.

Ömer bize doğru döndü. "Tamam, sakin ol. Kötü düşünme. Herhangi bir şey olsa haberim olurdu. İşimiz bittiğinde yine aramamış olursa ben birkaç yeri arayacağım. Tamam mı?"

"Tamam Ömer, sağ ol."

Ömer yeniden önüne döndüğünde söyleyecekleri bitmemişti. "Ben diyorum sizin ilişkiniz sağlıksız. Baksana bir aramadı diye nerdeyse endişeden öleceksin." Ses tonundan gülümsediği belli oluyordu ama açıkçası inanarak söylemiyor gibiydi. Sanırım amacı ortamdaki havanın enerjisini değiştirmekti.

İlknur ilk önce kaşlarını çattı, ardından tırnaklarını çıkarttı. "Bana bak Ömer, iyi geçin benimle. Bütün gün İnci benim elimde ona göre," dediğinde hepimiz güldük.

Tabii ki son söz yine Ömer'indi. "Beni İnci'yle sınamamalısın!" Bu sözler üzerine sadece Ömer'e baktım. Dudakları tebessümle kıvrıldı.

Mekâna vardığımızda Ömer önden inerek kapımı açıp inmeme yardım etti. Her an yanımda oluyor, sanki onun için çok değerliymişim gibi davranıyordu. Beni öptükten sonra aramızda bir bağ oluşmuş gibiydi ve ben aramızda bu oluşan her neyse son derece memnundum.

Geldiğimiz yer büyük bir yalıydı. Mekânın girişinde 'Sait Halim Paşa Yalısı' yazıyordu.

Açıkçası bir yalı olabileceğini düşünmemiştim. İçine girdiğimizde hemen bir görevli bizi karşılayınca İlknur bir şeyler söyledi. Görevlinin yönlendirmesiyle yürümeye devam ettik. Bu sırada etrafı inceliyordum. Küçük bir sarayı andırıyordu. Altın işlemeler, ikiye ayrılan merdivende kırmızı halılar, girişte Osmanlı halıları... Genişliğiyle aslında saraydan farkı yoktu. Geldiğimiz oda boydan boya cam kaplıydı. Bizi karşılayan adam otuzlarının ortasında gibi duruyordu.

"Merhaba İlknur Hanım, hoş geldiniz." Elini ilk önce bana uzattı. "İnci Hanım olmalısınız. Hoş geldiniz. Siz de Ömer Bey. Ben satış müdürü Ogün Aytekin," diyerek kendini tanıttı ve bizi büyük toplantı masası gibi bir masaya yönlendirdi. Oturduğumuzda Ogün Bey, "Elçin Hanım ile İlker Bey çok beğendi ama son sözün size ait olduğunu söylediği için sizin gibi değerli misafirlerimizi ben ağırlamak istedim," dedi.

Ömer gayet ciddi bir tonda "Teşekkür ederiz Ogün Bey. En iyisi olmasını istiyoruz," dedi. İş adamı Ömer iş başındaydı.

"Tabii ki ne isterseniz hepsini gerçekleştirmek için buradayız." Ogün Bey telefonla bizim için içecek istedikten sonra önümüze büyük, ince kataloglar koydu. Bir de diğerinden biraz küçük kitapçıklar. Sonra da anlatmaya başladı. "Önünüzdeki kataloglarda mekânın görselleri mevcuttur. Birazdan bizzat ben size mekânı gezdireceğim. Yine de anlatacaklarımda yardımcı olur diye uygun gördüm." Gülümsedi. Ben de öyle.

Ömer'in sert bakışlarını görünce kaşlarımı çatıp önümdeki kataloğu incelemeye başladım. Acaba yine neye kızmıştı? Sanırım biraz kıskanç bir adamdı. Gerçi ben de öyleydim. İçten içe güldüm. Neler düşünüyordum böyle? Kapının açılmasıyla birlikte düşüncelerimi rafa kaldırdım. Gelen iki genç kız içeceklerimizi ve küçük ikram tabaklarını masaya yerleştirip çıktılar.

"Küçük kitapçıklarda farklı düğünlerden kareler bulunuyor. Her düğüne farklı konsept uyguluyoruz. Tabii ki gelin ile damadın fikirleri varsa onları da göz ardı etmiyoruz."

Soluklanıp önümüzdeki kataloglara bakmamızı bekledi. İçini açtığımda daha gördüğüm ilk sayfada büyülendim. Deniz kenarında ve kapalı alanda olan değişik görseller vardı. Bir iki sayfa daha çevirip nikâh masası olan sayfalara geldiğimde Ogün Bey yeniden konuştu.

"Nikâh kıyılacağı zaman isterseniz masa şeklinde dizayn ederiz ki bu konuda gördüğünüz gibi seçeneklerimiz oldukça çok. Ayrıca kürsüde isterseniz onunla ilgili görseller de var."

Adam konuşurken biz sessizce kataloğa bakmaya devam ediyorduk. "Cam masa ve altında beraber mutlu anlarınızdan resimler olabilir," diyen adama başımı kaldırıp öylece baktım.

İlknur hemen "Bu şahane bir fikir. Ne dersin İnci?" dediğinde ona da sadece bakmakla yetindim. Sonra yardım diler gibi Ömer'e çevirdim bakışlarımı. Bana hüzünle gülümsedikten sonra İlknur'a döndü.

"Aslında sürpriz yapacağım için bunu söylemem uygun olmazdı. İnci üzülmesin diye açıklayayım. Ben böyle bir şeyi İnci'nin yaklaşan doğum günü için yapacağım. Şimdi hem burada hem orada olmasın." Şaşkınlıkla ona bakıyordum.

"Çok romantik," diyen İlknur'a cevap veremediğim gibi bakamadım da. Odağımda tamamen Ömer vardı. Hem doğum günümü bilmesine hem de konuyu bir şekilde kapatmasına hayranlık duyuyordum. Ömer bana değer veriyordu, artık emindim. Bu duruma çok mutlu oluyordum ve arsız kalbim daha fazlasını istiyordu.

Peki, Ömer Yusuf'un değer verdiği gibi mi bana değer veriyordu yoksa beni seviyor muydu? Oysa ben sevgiyi de aşkı da görmüştüm. Buna hiç benzemiyordu.

Bölüm 18

Ben bunları düşünürken Ömer hâlâ bana bakıyordu. Ortam birden sessizleşti. Bakışlarımı ondan kaçırdım. Adam başka öneriler sunarken benim aklım Ömer'in hissettiklerindeydi. Bunu konuşmak istiyor, böyle belirsizlikleri sevmiyordum.

"Hazırlanmak için ayrı bir oda ile konaklayacağınız ayrı bir süit oda tahsis ediyoruz. Hem dünya hem de Türk mutfağından örnekler sunduğumuz geniş bir menümüz mevcut. Türk âdetlerine daha yakın bir düğün isteyen misafirlerimiz için geleneksel tatlardan oluşan menümüzün yanında, uluslararası tatlardan oluşan menümüz de var. Siz nasıl istersiniz?"

Ömer bana sormadan "Türk mutfağı olsun," dedi. Benim dilimde konuşuyordu. Beni tanıyor, ne hissettiğimi biliyor gibiydi. Birkaç detay daha konuştuktan sonra yalıyı gezmeye başladık. Çok güzeldi. Hiç böyle şeyler hayal etmemiştim ki hayal etsem eminim bu kadar güzel olmazdı. Çok fazla düğün görmüştüm ama sanırım benimki en güzeli olacaktı. Sanat eseri gibi bir yerdi, şu an bile ayrı havası vardı. İnsanı büyülüyordu. Gecenin karanlığında oluşan ışıklar burayı bambaşka yapacaktı emindim. Çok beğenmiştim.

Ömer'e söylemek için döndüğümde göz göze geldik. Yine bana bakıyordu. Artık yadırgamıyordum. Hoşuma bile gidiyordu. "Burası çok güzel."

Adımlarını durdurunca İlknur'la Ogün Bey'in gerisinde kaldık. "İnci gerçekten beğendin mi? Başka yere bakabiliriz."

Gülümsedim. "Hayır, gerçekten çok beğendim."

"Sevindim."

Yürümeye devam edeceği sırada "Ömer," diye seslendim. Meraklı bakışları beni buldu. "Söylediğin gibi her şey harika oluyor, teşekkür ederim," dediğimde kısa bir an bana baktı ve kollarını açıp gelmemi bekledi. Tereddüt içinde birkaç adım attım. Beni hızla çekip sıkıca sararak saçlarımı kokladı. Sonra o boğuk sesiyle fısıldadı.

"Sen her şeyin en iyisini hak ediyorsun İncim."

İsmim yine dolu dolu çıkmıştı ağzından. Kalbim titredi. Beline sıkıca sarıldım. Bu iyi hissettiriyordu. Kulağıma eğildiğinde dudakları tenime değdi. Ürperdim. "Böyle bir ömür durmak isterdim ama İlknur'u o yılışık adamla biraz daha yalnız bırakırsak Barış ilk önce beni öldürür," dediğinde sesinden güldüğünü anladım. Utandım.

Ayrıca, *adam yılışık falan değil, siz kıskançsınız,* demek istesem de nasıl bir tepki vereceğini bilemediğim için susup sadece gülümsedim. Anlamış gibi "Söyle," dedi.

Anlamamış gibi davranmak en iyisiydi. "Neyi?"

Tek kaşını kaldırıp alaycı bir şekilde güldü. "Aklındakini İnci."

"Nereden biliyorsun bir şeyler düşündüğümü?"

"Çünkü..." dedi ve yanağımı elinin tersiyle okşadı. Diğer eli hâlâ belimdeydi, ona yaslanmış gibi duruyordum. "...bir şeyler

söylemek istediğin zaman gözlerin merakla bakıyor, dudakların kıpırdıyor."

Söylediği şeyle biraz daha utandım ve az önce düşündüğümü söyledim. "Ben Barış'la senin kıskanç olduğunuzu düşünüyordum. Adam yılışık değil aslında," derken hâlâ tereddüt içindeydim.

Ufak bir kahkaha attı. "Doğru düşünmüşsün. Ben kıskanç bir adamım. Sevdiğim insanı çok kıskanır, gözümden sakınırım." Elimi tutup yürürken söylediği sözleri düşünüyordum. *Sevdiğim* dedi. Beni seviyordu o zaman çünkü beni kıskandı. Yaptıklarından bana değer verdiğini biliyordum aslında ama artık sevdiğini de anlamıştım. Peki, bu nasıl bir sevgiydi? Boyutu neydi?

Yani sevgili gibi mi? Kesinlikle Ömer'le konuşmam gerekiyordu. Aklım çok karışıyordu.

Bir saat gibi bir süre mekânı, odaları gezdik. Yemek servisine varana kadar her detayı konuşup ayarladık. Ardından gelinlik için İlknur'un ayarladığı mağazaya gittik. Yalıyı Elçin ayarlamıştı, burayı da İlknur. Hepsi benimle ilgileniyorlardı. Gelinlikten sonra davetiye işini halledecektik. Bu mağazada da çok güzel karşıladılar bizi. Etrafımdaki beyaz büyülere bakarken İlknur'un sesiyle kapıya döndüm. "Sen dışarıya damat bey!" diyerek Ömer'i dışarıya çıkartıyordu.

Ömer yine kaşlarını çattı. "Neden?"

"Çünkü düğünden önce gelini gelinlikle görmek uğursuzluktur." Ömer'i neredeyse paylıyordu. Anlaşılan Ömer›in hakkından bir tek İlknur geliyordu.

Ömer şimdi sinirlenmişti işte. "Saçmalama İlknur! Hangi çağdayız. Batıl inanç onlar," diyerek onu geçmeye çalıştığında İlknur karşı koydu. Benim gibi birkaç mağaza çalışanı bu manzarayı gülümseyerek seyrediyorlardı. Çok komiklerdi. Müdaha-

le etme gereği duyarak tebessüm içinde yanlarına gittim. Ömer beni görünce durdu.

"Canım, sen bizi dışarıda beklesen olur mu? Yani ben de biraz inanıyorum buna." Kesinlikle inandığım falan yoktu. Tamamen İlknur için söylüyordum.

"Bekleyecek tabii ki. Anladık çok âşıksın, bunu gözlerinle sürekli aktarıyorsun etrafa da aşkını az ötede yaşa canım," diyen İlknur bu sözlerden sonra bizi yalnız bıraktı.

"Hiç yalan söyleyemiyorsun *canım*!" Az önceki canım kelimesine atıfta bulunmasını mı düşüneyim, yoksa yalan söylediğimi anlamasına mı? "Ben bir kahve içeceğim, işiniz bitince arayın." Yaklaşıp şakağımdan öptü.

Gitmesini istemiyordum sadece İlknur'un gönlü olsun istiyordum. Bir de sanırım gerçekten şimdi hazır değildim gelinlikle karşısına çıkmaya. İçeriye girip gelinliklere baktım ve bir süre sonra fark ettim ki hiçbiri benim giyebileceğim tarzda değildi. İlknur'un zevki çok güzeldi, bana harika gelinlikler gösteriyordu ama hamileliğim yüzünden çoğu olmamıştı. Hiçbirinde karnım için yeterli bir açılma payı yoktu. Aslında bazılarının arka kısmını yeniden tadilatla halledebileceklerini söyleseler de hiçbiri tadilata girecek kadar içime sinmemişti. Ömer bu kadar uğraşırken ben de rastgele değil, kendi istediğim gelinliği giymek istiyordum. Kabarık bir model ise istemiyordum. Aslında çok severdim prenses model ancak şu an hamileliğim yüzünden prensesliğim söz konusu değildi. İstediğim gibi bir gelinlik bulamadığımız için son çare dikime karar verdiğimiz an İlknur elinde muhteşem bir gelinlikle geldi.

"İnci, şunun güzelliğine bak."

Gerçekten çok güzeldi. Kabarık modeller hariç bu tam istediğim gibi bir gelinlikti. Bir an önce giymek istiyordum. "Bana

olur mu?" diye endişeyle sorduğumda, mağaza sahibi, cevap verdi. Aida, yıllar önce Türkiye'ye yerleşmiş, bir Türk'le evlenmiş olan bir Fransız'dı.

"Ağğ meğak etmeğin İnci Hanım. Bu oluğ. Çünkü gelinliğin kumaşı fazla, açabiliğiz," dediğinde bozuk Türkçesinin dilinde duran tatlılığına takılı kaldım.

Çok hoş bir kadındı, yaşına rağmen de genç duruyordu. Gelinliği alıp giyinme odasına girerken gözüm saate çarptı ve bir saatten fazla sadece gelinlik baktığımızı fark ettim. Yardım etmek için gelmek isteyen görevliyi istemediğimi söyleyip içeriye girerek soyunmaya başladım. Kendinden iç çamaşırı olduğu için altımda sadece ince bir çamaşırla kaldım. Gelinliği giymeye çalıştığımda biraz zorlansam da sonunda giyinebildim. Tabii buna giyinmek denirse. Arkasını zaten ben kapatamazdım çünkü karnım yüzünden kumaş birleşmiyordu. Sırtım açıkta kalsa da önemli olan bel kısmıydı. Yine de sinirleniyordum, olmayacaktı işte. Aida, açılma payı için fazla kumaşı olduğunu söylemişti. Üstümden çıkartmadan önce modeline baktım.

Aslında gelinlik bana göre kabarık olmalıydı. Yine de bu elbise gibi olan modeli beğenmiştim. Ben gelinliğe bakarken Ömer'in aniden içeri girmesiyle yerimden sıçradım. Hemen sırtımı ondan saklayıp gelinliğin ön tarafını tutarak ona döndüm. Kaçırdığım noktaysa sırtımı aynaya vermiş olmamdı. Diğer elimle de arkamı kapatmaya çalıştığımda Ömer'in sert bakışları yüzünden yersiz çabamı bırakıp ona odaklandım. Yine her yer sıcak olmuştu. Bulunduğumuz yer iki üç kişi için uygundu ama bana çok dar geliyor, bunalıyordum. Ayrıca niye sert bakıyordu ki?

Zorlukla "N-ne oldu?" diye sordum.

Üzerimdeki beyaz büyüye yeniden baktı. Aynı ifadesini bozmadan "Bu elbiseyi sen mi istedin?" dedi.

Sorun neydi? Hâlâ anlamış değildim. "Evet." Sesim yine fısıltı gibi çıkmıştı. Karşısında böyle olmaktan nefret ediyordum. Sanırım onu iyice tanıyana kadar bu böyle devam edecekti.

"Neden elbise giymeyi seçtin?"

Elbise mi? "Ama bu elbise değil ki. Yani normal bir elbise değil."

Derin bir nefes alıp yüzünü ovaladı. Sakin kalmaya çalışır gibi bir hâli vardı. "Neden normal bir gelinlik istemedin? Bu evliliğe mecbur kaldığın, hatta istemediğin için mi böyle yapıyorsun?"

Bunları söylerken bağırmasa da bağırmış kadar oldu. Gözlerim doldu. Ağlamak istemiyordum. Neden böyle davranıyordu ki? Az önce çok iyiydik. Hem İlknur nasıl izin vermişti onun buraya gelmesine.

"Cevap ver bana! Gerçekten beni istemiyor musun? Onun için mi bu elbiseyi seçtin?" Kırıcı olacak kadar sertti.

"Ö-Ömer. Neden böyle... B-ben bu elbiseyi beğen..." Birden hıçkırmaya başladım. Kendime engel olamıyordum. Hıçkıra hıçkıra ağlıyordum. Yine kollarına aldı beni. Eli çıplak sırtımda beni sakinleştirmek için dolaşıyor, bir şeyler söylüyordu. Anlamıyordum ne söylediklerini ne de bu tavrını.

"İnci? Canım iyi misin? Neler oluyor?" İlknur'un sesi endişeli geliyordu. Ömer'in burada olduğunu bilmiyor muydu?

"Ben buradayım, İlknur." Ömer lafını bitirmeden İlknur içeri girdi. Gözlerim kapalıydı, seslerden anlamıştım içeri girdiğini.

"Senin burada ne işin var? Sadece iki dakika arka tarafa geçtim, Ömer. Hem İnci neden ağlıyor?" Omzuma dokunduğunu

hissettim. "Gelinlik mi olmadı? Ay hormonlar değil mi? İnci, güzelim çok beğenmiştin? Bak genişletilebilirmiş."

"Beğenmiş miydi?"

"Evet Ömer, çok modele baktık ama en çok bunu beğendi. Sorunu söylerse halledebiliriz," dediğinde başka bir ses duydum.

"Ama Aida Hanım, ben eşiyim dedi. Bu yüzden bir şey diyemedim."

"Tamam, tamam."

"İlknur bizi biraz yalnız bırakıp, dışarıdakileri de uzaklaştırır mısın?"

"Tamam, Ömer de... Bu durumun seninle bir alakası yok değil mi?"

"Sonra İlknur lütfen!"

"Tamam. Bir şey olursa seslenirsin." Sonra çıktığını duydum. Ellerimle gelinliği tutmuş, başımı göğsüne dayamıştım. Daha sıkı sardı beni. Benimle beraber bir kaç adım attıktan sonra kabinden büyük, oda diyebileceğim yerdeki sandalyeye oturup beni de kucağına çekerek bacağına yan şekilde oturttu. Sırtımın iç çamaşırıma kadar açık olması, kucağında oturmam, hiçbiri umurumda değildi. Zaten şu anda bu kadar ağlamam da normal değildi.

"İnci ağlama. Lütfen ağlama," derken sesi yine bir yakarış gibi çıkmıştı. "Özür dilerim güzelim, özür dilerim." Çenemden tutup kaldırdığında göz göze geldik. Gözyaşlarımı silerken iç çekiyordum. "Ağlama ne olur. Sadece o kadar gelinlik gösterildi ve sen en sadesini seçince... Çok saçma şeyler düşündüm, ilk defa böyle..."

Beni mi izlemişti?

Hıçkırıkla karışık iç çektim. "Neler düşündün?" Merak ediyordum. Böyle öfkelenmesine hangi düşüncenin neden olduğunu fazlasıyla merak ediyordum.

Yanağımı okşadı, sonra tutup çekerek alnını alnıma yasladı. Gözleri kapalıydı, çok savunmasız duruyordu. İlk defa böyle görüyordum onu. "Beni istemediğin düşüncesi canımı acıtıyor İnci. Her şey isteğin dışında oluyor ve ben senin düşüncelerini biliyorum. Bunları düşününce öfkeme engel olamıyorum. Çünkü hâlâ kalbinin dolu olduğunu biliyorum..."

Son sözleriyle geri çekilince sözleri yarım kaldı. "Hayır! Öyle bir şey yok. Daha önce de söyledim. Kalbimde o yok Ömer! Senin yanında bunları konuşmak istemiyorum. Sadece şunu bil, artık hiçbir şeyi zorla yapmıyorum. Bu olanlar, senin yaptıkların... Düşüncelerimi henüz sorgulamadım ama çok mutlu hissediyorum. Biliyorum yine kızacaksın, sadece hayatını benim için değiştirmene üzülüyorum o kadar."

Yaklaşıp dudaklarımın kenarına bir öpücük bıraktı. "Senin için her şeyi yaparım İnci. Hem de her şeyi!"

"Neden?" Kollarında titrerken gözlerime dalıp gitti. Bir süre sessiz kaldık. "Neden Ömer? Bilmek istiyorum."

"Öğreneceksin. Biraz sabret, zamanı gelince sana her şeyi anlatacağım."

Öğreneceksem zamanı önemli değildi. "Tamam," dedim.

"Şimdi, bu elbiseyi beğendin mi?"

"Bu elbise değil Ömer!"

"Bu elbise İnci! Gelinliğin ne olduğunu ikimiz de biliyoruz. Yine de sen bunu beğendiysen..."

"Beğendim. Beğenmediysen başka bir modele bakayım mı?"

Yine yüzüme bakıp kaldı öyle. Sanki bir şeylere inanmak ister gibiydi. "İstersem gelinlik mi giyeceksin?"

Gözlerimi devirmek istesem de kendime zorla hâkim oldum. "Bu zaten bir gelinlik Ömer, yine de dediğim gibi kabarık olanından da giyebilirim."

"Hayır! İçine hangisi siniyorsa onu alalım... Sanırım üşüyorsun," dediğinde hâlâ titriyordum. Elleri, çıplak sırtımı ısıtmak ister gibi geziyordu. İrkildim.

"Ömer." Aslında çok da emin olamadım konuştuğumdan. Çünkü orada öylece beni duymamış gibi kıpırdamadan duruyordu. Dokunuşlarından çok etkileniyordum. Tüm vücudum elektrik yüklü gibi kıpır kıpırdı. "Ömer dışarıdakilere ayıp olacak."

Başını kaldırdı. Hızla dudaklarımı dudaklarına hapsettiğinde ben ne olduğunu anlamadım. Beni öyle bir öptü ki dudaklarım ağzında kayboldu. Ben hâlâ sersem bir şekildeyken geri çekilip beni ayağa kaldırırken kendisi de ayağa kalktı. Aynaya baktı. Kahretsin her yerim açıktaydı. Elimle kapatmaya çalışırken gülümsedi. Yüzümü avuçları arasına alıp "Bana kırıldın mı?" diye sordu. Utanmakla meşgulken cevap veremedim, sadece hayır anlamında başımı salladım. Gülümsemesi genişledi. "Hadi çok yoruldun. Acele et. Sonra yemeğe gidelim. Davetiye işi yarına kalsın artık." Ömer dışarı çıktıktan hemen sonra daha rahat bir nefes alamadan İlknur içeri girdi.

"Kuzum, iyi misin? Ne oldu öyle? Bak ben konuştum. Bunun aynısını iki haftada dikerlermiş. Bu gelinlikten daha kolaymış. Yani açmasınlar, sana özel diksinler. Sakın üzülme sen..." derken hızla boynuna sarıldım.

"Teşekkür ederim, İlknur. Çok iyisin."

"Ay, güzelim ya. Sen daha kendin miniciksin, nasıl anne olacaksın? Şu kadarcık şeyle sevinip mutlu oluyorsun. Ama ben dedim, gelinlik yüzünden ağladığını anlamıştım. Neyse hadi soyun gel, ölçülerini alsınlar," diye konuşurken nefes nefese kalmıştı.

"İlknur bunu beğendim. Hiç uğraşmasınlar..."

Sözümü keserek "Hayır canım, beğendiysen yenisi dikilsin. Bir defa evleniyorsun her şeyin en iyisi olacak. Hadi bekliyorum," dedi.

İlknur çıktıktan sonra üzerimi giyip ölçülerimi almaları için içeriye geçtim.

❧❦❧

Kısa süre sonra işimiz bittiğinde Ömer bizi yemeğe götürdü. İlknur hâlâ Barış'a ulaşamıyordu. Bu nedenle çok huzursuzdu. Ömer de birkaç telefon görüşmesi yapacaktı. Yemeği kısa kesip hemen kalktık. Aslında zaten benim için oturmuştuk, ben de bu şekilde doğru düzgün yiyemeyeceğim için kalkmayı teklif ettim.

Eve geldiğimizde İlknur ağladı ağlayacak gibi duruyordu. Bütün gün aklını benimle meşgul etmişti belli ki, şimdiyse kendisini tutamıyordu. Gerçekten çok üzülüyordum. İlk defa böyle bir şey oluyormuş ve bir maden kazası olduğunu düşünüp kendini kahrediyordu. Salonda oturmuş Elçin'in ve diğerlerinin İlknur'u teselli etmelerini izliyordum. Keşke elimden bir şey gelseydi. Ömer ile abim yurt dışından birilerine ulaşmaya çalışıyordu. Ömer'in şirket güvenlik görevlisi haricinde kimseye ulaşılamamıştı. O adam da bir şey bilmiyordu. Artık Ömer ile abimin yüzünde de endişe vardı.

İlknur'un hıçkırmasıyla yanına gidip oturdum. Elini tutarak "Ağlama ne olur. Bence başka bir şey var," dediğimde bu sefer o bana sıkıca sarıldı.

"O temiz yüreğinle dua et İnci. Başına bir şey gelmemiş olsun. Yoksa dayanamam buna." Yeniden hıçkırdığında herkesin gözü üzerimizdeydi. Kapı çaldığında hiçbirimiz merak etmiyorduk. Çünkü geleni biliyorduk. Ömer kendi arkadaşlarından birini

arayıp, her şeyi anlatmak için buraya çağırmış, hemen Johannesburg'a gitmesini istemişti. İlknur sakinleşemediği için Ömer onun bu hâline dayanamamış olmalı ki bağırmaya başladı.

"Seni böyle ağlattığı için onu öldürmem lazım. O Barış elime geçtiği an ölmediyse onu ben öldüreceğim! "

"Bu kadar özlendiğimi bilmiyordum."

Sesin geldiği yöne baktığımda, elinde valizle dikilen bir adamın gülümsediğini gördüm. Herkes donmuş ona bakarken onun gözleri İlknur'u bulduğunda gülümsemesi yüzünde dondu. Elindeki valizi atıp hızla İlknur'a doğru yürüdü. "İlknurum, niye ağlıyorsun?"

İlknur gözünde yaşlarla ayağa kalkıp öylece bakarken Barış'ın sözleriyle kaşlarını çatıp hırsla yüzündeki ıslaklığı sildi. Önünde durup sarılmak için kollarını açan Barış'ı göğsünden itti.

"Allah'ın belâsı seni! Neredesin sen? Bir de niye ağlıyorsun diye soruyorsun. Ömrümden ömür gitti be!" diye bağırırken hâlâ Barış'ı göğsünden itiyor, tüm gücüyle bağırıyordu. Ömer ile abimin yüzü endişeli hâlden muzip bir gülümsemeye geçerken, Haşmet babanın yüzünde bunlar adam olmaz ifadesi yer alıyordu. Ben ile Elçin ise şaşkındık.

Barış "İlkim... nur yüzlüm sürpriz..."

"Sürprizin batsın senin, deli adam."

"Ama kocan olacak adama deli denmez, çok ayıp."

"Seninle evlenecek olduğum için ben de deliyim. Sen... Sen..." diye devam ederken Barış hüzünlü bir gülümsemeyle kollarına aldı İlknur'u. İlknur çıkmak istese de izin vermedi. İlknur tamamen kendisini bırakırken Barış Haşmet babaya bakıp gözleriyle bir şey anlattı sanki. Haşmet baba anlamış olmalı ki başını salladığında Barış aynı anda İlknur'u kucağına alıp salondan çıktı.

Haşmet baba "Hadi siz de bir elinizi yüzünüzü yıkayıp yemeğe kadar kendinize gelin," diyerek bana baktı. "Boncuk kızım özellikle sen dinlen."

Seviyordum bu adamı. Odalarımıza çıkarken abim elini omzuma attı.

"İyi misin?"

"Evet, abicim," diyerek beline sarıldım. Merdivenler bittiğinde durup bana doğru döndü. Elçin odasına giderken Ömer bizi bekliyordu.

"Mekânı beğendin mi?" Abimin sorusuyla Elçin adımlarını durdurdu. Arkasını dönüp sinirle abime baktıktan sonra yeniden yürüyüp gitti. Dün düğün mekânına gitmişlerdi. Orada mı bir şey olmuştu acaba? Elçin tam da bu soru üzerine durduğunda aklıma başka bir şey gelmiyordu doğrusu çünkü dün gitmeden önce araları gayet iyiydi. "İnci?"

Hızla abime döndüm. "Evet, çok güzeldi abi sağ olun."

"Bir şey daha var."

Merakla ona baktım. "Hayırdır abi?"

Sıkıntılı yüzü mutlulukla doldu. İyi haberdi sanırım. "Yarın Urfa'dan teyzem geliyor. Sana düğün işlerinde yardım etmek istiyormuş."

"Bu harika bir haber. Çok mutlu oldum da zahmet etmeseydi keşke o kadar işinin arasında."

"Merak etme çocuklara eniştem bakacakmış. Teyzeme de kendisi destek olmuş gelmesi için. Zaten seni bu süreçte yalnız bıraktıklarını düşünüp kahroluyorlardı," dediğinde üzüldüm.

"Onlar gerekeni yaptı abi. İlk iki ay yanımda oldular. Herkesin hayatı var, çocukları var. Daha ne kadar kalacaklardı ki? Hem sonrasında ben de kimseyle görüşmek istemedim biliyorsun. Peki dayım?"

Abim ufak bir kahkaha attı. "Yengem tutturmuş *ben de gideceğim, İnci'de benim de hakkım var, ben de yanında olacağım,* diye. Tabii dayım delirmiş, iki aylık bebekle nereye gidiyorsun, diye. Yengem hızını alamayıp teyzeme de surat yapmış, bilerek bensiz gidiyorsun, diye. Yani anlayacağın bitmek bilmeyen bir lohusalık dönemi dayımın etrafını sarmış. Çınar ile Ensar'ı da biliyorsun, yengemin bu yaşta hamile kalmasını atlattılar, şimdi de küçük kardeşleri Asya'nın ağlaması ve yengemin kaprisleriyle uğraşıyorlarmış. *Abi düğün için bize göre bir iş yok mu,* diyorlar. Yani kısa süre de olsa kaçmak için yalvarır hâle gelmişler."

"Yani yengem sonunda herkesi delirtti. Kıyamam ya. En son bebek doğduğunda iki gün gördük o kadar. Kim bilir nasıl özledi bizi. Biliyorsun..."

"...çok sever bizi," diyerek abim tamamladı sözlerimi.

"Neyse, ben yarın ararım onu. Peki, teyzem nerede kalacak?"

"Burada oda var İnci," diyen odamızın kapısındaki Ömer'e baktım. Onu tamamen unutmuştum.

"Evet, yarın burada kalır ama bugün evimize eşyalar geldi diğer gün oraya geçeriz. Normalde eşyaları seninle seçecektim, teyzem sabah siz çıktıktan sonra arayınca Elçin'le seçtik."

"Önemli değil abicim, size güveniyorum. Evi görelim mi?"

Abim yerine Ömer cevap verdi. "Bugün çok yoruldun, yarına kalsın İnci."

Abim "Ömer haklı," derken hainçe Ömer'e bakıyordu. "Yarın teyzem geldiğinde bakarız. Nasıl olsa evimize geçeceğiz. Teyzem seni bırakmaz, biliyorsun."

Bakışlarım hızla Ömer'i buldu.

"Bu ne demek İlker? Birkaç hafta sonra evleniyoruz neden İnci'nin düzenini bozacaksınız?" Öfkelendiği belliydi.

Abim alaylı bir şekilde gülümsedi. "Teyzem geldiğinde bunları aynen ona da söylersin Ömer." Ardından beni öptü. "Hadi yemekte görüşürüz. Odana geç dinlen," diyerek kendi odasına gitti.

Ömer'e döndüm. Aynı sinirle bana baktı, ardından hemen elimden tutup odaya çekti. Kapıyı kapatarak hızla "Teyzen nasıl biri?" diye sordu. Yani gerçekten teyzemle konuşmayı düşünüyordu. Onu kırmayacak sözler seçmeye özen gösterdim.

"Sakin ol Ömer. Ben de burada kalmak isterim fakat teyzeme ayıp olur."

Derin bir nefes aldı. "Tamam, gelince duruma göre bakarız." Sonra burnundan soluyarak hızla banyoya girdi. Arkasından bir süre baktım. Beni çok önemsiyordu. Bu durumdan şikâyetçi değildim. Mutluydum. Giyinme odasına doğru yürürken gülümsedim. Rahat bir şeyler giysem iyi olacaktı.

Bölüm 19

Geç saate kadar Ömer'in kollarında biraz sohbet ettik. Daha sonra odasına gittiğinde hayatımın nasıl değiştiğini düşündüm. Ömer yaşamıma dâhil olduktan sonra hayat benim için bambaşka bir yolda ilerlemeye başlamıştı ve ben bu durumdan hiç şikâyet etmiyordum. Oysa ilk zamanlar nasıl da korkuyordum. Son zamanlarda olduğu gibi gözlerimi yine huzurla kapattım.

Sabah ben de teyzemi almaya gitmek istediğimde abim yorulmamam gerektiğini zaten kendisinin alacağını söyledi ve Ömer de ona katıldı. Ben de İlknur'un yanına gidip gece karar verdiğim önemli fikrimi söyledim. Akşamüzeri davetiyeler için çıktığımızda yeniden gelinlikçiye gidecektik. Kahvaltıdan sonra Ömer'le abim havaalanına gitti. Barış ise gönlünü almak için İlknur'u erkenden kahvaltıya götürdü. İlknur giderken mutlu olsa da Barış'a hemen yüz verecek gibi değildi. Bence kız haklıydı. Çok korkmuştu.

Haşmet baba havanın güneşli olması nedeniyle kahvesini bahçede içmek istedi. Ben de ona meyve suyumla eşlik ederken aklıma Elçin geldi. Bugün kendisini iyi hissetmediği için işe gitmemişti. Bu, onunla konuşmam için harika bir fırsattı.

"Ben Elçin'e bakayım Haşmet baba."

"Tamam kızım. Ben de gazeteleri okuyacağım zaten," dediğinde gülümsedim. Ben yanındayım diye geciktirmişti gazeteleri.

Adımlarımı Elçin'in odasına doğru yönlendirdiğimde İlgün'ün bizim odadan çıktığını gördüm. Yavaşlayarak tam önünde durdum. Çünkü elinde işi gereği bir malzeme ya da eşya değil telefonu vardı. Ayrıca bizim odayla Zahide abla ilgileniyordu. Beni fark edince telaşla telefonunu sakladı. Neler oluyordu?

"Bir şey mi istediniz İnci Hanım?" Sesi titriyor gibiydi ya da ben kuruntu yapıyordum.

"Hayır, İlgün. Sanırım sen bir şey istedin?"

Şaşırdı. "Anlamadım efendim?"

"Diyorum ki odamda ne arıyordun?" Sorumla birlikte telefonunu arkaya doğru saklamaya çalıştı. Bir şeyler çeviriyordu ama ne? Ve neden? Maalesef telefonunu alıp kurcalayamayacağıma göre bir şey de diyemiyordum. En iyisi odaya bakmaktı.

"Zahide ablanın işi vardı. Beni gönderdi kirli çamaşır var mı diye."

Yalan söylüyordu, her bir kelimesi yalandı. Emindim çünkü Zahide ablayla sabah konuşmuştuk. Bir şeye ihtiyacım yoktu.

Neden yalan söylüyordu ki?

Bir şey söylemeden onu geçip odama girdim. Etrafa bakıyordum ancak açıkçası nereye bakacağımı, ne aradığımı bilmiyordum. Bu yüzden bunu sonraya bırakıp teyzem gelmeden önce Elçin'le konuşmak için odadan çıktım.

Odasının kapısı aralıktı, Elçin saçını tarıyordu. Hafifçe kapıyı tıklattığım anda tarak tutan eli durdu, hemen arkasını döndü. Beni görünce yüzüne büyük bir gülümseme yerleştirdi.

"Gel İnci," dediğinde içeri girip kapıyı kapattım.

"Rahatsız etmiyorum değil mi?" Sorumla birlikte kaşlarını çattı. Genetikti galiba. Kaşlarını çatmasına rağmen gülümsedi-

ği için şaka yaptığını anladım. Ayağa kalkarak yanıma geldi ve elimden tutarak odasındaki koltuğa yönlendirdi.

"Tabii ki rahatsız etmedin İnci. Ben de birazdan aşağıya inecektim."

Koltuğa oturduğumuzda odayı incelemeye başladım. Ömer'in odası kadar büyük ve ferahtı. Çok zevkli döşenmişti. Gök mavisiyle beyaz karışımı bir odaydı, insanın içini rahatlatıyordu. "Odan çok güzelmiş." Hâlâ gülümsüyordu. Bir şeyleri saklamak ister gibi, mutluymuş gibi...

"Teşekkür ederim. Her bir detayını ben tasarladım. Evin beni en çok mutlu eden kısmı."

Ona baktım. Gerçekten baktım. Çok güzeldi. Kumral saçları, buğulu gözleri, ince fiziğiyle muhteşem bir kızdı. Sadece gözleri gerçekten gülmüyordu. Zaman kısıtlıydı, bu yüzden konuyu daha fazla geciktirmek istemiyordum.

"Abimle aranda neler oluyor Elçin?" Bir şeyleri gizleyen gülümsemesi anında yok oldu, ardından oraya saklanan hüzün ortaya çıkmakta gecikmedi. "Bu senin özelin, eğer istersen anlatmayabilirsin. Ben sadece bir şeyler yapabilirim diye düşündüm. Senin ile abimin bu kadar üzülmenizi gerektirecek bir şey yoktur belki de ortada." Hiç kıpırdamıyordu. Gözlerindeki yaşlar olmasa donup kaldığını düşünürdüm. Artık bir şeyler yapmak istiyordum. İkisi de acı çekiyordu. "Ben abimi tanıyorum. Gerçi benden bir şey gizlemez sanıyordum ama... Seni bana anlatmıyor Elçin. O gün çok sinirliydi..."

"Benim yüzümden mi bağırdı sana?"

Sözlerimin arasından seçtiği kısım abimin geçen akşam bana bağırdığı gündü. Dimdik duruyor, gözyaşları akmasın diye mücadele veriyor, hâlâ kıpırdamıyordu.

"O gün ilk defa böyle gördüm abimi. Seninle olamayacağını söyleyip durdu..." Gözyaşları verdiği savaşı kaybedip yanaklarına firar etti. Ardından diğerleri geldi. Silmedi ya da fark etmedi. Çok acı çektiği belliydi.

Birden "Beni artık istemiyor," diyerek elleriyle yüzünü kapatıp hıçkırıklara boğuldu. Ne yapacağımı bilemedim. Onu çok iyi tanımıyor, neler olduğunu bilmiyordum. Yanına yaklaşıp omzuna dokundum.

"Elçin neler olduğunu anlat bana," dediğimde bir an durur gibi oldu. Sonra devam etti.

Ağlamasına bir süre sesimi çıkarmadım.

Yavaşça başını kaldırdı. "Ben bir şey yapmadım. Neden beni istemiyor bilmiyorum. Onu gördüğüm ilk andan beri seviyorum İnci. Hayatımda ondan başkasına böyle yoğun bir duygu beslemedim. Onsuz olamıyorum. O ise başkasıyla birlikte," dediğinde bir an şok oldum.

"Hayır! Kimse yok hayatında. Olsa bana söyler." Sözlerimden emindim. Abim bana her şeyini söylerdi. Bir tek Elçin'le aralarında olanı anlatmıyordu. Bana inanmak ister gibi baktı. Sonra aklına bir şey gelmiş gibi başını iki yana salladı.

"Hayır! İnci ben onları gördüm." Gerçekten neler olduğunu merak ediyordum.

"Bana neler olduğunu en başından anlatır mısın?" Tamamen doğruldu. Arkasına yaslandı ve sessizce konuşmaya başladı.

"Yıllarca İlker'i sevdim; abimin yanında ilk gördüğüm andan beri. Bana olan bakışları, beni düşünmesi çok etkileyiciydi. Onun da beni sevdiğini düşündüm. Büyük bir cesaretle bunu ona söyledim. Yanılmadım da. Beni seviyormuş. En yakın arkadaşının kardeşi olduğum için uzak kalmış. Bu böyle uzak bakış-

malarla sürüp gidiyordu. Bir gün arkadaşça yemeğe çıkmıştık. Orada beni sevdiği hâlde neden birlikte olmadığımızı sordum. Yine olmayacağımızı, onu unutup yoluna bakmamı söyledi. Sözlerinde bir samimiyet sezmedim. Hatta olmadığından emindim. Aksine dişlerini sıkarak sinirle söylemişti. Bu yüzden ona inanıp sinirlenmedim. Asla vazgeçmeyeceğimi söylediğimde bu tavrıma gülümsedi. 'Biliyorum,' dedi. 'Sen başkasın, beni beklersin,' dedi. 'Beklerim,' dedim. 'Bekle. Aklımdaki her şeyi düzene sokayım,' dedi. Sonra ise..."

"Ne oldu?" diye sordum sabırsızca.

"Telefonlarıma geç dönüyordu. Tamam, sevgili değildik ama yine de ne zaman arasam açardı. Hatta bazen açmamaya başladı. Bu uzun süre böyle devam edince merak edip Malatya'ya gittim. İş yerine gidiyordum. Oraya vardığımda bir kızla şirketten çıkıp arabasına bindiğini gördüm. Mutlu görünüyor gülümsüyordu. Hatta o sırada aradığımda telefonumu meşgule aldı. Yine de taksiye binip peşinden gittim. Bir restorana oturdular. Saatlerce! Sonra yine aradım. Telefonu alıp baktı. Karşısındaki kız bir şey söyledi, o da başını olumsuz şekilde sallayıp telefonu yeniden meşgule aldı. Gözlerimden o sahne gitmiyor İnci. Her bir detayı aklıma kazıdım. Oradan çıkıp bir otele gittim. Gizli geldiğim için abimin evine gitmek istememiştim. Akşam beni aradı... Sonra birden *biz* olamamışken bizi bitiren cümleleri söyledi."

Hüzünle bana baktı. Konuşmak istiyor, sanki konuşursa daha kötü olacak gibi yüzünü buruşturuyordu. "*Biz hiçbir zaman olmayız,* dedi. Sadece hayal kuruyormuşuz. Abime bunu yapamazmış. İhanet gibi görüyormuş. Bunun gibi daha birçok şey... Ondan sonra bir şey söylemedim. Yorulmuştum. Gördüklerimden de duyduklarımdan da. Sessizce tamam, diyerek telefonu kapat-

tım. Yine de onu sevmekten vazgeçmedim. Beni o kız için bıraktığını düşündüğüm hâlde hem de. Oysa o beni sevmiyor." Söylediği son cümle canını acıtmıştı belli ki. Ağlaması durdu. Abimle hiçbir şey yaşamadığı hâlde aslında çok şey yaşamıştı. Abimin hayatında kimse olmadığına emindim. Bir yanlışlık olmalıydı.

"Bu ne zaman oldu Elçin? Yani abimle o kızı ne zaman gördün?"

"Geçen yıl. Eylül ayı gibi..."

O zamanlar abimin ne yaptığını hatırlamaya çalıştım. Aklıma gelen düşünceyle bir kez daha yanlış anlaşılma olduğunu düşündüm. Çünkü abim o zamanlar Urfa'dan gelen bir yakınımızın tedavisiyle ilgileniyordu. O yüzden mümkün değildi. Başı gerçekten kalabalıktı. Bunu abime sormaya karar verdim. Abim öyle bir karakterde olmasa da sırf canım diye de körü körüne haklı bulamazdım. Yanlış bir şeyler vardı, benim de bunu öğrenmem lazımdı.

"Bir yanlış anlaşılma olduğunu düşünüyorum. Peki, abimin bana bağırdığı gün ne oldu? Daha doğrusu bir şey oldu mu?" Fazla mı özeline iniyordum, bilmiyorum. Sorarken rahatsız oluyordum fakat mecburdum. Böyle üzülmelerine dayanamıyordum.

"Aslında ben onun sevmediği biriyle görüşene kadar aramız gayet iyiydi. Daha doğrusu... Bana platonik bir şekilde âşık olan üniversiteden bir arkadaşım var. İlker bunu biliyordu ve çok önceden ondan uzak durmamı söylemişti. Düğünün olacağı yalının müdürü onun bir yakınıydı, bu yüzden randevu alması için ondan yardım istedim. İlker artık benimle ilgilenmediği için sorun olacağını düşünmedim. Üstelik ben sadece yardım istemiştim. Orası çok güzel olduğu için düğün orada olsun istiyordum. Arada bir tanıdık olursa işler daha iyi ilerleyeceğini bildiğim için onunla

görüştüm. Asla başka bir nedeni yoktu. İlker onu görünce baya bozuldu. Bunu göstermekten de çekinmedi. Kısacası onun bana yakın olmasına delirdi. Bu duruma şaşırdım çünkü uzak kalmak isteyen, beni istemeyen oydu. Hayatıma onsuz devam etmiyor, hatta artık o arkadaşıma kıyafet bile dikmiyordum. İlker için değil, ona ümit vermemek için uzak duruyordum. Bu durum, yalı için sadece bir ricaydı. İlker o gün bana hiç olmadığı kadar soğuk davrandı. Sabahki neşeli, bana yakın adam yok olmuş yerine buzdan bir adam gelmişti. Arkadaşım yemeğe davet ettiğinde daha çok sinirlenerek konuşmama müsaade etmeden beni çekiştirip arabaya bindirdi. Sonrası kavga kıyamet, sen bana nasıl karışırsınlar, hiç vakit kaybetmemişsinler havada uçuşup birbirine karıştı. Bir daha da bana yakın olmadı. Hâlâ aramız bozuk. Sadece geçen gün eşya seçmesine yardım ederken birkaç kelime konuştuk o kadar. Onu da babam söyledi, yoksa benden yardım istemedi."

Sözleri bittiğinde hâlâ iç çekiyordu. Gözleri dolu doluydu. Ne yapacağımı bilemedim. Bu kadar yaşanmışlık olduğunu bilmiyordum. Abimin İstanbul'dan her zaman sıkıntılı döndüğünü hatırlıyordum, hatta günlerce düşünceli olduğunu da. Her zaman işle ilgili olduğunu düşünürdüm. Abimle ilgilenirdim, hem de çok fazla. Sadece işinden her zaman uzak kalıyordum. Bugüne kadar hayatında ciddi kimse olmamıştı. Her şeyini bilirdim aslında. Demek ki abimin de özeli vardı. Belki de işiyle ilgilenmediğim için Elçin'den hiç konu açılmamıştı, bilmiyordum. Zaten son zamanlarda hiçbir şey bilmiyordum. Bu durum canımı sıkmaya başlıyordu.

"Ben hâlâ başka şeyler olduğunu, abimin seni çok sevdiğini düşünüyorum." Elini tuttum. "Onu tanıyorum Elçin. Bence seni seviyor."

Elçin cevap vereceği sırada kapı tıklatılınca kendine çekidüzen verip "Gel," dedi.

Ömer içeri girdiğinde kalbim şu zamana kadar durmuş da şimdi yeniden atmaya başlamış gibi darbelerini göğsümde hissettim. Gülümsüyordu. Ben de gülümseyerek ayağa kalktım. Elçin buradaydı, o yüzden rol yapmam gerekiyordu. Oysa bunlar benim içimden geliyordu. Rolden çıkmış gibiydik. Bana karşı öyle sevgi dolu davranıyordu ki elimde olmadan ben de aynı karşılığı veriyordum. Odanın ortasında buluştuk, belimden çekip yanağımdan koklayarak beni öptü. Tüylerim ürperdi. Bana her dokunduğunda böyle oluyordum. "Hoş geldin," diye fısıldadım.

"Hoş buldum. Ne yapıyorsunuz burada?"

Elçin gülümsemeye çalışsa da beceremedi. "Sohbet ediyorduk." Ömer elini belimden çekti. Bir şeyleri anlamak ister gibi kaşlarını çattı. Ardından ayağa kalkmış olan Elçin'e yaklaşıp yüzünü avuçları arasına aldı.

"Neyin var? Ağlamışsın?" Şaşkındı. Belki de kardeşini ilk defa böyle görüyordu.

"İnci'yle biraz dertleştik," dediğinde Ömer'in gözleri bir an beni buldu. Hâlâ kardeşinin yüzünü tutuyor, sanırım iyi olup olmadığıma bakıyordu.

Yeniden Elçin'e baktı. "İyi misin?"

"Evet abi, merak etme. Öylesine kızsal mevzulardı."

Ömer ikna olmuş gibi eğilip saçlarından öperek sarıldı. Sarılmak güzel bir ihtiyaçtı. Bir an için içim bir garip oldu. Ne hissettiğimi anlamıyordum. Sanırım mutluluktu. Çünkü Elçin'in mutlu olmasını istiyordum ve o abisinin kollarında huzurlu görünüyordu. Onun için bir şeyler yapmalıydım. Böyle üzgün olmak ona yakışmıyordu. Ömer, Elçin'in elinden tutarak yanıma geldi, beni

de boş olan koluna doğru çekti. Dışarıdan bakıldığında mutlu, güzel bir tabloydu. Aslında hepimizin içinde bir eksiklik vardı.

Aşağıya indiğimizde teyzemi gördüğümde, onun geleceğini unuttuğumu fark ettim. Hızla yanına koşup sarıldığımda bildiğim tek anne kokusunu içime çektim. "Teyzem çok özledim seni," dediğimde ağladığı belli olan sesiyle sitemli konuştu.

"Belli ne kadar özlediğin, iki aydır bir defa gelmedin yanıma." Geri çekildik.

Birbirimize bakıp yeniden sarıldık. "Kuzum benim. Teyzesinin bir tanesi." Bu sözleri küçük bir çocuk gibi hissetmeme neden oldu. Öylesine memnundum ki bu durumdan. Sonra etrafımızdaki insanları fark ettim. İlk önce Haşmet babayı tanıştırmak istedim. Anlamış gibi gülümsedi.

"Biz tanıştık kızım."

Ömer zaten kendisi getirmişti onu, ben de Elçin'e yöneldim. Onları tanıştırdığım esnada teyzem içten bir gülümsemeyle "Demek Elçin sensin," dedi. Elçin'le bakıştık, ikimizde şaşırmıştık. Hemen ardından abime baktım. O ise Elçin'e bakıyordu. İki adımda yanıma yaklaştı.

"Neyi var? Ağlamış gibi."

Endişe içeren sorusuna karşılık açık olmaya karar verdim. "Bunu konuşacağız abicim. Senin yüzünden çok ağladı." Şaşkınca bana baktı, ardından üzgün gözleri Elçin'i buldu. Elçin'le konuşan teyzeme bakarken aklıma gelen düşünceyle panik yaptım. "Abi, teyzem bebek işini Haşmet babaya..."

Sözlerimi kesip "Sakin ol. Yolda konuştuk her şeyi," dediğinde içim rahatladı.

Teyzemler salona doğru yönelirken Ömer'i durdurdum. "İlknur'u arayabilir miyiz? Bende numarası yok. Yani almayı unut-

muşum. Gelinlikle ilgili ufak bir değişiklik yapmam gerekiyor," dediğimde beyaz bir yalan söylemiştim. Çünkü ufak bir değişiklik değildi, gelinliğin kendisi değişecekti. Ömer'e sürpriz olacağı için küçük yalanımı sorun etmedim.

Ömer meraklı bir şekilde bana baktı. "İstersen beraber gidelim."

"Dışarıda kalacaksan neden olmasın. Ama gerçekten dışarıda!" dediğimde ufak bir kahkaha attı. Yine çok etkileyiciydi.

"Tamam, olur. Davetiye işini de halledelim. Sonrada baş başa bir yemek yiyelim, ne dersin?"

"Olur, ama teyzem yeni geldi, ayıp olmasın." Niyetim teklifini geri çevirmek değildi.

Zaten hemen anladı.

"Haklısın, unutmuşum." Biraz düşünür gibi oldu. "O zaman şöyle yapalım. İşimiz bitince tüm aile yemeğe gidelim. Güzel bir yerde yer ayırtalım ne dersin?"

"Bu harika olur," diye neşeyle karşılık verdim.

"Tamam, o zaman ben Ceyda'yı arayayım, bize yer ayırtsın."

"Ben de teyzeme haber vereyim," diyerek içeri geçtim.

Salonda oturmuş sohbet ediyorlardı. Beni görünce Safiye teyzemin yüzü ışıldadı. "Neredesin İnci? Özledim kızım gelsene yanıma."

Sözleri bitmeden yanına gidip oturdum ve hemen açtığı kollarının arasına girdim. "Teyze, benim gelinlikçiye gitmem lazım. Biraz işimiz var. Sonra da akşam buluşup hep beraber yemek yiyeceğiz." Haşmet babaya baktım. "Yani Ömer'le öyle düşündük," dediğimde teyzemin bakışlarını üzerimde hissediyor, ne ilginçtir ki bu bakışların sebebini biliyordum.

"Tamam kızım, harika bir fikir," dedi Haşmet baba.

"Teyzeciğim?"

"İyi olur da ben de seninle gelseydim kızım. Bir şeye ihtiyacın olur belki."

"Siz yemeğe kadar dinlenin istedik, ben yanında olacağım Safiye Hanım," diye cevabı veren Ömer'di.

"Ne hanımı oğlum? Allah iyiliğini versin. Artık aileyiz biz."

Teyzem, Ömer'in sözlerine alındığını açıkça gösteriyordu. "Haklısınız, affedersiniz Safiye teyze," diyen Ömer güzel gülümsemesiyle teyzemin gönlünü çoktan almıştı.

"E iyi madem gidin siz. Biz de evimize yerleşelim," diyerek Elçin'e döndü. "Elçin kızım bana yardım et de İnci gelene kadar kıyafetlerini toplayalım. Düğüne kadar evimizde kalalım."

Sözlerinde en ufak bir taviz yoktu ve dehşete düşmüş gibi teyzeme bakan Ömer'in hiç şansı yok gibiydi.

Bölüm 20

Ömer teyzeme bakarak donup kalmışken, Haşmet babanın öksürüğünü duymadığı gibi abimin uyarı dolu bakışlarını da görmüyordu. Teyzem ayağa kalkıp Elçin'le beraber ilerleyecekken Ömer'i görünce durdu.

"Hayırdır oğlum?"

Ömer irkilir gibi oldu. Kendisine gelip hemen atıldı. "Safiye teyze buna hiç gerek yok. Birkaç hafta sonra düğün olacak. Hem İnci eve alışır hem de yeni kurulmuş bir ev sizi zorlar."

Safiye teyzemin huyunu bilirdim. Kendince doğruları vardı ve bir şeye karar verdikten sonra fikrini değiştirmesi çok zordu. Bu yüzden bir şey yapması için bakışlarımı abime çevirdiğimde onun bu durumdan keyif alır gibi seyre daldığını gördüm. O anda tam tahmin ettiğim gibi Safiye teyzem Ömer'in karşısında dikleşti.

"Çok düşüncelisin Ömer oğlum. Dediğin gibi düğüne daha var. Kendi evimizde olmamız daha doğru olur. Zaten İlker de öyle yapacakmış. Hem yeni ev niye zorlasın? Bir şey olursa İlker halleder."

Teyzem sanki Ömer'in derdini anlamıştı. Aslında... Ah kesin anlamıştı. Ömer hainçe gülen Elçin'le teyzemin arkasından

sinirli bir şekilde baktı. Önüne döndüğü zaman aynı gülümsemeleri abim ile Haşmet baba da görünce daha çok sinirlendi. Yanıma gelerek hışımla elimden tutup arkasına bakmadan yürümeye başladı. Salonun kapısından çıkmadan önce "Biz çıkıyoruz baba," dedi.

O an teyzeme bir şey diyemediği gibi beraber evden çıkıp arabaya gidene kadar da tek bir kelime dahi etmedi. Daha sonra arabada bile konuşmadı. Arabadaki tek ses Vassilis Saleas'a aitti. Muhteşem yeteneği bu sefer *Prelude* müziğinde can buluyordu. Ömer bir şeyler düşünüyor gibiydi. Açıkçası bu hâldeyken ona bulaşmaya niyetim yoktu. Yine de böyle olması canımı sıktı. "Ömer," dediğimde bana bakmadı. Duymamıştır diye bir daha seslendim. "Ömer!" Kısa bir an bakışlarımız buluştuktan sonra yeniden yola döndü. Birkaç saniye sonra yine bana baktı fakat bir şey demedi. Sessizlik devam etti. Abartıyordu ama. Düğün sadece iki buçuk hafta sonraydı.

"Teyzenle konuşacağım," diyerek düşüncelerimi böldü.

"Bunun bir faydası olmaz, Ömer."

Hızla bana döndü. Yine sert bakıyordu. "Sen de bir şeyler söylersen fena olmaz İnci!"

Şaşırdım. "Ben ne söyleyebilirim ki?"

"Mesela benimle kalmak istediğini," dediğinde utandım. Bunu teyzeme nasıl söylerdim? Acaba ben Ömer'in evinde kalmak istiyorum desem ne derdi? Bence beni bir güzel döverdi. "Ama sen istemiyorsun değil mi?"

Sözleri üzerine başımı aniden ona çevirdim. Sesi kırgındı. Sessizliğimi yanlış anlamış olmalıydı. "Hayır Ömer, öyle bir şey yok. Ben sadece bunu teyzeme nasıl söyleyeceğimi düşünüyordum."

Bir şey söylemedi. Birkaç dakika durduğunda o anlar bana ölüm gibi geldi. Sonra güzel tebessümüyle, "Haklısın. Saçmaladım. Boş ver sen bunları. Ben halledeceğim," dedi.

Siniri geçti mi anlamadım. Geçmediyse bile bana yansımadı çünkü sonrasında güzelce sohbet ettik. Çok iyi anlaşıyorduk. Her sözümü dikkate alıyor, ne demek istediğimi anlıyor ve bu beni fazlasıyla mutlu ediyordu. Belki de bizimkisi güzel bir birliktelik olurdu.

Gelinlik işini kolayca halletmiştik. Aida Hanım bu duruma çok sevinmişti çünkü onun kısa zamanda yetiştirebileceği bir modeli seçip tadilat yaptırmaya karar vermiştim. Oradan çıktığımız gibi hemen davetiye işini halledip Ömer'in kısa bir işi için şirkete uğradık. O işlerini hallederken ben de odada onu bekliyordum. Bilgisayarda öylesine takılırken birden kapı açıldı. Ömer'i beklerken karşımda Alev'i gördüm.

"Ooo İnci Hanımefendi de buradaymış."

Adımı alaycı bir şekilde söyleyen kadına şaşkınlıkla bakıyordum. "Merhaba Alev Hanım."

"Geldiğini duyunca hemen gelip bir merhaba demek istedim. Malum abin ve Ömer kızıyor sonra. Sen de kısa zamanda öğrenmişsindir. Ömer'in saygısızlığa tahammülü yok."

"Evet biliyorum ama gerek yoktu..."

"Ah, yoksa sen kısa zamandır değil de uzun zamandır mı Ömer'i kandırmaya çalışıyorsun?"

Sözlerimi sanki ben hiç konuşmamış gibi kesmiş kendi inandığı şeyleri sıralamaya başlamıştı. Ömer'e karşı bir şeyler hissettiğini anlamış, hatta burada çalışanlardan bizzat duymuştum ancak Alev'in bunu bana pervasızca söyleyeceğini hiç düşün-

memiştim ki, hâlâ düşünmüyor ne yapmaya çalıştığını merak ediyordum.

"Alev Hanım sözlerinizi anlamadığım gibi bu tavrınıza da bir anlam da veremiyorum. Ömer'le olan ilişkim kimseyi ilgilendirmez!"

Histerik bir kahkaha attıktan sonra yüzündeki gülümsemeyi silip bana doğru birkaç adım attı. Bakışları bir delininkileri andırıyordu. Nedense ürkmeme neden oluyordu. Birdenbire neden böyle davranıyordu ki?

"Yanılıyorsun İnci beni ilgilendiriyor, çünkü sen Ömer'i kandırmadan önce hayatında ben..."

Alev sözlerini tamamlayamadan içeri Ömer girdi. Merakla bir bana bir Alev'e baktıktan sonra tam konuşacaktı ki Alev samimi bir gülümsemeyle Ömer'e yaklaştı. "İnci Hanım'ın burada olduğunu duyunca sen gelene kadar sıkılmasın diye ben de kendisiyle ilgilenmek istedim. Çok tatlı bir sohbeti var," derken birdenbire değişen ruh hâli karşısında gözlerimin irice açıldığına emindim. Ömer'in bakışlarını üzerimde hissedince gülümsemeye çalıştım.

"E-evet Alev Hanım beni güzel sohbetiyle yalnız bırakmadı."

"Buna çok sevindim," diyen Ömer'in sözlerine karşılık Alev'in gülümsemesi büyüdü. "Çıkalım mı İnci?"

Ömer'e gülümsemeye devam edip yanına gittim. "Çıkalım canım. Alev Hanım'ı da daha fazla meşgul etmeyelim."

"Ne demek İnci Hanım. Ne zaman isterseniz ben buradayım. Müsait bir gün beraber yemeğe gidelim. Malum sohbetimiz yarım kaldı, hatta eğer isterseniz bugün bile olabilir."

Allah'ım ben böyle rahat yalan söyleyebilen birini daha görmemiştim. Ah yine yanılıyordum. Görmüştüm tabii ki. Hatta o yalanların sahibiyle bizzat evlenmiştim. Böyle insanlar hep beni

mi buluyordu? Alev'in şu anda yapmaya çalıştığı şeyi anlamadığım için sessiz kaldım. Ömer'in huzurunu kaçırmaya gerek yoktu.

"Teklifin için teşekkür ederiz Alev. Bugün müsait değiliz. Bir restoranda ailemizle yemeğe katılacağız. Hatta epey geciktik," diyerek saatine baktı. "Şimdi çıkmamız lazım," dedikten sonra Ömer'le odadan çıkarken Alev'in bugün susmaya niyeti olmadığını anlamıştım.

"İyi akşamlar İnci Hanım."

Yine gülümseyerek karşılık verdikten sonra kendimi dışarı attım desem yeriydi. Daha fazla bu yapmacıklığa katlanamayacaktım. Ömer bir şeylerin farkındaymış gibi bana bakıyordu fakat söylemek niyetinde değildim. Gerçekten az önce ne olduğunu bilmediğim şeyin huzurumuzu kaçırmasına izin vermeyecektim.

"Ceyda, biz çıkıyoruz. Söylediğim gibi uzun bir süre şirkette olmayacağım. Bir şey olursa İlker'i ararsın," dediğinde Alev arkamızdan yavaş adımlarla geliyordu.

"Peki efendim. Size afiyet olsun."

Asansöre bindiğimiz an Ömer hiç vakit kaybetmeden "Bilmem gereken bir şey var mı İnci?" diye sorduğunda anlamazdan gelmek istedim.

"Ne gibi?"

"Yani Alev'le gerçekten sohbet mi ettiniz?"

Gülümseyerek "Başka ne olabilir Ömer," dedikten hemen sonra konuyu değiştirdim. "Çok acıktım ben. Buraya uzak mı gideceğimiz yer?"

İşe yaramıştı. Ömer gülümsedi. "Hayır, buraya yakın. Abinle sürekli gittiğimiz bir yer, çok seveceksin," derken asansörden inmiş şirketten çıkmak üzereydik.

Ceyda'nın rezervasyon yaptırdığı restorana girdiğimizde abimlerin geldiğini gördüm. Masaya oturup herkese selam verdikten sonra gelinlikle davetiye modellerini kızlar ile teyzeme anlattım. Teyzem gözümün içine bakıyor, mutlu olup olmadığımı anlamaya çalışıyordu.

O an bunu ben de kendime sordum, mutlu muydum?

Kesinlikle mutluydum.

Tereddüt dahi etmiyordum bu cevabı verirken. Nasıl böyle mutlu oluyordum? Ya da ne ara olmuştum? Önemsizdi bu sorular. Şu an hissettiğim şey çok güzeldi. Bu yüzden teyzem sorarsa rahatlıkla mutluyum diyebilirdim. Teyzem bebeği biliyordu. Abim ona Ömer'le birbirimizi sevdiğimizi söylemişti. Yoksa eminim teyzem yine Demiralp ağa diye başlar, mecburi bir evlilik yapmamam için bizden bile habersiz durumu Demiralp ağaya söylerdi. Gerçek bir anne gibiydi. Kuzenlerim İpek ile Poyraz'dan bizi hiç ayırmazdı. Onu gerçekten çok seviyordum. Figen yengem de öyleydi. Çocukları gibi severdi bizi ve teyzemle yine bizim için hep bir yarış içinde olurdu.

Aklıma gelenler beni daha mutlu etti. Şu an her şey yolunda gidiyor, bunun bozulmasını istemiyordum. Yemekte kızlarla sohbet ederken Ömer'in gözleri sürekli üzerimdeydi. Onun Barış ve abimle sohbet ederken çok farklı bir yanını görüyordum; tasasız, neşeli ve rahat. Haşmet baba da teyzemle birlikte bizi konuşuyordu. Lavaboya gitme ihtiyacı hissettiğim için müsaade isteyerek kalktığımda bana eşlik etmek isteyen kızlara rahatsız olmamalarını söyleyip giderken bu sefer Ömer gelmek istedi. Onu da geri çevirip tek başıma ilerledim. Gerçekten hepsi bana karşı çok

ilgiliydi. Bazen hastaymışım gibi davranıyorlardı. Oysa sadece hamileydim.

Bir kat aşağıya inip lavaboya geçtim. Kısa süre sonra ellerimi yıkayıp çıkışa yöneldiğim sırada kapı açılıp içeri Alev girdi. Bir an şok oldum. Şaşkınlığımı gizleyemedim. Burada ne işi vardı? Ve neden bana böyle bakıyordu? Anlaşılan kafayı benimle bozmuştu. Selam verip hemen çıkmak istiyordum.

"İyi akşamlar."

Alaycı bir şekilde gülümsedi. "Elbette iyi bir akşamdır İnci!"

İşte yine alaycı sözleri ve kendisi iş başındaydı. Bugün gerçekten bir garip davranıyordu. Geçmek istediğimde izin vermedi. "Bir sorun mu var?" Bıkkınlıkla sorduğum soru karşısında bakışları küçümseyici bir hâl aldı.

"Sorun sensin İnci, hâlâ anlamadın mı? Sen ve Ömer'i bu evliliğe mecbur bıraktığın bebeğin!" dediğinde nefesimi tuttum.

Biliyor muydu? Nasıl? Ömer mi söylemişti? Söylemezdi ki. Ayrıca gerçekleri bilse bile benimle bu şekilde konuşamazdı.

"Sen neden bahsediyorsun? Benimle nasıl bu şekilde konuşursun?"

"Ah, pardon! Sen Ömer'in prensesiydin değil mi? Sana iyi davranmamız lazımdı. Ne olur öyle olmazsa... Bebeğin mi düşer?" dediğinde istemsizce bir adım gerileyip elimi karnıma koydum. Ne saçmalıyordu böyle? Deli gibi davranıyordu. Gözlerini karnıma çevirip hain bir bakış attı.

"Hastasın sen. Benden uzak dur." Yürümeye başladığımda ciddi ve öfkeli bir ifadeyle önüme geçti. İçki kokuyordu. Sarhoş muydu? Birkaç adım geriledim yine. Kötü bakışlarından da korkmaya başlamıştım. Şey gibi bakıyordu... Deli gibi.

Gerçekten delirmişti!

"Hastaymış! Sen benimle bu şekilde konuşma cüretini nereden buluyorsun? Alt tarafı köylü bir kızsın. Ömer'in gönül eğlendirdiği, kaza sonucu evlenmek zorunda kaldığı biri. Başka bir şey değil. Sakın kendini benden üstün görme çünkü Ömer nasıl bir hata yaptığını anlayacak. Hatta ona bizzat göstereceğim..."

"Sus!" dedim ama beni duymamış gibi devam etti.

"Yıllarca sevdim onu, bekledim! Hesapta sen yoktun. Yine öyle olur, sen bir hayalet olursun. Ömer benim kadınlığıma hayır diyemez. Daha önce de demedi."

"Sus dedim sana!"

"Niye? Ağır mı geldi? Evlensen ne olur? Ömer-bana-hayır-diyemez. Eve geç gelmeye başladığında benim yatağımda, koynumda olacak. Merak etme diye arada fotoğraf da atarım sana."

"Sus! Sus!" Susmalıydı. Kötü oluyordum. Olmayan sahneler aklıma doluyor, Alev'in dediği gibi sonu yatakta bitiyordu.

Hayır, hayır! Olmazdı bu!

"Sen bu hâlinle ona ne verebilirsin ki? Onun gerçek bir kadına ihtiyacı var! Yani bana..."

"Sus, Allah'ın cezası sus!" diyerek üstüne yürüdüm. Kapı sesi duyduğumda bakmadım bile. Elim onun yüzünde çoktan sert bir şekilde patlamıştı. "Seni öldürürüm duydun mu? Öldürürüm!"

"İnci dur!" Bir erkek sesiydi. Ayırt edemedim bir an kim olduğunu. Beni hızla uzaklaştırıp göğsüne çekerek kollarına aldığında Ömer'in kokusunu aldım.

"Ömer gördün mü bana neler yaptı? Durup dururken saldırdı. Hasta bu kız!"

"Hâlâ konuşuyor manyak. Defol buradan!" diye bağırdığımda benim sesiinden yüksek bir ses daha duydum.

"Kes sesini!"

Aynı anda Ömer de bağırmıştı. Kendi sesimden onu tanıyamadım. Titriyordum. Beni kimle korkutuyordu bu kadın? Aklı sıra Ömer'e şikâyet ediyordu. Hiç kimse umurumda değildi. Benimle kimse bu şekilde konuşamaz, evleneceğim adam hakkında atıp tutamazdı.

"Bana neler dediğini bilmiyorsun..."

"Kes dedim!"

Alev devam ederken Ömer öyle bir kükredi ki ben bile kollarında zıpladım. İrkilmemle beni daha sıkı sarıp sanki görmemem gereken bir şey varmış gibi bir eliyle başımı göğsüne yasladı.

"Ömer..."

"Sana kapa çeneni dedim Alev! Anlamıyor musun?" Alev şaşkınlık, öfke ve bozulmuşlukla kalakaldığında bu sefer Ömer devam etti. "Senin neler dediğini duydum. İnci'ye nasıl böyle davranırsın? Bu cüreti sana ben mi verdim?"

O kalın sesi ölüm gibi çıkıyordu. Bu hâlini ilk defa görüyordum. Anlıyordum ki aslında Ömer bana hiç sinirli davranmamıştı. En azından şu anki gibi.

"Benim hayatımda yerin ne ki karımla böyle konuşabiliyorsun? Kimsin sen?"

"Sen benim için çok önemli bir yerdesin Ömer. Beni seviyorsun biliyorum..."

Ömer'in kollarından çıkmak için çırpındım. "Bak hâlâ ne diyor!"

"Sakin ol İnci!" diyen Ömer'in sesiyle biraz durulmaya çalıştım. O sırada İlknur ile Elçin kapıda belirdi. Ömer onları görmemiş gibi devam etti. "Eski arkadaşım olduğun için beraber çalışmamıza izin verdim. Bu durumdan başka anlamlar çıkarman benim suçum değil! Ve şimdi kovuldun, bir daha sakın karşıma çıkma! Yarın gel hesabını kestir."

İşte bundan sonrası korku filmi gibiydi. Alev'in gözleri kan çanağıydı. Üzerime saldırmak isterken aynı zamanda bağırıyordu.

"Hepsi bu sürtük yüzünden! O ve lanet bebeği. Bebek olmasa onunla evlenmezsin biliyorum. Sen de beni seviyorsun. Bizim güzel bir hayatımız vardı. Bu küçük pislik olmasa bana gelecektin." Bağırarak üstüme gelmeye çalışıyor Ömer beni arkasına alırken, birileri Alev'i durdurmaya çalışıyordu. Delirmiş gibiydi ve zapt edilemiyordu. Ömer önümden çekilmiyor, âdeta bir duvar gibi durup Alev'in bana yaklaşmasını önlüyordu. Bebeğimin tehlikeye girmeyeceğini bilsem kadının hakkından gelirdim. Maalesef ki durmam gerekiyordu. Ortam o kadar karışıktı ki abim, Barış ve birkaç görevlinin daha geldiğini sonradan gördüm. Zaten o görevliler neden bu kadar gecikmişti ki?

Birkaç görevli tutup Alev'i götürürken o hâlâ bağırıyordu. "Bu burada bitmedi. Ben yıllarca Ömer'i bekledim. Bu kadar kolay bırakmam..."

Alev ve sesi uzaklaşınca müdür olabileceğini düşündüğüm bir adam özür dileyip duruyordu. Ömer ise hâlâ çok öfkeliydi. "Nasıl böyle dikkatsiz olabilirsiniz? Burası ayrı bir kat. Burada birileri olmalıydı..." Bir anda ses kesildi. Herkesin sesi! Neler olduğunu anlamaya çalışırken sesler yine geldi. "...O kadın yerine bir katil olabilir, birine zarar verebilirdi."

Adam bunun üzerine daha fazla özür dilemeye başladı, ardından şikâyetçi olup olmayacağımızı sordu. Ömer önce evet dese de aklına ben gelmiş olmalıyım ki bana baktı. Bir anda tüm bakışlar beni buldu. Sanırım olayın şokuyla beni Ömer'in arkasında unutmuşlardı. Çünkü abim ile kızlar telaş içinde bana doğru geliyordu. Birden bir şey oldu. Sanki gelirken uzaklaştılar, sonra yeniden yakınlaştılar. Konuşuyorlar, bir şeyler söylüyorlardı,

sesleri boğuklaşmıştı. Sesler yeniden kesildi. Herkes dönmeye başladı. Biri beni çoktan kucağına almıştı. Kimdi göremiyordum fakat kokusundan Ömer olduğunu tahmin ediyordum. Hâlâ sesler geliyordu, çok derinden. Beni çeken karanlık, şu anki kaostan çok daha cazip geliyordu.

Kendimi karanlığa bırakırken bu sefer korkmuyordum.

Gözlerimi açmak istiyordum. Çok ağırlaşmıştı. Gözkapaklarım birbirine yapışmış gibiydiler sanki. Neredeydim? İlaç kokularından evde olmadığımı anladığımda en son neler olduğunu da hatırladım. Elim hızla karnıma gittiğinde, bebeğimi hissettim. Şükürler olsun ki benimleydi.

"İnci?"

Ömer'in sesiydi. Yavaşça gözlerimi açıp birkaç saniye bulanıklığın geçmesini bekledim. Görüşüm netleştiğinde yanıma oturduğunu, serum bağlı elimi tuttuğunu gördüm. Gözlerinin derinliklerinde endişe gizliydi ve an itibariyle yüzüne hâkim olan rahatlamayı da görüyordum. Endişesi gitsin diye "İyiyim," dediğimde hiç fark etmediğim abim diğer yanımdan elimi tuttu.

"İyisin tabii ki güzelim." Abimin nasıl korktuğunu tahmin edebiliyor, korkusunu şu an gizlediğini çok iyi biliyordum.

"Ne oldu?" Gerçekten niye hastanede olduğumu merak ediyordum.

"Son olanları hatırlıyorsun değil mi?"

Yüzümü buruşturdum. "Evet abi." Rahatlayarak derin bir nefes aldı.

"Yorgunluk ve stres yüzünden tansiyonun düşmüş, bayıldın. Biraz da kanaman oldu. Neyse ki kötü bir şey yok çok şükür."

Ömer elimi tutuyor, hiç sesi çıkmıyordu. Başımı ona çevirdim. Bana bakıyordu. Sevgiyle... Emindim artık, beni seviyordu. Bana bakışları çok güzeldi. Orada beni dinleme gereği bile duymadan savunması, her zaman yanımda olacağının kanıtıydı. Sadece Alev'in sözleri beni biraz yaralamıştı.

Lanet bebeğin.

Bu beni çok üzse de Ömer her şeyi unutturuyordu.

"Ben teyzemlere haber vereyim," diyerek abim dışarı çıktı.

"Alev'e ne oldu?"

Bakışları öfkeyle karardı. "Sen bunları düşünme artık İnci, bunları yaşamanı istemezdim."

"Ne kadarını duydun?"

"Önemli değil İnci. Duymam gerekeni duydum ben. Sen geç kalınca yanına gelmek istedim. İçerideki seslerin seninle ilgili olacağını düşünmemiştim. Yoksa daha erken girerdim. O ağır sözleri... Her neyse, adımı duyunca kulağımı kapıya verdim. Sonra senin sesini duydum. İnci, söylediği hiçbir şey doğru değil. Sakın bunları düşünme. Önemli olan sen ve bebeğimiz. Tamam mı?"

Öyle güzel konuşuyordu ki kendimi çok iyi hissediyordum. Hâlâ bebeğimiz diyordu. Gülümsedim. "Ona inanmadım Ömer," dediğimde eğilip anlımdan öptü. Bu daha iyi hissettirdi.

"Ayrıca bugün odamda sohbet ettiğinizi iddia etmeyeceksin hâlâ değil mi?"

"Anlamıştın değil mi?" dediğimde başını salladı.

"Hareketlerin her zaman seni ele veriyor İnci."

Gülümsedim. "Restoranda söylediklerinden çok da farklı değildi, aslında *güzel sohbetti*," dediğim anda kapı açıldı ve içeri bizimkiler girdi.

Teyzemin gözleri yaşlıydı. "Kızım iyi misin?" Hızla yanıma gelip saçlarımı okşadı.

"İyiyim teyzem, sorun yok."

"Çok korktuk İnci," diyen Elçine baktım.

Gerçekten endişeli görünüyordu. Barış bana içten bir şekilde gülümsedi. İlknur da diğerleri gibi endişeliydi. Haşmet babanın gözleri kızarıktı. İçimde bir yerler parçalandı. Benim için üzülüyordu. Böyle bir adama nasıl yalan söylemiştik? Çok utanıyordum. Bir gün gerçekler ortaya çıkarsa ve bu güzel adamın sevgisini kaybedersem kahrolurdum.

Ömer'e baktığımda sanki ne düşündüğümü anlamış gibi güven verircesine elimi sıktı.

Keşke hayata Ömer ve ailesiyle başlasaydım.

Bu bebek... Bebeğimiz Ömer'in olsaydı.

Serum bitene kadar Ömer başımdan kalkmadı. Bu evliliği benim için istediğini biliyordum. Artık beni sevdiğini bildiğim gibi. En azından doğru anladıysam öyleydi. Ne zamandır sevdiğini çok merak ediyordum. Bir yılın sonunda ayrılır, kendi yollarımıza gideriz demiştik.

Gerçekten böyle mi olacaktı?

Bunu istiyor muydum?

Bu düşünce içimi burktu. Ömer'in arabasında oturmuş bunları düşünüyordum. Hastaneden çıkalı yarım saat oluyordu ve eve varmak üzereydik. Diğerleri de arkamızdaydı. Evin yoluna girdiğimizde aklıma bu gece nerede kalacağım geldi. Kaç gündür Ömer'le uyumaya alışmıştım. Şimdi nasıl olacaktı? Teyzem dediğini yapardı. Ömer arabayı evin büyük demir kapısının önü-

ne park ettiğinde abimler yanımızda durdu, sonra teyzem hemen inip yanımıza geldi.

"Niye durdun oğlum? Ev az ileride."

Ömer sakin kalmaya çalışır gibi bir nefes aldı. Arabadan inerek kapımın yanına gelip teyzemin önünde durdu. Abim ise arabanın şoför koltuğunda haince gülümseyerek bizi izliyordu.

"Safiye teyze! İnci bugün zor zamanlar geçirdi. Bizim evde kalsa bana yakın olsa daha iyi hissedeceğim." Teyzem hiç olumlu yaklaşmadı.

"Ne fark eder oğlum. Ha yan odan ha karşı ev. Hem biz yanındayız, sen merak etme."

Ömer ifadesiz bir yüzle kapımı açan teyzeme bakıyordu. Arabadan indiğimde diğerleri de yanımıza geldi. Hepsi yeniden geçmiş olsun dedikten sonra İlknur ile Elçin beni öperek bir ihtiyacım olduğunda aramamı söylediler. Haşmet baba ise sanki şehirden ayrılıyormuşum gibi üzgündü. Bu aileyi seviyordum.

Haşmet baba "Bütün gün Safiye Hanım'ı ikna etmek için uğraştım. Sonuç gördüğün gibi kızım. Sabah kahvaltıya bekliyorum," dediğinde sarılıp öptüm onu. Ömer hariç hepsi içeri girdi ve bana sanki çok uzağa gidiyormuşum gibi üzgün gözlerle baktı. Yanıma yaklaşıp kulağıma eğildi. "Güzelce dinlen, canını bir şeye sıkma." Yanağıma bir öpücük bıraktı.

Sonra da binmem için abimin arabasının kapısını açtı.

Araba elli metre kadar sonra durduğunda hemen inip Ömer'e baktım. Olduğu yerde durmuş bana bakıyordu. Elimi kaldırıp salladıktan sonra içeri girdim. Bu gece zor olacaktı.

Ömer'in evini görebilmek için oraya bakan odalardan birine geçmek istediğimde abimin diğer taraftan bir odayı bana ayırdı-

ğını öğrenince çaresiz bir şekilde itiraz edemedim. Evin en büyük odası benimdi. Tüm eşyalarım oradaydı ve benim manzaram Ömer'in odasına değil arka bahçeye bakıyordu. Teyzemle odaları değiştirmek istesem de nedenini anlar diye sormaktan çekinmiştim. Gece çok zor uyurum sanıyordum, serumdan olsa gerek fazla uzun sürmemişti uykuya dalmam.

Sabah uyandığım gibi üzerimi değiştirip Ömerlere kahvaltıya gitmiş, harika vakit geçirmiştim. Kahvaltıdan sonra Ömer'le abim şirkete gitmeleri gerektiğini söyleyerek erken çıkmışlardı. Bir şeyler gizliyorlardı sanki ve bana söylemiyorlardı. Çünkü bir sorun olmadığı sürece Ömer şirkete gitmeyecek hazırlıklarda yanımda olacaktı. Canım sıkılsa da yapacak bir şey yoktu. Gitmesi gerekiyorsa gidecekti. Bütün gün gelmesini bekledim. Gelmediği gibi aramamıştı da. Sinirlenmiş ayrıca üzülmüştüm. Abim ondan önce gelmiş Ömer'in işlerinin uzadığını bu nedenle geç geleceğini söylemişti. Akşam yemeğine katılmayarak bizim eve geçtim. Odama çıktığımda gözüm hâlâ telefondaydı. Bu saatten sonra aramaz diye düşünerek uyumaya karar verdim.

Kaç saat geçmişti? Takip edememiştim. Evet, uyuyamamıştım. Ömer hâlâ gelmemişken uyuyamıyordum. Abim ile teyzem gelip baktığında uyuyacağımı söyleyerek onları göndermiştim. Şimdi yatağımda oturmuş yine müzik dinliyordum. Elimdeki telefonumun titremesiyle doğrulup gelen mesajı okudum.

'Arka bahçedeyim. Bekliyorum.'

Ömer gelmişti. Yüzümdeki tebessümü sorgulamadım bile çünkü mutlu olmuştum. Üzerime kabanımı alıp, abimleri uyandırmadan aşağıya indim. Saat çok geç olmuştu. Kapıyı yavaşça açıp odamın baktığı bahçeye geçtim. Ömer hâlâ takım elbisesiyle duruyordu ve çok yakışıklıydı.

Yeni mi gelmişti?

Beni görünce gülümseyerek kollarını açtı. Hiç düşünmeden beni koruyan o güçlü kolların arasına girerek başımı göğsüne yasladım. Anında saçlarıma bir öpücük bıraktı. Ben de onun kendine has kokusunu içime çektim. Çok huzurluydum. Bir süre sadece sarıldık, hiç konuşmadık. Meğer ne kadar ihtiyacım varmış böyle bir sarılmaya. Ömer'in yanında güvende hissediyor, rahat uyuyordum. Bu çok iyi geliyordu.

Sanki ortamda olan bir büyüyü bozmak istemiyor gibi fısıldadı. "Nasılsın?"

Biraz geri çekildiğinde surat asmadan edemedim. "Aramadın," dediğimde eliyle yanağıma dokunuyor, saçlarımı okşuyordu.

"İşlerim çoktu. Yarına aksamasını engellemek ve senin yanında olmak için aralıksız çalıştım. Yemek bile yemedim daha." Böyle sitem ettiğim için kötü hissettim. Benim için yapıyordu her şeyi.

Elinden tutarak "Gel benimle," dedim.

Soru sormadan onu çekmeme izin verdi. Üzerimde pijamalarım, onun üzerinde takım elbisesiyle harika bir ikiliydik. Gülümsemeden edemedim. Kapıyı yavaşça açıp mutfağa doğru ilerledik.

"Sen otur," diye kısık sesle konuştum. Ardından dolaba yöneldim. Akşamdan kalan çorbayı çıkarıp ısıttım. Ana yemek bitmişti. Bu yüzden teyzemin Urfa'dan getirdiği donmuş patatesli ve kıymalı içli köfteleri çıkartıp haşladım. Yanına da küçük bir tavada margarin erittim. Çorba ile köfteler hazır olunca hazırlayıp masaya yerleştirdim. O sırada göz göze geldik. Bana çok yoğun bir şekilde bakıyordu. Hem gördüm hem de hissettim. Bir şey demeden yeniden işimin başına döndüm, çorba için birkaç dilim ekmek hazırladım.

Başköşede oturmuştu, o yüzden sağ tarafına oturdum. "Afiyet olsun," dediğimde yirmi dakikadır olduğu gibi hâlâ bana bakıyordu. Gülümsedim. "Aç olduğunu sanıyordum." Gülümsemesi genişledi ve daha farklı baktı. Ne düşünüyordu acaba?

"Açım." Gözlerimin en derine bakıyordu. Sonra kaşığı alıp çorbadan bir yudum aldı.

Tavadaki yağı göstererek "Köfteyi yağa batırıp yersen daha lezzetli olur," dediğimde eline köfteyi alıp dediğimi yaparak yedi.

"Eline sağlık, gerçekten çok güzel oluyormuş."

"Bugün neler yaptın?" Alev meselesini direkt soramasam da o anladı.

"Şirketle ilgili birkaç işim haricinde bu saate kadar avukatla birkaç dosya üzerinde çalıştım. Alev'le mahkemelik olduk."

Şaşkınlığımı gizleyemedim. "Neden?" Başına iş açtığım için üzülmüştüm ve bu sesime de yansımıştı.

"Senin yüzünden ya da dünkü mesele değil İnci. Aksine senin sayende özel hayatımız bize saklı kaldı. Hem öyle olsa bile sen artık benim karımsın, senden gelen her şeye razıyım." Sanırım kalbim hız sınırlarını kontrol edemiyordu.

Titrek bir nefes aldım, çok heyecanlanmıştım. Bir an durdum, bakışlarımı hızla Ömer'e yönelttim. "Özel hayatımız saklı kaldı dedin?"

Ağzındaki lokmayı bitirip bana döndü. "İlgün," dedi sıkıntıyla. "Uzun zamandır o kızda içime sinmeyen bir şeyler vardı. Ceyda Alev'in bilgisayarında bir dosyaya bakarken tesadüfen birkaç video bulmuş. İçeriğine biraz bakınca hemen bana söyledi. Bunlar bizim odamıza ait görüntülerdi."

Söyledikleri çok ciddi şeylerdi. Gözlerim korkuyla kocaman açıldı. "Sakin ol. Özel bir şey yok ve abin bunu görmedi. Onu

erken yolladım." Derin bir nefes alıp devam etti. "Dün olanlar yüzünden açıkçası Alev'i dava etmek istemedim. Çünkü ucu sana dokunacak mahkeme, sorgu derken çok yıpranacaktın. Neyse iyi de oldu. Çünkü elimde çok daha büyük bir suçu var. Kimin yaptığını çok düşünmeme gerek kalmadan bulduk. Daha önce, yani sen gelmeden birkaç hafta öncesine ait birkaç video daha bulduk. Amatör çekim olduğu için çok bir şey anlaşılmıyordu. Klasöre kayıtlıydı. Kimden geldiği de yazıyordu. Mail olarak gönderilmiş ve sanırım telefondan çekilmişti. Kameraysa sen geldikten sonra..."

İstemeden Ömer'in sözünü kestim. "İlgün'ü geçen gün elinde telefonla bizim odadan çıkarken görmüştüm," dediğimde hâlâ dalgın ve şaşkınlık içinde konuşuyordum. Çünkü gerçekten çok korkunçtu bu.

Bana dönerek ellerimi tuttu. "Hayatında her ne olursa olsun benimle paylaşmanı söylemiştim."

"Biliyorum ama teyzemin geldiği gün olmuştu ve ben unuttum."

"Tamam, üzme kendini. İşte Alev'i bu görüntüler yüzünden dava edeceğiz. Odamıza kamera yerleştirmiş ve tabii Alev'in..."

"Onun adını ağzına almasan olur mu?" Birden çıkıştığım için utanıp başımı eğdim. Böyle bir dayatma getirmek istemiyordum fakat o kadının ismini Ömer'in ağzından duydukça söyledikleri zihnimde canlanıyor sonra deliriyordum.

Ömer çeneme elini koyarak başımı kaldırıp kendine çevirdi. "İnci, onun söylediklerini unut. Sakın kendini böyle şeylerle üzme." Kızmamıştı. "Yalnız İlgün henüz bunu bilmiyor. İlgün'le konuşup ondan şikâyetçi olmamı istemiyorsa bildiklerini bize ve mahkemeye anlatmasını isteyeceğim."

"Güzel fikir," dediğimde bambaşka bir şey söyledi.

"Peki, sen neden beni aramadın?" Öylece kaldım. Haklıydı. Gerçekten neden aramamıştım ki? Nedeni yoktu aslında. Çekiniyordum. Bir şey diyemedim, yeniden başımı eğdim, o da üstelemedi. Yemeğini sessizce bitirince bana döndü. "İki gün sonra lise arkadaşlarım bir çiftlik evinde toplanacak ve bir gece kalacaklar, düğün öncesi eğleniriz diye bizi de çağırdılar. Gidelim ister misin?"

Güzel olurdu aslında da teyzem ne derdi ki? Orada kalacaktık bir gece. Hem Alev? Sonuçta beraber okumuşlardı. "O da gelirse?"

"Kim?" dediğinde bir şey diyemedim fakat sanırım yine bakışlarımdan anladı. "Hayır, arkadaşlara onunla aynı ortamda bulunmak istemediğimi söyledim. Sorun yok. Hem iki güne onunla ilgili her şey biter."

"Peki teyzem?"

"Ne olmuş bana?" diyen sesle birlikte yerimden sıçradım ve birlikte sesin geldiği yere, kapıya döndük.

Bölüm 21

Ben hâlâ teyzeme bakarken Ömer benden önce kendini toparlayıp saygıyla ayağa kalktı.

"İyi geceler."

"İyi geceler oğlum, afiyet olsun." Teyzem, Ömer'in kendi yaptığı köftelerden yediğini gördüğüne memnun olmuştu.

"Teşekkür ederim. Kusura bakmayın, bu saatte rahatsız ettim."

"Önemli değil oğlum, İlker bahsetmişti bir şeylerden," diyerek bana döndü. "İnci, sen kahve yap kızım. Biz Ömer'le konuşalım biraz."

Arkasını dönüp salona doğru giderken Ömer de kısa bir an bana baktıktan sonra onu izledi. Teyzem kesin az önce duyduğu şeyi irdeleyecekti. Of! Ben neyse de Ömer'i böyle sorgulaması ne kadar doğruydu, bilmiyorum. Acaba teyzem neden uyanmıştı? Ses de yapmamıştık hâlbuki.

Kendi kendime omuz silkerek cezveyle kahveyi elime alıp ocağın başına geçtim. Kahveyi ocağa koyup fincanları hazırladım. Makinede hazırlayıp hemen yanlarına geçmek istiyordum ama teyzem makinede pişmiş kahveyi sevmiyordu. Aslında fark eden bir şey yoktu da teyzemdi işte.

Kahveyi hazırlayıp tepsiye iki bardak su koyarak salona doğru ilerlediğimde sesleri geliyor fakat bir şey anlamıyordum. İçeri girdiğimde ikisi de sustu. Ömer'in yüzü asıktı. Ne konuşmuşlardı da canı sıkılmıştı? Kahveleri verdiğimde hâlâ sessizlerdi. Acaba çiftlik konusunu konuşmuşlar mıydı?

"İnci, balayına gitmeden önce bir kere daha doktor kontrolüne gidin," diyen teyzeme şaşkınlıkla bakıyordum. Beni düşünmesinde anormal bir durum yoktu. Ancak az önce bir şey konuşuyorlardı ve ben gelince susmuşlardı. Anlaşılan yine benden bir şey gizliyorlardı.

Benim sessiz kaldığımı görünce Ömer cevap verdi.

"Evet, öyle düşünüyoruz." Ömer kahvesinden birkaç yudum alıp önündeki sehpaya koyarak ayağa kalktı. "Ben müsaadenizi isteyim. Saat zaten oldukça geç oldu. Size iyi geceler ve yemekler gerçekten çok güzeldi, elinize sağlık." Gülümsemesi zoraki gibiydi. Ardından kapıya doğru ilerledi.

Teyzem arkasından onu uğurlamaya giderken "Afiyet olsun oğlum," dedi.

Ben de peşlerinden gidip Ömer'i yakalamak istedim. Belki az önce olanlara dair bir şeyler söylerdi. Dış kapıdan çıkarken bakıp sadece "İyi geceler," dileyerek gülümsedi.

Kapı kapanınca teyzemle göz göze geldik. O da bir şey söylemedi. Ben zaten soramazdım. Ortalığı toplamak için mutfağa gideceğim sırada, "Sen uyu, çok geç oldu. Ben toplarım," diyen teyzemin yanağından öptüm. Şaşırmıştım. Ömer'in buraya gelmesiyle ilgili bir şey söylememişti. Odama çıkıp hemen telefonu aldım. Mesajla da olsa neler olduğunu öğrenmeliydim.

'Canın mı sıkıldı? Neler konuştunuz?'

Çok beklememe gerek kalmadan cevap geldi.

'Önemli bir şey değil. Sen canını sıkma.'

Kesin bir şeyler olmuştu ve bana söylemiyordu. Parmaklarım dokunmatik ekranın üzerinde dans ederken meraktan heyecanlanıyordum.

'Benden bir şeyler gizlenmesini sevmiyorum. Sen de yapıyorsun. Yapma! Canın sıkılmış ve ben bu yüzden şu anda huzursuzum.'

Bu sefer hemen cevap gelmedi. Beş dakika kadar bekledim. Sanırım görmedi diye düşünürken telefonun ışığı yanıp söndü.

'Senden bir şey gizlemiyorum. Sadece seni üzecek şeyleri kendime saklıyorum.

Hızla ***'Bu da gizlemek sayılır,'*** yazdım.

Aynı hızla cevap geldi.

'Teyzen çiftlik plânına izin vermedi.'

Beklediğim bir şeydi, yine de nedenini merak ettim.

'Neden?'

'Babamın aksine kendisi bebeğin benden olmadığını biliyor ve evlenmeden önce beraber kalmamızın doğru olmadığını düşünüyor.'

İşte buna şaşırmamıştım. Safiye teyzemden başka bir hamle bekleyemezdim. Sanki Ömer bu duruma fazla üzülmüştüm çünkü az önce bana söyleme niyetinde değildi. Ayrıca bizim evden çıkarken takındığı yüz ifadesini görmüştüm. Birden içim sıkıldı. Bu çiftlik olayını çok istiyordu belli ki. Belki de kalbimin bana fısıldadığı gibi sadece benimle bir şeyler yapmak istiyordu. Aslında... ben de istiyordum. Telefona baktım, benden cevap bekliyordu ama söyleyeceğim hiçbir şey yoktu.

'İyi geceler.'

'İyi geceler İncim.'

İşte bu kadardı. O kadar sözüne karşı vereceğim cevap sadece buydu. Ömer'e karşı tutuk olmak istemiyordum ama nedense hep öyle davranıyordum. Bana İncim diyordu üstelik. Başımı iki yana salladım ve telefonu komodine koyup yatağıma uzandım. Hiç uykum yoktu, zaten böyle bir durumda da tamamen kaçmıştı. Gözlerimi kapayıp sadece dinlenmek istiyordum.

❁

Nasıl ve ne zaman uyuduğumu hatırlamıyordum. Gözlerimi güneşli bir güne açtım. Günlük rutin işlerimi hallettikten sonra üstümü giyinmeye başladım. Keşke içimde de dışarıdaki gibi güneş açsaydı. Aşağıya inip kahvaltıya oturmadan önce Ömer'in günaydın mesajına karşılık verdim.

Masada oturup öylece tabağımla oynuyordum. Kimse konuşmuyordu. Bir şey yapmak istiyordum. Bir şeyler yapmak, Ömer'le o çiftliğe gitmek istiyordum. Bu tamamen Ömer içindi. Onu öyle görmek beni üzmüştü. Benim için o kadar şey yapıyordu ki, benim de onun için bir şeyler yapmak istemem çok doğaldı bence. Asıl sorun nasıl yapacağımdı.

"İnci?" Abimin sesiyle başımı kaldırdığımda teyzem de bana bakıyordu. "Üç defa seslendim İnci. Neyin var?"

Meraklı bir hâlleri vardı. "Bir şeyim yok, sadece biraz iştahsızım. Odama çıkabilir miyim?" Her ikisi de şaşırdı.

"Çık kızım." Teyzemin cevabıyla masadan kalktım.

"Size afiyet olsun."

Odama çıktığımda yatağıma uzanmaktan başka bir şey yapamadım. Sadece dakikalar sonra düşüncelere dalacakken kapım vuruldu, ardından abim içeri girdi. Yerimde doğrulup hızla "Bir seyim yok," dedim.

İnanmadı. Kaşlarını kaldırarak bilmiş bir gülümsemeyle bana baktı. "Dinliyorum." Tavrı otoriterdi.

Bu sorgudan kaçış olmadığını biliyordum. Benimkisi boşa bir çabaydı zaten. Başımı eğip yatak örtüsüyle oynadığım elime baktım. "Ömer'in arkadaşları başka bir arkadaşının çiftlik evinde toplanacaklar. Biz de davetliyiz..."

"Siz?"

Şaşkınlıkla başımı ona doğru kaldırdım. Alaycı bir şekilde bana bakıyordu. Çok utanmıştım. Yüzüm ateş gibi yanıyordu. Bu bakışlar kötü hissetmeme neden oluyordu.

"B...ben... Yani..." Bir de kekelememe tabii ki.

"Yani?"

Of, çok zorluyordu. Yeniden başımı eğdim. "Ben ve Ömer işte... Ömer çok istedi ama teyzem izin vermedi." Bir çırpıda söylemiştim işte. Gelecek cevabı merak ettiğim gibi biraz da korkuyordum. Birden elini çeneme koyarak başımı kaldırıp gözlerimizi sabitledi. Sevgi dolu bakıyordu.

"Benden mi çekiniyorsun?"

"Ben... Sadece biraz utanıyorum."

"Neden?"

"Bilmiyorum. Sadece artık sana dert olmak istemi..." Hiddetle sözümü kesti.

"Ben sana bu tür şeyler söylemeyeceksin demedim mi? Dert ne demek İnci? Sen benim ailemsin. Hem de tek ailem. Yeter ki sen mutlu ol," dediğinde gözlerim doldu. Hızla boynuna sarıldım.

"Seni çok seviyorum abi."

"Ben de." İç çekti. "Peki, sen de gitmek istiyor musun?"

Geri çekilerek gözlerinin içine baktım. Ne diyeceğimi bilmiyordum. Aklıma ilk geleni söyledim. "Değişiklik olurdu." Sözlerim üzerine bir an sessiz kaldı.

"Tamam, öyleyse teyzemle bir de ben konuşacağım."

Mutlu oldum. Hatta içim içime sığmadı ancak bunu abimle paylaşamazdım. Bu yüzden asıl konuşmamız gereken konuyu açtım.

"Abi, Elçin'le konuşacak mısın?" Tedirgindim. Yine sinirli bir tepki vermesinden korkuyordum.

Durdu. Konuştuğumuz gün Elçin'in dönüp kalması gibi o da dondu kaldı. Çok kısa sürdü ve hemen eski hâline döndü. "Teyzemin geldiği gün Elçin neden ağlıyordu?"

Neyse ki sakindi. Bu hâlinden istifade ederek hemen o gün olanları anlatmaya başladım. Aslında bunu yapmamam gerekirdi. Sonuçta Elçin bana güvenip anlatmıştı. Maalesef söz konusu olay birleşmeleri olduğu için söylemek zorundaydım. Konuşmam bittiğinde abimi düşünceli bir hâl aldı. Sanki daha fazla konuşmayacak gibiydi.

"Abi, bir şey söylemeyecek misin?"

Hüzünlü bir gülümseme bütün yüzünü kapladı. "O gördüğü kişi Meryem'di. Biliyorsun tedavi için gelmişti ve Meriç askerdeydi. Önceden arayıp rica etmişlerdi, ben de gerekeni yapmıştım. Elçin'in bizi gördüğü günse Meryem hastaneden çıkmış, yanıma teşekkür etmeye gelmişti. Ben de onu yemeğe götürmüştüm."

Tahmin ettiğim gibi Elçin'in gördüğü uzaktan akrabamız olan Meryem'di, üstelik evliydi. Hatta şu an hamileydi. Tamamen yanlış anlamıştı Elçin. Zaten gördüklerine inanmadığı için hâlâ abimi bekliyordu. Elçin kalbine inanıyor, abimin asla böyle bir şey yapmayacağını biliyordu bence. Sadece böyle inanmak ona kolay geliyordu çünkü bana göre abimin onu sebepsiz terk etmesini kabullenemiyordu.

"Abi peki neden o gün ayrıldın Elçin'den?"

Derin bir nefes aldı. "Daha önceden karar vermiştim aslında belli bir nedeni yoktu. Sadece Ömer'le konuşmaya çekiniyordum." Susup bana şefkatle baktı. "Kendimi Ömer'in yerine koydum. Ömer gelip bana seni sevdiğini söylese nasıl bir tepki vereceğimi düşünüp durdum sürekli, sonra Elçin'i de boşuna bekletmenin doğru olmadığına karar verince bu iş olmaz dedim. Belki başkaları için doğruydu, meselâ Elçin için ama beni biliyorsun, hayata bakış açım farklı. Hem o zamanlar işler biraz karışıktı, ben de çok doğru düşünemiyordum. Elçin'i de bırakamıyordum. Ben de kendimi yavaş yavaş çektim. Tabii bir işe yaramadı."

İçini çekerek ayağa kalktı, pencereye doğru ilerledi. Arkası dönük bir hâlde konuşmaya devam etti. "Bir yıldır ölüyorum İnci. Onsuzluktan deliriyorum. İstanbul'a her geldiğimde gittiği yerlere gidip onu izliyordum. Seninle buraya geldiğimizde her şey değişti. Benim hayatta olmaz dediğim bir şey oldu ve Elçin'le aramda engel kalmadı."

"Nasıl yani?" diye atıldım. "Ömer'e söyledin mi?"

Bana dönerek sırtını pencereye yasladı. "Hayır ama Ömer seninle evleniyor. Demek ki bende Ömer'le konuşabilir, dostluğumuza zarar gelmeden Elçin'le birlikte olabilirim." Şaşkınlıkla ona bakıyordum. Bizim evliliğimiz sadece formaliteydi. Yani öyle başlamıştı. Adı öyleydi ama... Of! "Abi, bizim evlenme nedenimiz belli," dediğimde belli belirsiz gülümsedi.

"Evet belli. Ömer bana nedenini bir bir anlattı."

Öyle bir imayla söylemişti ki farklı şeyler olduğu belliydi. Yine de bana söylemeyeceği de açıktı çünkü hareketlenip kapıya doğru yürüdü. "Neden bana ne demek istediğini anlatmıyorsun?"

Adımları tam kapıda durdu, bana baktı. "Merak etme Ömer sana anlatır. Ayrıca teyzemle konuşacağım. Sende gel kahvaltını bitir," diyerek odadan dışarı çıktı.

Yerimden kalkıp aşağıya inmek için hareketlendim. Hep bir sır, hep bir sır. Kimsenin doğru düzgün bir şey söylediği yoktu.

Kahvaltımı yaptıktan sonra biraz dinlenmek, yalnız kalmak istedim. Ömerlere gidemiyordum çünkü Ömer arayıp bugün gelmememi söylemişti. Söylediğine göre İlgün meselesini çözeceklermiş, ayrıca abim duyunca delirmiş. Tabii ki abim görüntülerde benim de olduğumu bilmiyormuş. Gergin ortamlar bana iyi gelmediği için de evde kalıyormuşum.

Ama sıkılmıştım.

Öğlen olmuştu ve benim yine uykum gelmişti. Normalde bu kadar uyumazdım aslında sanırım hamilelikten oluyordu. Bebeğim bir doğsun uykuya hasret kalacağımı bildiğim için bu anların kıymetini bilmeye karar verdim. Yatağa uzandığımda gözlerim kendiliğinden kapanıyordu artık.

Gözlerimi, saçlarımda gezinen bir el yüzünden açtım. Karşımda tebessüm eden bir Ömer vardı. Gülümsedim. Sonra aklıma gelen düşünceyle birden panik olarak doğruldum.

"Dur. Yavaş," diyerek doğrulamama yardımcı olan Ömer'e cevap vermeden kapıya baktım.

"Teyzem buraya girmene nasıl izin verdi?"

"Sakin ol, teyzen bizde. İlknur senin evde tek başına olduğunu söyledi, ben de buraya geldim."

"İçeriye nasıl girdin peki?"

"Sana mesaj attım, cevap vermedin, ben de İlknur'dan teyzene seni görmesi gerektiğini söylemesini rica ettim. Biliyorsun, Barış burada diye işe gitmiyor bu aralar." Başımı sallayarak devam etmesini bekledim. "Teyzen de uyuduğunu söyleyip anahtarı verdi. İlker de şirkete gitti. Gitmeden önce de bize bir iyilik yaptı."

Kaşlarımı çattım. "Ne iyiliği?"

Gülümsedi. "Teyzenden çiftlik için izin aldı," dediğinde ben de gülümsedim.

"Çok sevindim. Nasıl oldu peki?"

"İlker biz de gideceğiz dedi, teyzen de tamam dedi. Ama..."

"Ama?"

"Bunu sen istemişsin?" dediğinde aklıma abimle sabahki konuşmamız geldi. Benim için yapmıştı. Başımı eğdim. Yine ne diyeceğimi bilemiyordum. "İnci... Bizim için bir şeyler yaptın. Bunun benim için anlamını bilemezsin."

Başımı kaldırıp ona baktığımda yine çok yakınımda olduğunu gördüm. Nefesini hissediyordum. Tam o sırada kapı açıldı. Birden geri çekilip kapıya baktım ve geleni görünce rahat bir nefes bıraktım. Çok korkmuştum.

Gelen İlknur'du. "Safiş teyze geliyor," demesiyle gözlerimi irice açtım. İlknur gözcülük mü yapıyordu? Üçümüz birbirimize baktık ve ardından hepimiz kahkaha attık.

İlknur bile kendi hâline gülüyordu. Liseli âşıklara dönmüştük.

Liseli âşık mı?

Aşk mı?

Bölüm 22

Aşk?

Bu gerçekten aşk mıydı?

Benim Ömer'e hissettiğim...

Aşk.

Bu nasıl olur?

Ben daha önce aşkı yaşamıştım.

Yoksa... Yaşamamış mıydım?

Peki, o hâlde Yusuf'a karşı hissettiklerim neydi?

Kafam allak bullak olmuştu. Ömer gittiğinden beri ben düşünce denizinde boğuluyordum. Hislerimi anlamlandıramıyordum çünkü daha önce yaşadığım duygunun adı aşktı! Öyle sanıyordum. Ya da abim yine haklı çıkmıştı.

Yusuf'u öğrendikten sonra bana 'Duygularından emin değilsin. Sadece onun ilgisi hoşuna gidiyordu. Sen âşık falan değilsin İnci,' demişti. Ben ise her seferinde 'Onu seviyorum,' demiştim. Belki de onu insan olarak sevmiştim. Ömer'e karşı hissettiklerimin bir adı olmasa da o duyguların çok daha derin olduğunu biliyordum.

Ömer gideli çok zaman olmamıştı fakat onu şimdiden özlemiştim. Asıl ilginç olan ise gittiğinden beri aklımdan çıkmayan

Yusuf, Ömer hayatıma girdiğinden beri aklıma gelmez olmuştu. Kalbim artık acımıyordu. Yaptığı ihaneti affedemediğimi, asıl acıtanın bu kandırılmışlık hissi olduğunu artık anlamıştım. Beni yıkan gerçeğin Yusuf'un beni bırakıp gitmesi sanıyordum ve şimdi yaşadıklarımı düşününce 'Aslında boşuna acı çekmişim,' diyordum. Çok kısa bir zaman da Ömer'in tavrı bunu anlamamı sağlamıştı.

Ömer'e hissettiklerimi ilk defa yaşıyordum. Kalbimin titremesi, onu görünce heyecanlanmam, göremediğim zamanlarda üzülmem, gözlerimin onu araması... Bunlar çok yeniydi. En önemlisi de Ömer'in beni sevmesini, sarıp sarmalamasını istiyor, onu kıskanıyordum.

Hem de çok!

Bunları düşündüğümde kendime çok şaşırıyordum. Nasıl bu duruma gelmiştim? Hem de kısa bir zamanda. Düşünceler etrafımı çepeçevre sararken boğulacak gibi hissettim. Biraz hava almam gerekiyordu. Kendimi dışarı atarak temiz havayla buluştum. Temiz hava kendime gelmemi sağlamamış olsa da rahat nefes almıştım. Bu konuyu daha fazla düşünmek istemiyordum. Bu yüzden her ne olacaksa akışına bırakmaya karar vererek odama geri döndüm.

Ömer'i daha sonra hiç göremediğim için İlgün konusunu da soramadım, sadece birkaç mesajla günü bitirdik.

Teyzemin bekçiliği gerçekten ciddî boyuttaydı ve artık bize nefes aldırmıyordu. Yeniden üzülmemden korktuğu için böyle davrandığını biliyordum. Saatler gece yarısını gösterdiğinde yarın çiftliğe gideceğimiz düşüncesinin mutluluğuyla gözlerimi kapattım.

Sabah erkenden dinlenmiş bir şekilde kalkıp hemen küçük bir çanta hazırladım. Montumu alıp, saçımı serbest bıraktıktan sonra aşağıya indim. Kahvaltı masası hazırdı.

Kahvaltı bittikten sonra teyzemle vedalaşıp abimle birlikte hemen arabaya binip Ömer'in evine gittik. Bizi kapıda bekliyorlardı. Ömer gülümsedikten sonra yanıma gelip yanağımdan öptü.

"Günaydın," diyerek çantamı alıp arabaya koydu.

Gülümsemesi bulaşıcıydı. Kalbim yerinden çıkacak gibi çarparken ben de gülümsedim. "Günaydın."

İlknur neşeyle atıldı. "Günaydın millet. Hazır mıyız operasyona?"

Merakla İlknur'a baktım. Elçin bu hâlimi görmüş olmalı ki İlknur'a gözlerini devirdi. Sonra da bana durumu açıkladı. "Bayan Heyecanlı yaptığımız plândan bahsediyor."

Hâlâ anlamıyordum. Ne plânıydı? Bu sefer Ömer'in sesi duyuldu. "Biz çiftliğe yalnız gidiyoruz. Onların başka bir plânı var." Şaşkınlığımın yüzüme yansıdığından emindim. Hep bir plan oluyordu ve ben yine dışında kalıyordum.

Barış bu hâlime güldü. İlknur'un belini, kendisinden kaçacakmış gibi sımsıkı sarıyordu. "Kızı daha iki günde şaşırtınız. İnci bakma sen onlara, bunlar hep bir organizasyon içindedirler."

İlknur dirseğiyle nişanlısına vurduktan sonra kaşlarını alaycı bir tavırla kaldırdı. "Sanki beyefendi çok masum."

Barış "Anlaşılan yeterince gönlünü alamadım sevgilimin." İlknur'u iyice kendisine çekip boynuna bir öpücük bıraktı. Ardından "Daha çok çalışmam gerekiyor beyler hanımlar, görüyorsunuz. O yüzden artık arabalara binip kaçsak diyorum. Malûm sevgili nişanlım bunu kafasında büyütmeden o düşünceyi yok

etmem lâzım," dediğinde İlknur, Barış'a dirseğiyle daha sert olduğunu düşündüğüm bir darbe daha vurdu.

Barış "Ah!" diye inlerken nişanlısını arabaya çekiyordu.

İlknur ise söyleyeceğinden geri kalmıyordu. "Kafamda büyütmedenmiş! Başarılı olamıyorsan bu benim sorunum değil Bay Çokbilmiş. Ama ben biliyorum sana yapacağımı..."

İlknur'un sesi uzaklaşırken Elçin'le beraber arkalarından gülüyorduk. Tam o anda Barış'ın öfkeli kıskanç kükremesini duyduk. "Öyle bir şey yaparsan seni odaya kilitler, gider o sanatçı mı her haltsa onu öldürürüm haberin olsun. Yaklaşmayacaksın!"

Elçin'e "Nereye gidiyorsunuz?" diye sordum.

Elçin onların bu hâline gülerken başını iki yana salladı. "İlknur'la sanatçı bir müşterimiz var. Tesadüfen bugün kalacağımız otelde mini bir konseri var. Barış bu yüzden delirmiş olmalı."

Ah Barış'ın işi vardı anlaşılan ve görünen o ki İlknur, onu hâlâ affetmemişti. "Bizim yüzümüzden otelde mi kalacaksınız?" diye sormadan edemedim.

Kendimi kötü hissetmiştim. Elçin şefkatle gülümsedi. Yanıma yaklaşarak omzuma dokundu. "İnci emin ol bu hepimize iyi gelecek. Kendini sakın kötü hissetme. Sadece sevdiğin adamla birlikte eğlenmene bak."

Sevdiğin...

O sırada Ömer ile abimi yan yana gördüm. Ciddî bir şey konuşuyorlardı. İkisi de sinirli gibiydi. Ömer çok gergin duruyor, çenesini sıvazlıyordu. Bir şeyler oluyordu. Abim de en az Ömer kadar sinirli gibiydi. Ömer bir defa gülümsedi ama bu gülümseme neşeden çok uzaktı. Yine neler oluyordu? Abim benim duyamadığım bir şey daha söylediğinde Ömer elini saçlarından geçirdi. Etrafında sinirle dönüp birkaç adım attı. Sonra kendisine

baktığımı anlamış gibi bir an dönüp bana baktı. Bir kaç saniye durduktan sonra hemen abime döndü. Onun bir şeyler demesiyle abimin bana bakmasına sebep oldu. Ardından her ikisinin de birkaç kez daha dudakları oynadı, sonra da yanımıza geldiler.

"İnci, telefonum hep açık. İstediğin zaman ara ve teyzem ararsa bir şey belli etme," diyen abime sarıldım. Bedeni bile gergindi. Aslında kahvaltıda da düşünceliydi de ben Elçin'le ilgili sanıyordum. Bunu sonra düşünmeye karar verdim. Elçin'le vedalaşarak arabaya bindim. Ömer de sürücü koltuğuna oturduğunda kısa bir an bana baktıktan sonra arabayı çalıştırdı. Yüzü ifadesizdi. Neler olduğunu merak ediyordum. Çiftlik heyecanım daha ağır bastığı için bunu da sonraya bıraktım.

Araba ilerlerken ikimiz de sessizdik. Şehir merkezine ilerlerken hiç konuşmuyorduk. Ömer'in evi çok sakin bir semtteydi ve benim çok hoşuma gidiyordu.

Öğrendiğime göre orası Beykoz'du.

Birden aklıma abim geldi. Ne konuşmuşlardı acaba? Camdan dışarıyı izliyordum. Nedensiz yere kalbim hızlı atıyordu. Başımı ona çevirdiğimde yola bakıyordu. Sanki ona baktığımı anlamış gibi yüzünü bana çevirerek tebessüm etti. Farklıydı. Tebessümü bile başkaydı sanki. Ya da bana öyle gelmişti.

"İyi misin?"

İyiydim. Hem de çok iyi. "İyiyim. Şey... Ömer," diyerek yeniden bana bakmasını sağladım. "Abimle konuşurken sinirli görünüyordunuz. Bir şey mi oldu? Hem İlgün ile Alev ne oldu? Hiç anlatmadın." Derin bir nefes alıp birkaç dakika sessiz kaldı. Düşünüyor gibiydi. Yeniden "Ömer," dedim. Yoldaki bakışlarını aynaya çevirdi, sonra sağ şeride girip yavaşladı. Zaten bulunduğumuz yerde trafik çok azdı. Arabayı durdurup bana döndü.

"Abin, seni bana emanet edip sana iyi bakmamı söyledi."

"Sinirliydiniz."

Bıkkınca değil de sanki zorlanıyormuş gibi derin bir nefes daha aldı. "Çünkü... Ben de ona Elçin'i emanet ettim," dediğinde bakışlarımı kaçırdım. Anlamıştım. Söz konusu kardeşidir, bu yüzden de sessizdi.

"İnci." Bakışlarımı ona çevirdim. "Bir daha ne olursa olsun, ufacık bir sorun dahi olsa benden gizlemeni istemiyorum! Ayrıca... her kimi görürsen, ne konuşursan benimle paylaşmanı istiyorum!"

Elçin ile abimi bildiğimi anlamıştı. Sesi çok otoriter çıkıyordu. Kimi görürsen derken Yusuf'tan mı bahsediyordu? Yoksa Elçin'le abimi gizlediğim için mi böyle demişti? "Ben neden bahsettiğini..." diye devam ederken sözümü kesti.

"Yalan da yok İnci! Aklından geçen şeylerden bahsediyorum."

Tavrı çok sertti. Canım sıkıldı. "Ama..."

"İnci, olur da Yusuf'u görürsen ilk önce bana geleceksin! Tamam mı? Onunla konuşmayacaksın!" Sadece başımı salladım. Tatmin olmadı, yeniden sertçe, "Tamam mı?" diye sordu.

Kısık bir sesle ona cevap verdim. "Tamam."

"Zaten Nihat yanından ayrılmayacak!"

Sözleri bittiğinde arabayı çalıştırdı. Ne yani yanımda sürekli nöbetçi mi olacaktı? Malatya'daki gibi! Bir şey söylemedim. Zaten her yere şoför götürüyordu. Yani Nihat abi hep yanımdaydı. Bu konuşmadan sonra Ömer bir daha yüzüme bakmadı.

Nereden Yusuf konusuna gelmiştik? Niye canı sıkkındı?

Bugün böyle olmamalıydı ki abimle konuşmadan önce iyiydi. Sorun neydi bilmiyorum. Açıkçası artık ilgilenmiyordum da. Moralim çok bozulmuştu. Tekrar dışarıyı izlemeye başladım.

Trafik yoğunlaşmıştı. Nerede olduğumuz konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Zaten İstanbul'u bildiğim de yoktu.

Bu arada karmakarışık düşüncelerim hâlâ düzelmemişti. Yusuf ortalarda yoktu. Olsa da fark etmezdi. Benim ona karşı olan duygularım...

Of!

Lâvabo ihtiyacım da vardı. Hamilelik yüzünden daha sık gider olmuştum. Sorun şuydu ki bunu Ömer'e söylemek istemiyordum. Kendimi çok kötü hissetmeye başlamıştım. Sıcak basıyordu. Bunalmıştım. Hava serindi oysa. Montumu çıkarmak istiyordum ama kıpırdamak istemiyordum. Onun yanında bir şey yapasım yoktu. En azından şimdilik!

Ağlama isteğim de gelmişti işte. Yine. Durmadan saçma sapan şeylere ağlıyordum. Bu hamilelik beni darmadağın ediyordu. Ağlanacak bir şey yoktu hâlbuki. Derin bir nefes aldığımda nefesim titrek çıktı. Hayır, hayır ağlamamalıydım. Eve gitmek ve sadece uyumak istiyordum. Keyfim kaçmış, karnım da ağrımaya başlamıştı. Saçım önüme geldi ama çekmek için bile elimi kaldırmadım. Kilitlenmiş gibiydim.

"İnci?"

Sesiyle irkildim. Bakmadım. Bunu yaparsam istemediğim hâlde ağlayacaktım.

"İnci bana bak!"

Sesi hâlâ sertti. Bana neden böyle davranıyordu ki? Az sonra arabayı durdurdu. Bana yaklaşarak koluma dokundu. Geri çekildim.

Şaşırmış gibiydi. "İnci?"

"Beni eve götür," dediğimde hızla arabadan inerek benim tarafıma geldi. Kapıyı açtığında soğuk hava yüzüme vurdu. Bir

eliyle elimi tuttuktan sonra diğer eliyle çenemi tutarak yüzümü kendisine doğru çevirdi. Gözlerim dolu doluydu, o damlalar düşmesin diye kendimi sıkıyordum. Göz göze gelince yüzü birden endişeli bir hâle büründü.

"İnci ne oldu?"

Hâlâ ne olduğunu soruyordu. Sinirleniyordum. Bu iyiydi. En azından ağlama hissimi bastırıyordu. "Bir şey yok! Eve gitmek istiyorum."

"Bir şey olmuş. Söyle!"

Birden öfkelendim. "Konuşmak istemiyorum. Seninle bugünü geçirmek de istemiyorum," dediğimde gözlerinden kısa bir an hüzün geçti. Bu tepkisine içim acıdı. Böyle olsun istemiyordum ama bana hep bağırıyordu. Hem de bilmediğim sebeplerden dolayı.

"Ne olduğunu söylemeden bir yere gitmiyoruz. Şimdi! Dinliyorum."

Bir an önce söylemek ve gitmek istiyordum. "Bana, senin gizlediğin ve doğal olarak benim bilmediğim sebeplerden dolayı bağırıyorsun. Bu... Benim canımı acıtıyor." Sesim biraz yüksek çıksa da kendime engel olamıyordum. Son sözlerimse fısıltı hâlindeydi.

Gözlerinde bu sefer anî bir şefkat belirdi. Böyle olunca da içim gidiyordu.

Elini yanağıma koydu. "İncim. Güzelim haklısın. Kötü bir haber aldım, sinirimi de sana fazlasıyla yansıttım. Yanlıştı."

Gerçekten pişman görünüyordu. "Benimle alâkası var mı peki?"

"Hayır! Hayır! Seninle ilgisi yok. Yine de sorma olur mu?"

Sormazdım. Yeter ki aramız kötü olmasın. "Tamam. Şey..." Nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum.

"Söyle."

"Benim lâvaboya gitmem gerekiyor," dediğimde tebessüm etti.

"Tamam, o işi hemen halledelim. Peki, hâlâ benimle vakit geçirmek istemiyor musun?" Muzipçe soruyordu.

Gülümsedim. "İstiyorum. Az önce çok sinirlenmiştim. O yüzden öyle bir tepki verdim."

Yaklaşıp burnumun üzerine bir öpücük bıraktı. Sonra da kapıyı kapatmadan önce göz kırptı. Yerine geçerek arabayı tekrar sürmeye başladı. Sadece on dakika sonra bir benzin istasyonunda durduk. Yanımdan bir saniye bile ayrılmadı. Elimi tutup tuvaletin kapısına kadar götürüp bekledi.

Kısa süre sonra yeniden yola devam ettik.

Ömer'in dediğine göre trafik yüzünden bir saatlik yolu iki saatte gelmiştik. Neyse ki sonunda varmıştık. Ömer arabayı park ederken evi inceliyordum.

Polonezköy bahsettiği kadar vardı. Yolda gelirken çok güzel rehberlik yapmıştı.

İki katlı, yeşil çatılı bir evdi. Pencereleri, ilkokuldayken resim defterlerimize çizdiğimiz evlerin pencerelerine benziyor, onun gibi kare şeklinde görünüyordu. Bahçesiyse yemyeşildi. Bahar ayı yaklaştığı için çiçekler sanki açmaya hazırlanıyorlardı. Kış çiçekleri ise bana gülümsüyordu. Çok huzur verici bir ev izlenimi veriyordu.

Manzaraya öyle bir dalmıştım ki, Ömer'in kapımı açmasıyla arabanın durmuş olduğunu anladım ancak. Elimi tuttuktan sonra beraberce demir kapıdan geçerek bahçeye girdik. Muazzamdı.

Bahçedeki tek doğal olmayan detay, duvar kenarında kaldığı için tam olarak göremediğim eski bir at arabasıydı. Atları olmadığı için önündeki uzun tahtalar yere bırakılmış, sanki antika eser gibi görünmesini sağlamıştı. Bahçeye ayrı bir güzellik katmıştı. Kapıyı kapatıp birkaç adım daha attığımızda evden el ele çıkan iki çifti fark ettim. Gülümseyerek yanımıza yaklaşmaya başladılar.

Esmer, uzun boylu bir adam yanındaki kadının elini bıraktıktan sonra Ömer'le merhabalaştı. "Kayıp Ömer Yamaner sonunda bize katıldı. Hoş geldiniz."

Ömer şakayla karışık bir cevap verirken gülümsüyordu. "Benim yerim belli gelmeyen sizlersiniz."

"Hep böyleydi zaten hiç suçu üstüne almaz." Konuşan, az önceki esmer adamın kolundaki iri gözlü, güzelliği göz kamaştıran kadındı. Ömer onunla da merhabalaştıktan sonra diğer çift aynı gülümsemeyle bize doğru yaklaştı.

"Hoş geldin Ömer. Özlettin," diyen oldukça içten sözler söylese de ses tonu fazla ciddiydi. Sanırım duruşu öyleydi. Çünkü hepsinin Ömer'i sevdikleri karşılama tarzlarından belli oluyordu.

"Ne haber Kemal?"

Kemal "Aynı dostum senden?" diye sorduğunda, cevap yanındaki kadından geldi.

"Onda ne olsun evleniyormuş hain arkadaşımız. Tabii ki biz dostları olarak en son duyuyoruz."

Kumral bir kızdı, çok tatlı birine benziyordu. Ömer bana rahatlatıcı bir tebessüm verdikten sonra elimi tutup yanına çekti. Tüm gözler bana döndüğünde utanarak ben de tebessüm ettim.

"Evet, evleniyorum ve işte gelinim. İnci benim müstakbel eşim," dediğinde hepsi aynı anda bağırdı.

"Oooo..."

Daha çok utanıp Ömer'e bir parça daha sokuldum.

"Ömer'in neden acele ettiği belli oldu arkadaşlar," diyen iri gözlü kıza Kemal cevap verdi.

"Nedenmiş Funda?"

Funda bana göz kırptı. "Neden olacak, böyle bir güzelliği kaçırmamak için." Gerçekten çok samimi görünüyordu.

"Teşekkür ederim," derken arkadan güçlü ve aksi bir ses geldi.

"O iş öyle değil arkadaşlar."

Hepimiz kapıya döndüğümüz sırada Funda mırıldanıyordu. "Alev'i son dakika öğrendim, inanın bana Hale aklımdan çıkmıştı."

Kimdi ki bu Hale? Üstelik neden hepsi gerilmişti. Ayrıca sözleriyle ne demek istiyordu? Ömer'in omzumdaki kolları kasılınca ona baktım. Kaşlarını çatmış, karşısındaki kadını öldürmek ister gibi bakıyordu. Şimdi kim olduğunu daha çok merak etmiştim.

Hale denilen kadın sözlerine devam etti. "Zamansız gelen bir bebek yüzünden erken evlilik diyelim biz ona."

Karşımda bana düşmanca bakan kadının sözleri sersemlememe sebep olmuştu. Yine nasıl bir olayın içine giriyordum. Bu kadın kimdi? Hakkımda ne biliyordu? Hiçbir şey bilmesem de meselenin yine ben olduğunu anlamıştım!

Bölüm 23

Ortamdaki huzur kaybolurken, yerine gergin bir hava hâkim oldu. Sanki kara bulutlar yaklaşıyordu. Bir tek gök gürültüsü eksikti. Hâlbuki biraz önce hava güneşliydi. Bizi ısıtacak kadar olmasa da güzel bir gündü. Ta ki Hale denilen kadın gelene kadar!

Hale yanımızda doğru gelirken, elinde araba anahtarı sallayan bir adam da onun peşinden geliyordu. Adamın "Selam gençlik," demesine karşı herkes başını sallarken Ömer hâlâ aynı ifadeyle Hale'yi izliyordu.

"Bazı şeyleri bildiğine göre arkadaşının yaptıklarını da biliyorsundur, buna rağmen onu mu savunuyorsun?" Ömer'in bağırmayan ama ölümü çağrıştıran sesiyle ortam daha da gerildi.

Hale'nin yanındaki adamsa merakla ne olduğunu anlamaya çalışıyordu.

"Neler oluyor?"

Hale yanındaki adamı yanıtladı. "Sevgili arkadaşımız Ömer, Alev'i hapse attırmak istiyor, Alev şu anda zor durumda." Son sözlerini söylerken Ömer'e öfkelenmişti. Gerçekten çok yoruldum. Hiç tanımadığım insanların yargıları beni kötü hissettirdiği gibi aynı zamanda enerjimi alıp yorgun düşürüyordu.

"Sen ne dediğinin farkında değilsin. Kimseye hesap vermek zorunda değilim. Benim hayatımı karıştıran kim olursa olsun sonu bu olur. Körü körüne bağlı olduğun arkadaşının yaptıklarından haberdarsan, buna rağmen onu savunuyorsan seninle de yollarımızı ayırmamız lâzım Hale!"

Gözleri şaşkınlıkla açılsa da sesi daha kısık ve sert çıkmaya başladı. "Alev seni sevmekten başka bir şey yapmadı. Müstakbel karının iftiralarına inanıp nasıl ona böyle bir şey yaparsın?"

İftira mı? Beni tanımıyordu bile, böyle düşünmesi çok acımasızcaydı. Aslında bunları söylerken kendinden o kadar da emin görünmüyordu ya... neyse.

Yanındaki adam "Hale, sen bu işe karışmayacaksın demiştim." diyerek onu sertçe uyardığında Hale öfkeli bakışlarını ona çevirdi.

"Alev benim en yakın dostum Erkin!"

"En yakın dostunun evimize bilgi almak için bir hizmetçi sokup, odamıza kamera yerleştirdiğini, sonrada bir restoran tuvaletinde İnci'ye saldırıp bebeğimizi tehlikeye attığını da biliyor musun?" Ömer hâlâ sinirliydi fakat sesi daha kontrollü çıkıyordu. Ayrıca Alev'in adını anmadığını da fark etmiştim.

Herkesten bir şaşkınlık nidası çıkarken, Hale gözlerini hayretle kocaman açtı.

"Hayır, Ömer... B-ben anlamıyorum. Alev arada sırada beraber olduğunuzu, birbirinizi çok sevdiğinizi söyledi. Bebek beklediğin içinde mecburen evlendiğini, onunla artık olamayacağını... Allah'ım lütfen bana bunların yalan olduğunu söyleme?"

Şok olmuş gibi duruyordu. Sanki inanmak istemiyordu. Aslında düşününce Alev onun en yakın arkadaşıydı, doğal olarak bu tepkisi normaldi. Ki arkadaşının ona yalan yanlış şeyler anlattığı

düşünülürse bana nefretle bakmasını anlayışla karşılayabilirdim.

"Sence ben mecbur kalmış gibi mi duruyorum?" dedikten sonra beni kollarına çekip şakağıma bir öpücük bıraktı. Ardından arkadaşlarına döndü. "Biz gitsek iyi olacak. İnci'nin gergin bir ortamda bulunmasını istemiyorum!"

Funda hemen ona itiraz etti. "Hayır! Ömer lütfen, hem İnci'yi üzme." Ortamın benim yüzümden bozulmasını istemediğim gibi kalmak da istiyordum.

"Kalalım mı?" dediğimde emin olmak ister gibi yüzümü inceledi.

"Eğer istiyorsan tabii ki kalalım." Sesi çok yumuşaktı. Sanki az önce sinirlenen o değil gibiydi. Sanırım diğerleri de benimle aynı düşüncedeydi.

"Bilseydik başından beri İnci'yi konuştururduk."

"Fena âşık olmuş bizim ki."

Konuşanlar Kemal'in ve Funda'nın yanındaki uzun boylu adamdı. Ömer onlara sadece gülümsedi, sonra da elimi tuttuğunda beraber içeri doğru ilerledik. Arkamızdan ilk önce Hale'nin yanındaki adamın yani Erkin'in "Hadi gidelim," dediğini sonra da Funda'nın sesini duydum. Ev sahibi gibi ortamı yumuşatıyordu.

"Hayır Erkin! Hale olanları bilmiyormuş, bence kalın. Hale, Ömer'le arasını düzeltsin."

Ömer'in de Funda'nın sözlerini duyduğunu elimi sıkmasından anladım. Eve girdiğimizde Ömer "Biz biraz dinlenelim. Hangi oda bizim?" diye sordu.

Funda yine bize yardımcı oldu. "Gelin, ben size göstereyim."

Merdivenlerden yukarı çıktıktan sonra soldan ikinci kapıyı işaret etti. "Dinlenmenize bakın öğlen yemeğinde görüşürüz."

Misafirperverliği karşısında ona teşekkür ettikten sonra içeri girdik. Kapıyı kapatır kapatmaz arkamı döndüğümde kendimi Ömer'in kollarında buldum ve ben de onun beline sıkıca sarıldım.

"İyi misin İnci? Bu olanlar için üzgünüm."

Nasıl böyle düşünüp kendisini suçlardı? "Asıl ben üzgünüm. Bahsettiğim şey buydu. Benimle evlenmen etrafındaki..."

Ömer geri çekilerek sözümü kesti. "Sus İnci. Bunları düşünme. Ben seninle birlikte olmaktan mutluyum. Şimdi biraz dinlen, ben de çantalarımızı getireyim."

Odadan çıktığında yatağa oturdum. Sanırım sinirlenmişti fakat boşuna kızıyordu. Benim böyle düşünmemden daha normal ne olabilirdi ki? Birbirimize âşık olarak evlenmiyorduk. Keşke öyle olsaydı. Oysa şartlar belliydi ve onun düzenini bozduğum için kötü hissediyordum. Ne söylerse söylesin içimdeki bu his gitmiyordu.

Derin bir nefes alıp düşüncelerimden uzaklaştığım sırada etrafı incelemeye başladım. Oda fazlasıyla büyüktü, kendine ait banyosu da vardı. Otantik bir şekilde döşenmişti. Aslında ev de öyleydi. Ömer gelene kadar biraz uzanmak için yatağa kıvrıldım. Yumuşacıktı ve mis gibi kokuyordu. Tam da ihtiyacım olan şeydi.

Aradan yarım saat geçmiş, Ömer gelmemişti. Bu sırada dinlenmiştim ama sıkılmıştım da. Neredeydi? Yataktan kalkarak odadan dışarı çıktım. Ev sessizdi. Diğerleri de yoktu. Yavaşça merdivenlerden inmeye başladığımda birden arkamdan bir tıkırtı duyup hızla döndüm. Bir şey yoktu. Ev sessiz olduğundan her zamanki kuruntularım iş başındaydı. Merdivenin sonuna gelince etrafa göz gezdirdim. Yine ortalarda kimse görünmüyordu. Sonra bir kadına ait kahkaha sesi duydum. Dışarıdan geliyordu. Adımlarımı dışarıya yönlendirdim.

Kapıyı açtığımda güzel bahçedeki kara bulutların dağıldığını gördüm. Bahçedeki piknik masasına benzeyen tahta masaya oturmuşlar, Funda'nın gülerek bir şeyler anlatmasını dinliyorlardı. Kapıda öylece durduğumu fark eden Kemal oldu. Ardından hemen Ömer döndü.

Beni görünce ayağa kalkıp yanıma geldi.

"Dinlen diye rahatsız etmedim. Bahçede oturalım mı?"

"Olur."

El ele bahçeye yürüdük, Ömer'in çektiği sandalyeye oturdum. Herkesin gözü üstümüzdeydi.

Kısa bir sessizliğin ardından duyduğum sesle başımı konuşan kişiye çevirdim.

"Az önce tanışma işi yarım kalmıştı. Ben Seçil," diyen kişi Kemal'le birlikte olduğunu düşündüğüm kumral güzeldi. Kemal'i gösterip "Kemal'in nişanlısıyım," diye devam ederek aklımdaki düşünceyi doğruladı.

"Memnun oldum."

"Ben Funda, bu yakışıklı da benim eşim Atilla," diyerek kocasının koluna dokundu.

Tam bir şeyler söyleyeceğim anda Hale söze girdi. "Az önce olanlar için kusura bakma İnci. Ben olayları çok farklı biliyordum. Birazda sanırım arkadaşımın incindiğini düşündüm. Ömer her şeyi anlattı," dediğinde Ömer'le göz göze geldik. Demek ki bu yüzden yukarıya gelmemişti.

"Yeni bir başlangıç yapabilir miyiz?"

Hale'nin sorusu başımı ona çevirmeme sebep oldu. "Tabii ki."

Yaptığı yanlıştı belki ama dediği gibi en yakın arkadaşına inanması çok doğaldı. Üstelik Alev'in yaptıkları sanırım onu da aşıyordu.

"Ben Hale, bu da eşim Erkin," dediğinde gülümsüyordu.

"Hepinizle tanıştığıma memnun oldum, bizi ağırladığınız için de teşekkür ederiz." Masadaki herkes bu sözlerime sıcacık tebessümler verdi.

"E İnci kaç aylık? Cinsiyeti belli mi?" Heyecanla soran Funda'ydı.

"Aşeriyor musun?"

Bunu soran da Seçil'di. Ben sorularını cevaplarken Hale ile Seçil yerinden kalkıp Funda'yla benim yanıma geldiler. Erkekler de kendi aralarında sohbet etmeye başladılar.

Hoş, eğlenceli geçen sohbetimiz sona erdiğinde yemek hazırlamak için mutfağa geçmeye karar verdik. Kızlar oturmam için çok ısrar etse de ben de yardım etmek için ısrar edip salata hazırlamaya başladım. Erkeklerse mangal yakıyordu. Yemek için öğlen dememize rağmen akşam karanlığının çökmesine az kalmıştı. Salatanın limonunu sıkarken kızlar diğer hazırladıklarını masaya götürüyorlardı. Arkadan iki kol belime sarıldı. İrkildim.

Tatlı bir irkilmeydi.

"Özledim," dediğinde içim titredi. Ben cevap vermeden devam etti. "Yoruldun mu?"

"Hayır, iyiyim. Bir şey yapmadım ki." Boynuma bir öpücük bıraktı.

"Hadi gel, sana mangalda mantar pişiriyorum," dediğinde hızla ona döndüm. Gözlerimin parladığına emindim. "Çok severim ama sen nereden biliyorsun?"

Gülümsedi, burnumdan öptü. "Söz konusu sensin İnci. Nasıl bilmem?" Bu sefer kalbim titredi, nefesim düzensizleşti. Tek lâfıyla beni allak bullak ediyordu. Mutlu olmuştum.

"Salata bitti mi?"

İşime geri döndüm. "Bitti, sadece karıştıracağım."

İşimi bitirmemi bekleyerek salata tabağını aldı. Ömer gidince ellerimi yıkayarak hazırladığımız masaya gittim. Ömer çoktan salatayı masaya bırakmış mangalın başına geçmişti.

"İnci bunu denemelisin," dedi Seçil. Elinde yaprak sarması vardı. "Annemle birlikte yaptık. Et sevmeyen olursa diye zeytinyağlı yaptık. Kemal çok sever, evlenince bol bol yaparım artık," diye neşeyle konuştu.

"Çok güzel görünüyor." Önümdeki tabağa dört beş tane aldım. Bir tanesini ağzıma attığımda tadının harika olduğunu gördüm. "Eline sağlık Seçil. Tabii ki annenin de öyle. Gerçekten çok lezzetli olmuş."

Gözleri gururla parladı. "Sağ ol İnci. Afiyet olsun."

Ömer mantarları getirip ortadaki servis tabağına koyarken bana baktı. Bense hemen bakışlarımı mantara çevirdim. Bugün gözüme her şey harika görünüyordu.

Montlarımızla oturuyorduk ve neşeli ortam yüzünden miydi bilmiyorum ama soğuk hava bizi etkilemiyordu.

Funda mantarlardan tabağına alırken "Ömer sevdiğini söyledi. Ben de çok severim," dedi.

"Evet, çok severim."

Mantarlarımı tabağıma aldıktan sonra iki büyük mangalın çevresinde duran erkeklerin ve kızların yanında onlara yardım eden Hale gözüme ilişti. İyi birine benziyordu. Tanışma faslından sonra aramızda hiç gerginlik yaşanmamıştı. Sadece düşünceli duruyordu. Belki de arkadaşı adına üzülüyordu.

Yemek faslı çok uzun sürdü. Erkeklerin mangal muhabbeti komediye döndü. Biz kızlar da kendi aramızda hoşça sohbet ettik. Bebeğimle ilgili bir sürü sorular sormuşlardı. Bu arada abimi de yakından tanıdıklarını öğrendim.

Ömer'in gözü sürekli üzerimdeydi. Ara sıra yanıma gelerek sıkılıp sıkılmadığımı soruyordu. Üstünde takım elbise olmadan mangal başında olması ona çok tatlı bir görünüm vermişti. Yemek esnasında bana elleriyle yedirdiği etler aklıma geldi. Sanki evine bağlı bir baba gibi görünmüştü gözüme. Ona baktıkça kendimi ona aitmiş gibi hissediyordum. Güvenli bir liman gibi huzur doluydu. Hâlâ yemek masasındaydık ve muhabbet koyuydu. Ömer artık yanımdaydı. Bir elini sandalyeme koymuş, diğer elindeki içkisini yudumluyordu. Aslında onu içerken hiç görmemiştim. Herhâlde sadece arkadaş ortamında içiyordu.

"Bir saat kaldı," diyen Atilla'ya baktım.

Meraklı bakışlarımı gören Funda hemen açıkladı. "Birazdan maç başlayacak. Bugün Milli Takım'ın maçı var."

Ömer'e dönüp kimsenin duymayacağı şekilde fısıldadım. "Futbolu seviyor musun?"

Gözlerinin içi gülüyordu. "Seviyorum İncim," dedi ama öyle bir söyledi ki ben yine neyi ya da kimi sevdiğini anlamadım.

Bir süre sonra hep birlikte masayı toparladık. Hava artık oturulmayacak kadar serinlediği için salona geçmiştik. Maç başlamak üzereydi, biz de abur cubur hazırlığımızı yapmıştık. Önümdeki sehpada patlamış mısır, çerez, cips ve içecekler vardı. Henüz yemek yediğimiz için atıştırmalıkların yüzüne bakan pek yoktu orası ayrı. Erkekler içtikleri sodanın yanında sadece tek tük çerez atıştırıyorlardı. Herkes yerine oturduğunda maçın başlamasına dakikalar kalmıştı. Ömer yine bütün gün yaptığı gibi nasıl olduğumu sordu. Çok düşünceliydi ve ben onun bu hâlinden memnundum.

"İstersen odaya çıkabiliriz. Futbolu sevmediğini biliyorum."

Artık neyi sevip sevmediğimi nereden bildiğini merak etmiyordum. Çünkü bunları beni mutlu etmek için kullanıyordu.

"Hayır, iyiyim Ömer, sen keyfine bak lütfen."

Beni kolunun altına alıp göğsüne yasladı. Saçlarımın üzerine öpücük bırakırken pozisyonumu hiç düzeltme gereği duymadım. Aksine ikili koltukta ayaklarımı toplayıp altıma alarak Ömer'e daha çok sokuldum. Rahatsız olur mu diye kendisine baktığımda hâlinden memnun bir şekilde gülümsedi.

Anlaşılan futbolu sevmeyen sadece ben değildim. Seçil ile Hale de sevmiyordu. Funda'ysa kocası gibi bu oyuna fena tutkundu. İlk yarı bitmek üzereyken benim gözlerim kapanıyordu. Ömer saçlarımla oynuyor bu uykumu getiriyordu. Zaten her dakika uyku hâlindeydim, bir de böyle olunca tamamen uyuşuyordum. Gözkapaklarım daha fazla dayanamayıp günün yorgunluğuna yenik düştü. Yine de bilincim az da olsa hâlâ yerindeydi.

"Ömer!"

Konuşan Kemal'di. Başka bir şey söylememişti. Ömer kıpırdandı.

"Hiç uyandırma, Ömer. Yoruldu bugün odaya..." Funda'nın sesiydi fakat sona doğru sesi çok uzaktan gelmeye başladı. Bilincim kaybolurken Ömer de bir şeyler söyledi.

Anlayamadım. Uyku çok tatlıydı ve usulca ona çekiliyordum.

❀❀❀

"GOLLLLLL BE GOLLLL!!!"

Birden yerimden zıplayarak uyandım.

"Sus be oğlum."

"Atilla ne yapıyorsun hayatım. İnci uyuyordu."

"İncim iyi misin?"

"Affedersiniz ya. Unutmuşum."

"Ne oldu?" derken hep bir ağızdan konuşanlara bakıp anlamaya çalışıyordum.

"Bir şey yok güzelim. Hadi biz odamıza çıkalım."

"Maç bitti mi? Ne zamandır uyuyorum?" derken Ömer, beni kendine doğru çekiyordu.

Ne zaman ondan uzaklaşmıştım ki?

"On dakika oluyor. Hadi gel." Artık ayaktaydı.

Televizyona baktım. "Maç?"

"Önemli değil. Yoruldum ben de."

"Hayır, oturalım," diyerek onu çekip oturmasını sağladım. Yorgundum ama keyfini bozmak istemiyordum.

"Emin misin? Çıkabiliriz."

"Hayır Ömer, iyiyim." Ardından aynı pozisyonu aldık.

"Kusura bakma İnci, biraz heyecanlandım," diyen Atilla'ya gülümsedim.

"Sorun yok. Öyle olacak tabii ki. Benim her zamanki hâlim," diyerek açıkladım. Kendini kötü hissetmesini istemiyordum.

Kısa sürede eski hâllerine döndüler, ilk yarı bitince de maçın kritiğini yapmaya başladılar. Sonra konu anlamadığım bir şekilde bebeklere geldi.

"Bence siz geç bile kaldınız. Ben evlendikten hemen sonra istiyorum. Beklemeyeceğim."

Kemal'in sözleri Atilla ile Funda'yaydı. Tahmin ettiğim gibi bu güzel evin sahibi onlarmış. Çocukluktan gelen aşklarını evlilikle taçlandırmışlar. Beş yıllık bir evlilikleri olduğunu, buraya da arada kafa dinlemeye geldiklerini de öğrenmiştim. Atilla ile Funda'nın ailelerinin beraber kurduğu bu şirketi kendileri yönetiyormuş. İkisini de çok sevmiştim. Tatlı insanlardı.

"Seçil güldüğüne göre o da seninle aynı fikirde," diyen Erkin ise Hale'yi kollarına alarak otuyordu.

"Öyle tabii." Kemal nişanlısına aşkla bakıyordu. Çok sert görünümlü ama bir o kadar da esprili biriydi.

"Atilla, Ömer'in İnci'yi şımarttığı gibi beni şımartacaksa hemen hamile kalırım," diyen Funda'nın sözleri utanmama sebep okurken aynı zamanda herkes gibi gülüyordum. Atilla'nın duymamış gibi yapmasıyla Funda kocasını dirseğiyle sert bir şekilde uyardı. Atilla yenilmiş bir şekilde elindeki çerezi bırakıp karısına döndü.

"Hayatım ben zaten bebek istiyorum da, Ömer gibi niye olayım ya? Adam taze âşık," dediğinde Ömer'e baktım.

Beni sevdiğini anlamıştım ama 'âşk' olabilir miydi? Belki de öyleydi ama ondan duymadığım sürece sürekli aklımda sorular dolaşacaktı. Konuşulanlara cevap vermiyordu. Aslında gün içinde de fazla konuşmamıştı. Her zamanki hâliydi fakat benim yanımda daha rahat konuştuğunu fark etmiştim. Ortamda ise hep durgundu. Daha çok konuşmasının bana özel olması düşüncesi bile beni mutlu ediyordu.

"Ne yani, bizim aşkımız eskidi mi?"

Funda'nın sözleriyle yeniden konuşmaya döndüm. Sesi kırgın çıkıyordu.

Erkin, "Ooo fena," derken, Atilla ona ters ters bakıp karısına yaklaştı.

"Olur mu öyle şey benim tatlı dillim? Ben Ömer'den daha büyük âşık olur, senin yerine doğururum," dediğinde kahkahalar havada uçuştu. Funda da bu gülenlerin arasındaydı.

Nefes nefese duraklayıp, "Tamam tamam ben doğururum, sen beni az şımart yeter," dedi.

"Akıllı karım benim. Şimdi bunun üzerine harika bir orta kahve gider."

Funda, kocasının konuyu hemen kapatması üzerine ne kadar ters ters baksa da ayağa kalktı.

"Başka kim içiyor?"

"Yardım edeyim," diyerek Ömer'in kollarından çıktığımda Seçil ayağa kalktı.

"Sen otur canım, ben yardım ederim. Hem bacaklarım açılsın biraz."

Tekrar yerime oturup başımı Ömer'in boynuna yaslayarak kokusunu içime çektim.

"İnci çok yoruldun. Biraz dinlen."

Doğrularak yüzüne baktım. Yine yakındık. "Hiçbir şey yapmadım ama yorgun hissediyorum, Ömer," dediğimde sesim mırıltı şeklinde çıkmıştı. Yüzünde bir şefkat ifadesi belirirken gözlerindeki yoğunluk beni benden aldı. Kollarını belime dolayıp yanağımı avucunun içine aldı.

"Bu hâlin öyle güzel ki İnci'm."

Yine tüm dünyamı altüst ediyordu. Bana öyle bir bakıyordu ki, sanki yanımızda kimseler yoktu.

Bölüm 24

Ömer'in gözlerinde kaybolurken Atilla'nın öksürüğüyle gözlerimi kırpıştırdım.

"Abicim aşkınızı odanızda yaşayın, sonra Funda da istiyor olmuyor bak," dediğinde başımı kaldıramadım. Atilla'nın açık sözlülüğü utanmama sebep olduğu için yüzümü Ömer'in göğsüne gömdüm. Ayrıca söylenenler yüzünden kafamı daha çok meşgul ediyordum. Gerçekten birbirimize âşık mı olmuştuk? Bu çok büyük bir olaydı. Ömer'e âşık olmak! Bu geleceğimizin akışını değiştirebilirdi.

"Atilla, Funda'yı daha fazla kışkırtmamı istemiyorsan sus!"

Ömer'in muzip çıkan sesiyle düşünmeyi bıraktım. Arkadaşlarının yanında daha farklı bir Ömer görüyordum. Gülebilen, eğlenebilen, şaka yapabilen bir Ömer. Bu hâli çok farklıydı.

Rahat ve mutlu... Sanki her şey olmasını istediği gibi olmuş da üstüne bir rehavet çökmüş gibiydi. Belki de düşüncelerimde haklıydım. Bana âşık olmuştu. Saçlarımı okşamaya devam ederken sohbet ediyordu. Olduğum yerden çok memnundum.

"Kahveler geldi."

Funda'nın sesiyle başımı kaldırdım. Ömer kahvesini alıp sehpaya koydu. Bana kahve verilmesini eliyle engelleyip şaşkın

bakışlar içerisinde ayağa kalkarak mutfağa gitti. Şaşırmıyordum artık. Kesin bir açıklaması vardır diye düşünürken elinde büyük bir bardak sütle gelince kahveyi neden engellediğini anladım.

"Kesinlikle hamile kalmalıyım," diyen Funda'nın sözleriyle yeniden kahkaha tufanı koptu.

Maç bittiğinde odamıza çıktık. Yeniden beraber uyuyacak olmak beni heyecanlandırıyordu fakat o sırada Ömer'in telefonu çalınca müsaade isteyerek dışarı çıktı. Bu saatte kim arıyordu ki? İçimin sıkılmasına izin vermedim. Nasıl olsa gelirdi şimdi. Üzerimi değiştirip eşofman takımı giydim. Odanın sıcaklığı iyi olsa da hasta olmamak adına kalın giyiniyordum.

Hazır olunca yatakta oturup Ömer'i beklemeye başladım.

Aradan on dakika geçti, gelen yoktu. Üstüne bir beş dakika daha bekledim, yine gelmeyince üzüldüm, biraz da sinirlendim. Gecenin bir yarısı kim arıyordu? Üstelik Ömer bu görüşmeyi özel yapıyordu. Yatağa uzanıp gözlerimi kapattım. Birkaç dakika sonra kapı açıldı. Gözlerimi açmadım. Lambayı kapatıp yatağa geldi. Arkadan bana sarıldıktan sonra mırıldandı.

"Birileri iyice uykucu olmuş, beni beklememiş."

Uykucu falan değildim. "Hayır, uyumadım ama senin konuşman uzun sürünce beklememeye karar verdim." Kısa bir sessizlik oldu. Tutuşunu sıkılaştırarak beni yavaşça kendisine çevirdi. Yüzüme baktığı sırada bir şeyleri anlamak ister gibiydi.

"Arayan İlker'di, özel konuşma falan da değildi. Seni merak etmiş."

"Dışarıda konuştun, üstelik bayağı geç kaldın. Ben de sandım ki..."

"İş konuştuk biraz, ayrıca sen rahatsız olma diye dışarıda konuştum. Odaya dönerken de Hale ile karşılaştım."

Kaşlarımı çattım. Ne konuşmuşlardı ki? "Uyumamış mı?"

"Uyumamış İncim. İçi huzursuzmuş. Yeniden özür diledi sonra da Alev'in nerede olabileceğini konuştuk."

"Ne demek nerede? Alev kaçıyor mu?" Şaşırmıştım.

"Sana en başından anlatsam iyi olacak," diyerek doğrulup sırtını yatak başlığına yasladı. Ben de aynı şekilde doğruldum. Beni hemen kolunun altına aldı. Kendisinden bir nefes uzaklaşmama izin vermiyordu artık. Şikâyetçi değildim.

"İlgün'ü zorlanmadan konuşturduk. Korkarak ve ağlayarak her şeyi anlatınca çok pişman olduğuna inandık. Bizim eve, benim attığım her adımı öğrenmek için onun tarafından gönderilmiş. İlgün bunun kimseye zararı olmayacağını düşünüp kabul etmiş. Çünkü paraya ihtiyacı varmış."

"İlgün'e bir şey olacak mı?" diye merakla araya girdim.

"Hayır. İlgün bize yardım ettiği için söz verdiğim gibi ondan şikâyetçi olmayacağım. Ama diğerinin başı belâda! Restorandaki olaydan sonra iş yerine gelmedi. Sanırım dava açtığımızı da duydu. Çünkü hiçbir yerde bulamamışlar. İlgün'ü de aramadığına göre olanları biliyor olmalı. Yani her şeyi bildiğimizi. Şimdilik kaçak ve polisler her yerde onu arıyor. Açıkçası polislerin aksine ben onun çok tehlikeli olduğunu düşünmüyorum."

Bu da ne demekti? Yerimde doğrulup yüzüne şaşkınlıkla baktım. "Neden öyle düşünüyorsun? Ben senin aksine onun hasta olduğunu düşünüyorum." Evet, öyle düşünüyordum. Çünkü yaptıklarını başka türlü açıklayamıyordum. Şirketteki tavrı, bakışı, restorandaki yaptığı şey ve İlgün! Alev'in ruh hâlinin iyi olmadığını anlamak için illa bize ciddi bir zarar vermesi mi gerekiyordu?

Saçlarımı kulağımın arkasına koyup bana anlayışla baktı. "Polis onun birimize zarar vereceğini düşünüyor..."

"Çok doğru! Çünkü ben de bunu düşünüyorum." Yine sözünü kesmiştim. Hem de sertçe.

"Hayır İnci, o bunu yapmaz. Yani..." Şaka yapıyor olmalıydı. Bana onu mu savunuyordu? Ellerinden kurtulup geriye çekildim.

"Neden bana onu savunuyorsun? Alev'in yaptıklarını ikimiz de gördük. Sen... Neyse önemli değil. Arkadaşın ne de olsa, tabii ki onu savunacaksın." Arkamı dönüp yataktan indim. Canım yanıyordu. Neden onu savunuyordu ki? Kapıyı açtığım anda belimi saran eller tarafından geriye doğru Ömer'in kollarına çekildiğimde burun buruna geldik.

"Artık arkadaşım falan değil. Olsa bile senden önemli kimse yok benim için, bunu ne zaman anlayacaksın?"

Ses tonu fısıldar gibi olsa da sertti. Yine sinirli bakıyordu. "Ama onu savundun..."

"Öyle bir şey yok! Sadece yıllardır onu tanıyorum, bize zarar vereceğini düşünmüyorum."

"Yıllarca tanıdığın biri olabilir ama insanlar değişim gösterebilir. Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

Derin bir nefes aldı. Kararsız gibiydi. Sonra birden, "Çünkü az önce Hale'ye mesaj atmış. Burada olduğumuzu biliyor ve bana iletir diye Hale'ye yazmış."

Daha da gerildim. "Ne diyor?"

"Şikâyetimi geri alırsam yurt dışına çıkacağını, bir daha bizi rahatsız etmeyeceğini, sinir krizi geçirdiğini aslında amacının bize zarar vermek olmadığını söylüyor."

Güldüm. Alaycıydı gülüşüm. "Sen de buna inandın. Daha ne kadar zarar vermesi gerekiyor onun iyi niyetli olmadığını anlaman için?"

"İnci'm..." dediğinde dinlemeden devam ettim.

"Ayrıca bana sadece Hale'ye nerede olduğunu konuştuğunu söyledin. Bunu neden söylemedin?"

"İma ettiğin şey hoş değil İnci! Daha önce de söyledim sana yalan söylemiyorum. Hale'yle bunu konuştuk. Mesajda o sırada geldi, sadece sana bunu söyleyip canını sıkmak istemedim."

Ona yalancı demek istememiştim. "Benden bir şey gizlediğiniz zaman üzülüyorum. Ben de bunu daha önce söyledim. Yapmayın!" dedim ve gözlerinin içine baktım, "Yapma!" diye uyarıcı bir tonlamayla konuştum.

Daha da yaklaştı. "Yapmam İnci'm. Amacım sadece üzülmeni engellemekti. Bunu duyarsan yanlış anlayacağını düşündüm."

"Anlamazdım. Böyle bilmediğim bir nedenden dolayı onu savununca daha kötü oldum."

"Onu savunmak istemedim sadece... haklısın güzelim, düşünemedim. Seni korumak ya da üzülmeni engellemek isterken bazen yanlış kararlar verebiliyorum."

Bir süre daha birbirimize baktık. Çok güzel bakıyordu. Sinirim geçti. Elleri sırtımda dolaşıyordu. Eğilip beni öptü. Tüm bedenim titrerken ellerimi göğsüne koydum. Bedeninden gelen sıcaklık ellerimi yaktı. Dudaklarımı ağzında yine kaybediyordu, ben de kaybolmak üzereyken aklıma gelen şeyle durdum. O da durdu. Merakla bana bakıyordu.

Kahretsin! Hiç zamanı değildi.

"Ömer," diye fısıldadım.

"Ne oldu?" Endişeli görünüyordu.

"Şey... Burada Nutella var mıdır?"

Bir an şaşkınca baktıktan sonra gülümsedi. "Acıktın mı?"

"Aslında hayır sadece canım çok istiyor."

Gerçekten öyleydi. Birdenbire canım istedi ve şu an olsa bir kavanoz yiyebilirdim sanırım. Galiba yine aşeriyordum. Çünkü yemezsem ölecekmişim gibi hissediyor, kendime engel olamıyordum. Oysa uzun süredir aşermiyordum.

Burnumun üzerini öptü. "Hadi gel mutfağa bakalım."

"Sen acıktım mı?" diye sorduğumda elini uzatıyordu.

"Hayır, zaten akşam fazla kaçırmışım."

Gülümseyerek uzattığı elini neşeyle tuttum. Az önce olanları çoktan unutmuştum. Ömer'in en doğrusunu yapacağını biliyordum. Ben de biraz daha sakin olsam iyi olacaktı.

Sessizce aşağıya indik. Mutfağa girip ışığı açtıktan sonra buzdolabına yöneldik. Ama maalesef ne kadar arasak da hiç bir yerde bulamadık, Nutella yoktu. İstemsizce suratım asıldı. Bedenimde değişik bir hareket vardı ve ben çikolata yemek istiyordum. Ömer bana baktı. Elini çeneme koydu.

"Asma suratını, şimdi gider alırım." Sesi çok şefkatliydi.

"Bu saatte her yer kapalı olur."

"Bulurum ben bir yer. Sen odaya çıkıp dinlen."

"Yorulacaksın," dedim mahcup bir ifadeyle.

"İnci! Hadi sen odaya çık."

Kapıya doğru yürürken beni de beraber çekti. Mutfaktan çıkmak üzereyken kapıda Atilla'yı gördük. "Hayırdır bu saatte gençlik?" Neşeliydi ama benim asık yüzümü görünce, "Bir sorun yok değil mi Ömer?" diye sordu.

"Ufak bir çikolata krizi haricinde sorunumuz yok." Muzip bir sesle konuşan Ömer'e baktım. Dalga mı geçiyordu benimle? Bakışlarımı görünce güldü.

"Sanırım çözemediniz?"

"Hayır. Dolaba baktık. Nutella ya da ona benzer bir şey yoktu. Şimdi almaya gidiyorum."

Atilla dişlerini göstererek gülümsedi. "Gitmene gerek yok âşık şövalye. Funda'nın özel dolabında onlar," diyerek mutfağa girerek buzdolabının yanındaki mutfak dolabının kapağını açtı.

İçinde bir sürü atıştırmalık, cipsler, çikolatalar ve tabii ki Nutella vardı. Gözlerimin parladığına eminim. Ömer'in beni sandalyeye oturtmasına konsantre bile olamadım. Atilla önüme koca kavanozu ve birkaç tane çikolata koydu. Ömer kaşık verdi, Atilla ise tahta çıkarıp ekmek dilimledi. Çok tatlılardı. O ve Funda harika bir ev sahibiydi.

Atilla önüme ekmek sepetini de koyunca, "Teşekkür ederim," diyerek hızla kaşığı kavanoza daldırdım. Aldığım bir dilim ekmeğe boylu boyunca sürüp hızla ağzıma attım. Allah'ım işte buydu. Yaşamak buydu. Muhteşem bir tadı vardı. Gözlerimi kapatıp resmen çikolatalı ekmeğimle aşk yaşadım. Her zaman mı böyle güzeldi bu, yoksa hamileyken mi tadı değişik geliyordu? Aslında hiç önemli değildi ne olduğu. Şu an beni acayip mutlu ediyordu. Ekmek dilimi bitince gözlerimi açıp yeni bir ekmek aldım. Hızla ve bolca ona da Nutella sürdüm. Bir lokma aldığımda gözüm Atilla'ya çarptı. Gözlerini açmış dehşet içinde bana bakıyordu. Ağzımda lokma öylece kaldım. Sonra Ömer'e baktım. Şefkatle gülümsüyordu. Az önce beni mi izliyorlardı? Çok utandım ve başımı öne doğru eğerek ağzımdaki lokmayı çiğnedim.

"Ummm şey ben artık yatayım. Size iyi geceler. Bir şey olursa uyandır Ömer."

Atilla kaçarcasına mutfaktan çıkınca ağzımdaki lokmayı zorlukla yuttum. Elimdeki ekmeği de masaya bıraktım. Ömer çenemden tutup yüzümü kendisine çevirdi.

"Ne oldu İnci'm?"

"Doydum," dedim sadece.

"Hayır, doymadın. Utandın!"

"Çok yedim zaten," diye mırıldandım.

Yaklaşıp dudağımın kenarını öptü. Dilini hissedince irkildim. Geri çekildi. "Tadı çok güzelmiş. Bence biraz daha yiyebilirsin. Bana da yap beraber yiyelim." Şaşkınlıkla ona bakıyordum. Yukarıda aç olmadığını söylemişti.

"Aç değilim demiştin?"

Yanağımı avucunun içine aldı. "O tadına bakmadan önceydi."

Yüzümü ateş basmıştı sanki. Elinden kurtulup masaya döndüm. Ekmek dilimini hazırlarken benim yarım bıraktığım ekmeği yemeye başladı. Bu hâli çok... tatlıydı. Yeni bir ekmek hazırlayıp önümdeki tabağa koyarak ona doğru ittim. Ardından yeni bir ekmek dilimi aldığımda elimi tuttu. Ne yapmaya çalıştığını anlamaya çalışırken tabaktan ekmeği alıp ağzıma doğru getirdi. Bir lokma ısırdım. Gülümsedi. Sonra kendisi bir lokma ısırdı.

Allah'ım çok güzel bir andı. Ömer'le olmak, onunla bir şeyler yapmak çok güzeldi.

Bu şekilde iki dilim daha ekmek yediğimizde devam edemeyecek kadar doymuştuk. Etrafı toplayıp odamıza çıktık. Ömer de üzerini değiştirdikten sonra yanıma geldi. Kalbim yine hızlandı. Sırtüstü uzanıyordum. Üzerime doğru gelip başını boynuma gömdü. Titredim. Bir öpücük bırakarak kokumu içine çekti.

Sonra fısıldadı.

"İyi geceler İnci'm."

Çok yakındık. Dudakları dudaklarıma temas edecek gibiydi. Bakışları gözlerimden aşağıya indi. Dudaklarım istemsizce kıpırdadı. Tüy kadar hafif bir öpücük bıraktı, sonra yanıma uzanıp belime sarıldı. Uykuya teslim olup gözlerim kapanana kadar kalbim hızla çarpmaya devam etti.

Sabah saçlarımdaki dokunuşlarla uyandım. Gözlerimi açtığımda Ömer karşımda, gözlerindeki tam olarak çözemediğim bir anlamda bakıyordu. Ah, birde bu bakışları çözebilsem. Eğilip alnımdan öptü.

"Günaydın." Sesi boğuk çıkıyordu.

"Günaydın," dedim.

"Hiç istemesem de bugün döneceğiz. Erken kalkıp biraz gezmek istersin diye düşündüm."

Yerimde kıpırdanıp tamamen ona döndüm. Her zamanki gibi aç uyanmıştım. Mide bulantılarım da uzun zamandır yoktu. "Kesinlikle isterim ama... ilk önce bir şeyler yiyelim mi?"

Dudakları kıvrıldı. "Sıkma ya da gözlemeye ne dersin?"

Heyecanla atıldım. "Çok severim. Peki, nerede yiyeceğiz?"

"Hadi kalk ve üzerini giyin. Gerisini bana bırak."

Yataktan kalkıp tüm heybetiyle banyoya giderken gözlerimi ondan ayıramıyordum. Bu adam benimdi. Hissediyordum. Evliliğimiz gerçek olacaktı bunu çok net görebiliyorum. İşin ilginç yanı ise bunu ben de istiyor, her gün biraz daha ona bağlanıyordum. Daha önceki hislerimin adının yanlış olduğunu anladığımdan beri, Ömer'e karşı olan duygularıma ne ad vereceğimden emin değildim. Sadece artık ondan ayrı yapamayacağımı biliyordum.

Ömer. Ömer. Ömer.

Hep hayatımda olsun Ömer tamamen benim olsun istiyordum... Birden yerimde doğruldum. Bunlar nasıl düşüncelerdi böyle? Allah'ım ben ne zaman bu hâle gelip bir erkek için bunları düşünür, hisseder olmuştum? Neler oluyordu böyle? Yok yok iyice edepsiz bir şey olup çıkmıştım.

Hemen yataktan kalkıp rahat olmak istediğim için bir tayt pantolon ve tunik gömlek giydim. O sırada Ömer banyodan çıktığında yüzüne bakmadan hızla banyoya girdim. Sanki ne düşündüğümü anlayacak gibi hissediyordum.

Kabanlarımızı ve atkılarımızı giyip el ele aşağıya indiğimizde herkes hazırdı. Nereye gidileceğini bilmiyordum. Sadece kahvaltıdan sonra baş başa olacağımızı biliyordum. Hep beraber olduğumuz için ayrı plan yapmıyor, bu yüzden beraber kahvaltı ediyorduk ama etrafı tek başımıza gezebilecektik.

"Bu kızların hazırlanmaları yüzünden aç kalacağız. Hadi abicim ya," diyen yine Atilla'ydı.

Funda kocasına ters bir bakış atıp arabaya yöneldi. Anlaşılan kocasına cevabını sonra verecekti. Sanırım uykuya çok düşkündü, çünkü hâlâ ayakta uyuyor gibi bir hâli vardı. Biz de arabamıza geçtikten sonra yola çıktık.

Ömer'in arabasını seviyordum. Nedenini bilmiyordum, öyleydi işte. Belki de Ömer'in olan her şeyi seviyordum. Elim sanki arabanın her tarafına hâkimmişim gibi radyoya uzandı.

Bugün daha hareketli şarkılar dinlemek istiyordum. Tuşa tek tek basıp şarkıları değiştirirken Gülşen'in bir şarkısına denk geldim. Koltuğuma yaslandıktan sonra Ömer'e baktım, o da kısa bir an bana baktı. Bakışlarını yeniden yola çevirince kendimizi müziğin güzelliğine bıraktık.

Polonez Park diye bir yere geldik. Yağmur yağmasa da hava buz gibiydi. Bu nedenle yemyeşil çimlerin ve piknik masalarının olduğu alanda değil içeride yemeyi tercih ettik. Masaya kahvaltı tabakları, ekstradan börekler, sıkmalar ve gözlemeler gelmişti. Tabii ki olmazsa olmaz sahanda yumurtayı da unutmamışlardı. Gelirken sıkma haricinde bir şey düşünmezken şimdi tüm bu gü-

zellikler karnımı acıktırmıştı. Çayıma şeker atıp bir yudum alıp tabağımdaki kahvaltılıkları yemeye başladım. Of, gerçekten çok acıkmıştım. Sanırım herkes benim gibiydi, çünkü kimseden ses çıkmıyordu. Beş dakika sonra masaya yeni gelen sıkmalardan Ömer iki tane tabağıma koyduğunda ona gülümsedim. Kısa süre sonra güzel bir sohbet başlamıştı. Bir yandan da Ömer bana yemek yedirmeye çalışıyordu. Ağzımdaki lokmayı yutup Ömer'e döndüm.

"Ömer gerçekten doydum."

Elindeki sigara böreğini gösterip "Bunu yiyemez misin?" dediğinde başımı iki yana salladım.

"Midem ağrıdı."

"Peki, tamam hadi sütünü iç."

Evet, bir bardak haricinde çay içmeme izin vermeyerek süt sipariş etti. İçim dışım süt olmuştu artık. Tabii ki tüm bakışlar yine üzerimizdeydi. Belki de dedikleri gibi Ömer'in bu hâlini ilk defa görüyorlardı.

Kahvaltıdan sonra herkes kahvesini içerken biz izin isteyip kısa süreliğine kalktık. Ömer'le el ele yürürken biraz üşüyordum, yine de hava mis gibiydi. Birden beni koltuğunun altına alıp omzumu sıkıca sardı. Üşüdüğümü anlamıştı herhâlde.

"Döndüğümüz zaman maraton başlayacak," dediğinde haklıydı.

"Gelinlik provası var. Aslında dün vardı ama buraya geleceğimiz için erteledik."

"Elçin de damatlık için provaya bekliyor. Elleriyle dikmek istedi. Ölçülerimi bildiği için kalıbı çıkarmış."

"Senin işin kolaymış," dediğimde durup bana baktı.

"Seninki de kolay İnci'm."

"Bilmiyorum. Sanki dünya kadar iş varmış gibi geliyor. Sence yetiştirebilecek miyiz?"

Yanağımı okşadı. "Merak etme sen. Biz buradayken her şey halledilyor."

Beni sürekli şaşırtıyordu. "Öyle mi? Neler meselâ?"

"Fotoğrafçı tamam. Davetiyeyi beğenmiştin zaten. Bugün çıkıyor, abin sizin, Elçin bizim akrabalara yolluyor. Ayrıca şehir dışından gelecek yakınlar için otel hazır. Balayı tamam. Bir tek, ertelediğin yatak odamız eksik," dediğinde ağzım açık ona bakıyordum.

"Ama..."

"Aması yok! O mobilyalar seçilecek. Keşke tüm evi değiştirsen ya da başka ev istesen..." Başımı öne eğdiğimde susup elini uzatarak başımı hemen geri kaldırdı.

"Ömer, ben gerçekten çok mutluyum. Her şey için teşekkür ederim."

Bana doğru eğilip anlımdan öptü. "Sen her şeyin en iyisini hak ediyorsun."

"Hep bunu söylüyorsun," diyerek gülümsedim.

"Çünkü gerçek bu. "

Bana öyle çok değer veriyordu ki, her şeyimi bu adama verirdim. Birden aklıma, kalbime dolan şeyi sesli bir şekilde söyledim. "Sana senin çocuğunu verebilmek isterdim." Bir an durdum. Ömer şaşkınlık içinde bana bakıyordu. Hızla Ömer'e arkamı döndüm. Ellerimle yüzümü kapattım. Allah'ım ben ne söylemiştim öyle? Bu nasıl bir pervasızlıktı? Ah hormonlar, bütün suç onlarındı. Onlar yüzünden iyice terbiyesiz, patavatsız hatta dengesiz olmuştum.

Ömer kollarıma dokundu. Beni kendisine doğru çevirmek istediğinde omuzlarımı kıpırdattım. Çok utanıyordum. Yüzüne

bakamazdım. Hiç güç kullanmadan yönümü kendisine doğru değiştirip ellerimi yavaşça yüzümden indirdi. Gözlerimi kapattım. Gerçekten çok utanıyordum. Elini çeneme koyarak yüzümü kaldırdı. Sonra yanağımı okşadı. Tüylerim ürperse de gözlerimi açmadım.

"İnci'm aç gözlerini." Başımı iki yana salladım. Of, çocuk gibiydim. Hemen sonra dudaklarımda hissettiğim sıcaklıkla irkilip gözlerimi açtım. Gülümsüyordu. İki eliyle yüzümü kavradı. Burnumun ucunu öptü. "Olacak İnci'm. Sen benim olacaksın, sonra ikinci bebeğimiz de olacak. Sadece senin ve benim. Bizim!"

Böyle düşünmeme mutlu olmuş gibi bir hâli vardı. Yine de emin olmak istiyordum. "Bu söylediklerime kızmadın mı?" Mırıldanarak sormuş, merakla ona bakıyordum. Gözlerinde bana bakarken hiç eksik olmayan şefkat belirdi.

"Benim olacağını sonunda kabul ettiğin için mi kızacağım?"

Onun, Ömer'in olmak! Sanki hep bu ânı bekler gibi konuşmuştu. O da beni istiyordu işte. İçimdeki mutluluk yüzünden konuşamadım, sadece ellerinin izin verdiği kadar başımı salladım. O ise cevabını eğilip beni dudağımın kenarından öperek verdi. Nazik, sıcak ve sahipleniciydi. Gözlerim istemsizce kapandı. Orada beş altı saniye kadar kalsa da öpücüğün devamı gelmedi. Sanki bu ânı ölümsüzleştirmek ister gibiydi. Parmakları dudaklarımda gezinirken gözlerimi açıp Ömer'in gözlerine bakarken, bakışlarım istemsizce siyah paltosunun üzerindeki kar tanelerine kaydı. Hızla başımı kaldırıp gökyüzüne baktığımda kar tanelerinin çoğaldığını gördüm. Hemen Ömer'in kollarından çıkıp içimdeki büyük mutlulukla etrafımda bir tur döndüm. Sonra bir tur daha ve bir tur daha... Kafenin arazisi büyüktü ve kimsecikler yoktu. Karın altında bir tek ben varmışım gibiydi.

Kendimi tek başıma gibi hissederken Ömer birkaç adım ilerimde beni izliyordu. Öyle bir bakışı vardı ki... Durdum. Yavaş adımlarla ona doğru ilerledim. Sanki ne istediğimi anlamış gibi kollarını açtı. Hiç düşünmeden sığındım güvenli kollarına. Bugün gerçekten sınırlarımı aşıyor kendimi Ömer'e bırakıyordum. Belimdeki elleri beni ısıtmak ister gibi hareket ediyordu.

"Ömer," diye fısıldadım. Nedenini bilmeden öylesine adını söylemek istemiştim.

"İnci'm," diye karşılık verdi. Belki de sebep buydu. Adımı bu şekilde onun ağzından duymaktı. Belki de adımı söylerken aşkı hissettiğim içindir. Yine de arsız kalbim hissettiklerini dillendirmesini istiyordu. Bir şey söylemedim. Yüzümü siyah kabanına ve mis gibi kokusuna gömdüm. Fazla üşümüyordum. Malatya bu şehirden çok daha fazla soğuktu. Yazın bile serindi. Yine de sanki üşüyor gibi Ömer'in beni sarıp sarmalamasına ihtiyacım vardı. Şımarıyordum onun yanında.

"Teyzen olmasa birkaç gün daha kalırdık."

Gülümsedim. "Çok güzel olurdu ama teyzem olmasa bile düğün hazırlıkları var."

"Haklısın. Düğünümüz var."

Aklıma gelen düşünceyle birden gerildim. Ömer de anlayıp geri çekildi. Hâlâ kollarındaydım.

"Alev..." dediğimde sözlerimi kesti.

"Ne olmuş ona?"

"Ya düğüne gelip bir şeyler yaparsa?"

Derin bir nefes aldı. "Sen bunları düşünme sakın." Tebessüm etti. "Hiçbir şey olmayacak. Her yerde aranıyor ki güvenliği de arttırdım. Sorun çıkmayacak güven bana."

"Güveniyorum. Hem de çok... Peki, mesajdaki isteği ne olacak?"

"Bilmiyorum. Bence ceza almaktan korktuğu için böyle bir talepte bulundu. Neyse zaten ilk önce abinle konuşmam lazım," derken gerçekten ne yapacağını bilmiyor gibiydi.

"En doğru kararı vereceğinizi biliyorum."

"Çifte kumrular ne yapıyoruz? Kalalım mı daha?"

Atilla'nın sesi uzaktan geliyordu. Kafenin olduğu yöne baktığımda hepsinin bize doğru geldiklerini gördüm. Hale ile eşi bir şeyler konuşarak gülüyordu. Funda birden Atilla'nın sırtına atladı. Çılgındı bu kız. Kemal de nişanlısı Seçil'i kolunun altına almıştı. Her zamanki gibi ciddîydi.

"Biz bugün dönelim diyoruz. İnci'nin dinlenmesi lâzım, yarın düğün hazırlıklarına kaldığımız yerden devam edeceğiz." Teyzemden bu kadar izin aldığımızı tabii ki söylemiyordu. Doğrusu düğün hazırlıkları için gerçekten dönmemiz gerekiyordu.

"Tamam, o zaman öğle yemeğinden sonra çıkalım yola," diyen Kemal herkesten onay almak için arkadaşlarına döndü.

"Başında konuştuğumuz gibi zaten bir gece kalacaktık. Belki uzatırız dedik ama anlaşılan herkesin işi var. O zaman gelecek ay bir daha toplanıyoruz, itiraz istemem."

Hepimiz Atilla'nın sözlerini onaylayıp arabalarımıza doğru ilerledik. Bu güzel tatil de böylece bitmiş oldu. Şimdi önümüzdeki uzun ve yorucu maratona hazırlanmalıydık.

Bölüm 25

Yolculuğumuz Ömer'in, düğünümüzde istediğim herhangi özel bir şey olup olmadığı sorularıyla geçti. En iyisi olsun istiyordu ve bu konuda da oldukça ısrarcıydı.

Eve varmadan önce abimlerle buluştuk. Arabadan indiğinde abimin gözü üzerimdeydi ve bakışlarındaki özlemi görebiliyordum. Ben de inip ona doğru yürüdüm. Sanki aylardır görmüyordum onu, bu süre içinde beni hiç aramamıştı da. Kollarına kavuştuğumda, belini sıkıca sardım. Aynı karşılığı almakta gecikmedim. Kokusu burnuma dolduğunda hüzünlendim. Aile kokusu, baba, anne, abi... hepsi vardı.

"Nasılsın güzelim?" Biraz geri çekildim.

"Çok iyiyim abicim. Çok güzel geçti."

"Buna sevindim işte. Hep böyle gülümse." Beni kolunun altına alıp Ömer'e baktı. "Sen nasılsın?" diye sorarken omuzlarımı sıkıyordu. Sahiplenici tavrı yine ortadaydı.

Bakışlarım abimin arabasından inerek bize doğru gelen Elçin'e kaydı. Abimle aralarının nasıl olduğunu merak ediyordum. Aslında Elçin'in gülen yüzü, parlayan gözleri, her şeyin yolunda olduğunu gösteriyordu. Yine de yanına gidip onunla konuşmak

istiyordum. İlknur ile Barış da ortalarda görünmüyor, nerede olduklarını merak ediyordum. Abimin kolunun altından çıkarak zaten yaklaşmış olan Elçin'e doğru ilerledim. İçtenlikle birbirimize sarıldık.

"Nasıl geçti İnci? Eğlendin mi?"

"Ben harika vakit geçirdim. Asıl sen ne yaptın? Çok merak ediyorum, son durum ne?" Heyecanlı sorularıma karşın âşık bakışları abimi buldu.

"İlker abimle konuşup bizi söylemiş. Tabii ki daha önce olanları da anlattı. Sanırım sende biliyorsun şu yanlış anladığım kadını?" dediğinde başımı sallayarak onu onayladım. Sonra devam etti. "Aslında her şeyi öğrendikten sonra bile ilk başta onu affetmedim. Çünkü tekrar vazgeçmesini istemiyordum. Bir kere daha bunu kaldıramazdım. Abimle konuştuğunu söyleyip aynı hatayı bir daha yapmayacağına dair söz verdi. Tabii ki beni nasıl sevdiğini, başkasıyla olmamdan delice korktuğunu, bunu düşündükçe kıskançlıktan öldüğünü de itiraf etti." Güldü. Gerçekten çok mutlu görünüyordu, bunu hissedebiliyordum.

"Şu kısacık bir günü dolu dolu geçirdik. Rüya gibiydi İnci," dediğinde olanlara inanamaz gibi bir hâli vardı.

"Çok sevindim Elçin. Her şey yoluna giriyor artık." Gözlerinden anlamlandıramadığım bir gölge geçti. Ardından elini omzuma koydu.

"Abimle aranız nasıl?" diye sorduğunda ses tonu beni tedirgin etti. Ömer'le normal bir ilişkimiz olduğunu biliyordu. Bu soru gereksizdi... Bir an durdu düşüncelerim. Yoksa öğrenmiş miydi?

"B-bizim bir sorunumuz yok, Elçin. Aramız iyi," dediğimde gözle görülür şekilde panik oldu. Yoksa ben mi bir şeyler arar hâle gelmiştim bilmiyordum.

"Tabii ki yok, ben sadece çok mutlu olmanı istiyorum İnci. Abim seni çok seviyor." Bir garipti. Bilmediğim bir şeyler mi oluyordu? Abim, Elçin'e söylemiş olabilir miydi? Yapmazdı.

Lütfen yapmamış olsun!

"Bunu biliyorum Elçin. Biz mutluyuz bir sıkıntımız da yok," dediğimde abim ve Ömer yanımıza gelmişlerdi. Elçin gülümseyerek Ömer'e sarıldı. Abim mutlu gözlerle bana bakıyordu. Benim ise keyfim kaçmıştı.

Eve vardığımızda teyzemin beni sarıp sarmalaması, sanki iki yıldır görmüyormuş gibi "Özledim kuzum," demesi, Haşmet babanın "Nasılsın kızım, torunum nasıl?" diye sorup durması neredeyse iki saat sürmüştü. Onların beni sevdiğinden çok daha fazla onları seviyordum. Şu kısa zamanda Haşmet babanın bendeki yeri çok başka olmuştu.

Hepimiz bir aradaydık. Bir tek İlknurlar yoktu. Barış, İlknur'u kaçırmıştı. Evet, tam anlamıyla Elçin bunu söylemişti. Anlaşılan Barış bizimle bile paylaşmadığı nişanlısıyla yalnız kalmak istiyordu.

Ömer'in bozulmasına rağmen kısa süre sonra teyzem yine beni eve getirdi. Odama çıktığımda yorulduğumu daha iyi hissettiğim için uyumaya karar verdim. Yastığa başımı koyduğum anda gözlerim kapanmak için fırsatı kaçırmadı.

Sabah uyandığımda telefonumda Ömer'den beni özlediğine dair mesajlar vardı. Ona mutlulukla karşılık verip abimle dünkü mevzuyu konuşmak için hazırlanıp aşağıya indim. Daha sonra gelinlik provasına gidecektik. Bugün işim çoktu.

Aşağıya indiğimde abimi buladım. Ömer, günün geri kalanında benim yanımda olacağı için şirketle o ilgileniyordu ve benim sorumluluk sahibi abim, teyzemin söylediğine göre sabah erkenden evden çıkmıştı. Bunu da sonraya bırakarak Ömer'i beklemeye başladım.

Ömer, İlknur'la beni almaya geldiğinde beni özlediği gözlerinden okunuyordu. Bir de kulağıma "Özledim İncim," demesi ayrı güzel hissettirdi. İlknur'la da hasret giderdikten sonra hemen yola çıktık. Yolda bize Barış da eşlik etti.

Provaya geldiğimizde İlknur ile ben içeri geçtik. Erkekler yine dışarıda kalacaktı. Bu sefer gerçekten Ömer'e sürpriz olacaktı. Gelinliğimin değiştiğini biliyordu fakat modeli hakkında bir fikri olduğunu sanmıyordum. Yeni gelinlik modelim çok güzeldi ve gerçekten içime fazlasıyla siniyordu. Fazla bir işi de yoktu. Provalara düzenli gelirsem zamanında yetişecekti.

Gelinlik provasından sonra diğer yapmamız gereken işlerin peşinden koştuk. Yatak odası mobilyasını da hallettikten sonra Ömer'in ısrarı, hatta emriyle kuyumcuya geçip bir şeyler aldık. Oradaki işimizi de kısa süre içinde bitirdik. Kuyumcuda da diğer yerlerde olduğu gibi fazla ve gereksiz harcama yaptı fakat bir türlü laf anlatamadım. Her ağzımı açtığımda bana sert bir şekilde bakmaktan çekinmedi.

Saat öğleni çoktan geçmiş, akşam olmak üzereydi. Fazla yorulmuş ve de acıkmıştım. Ömer'e yaklaşıp "Acıktım," dediğimde yine yüzünde şefkat belirdi. Sonra bunu düşünmediği için kendisine kızdı. Düşünmemesi çok normaldi aslında, çünkü dünya kadar işle uğraşıyordu. Bu aralar kafası da çok meşguldü, bazen onun düşüncelere daldığını görüyordum. Ne zaman bu durumunun benimle ilgisi olduğunu düşünsem bakışları beni buluyor o

güzel gözleri bana bunun tam aksini söyleyerek yanıldığımı açıkça hissettiriyordu. Bu yüzden neler düşündüğünü çok merak ediyordum. İşlerle abim ilgilendiği için onu da elemiş, iyice merak eder hâle gelmiştim. Yine sonu olmayan düşüncelere dalmıştım. Hepsini bir kenara bırakıp, ânın tadını çıkarmaya devam ettim.

Sabah elimi tutan Ömer çok gerekmedikçe bırakmamıştı. Yemeğe giderken restorana geçene kadar da bu böyle devam etti. Her an başıma bir şey gelecek gibi davranıyordu. Ya da kaçacakmışım gibi! Böyle anlarda benden mutlusu yoktu. Canımın istediği yemekleri yedikten ve biraz da dinlendikten sonra hep beraber sohbet ettik. Bazı alışverişler için bir büyüğün yanımızda olması gerektiği ve Ömer'in ailesinden yengesi, yani Barış'ın annesi ancak birkaç güne yurt dışından geleceği için alışverişe teyzemle çıkmaya karar verdik. Ömer, Safiye teyzemi çok sevmişti, sadece yanında rahat edemediği için bu fikirle tedirgin olmuştu. Meselâ yeniden alışverişe çıktığımızda elimi tutup tutamayacağını bilmiyordu.

Bebeğimin babası Ömer olsa teyzem bu tür davranışlarda bulunmazdı. Safiye teyzem Ömer'in sadece bana âşık olduğu için evlendiğini sanıyor, yeniden üzülmemem için dikkatli olmak istiyordu. Yalanlar birbiri ardına geldikçe ben de bir şey diyemiyordum çünkü o anne yarımdı.

❀●❀

Günler su gibi akıp geçiyordu. Teyzemle alışverişimiz çok eğlenceli geçip gitmişti. Çünkü Ömer o gün oldukça zorlanmış, genç bir delikanlı gibi bana kaçamak hareketlerde bulunmuştu.

Artık her şey hazırdı. Barış'ın anne ile babası da gelmişti. İki buçuk haftanın sonuna gelmiştik ve düğüne sadece iki gün kalmış-

tı. Hemen hemen herkes gelmişti. Kuzenlerimin okulları olduğu için bizimkiler düğünden bir gün önce gelme kararı almıştı. Yani yarın geleceklerdi. Abim tüm akrabalarımıza haber vermemişti. Eğer öyle olsaydı çok kalabalık olurdu. Yani tüm aşiret... Of, düşünemiyordum. Annem ile babamın kuzenleri, kardeşleri, büyük amcaları, birkaç tane komşu, abimin oradaki çalışanları ve çalıştığı iş adamları da bu davete dâhildi. Bu kadar davetli bile nereden bakılsa iki yüz küsur kişiydi. Ömer'in tarafını saymıyordum bile.

Düğün için akrabalar gelmeye başlamış, gelenleri abimlerin ayarladığı otele götürmüştük. Hepsiyle tek tek ilgileniyor, kimsenin kırılmaması için özen gösteriyorduk. Çünkü hepsi ailemizin birer parçasıydı. Teyzemin yanımda olması üzerimdeki büyük yükü azaltmıştı. Gerçek bir anne gibi her zaman olduğu gibi şefkat doluydu. Beni yine *kardeşimin güzeli* diye seviyordu. Ona baktığım zamanlarda yüzünde de davranışlarında sanki hiç görmediğim annemi görüyordum.

Gelinliğim dün tamamlanmıştı. Düğünden sonra balayına gideceğimiz için hastaneye kontrole de gitmiştik. Neyse ki her şey yolundaydı. Tüm bu koşuşturma beni fazla yorduğu için şimdi yatağımda uzanıp dinleniyor, yakında gerçekleşecek düğünümü düşünüyordum.

Neler olacak? Nasıl olacak? Ömer'in nasıl bir damat olacağını da çok merak ediyordum. Çalan telefonumun sesi düşüncelerimi bölerken anîden yerimden sıçradım. Ekranda Ömer'in ismi belirince yüzümde kocaman bir gülümseme oluştu.

Telefonu açtım ama ben cevap veremeden "Aşağıdayım canım," dedi.

Heyecanlandım. "Tamam, geliyorum." Montumu giyerek her zamanki gibi kimseye görünmeden aşağıya indim. Teyzem yüzünden sürekli gizli gizli buluşuyorduk. Tam bir komediydi. Arka bahçeye, iki evinde kör noktası olan yere geçtim. İşte oradaydı. Üzerinde takım elbise vardı, uzun süredir onu böyle görmüyordum. Şirketten gelmiş olmalıydı. Benim yanımda olduğu zamanlar daha spor giyiniyordu. Çok da yakışıyordu. Geldiğimi görünce harika gülümsemesi yüzünde yer aldı.

"İncim," diyerek beni kollarına alınca, beline sıkıca sarılıp kokusunu içime çektim. Bu kadar kısa sürede onu nasıl böylesine özlüyordum? Geçtiğimiz haftalar içinde ona daha çok bağlandığım da büyük bir gerçekti.

"Erken mi geldin?" diye sorduğumda geri çekilip sorumun cevabını vermeden dudaklarıma kapandı. Haksızlıktı bu. Bu öpücükler son zamanlarda öyle çoğalmıştı ki artık bırakmasını istemiyordum ve biliyordum ki o da istemiyordu. Öyle güzel öpüyordu ki, sanki sadece öpmüyor, sevgisini bulaştırıyordu. Geri çekildiğinde gözlerim kapalı bir şekilde ânın tadını çıkarırken, Ömer parmaklarıyla dudaklarımı okşuyordu. Bu hareketi beni titretti.

Ömer, "Sadece bir toplantı vardı. İşim biter bitmez geldim." Gözlerimi açtım. Ardından, "Sen ne yaptın?" diye sordu.

Omuzlarımı silktim. "Hiç öyle uzanmış düşünüyordum," deyince gözleri merakla açıldı. Beni belimden sarıp kendisine doğru çekti. Tek vücut gibiydik. Sıcaklığını seviyordum.

"Ne düşünüyordun?" Sorusuyla bakışlarımı kaçırıp başka yere bakmaya başladım.

Eliyle çenemi tutup yüzümü kendisine çevirdi. Kaşları çatıktı yine ve her zamanki gibi korkutucuydu. Eskisi kadar korkmuyor olsam da yine de bir miktar korku bir yerlerde saklanıyordu.

"Söylemek istemiyorum," dediğimde bir süre öylece baktı. Bir şey anlamış gibi bakışları değişti.

"Utanıyor musun?" Cevap vermedim. "Hani utanmak yoktu. Bana söz vermiştin İnci."

Haklıydı. Bir hafta boyunca beni buna alıştırıp, kendisinden utanmamam gerektiğini söylemişti. Benim kocam ve her şeyim olacak, istediği yerde öpüp elimi tutacak ve karısı olduğumu her fırsatta göğsünü gere gere gösterecekmiş. Bu yüzden bu tavrım anlamsızmış. Ama ben utanıyordum işte ve öyle bir etkisi vardı ki istediği her şeyi rahatlıkla yaptırabiliyordu. Üstelik sürekli normal bir evlilik olacağını ima ediyor, kafamı karıştırıyordu. Onu seviyordum, onun da beni sevdiğinden emindim. Yine de bunları konuşmadan normal bir evlilik olabilir miydi? Ben ulu orta yapılan şeyleri sevmiyordum. Birinin özelime girme düşüncesi beni korkutuyordu. Şimdiyse etrafta kimse olmasa da Ömer'in dışarıda bana dokunuyor olması beni hâlâ utandırıyor, tedirgin ediyordu.

"Düğünümüzü düşünüyordum. Yani senin nasıl bir damat olacağını," derken dudağımı ısırıyordum. Yine bakışları farklılaştı. Bu bakışların anlamını ne zaman çözecektim acaba? Dudaklarıma odaklandı. Parmaklarıyla onları dişlerimden kurtarıp yeniden gözlerime döndü.

"Ben de senin nasıl bir gelin olacağını düşünüyorum. Hem de her dakika. Çok az bir zaman kaldı İnci, ben de heyecanlıyım," dediğinde gerçekten öyle görünüyordu.

"Ömer..." derken birden sözlerimi kesti.

"Adımı her söylediğinde nasıl güzel oluyorsun bir bilsen," dediğinde söyleyeceklerimi çoktan unutmuştum. Gözlerini geçtim, sözlerinde bile tutku vardı. Kendimi öyle güzel ve şahane

hissettiriyordu ki... Sanki çok değerliydim. Onun yanındayken zaman dursun istiyordum. Zaman dursun, sadece biz olalım.

Biz...

Ne zaman ona bu kadar alıştım? Bilmiyordum. Çok da önemli değildi. Ömer tanıdığım en güzel insandı. Dürüsttü, fedakârdı ve onun için söyleyeceğim o kadar çok şey vardı ki, kelimelerim yetmezdi. Dünyadaki hiçbir kelime yetmezdi. Yeniden dudaklarıma kapandığında düşüncelerimin ortasına öyle bir giriş yapmıştı ki yine ne düşündüğümü unutmuştum. Bana beni unutturuyordu. Mucize bir ilaç gibiydi. Geri çekildiğinde etrafa baktım hemen.

"Biri görecek," dediğimde gülümsedi.

"Sen bana böyle dalıp giderken kendime hâkim olmakta zorlanıyorum."

Şaşırmıştım. "Ben mi daldım?" Yapmışımdır çünkü kendimi biliyordum. Başımı göğsüne yaslayıp kızaran yanaklarımı sakladım. Öyle bir utanma ateşi sarmıştı ki kıpkırmızı olduklarına emindim.

"Senin her hâlin ayrı güzel ve sen bu hâllerini gizleyerek bana ceza veriyorsun." Elleri saçlarımı, sözleri de kalbimi okşuyordu. Bir süre öylece sessizce kaldık. Tarifi imkânsız bir huzurdu. Aklıma gelen düşünceyle başımı kaldırıp ona baktım.

"Ömer, sence ben iyi bir anne olabilir miyim?"

Yanağımı avucuna aldığında sevgisi yine dört bir yanımı sardı. "Sen gördüğüm en güzel anne olacaksın. Öyle ki, çocuklarımız seni benden daha çok sevecekler," dediğinde aklım çoğul konuşmasına takıldı.

"Çocuklarımız?" Sorumun cevabının utanacağım bir şey olmaması için dua ediyordum.

"Çocuklarımız İnci'm. Bir tane değil birkaç tane çocuğumuz olsun istiyorum." Ağzım açık öylece kaldım.

Gülümseyerek çenemi hafifçe itip ağzımı kapattı. Utanç vericiydi. Benden çocukları olsun istiyordu. Beni istiyordu! Benim istediğim gibi. Bunları hissetmek ayrı duymak ayrıydı. Gerçekten normal bir evlilik olacak, Ömer ile mutlu olacaktık. Bunu biliyor, artık yürekten inanıyordum.

"Hadi artık hava iyice soğudu. Çık dinlen biraz, yarın işimiz çok." Eğilip alnımdan öptüğünde ürperdim yine.

"İyi geceler," diye fısıldayıp eve doğru ilerledim. Haklıydı, dinlenmem lazımdı.

Düğünümüze sadece bir gün kalmıştı.

Bölüm 26

Sabahın çok erken saatlerinde uyanıp dayımları karşılamaya gittik. Hepsini çok özlemiştim. Kuzenlerimi en son yazın görmüştüm ve hepsi burnumda tütüyordu. Hep beraber eve döndüğümüzde Haşmet babanın bahçede hazırlattığı güzel kahvaltıyla karşılaştık. Şansımıza hava çok güzeldi. Gerçi artık kış bitmek üzereydi bu yüzden hemen hemen her gün güneş vardı.

Kahvaltımız, bol soruyla ve hasret gidermemizle geçti. Elçin ile İlknur'un işbirliğine kuzenlerimin de katılmasıyla akşama kına gecesi bile organize ettiler. Ne ara konu oraya geldi, plân yapıldı, ben alışveriş için hazırlandım anlamadım. Yola çıktığımızda hâlâ sersem gibiydim. Teyzem bunu nasıl düşünemedim diye kendini suçlarken, Figen yengem de teyzemin kendisini daha fazla suçlamasına yardımcı oluyordu. Yine ikisi bir aradaydı ve ben yine komedinin içindeydim. Birbirini bu kadar sevip de bu kadar didişen iki insan daha ömrümde görmedim.

Arabada giderken akşamın bana yaratacağı yorgunluğu daha fazla düşünür oldum. Nedense bu aralar daha yorgun hissediyordum. Ellerimi karnıma koyarak dışarıyı izlemeye başladım. O sırada üzerimde bir bakış hissettim. Başımı çevirdiğimde Ömer'le göz göze geldim. Bugün önemli bir toplantısı vardı, yine de bizi

o bırakmak istedi. Şefkatli bakışlarını görünce sarıp sarmalanma ihtiyacı hissediyordum. Sadece biz olsak, o ve ben.

Teyzem ön tarafta oturmuş, Ömer'le sohbet ediyordu. Ne konuştuklarını merak etmiyordum bile. Yeniden başımı cama çevirdim. Yanımızda Elçin ile İlknur da vardı. Bu sefer kıyafet seçimini onlara bırakacaktım. Alışveriş merkezine vardığımızda hepsi önden içeri girdiğinde Ömer'le yalnız kaldık.

Saçlarımı okşayarak "İnci'm neyin var?" diye sordu. Sesi çok garip çıkıyordu.

Kaşlarım merakla kalktı. Asıl onun neyi vardı? "Benim bir şeyim yok. Ama senin bir şeyin var gibi?" Bakışlarını kaçırdı. "Ömer?" dediğimde yeniden bana baktı. Zorlanıyor gibi bir hâli vardı.

"İnci." Derin bir nefes aldı. "Benimle evlenmek..." Sustu. Sonra birden, "İnci, evliliğimizle ilgili kararında bir sorgulama ya da herhangi bir değişiklik yok değil mi?"

Bu da nereden çıkmıştı? Neden böyle düşünüyordu ki?

"Neden böyle düşündüğünü anlamadım. Fikrim neden değişsin ki?" diye mırıldanırken aklıma gelen düşünceyle Ömer'e daha dikkatli baktım. "Şey, sanırım senin fikrin değişmiş," dediğimde gözleri şaşkınlıkla açıldı.

"Hayır! Tabii ki değişmedi. Sadece bugün çok durgunsun ve hiç benimle konuşmuyorsun. Kahvaltıda bile sanki başkasına kına gecesi yapılacak gibi fazla umursamazdın." Sözleri bittiğinde ona hak verdim. Sabahtan beri hareketlerim donuk gibiydi. Kendimi de iyi hissetmediğim buna eklenince dışarıdan nasıl göründüğümü tahmin edemiyordum. Böyle düşünmesine sebep olduğum için üzüldüm. Hiç düşünmeden hızla beline sarıldım.

"Hayır Ömer, fikrim değişmedi. Bir sorunum da yok. Sadece çok yoruldum. Kına için heyecanlıyım ama akşama hazır değ-

lim. Kendimi çok yorgun hissediyorum." Geri çekildi. Kollarımdan tutup yüzüme baktı.

"İncim niye söylemiyorsun? İptal edelim o zaman."

"Olmaz Ömer. Biliyorsun kızlar da gelecek. Fundalara ayıp olur."

"Tamam, o zaman kıyafet haricinde hiçbir şeyle ilgilenmiyorsun. Şimdi geç kıyafetini seç, seni alması için şoförü göndereceğim. İşin bitince de eve gidiyorsun! Geri kalanı teyzenler halleder," dediğinde itiraz ettim.

"Çok ayıp olur Ömer..."

"Ne diyorsam o İnci! Hemen içeri geç hızlı davran sonra eve. Ben de toplantıya katılıp hemen geleceğim." Bu kararlı tavrına bir şey diyemedim.

Alnımdan öptükten sonra elimden tutup beni mağazaya götürdü. Geri dönüp gitmeden önce Elçin'i kenara çekip bir şeyler söyledi. Elçin bana bakıp gülümserken İlknur çoktan benim için seçtiği bordo elbiseyi elime tutuşturmuş kabine sürüklüyordu. Ömer'in gidişini göremedim ama işim çok uzun sürmedi. Bir saatin sonunda kırmızı bir elbise seçtikten sonra kapıda şoför Nihat abinin belirmesiyle çantamı alıp mağazadan çıktım.

Arabaya bindiğimde gözlerim kapanmak üzereydi. Biraz yayılarak oturdum. Hem uykum vardı, hem de kasıklarım ağrıyordu. Yine de direnip gözlerimi açık tuttum. Evde rahat yatağımda uyuyana kadar sabredecektim. Kısa bir süre sonra eve gitmediğimizi fark ettim. Başka bir yoldan gidiyoruzdur diye sesimi çıkarmadım. Beş dakika sonra lüks bir otelin önünde durunca kasıklarımın ağrımasını görmezden gelip yerimde doğruldum.

"Neler oluyor Nihat abi?" dememle birlikte kapımın Ömer tarafından açılması bir oldu.

Bana uzattığı eli merakla tuttum.

"Gel İncim."

Şaşkınlıkla arabadan indiğimde Nihat abi, "İyi günler efendim," diyerek uzaklaştı.

Ömer'e döndüm. "Neler oluyor?"

"Evlerimiz kalabalık, burada akşama kadar dinlenirsin. Sonra seni kuaföre götürürüm." Otele girdik. Danışmaya uğramadan asansöre doğru yöneldi.

"Ama senin toplantın vardı?" diye sorduğumda sekizinci katın düğmesine bastı.

"İlker hallediyor," diye kısa bir cevap verdi, sonra sessizce sekizinci kata çıktık. Asansörden inince uzun koridoru geçip sondaki odanın önünde durduk. İçeri girip odaya adım attığımızda yatağı gördüm, hemen Ömer'in elini bırakıp yatağa doğru ilerledim. Yavaşça uzanıp gözlerimi kapattım. Çantam boynumda, ayakkabılarım ayağımdaydı ama umurumda değildi. Uyumak istiyordum ve bu rahatlık için Ömer'e minnettardım. Başımı yastığa koyduğum gibi uyku beni ele geçirmeye başlamıştı bile.

"İncim böyle olmaz güzelim. Üstündekileri çıkaralım daha rahat uyu." Ömer'in sesini duyduğumda kalkmak istesem de kendimde o gücü bulamadım. Neden böyle oluyordu ki? Hem ağrım vardı, hem de uykum.

"Hâlim yok Ömer," diye mırıldandım. Duyduğundan emin değildim. Bilincim kapanıyordu. Yastık o kadar yumuşak, uyku o kadar tatlıydı ki bir şey yapmak istemiyordum. En son çantamın boynumdan alınışını hissettim.

Sonrası karanlık...

"İnci! Güzelim uyan."

Seslerin ve saçımdaki dokunuşların etkisiyle gözlerimi açtım. Ömer yanımda yarı oturur şeklinde durmuş beni izliyordu. "Çok az zaman kaldı. Herkes seni bekliyor İnci'm."

Hafifçe doğruldum. "Hâlâ çok uykum var, sanki uyumamış gibiyim," diyerek yeniden yatağa uzandım. Ömer'in güldüğünü duydum. Gözlerimi açtığımda o enfes gülüşüyle karşı karşıya geldim.

"Tam beş saattir uyuyorsun. Erkekler beni, kızlar da seni bekliyor," dediğinde yüzümdeki gülümseme dondu. Yeniden doğruldum. Uykum bir anda dağılmıştı.

"Erkekler niye seni bekliyor?" Sesim kısık çıkmıştı. Bu hâlime anlam veremediğini gözlerinden görüyordum.

"Bizimkiler bekârlığa veda partisi düzenlemiş. Kızlar eğlenirken biz de vakit geçirelim diye düşünmüşler."

"Peki, bu gece nasıl olacak?" Ömer kaşlarını çattı, sonra belli belirsiz tebessüm etti.

"İşte her bekârlığa veda gecesi nasıl olursa öyle. Striptizciler, kızlar, içkiler falan," dediğinde bu sefer gerçekten öylece kaldım. Bunu gerçekten yapacak mıydı? Şaka yapıyor olmalıydı. Bana daha önce söz vermişti. Evliliğimiz sahte bile olsa başkası olmayacaktı. Ki ben sahtelikten çıktığını sanıyordum. Yanılıyor muydum? Bu, bu...

"İnci nefes al lütfen," demesiyle ona döndüm. Nefesimi mi tutmuştum? Derin bir nefes aldığımda ciğerlerim acıdı. Hiç farkında değildim oysa. Gözlerim doldu. Evlenmek falan istemiyordum. Kesinlikle istemiyordum.

"Kına gecesi istemiyorum ben!" Yataktan kalkmak istediğimde Ömer izin vermedi, yine gülerek beni kollarına aldı. "İstemiyorum!" diye tekrar ettim. Geri çekilip bana baktı.

"Sen şimdi evlenmekten de vazgeçtin değil mi?" dediğinde sinirle başımı olumlu şekilde salladım. Bu sefer kahkaha attı. Benimle dalgamı geçiyordu? "Peki, nedeni ne?"

"Çünkü bana verdiğin sözü tutmuyorsun. Senin güvenilir bir adam olmadığına karar verdim," dediğimde hâlâ gülüyordu. Sinirlerim bozulmaya başlamıştı. Ne vardı bu kadar gülecek? Ayrıca evlenmekten vazgeçme ihtimalimden mutlu olmuş gibi görünüyordu.

"Bu kadar zamandır bana güvendiğini sanıyordum oysa..." derken sözünü kestim.

"Güveniyordum, sen az önce bu güvenimi sarstın."

"Peki, ne yaparak sarstım?"

Yok, kesin benimle dalga geçiyordu. Nasıl böyle rahat olabiliyordu? Hani beni seviyordu bu adam? Çok sinirlenmiştim. "Utanmadan hem soruyor, hem de gülüyorsun. Bugün beni delirtmek için mi uğraşıyorsun, yoksa o kadınlara gideceğin için mi böyle neşelisin?" diye en sonunda patladım. Ellerinden kurtulup yataktan kalktım.

"İnci." Yanıma geldi. Hışımla döndüm.

"Ne İnci ne?" diye bağırdım. Hiç bağırmamışım gibi sakince ellerimi tuttu. Gözlerindeki bakış yine Ömer'e aitti. Az önceki tanımadığım adama değildi. Sevgiyle bakıyordu. Akşam yapacağı şey yüzünden ben ona öyle bakamıyordum ama.

"Seni ilk gördüğüm andan beri sana âşığım ben," dediğinde bir an ne dediğini idrak edemedim. Ağzım açık öylece kalakaldım. Ne demişti? Âşığım mı demişti?

"Bunu sana balayında söylemeyi plânlıyordum aslında ama sen bunu duymadıkça rahat etmeyeceksin."

Neyi duymayı?

"Yıllar önce sizin eve ilk geldiğimde ve seni gördüğümden beri aklımdan, rüyalarımdan çıkmıyorsun."

Ne? Neler diyordu böyle? "B-beni hep seviyor muydun?" Şaşkındım. Ne düşüneceğimi bilmiyordum. Oysa beni sevdiğini söylemesini bekliyordum ne zamandır.

"Hem de delice. O günden sonra hep seni düşündüm. Sana geri dönülemez şekilde âşık oldum ve sen onunla birlikte olduğunda..." Sustu. Yusuf'tan bahsediyordu. "Seni kaybettiğimi sandım İnci. Bu hissin korkunçluğunu tahmin bile edemezsin. Ölümden beter olduğuna eminim. Çünkü o zamanlar ölmek, bu histen kurtulmak istemiştim. Seni bir başkasıyla görmek istemediğim için artık daha az gidiyordum Malatya'ya..." derken yine sözünü kestim.

"Ama zaten çok az geliyordun?"

Gülümsedi. Bu sefer acı saklıydı gülüşünde. Çok net görebiliyordum.

"Hayır İnci'm, ben sürekli etrafındaydım. Sen görmüyordun. Sürekli senin için geliyordum. İlker en yakın arkadaşım olduğu için sana yaklaşamıyor uzakta kalmayı tercih ediyordum sadece." Şaşkınlıkla aklıma doluşanlar dilime geldi.

"O zaman s-sen beni gerçekten sevdiğin için..."

"Evet, İnci'm. Seninle istediğim, seni sevdiğim için evleniyorum. Hayatımda hep var olmanı istediğim için ikinci şansımı en dikkatli şekilde kullanıyorum."

Ellerimi daha da sıkıp bir adım daha yaklaştı. Sonra beni yürüterek yeniden yatağa oturttu. "Ben gerçekten çok şaşkınım. Bunu beklemiyordum. Yani öncesini..." derken aklıma bir başka gerçek geldi. "Peki abim, onun haberi var mı bundan?" Daha soruyu sorarken anlamıştım. Biliyordu. Bu yüzden bu kadar rahattı Ömer'e karşı.

"Kaçmak için plân yaptığımız ve amcana yakalandığın gece salonda konuşurken öğrendi." *Her şey çok güzel olacak İnci*, dediği gece.

Heyecanla atıldım. "Kızmadı mı peki?"

Güldü. "İlk önce şaşırdı. Sonra kızdı ama çok da sevindi."

"Neden sevindi?"

"Çünkü seni nasıl sevdiğimi anlattım ona ki zaten anlaması zor olmadı. Seni gördükten sonra hayatıma kimseyi sokmadım İnci ve abin de bunu gördü. Çok hızlı bir hayatım yoktu ama illa ki birileri vardı. Seni gördükten sonra kimse olmayınca İlker şüphelenip sürekli sorardı. Kalbimde biri olduğunu anlıyordu, o kişinin sen olduğunu öğrenince sevgimin ait olduğu kişinin, yani senin adına sevindi," dediğinde bir süre yine öylece suratına baktım. Bu adam beni yıllardır seviyordu. Hayatında bir tek ben vardım. Benimle gerçekten evleniyordu. Başından beri her şey gerçekti. Bana olan tavırları, verdiği değer, sevgi...

"Ama sen bana hep sert bakıyordun. Sanki benden nefret eder gibi ve ben korkuyordum o hâlinden. Madem seviyordun neden bana öyle bakıyordun?" Sesim fısıltı hâlinde çıkmıştı. Hâlâ öğrendiklerimin şoku üzerimdeydi.

"Sana öyle baktığımın farkında değilim. Sadece sana öfkeliydim. Beni görmediğin için, o adamla birlikte olduğun için, senden nefret etmek için bulduğum daha birçok bahane yüzünden öfkeliydim. En çok da son yemeğe çıktığımızda bir mesajla hayatında Yusuf olduğunu öğrendiğim için. Çünkü o gün sana olan hislerimi açıklayacaktım. Abinin anîden toplantısının çıkması da benim sana olan aşkımı açıklayacak olmam da anî gelişti. Yalnız kalınca birden karar verip doğru an sandım. Maalesef sonuç senden uzaklaşmak zorunda kalmam oldu. Belki de bu sebepten

farkında olmadan öyle bakıyordum," dediğinde üzüldüm. Başımı öne doğru eğdim. Yusuf için bilmeden kimleri kırmıştım öyle. O an Yusuf hayatımda olmasa ve Ömer bana aşkını söylese şimdi nasıl bir yerde olurduk acaba? Yaşadıklarıma rağmen sonuç değişmemiştir yine de. Sadece Ömer'e biraz geç kalmıştım. Aslında ben aşka geç kalmıştım. Aşka geç kalan yine de aşkla buluşan şanslı kişi miydim?

Ömer elini çeneme koyup kendisine bakmamı sağladı. Bakmak istemiyordum. Kendim gibi onu da üzmüştüm, hem de hiç değmeyecek bir adam için. Ömer çok kıymetliydi benim için. Ona bakmamak için kendimi zorladım, yine de yüzümü kendine çevirdi. Hüzünlüydü bakışları.

"Artık öyle düşünmüyorum İnci. O zamanki duygularım seni kaybettiğimi düşündüğüm içindi." Yanağımı okşayıp avucuna aldı. "Sen artık benimsin! Seni benden hiç kimse alamaz. Hiç kimse!" derken bakışları karardı. Gerçekten beni paylaşmak onu delirtiyor gibi duruyordu.

"Gerçekten... şey beni kıskanıyorsun," dedim fısıltıyla.

"Deli gibi İncim, deli gibi! Seni kimseye bırakmam artık. Benim için bu evlilik başından beri gerçekti. Seni kendime âşık edecektim. Beni sevmeni sağlayacaktım. İlker de bunu bildiği için izin verdi bana. Seni mutlu eder, yeniden hayata bağlarım diye. Şimdi bunları bilerek bana yarın evet de. Çünkü seni bırakmaya niyetim yok!"

Gözleri aşkla bakıyordu.

Bölüm 27

Ömer'e hissettiklerimi söyleyemedim. Aslında beni sevdiğini itiraf etmesini bekliyordum. Şimdi ise duyduklarımın şaşkınlığıyla ağzımı açamıyor, onun da bunu beklediğini sanmıyordum. Çünkü beklenti içinde değildi. Ömer'in sözlerinden sonra otel odasından ayrıldık.

Aşağıya indiğimizde Nihat abi kapıda bekliyordu. Anlaşılan Ömer yine her şeyi halletmişti. Tüm yol boyunca arabanın arka koltuğunda, Ömer'in kollarında durdum. Onun beni sevdiğini bilmem, içimin huzurla dolmasına sebep olmuştu. Çok mutlu hissediyordum kendimi. Alışveriş merkezinin önünde durduğumuzda Elçin'le İlknur beni bekliyordu. Arabadan indiğim gibi Elçin koluma yapıştı desem yeridir. Ancak onun yerine "Neredesiniz siz?" diye sertçe konuşan İlknur'du. Hemen yanında da Barış vardı.

"Abi, hakikaten herkes delirmiş durumda," diyen Barış, İlknur'u kolunun altına aldı. Ayrılmaz ikiliydi onlar.

Elçin "Yengemler hazırlanıp eve gitti bile, ayrıca Safiye teyze sürekli arayıp duruyor. Sana ulaşamıyormuş İnci. Çok sinirliydi," dediğinde aklıma telefonum geldi. Çantamdan çıkarıp bakacağım sırada Ömer müdahale etti.

"Telefonun sesini ben kıstım, rahat uyuman için. Siz geçip hazırlanın, ben arar konuşurum." Eğilip alnımdan öptükten sonra Elçin ile İlknur kolumdan çekerek beni içeriye yönlendirdiler. Kendileri hazırdı ve şu an ilgi odakları tamamen bendim. İlknur'un saçı prenses örgüsü yapılmıştı. Yaptığı hafif makyaj güzelliğine güzellik katmıştı. Elçin ise su dalgası yaptırdığı saçlarını açık bırakmıştı. İkisi de çok güzel görünüyordu.

Kuaföre geçtiğimizde "İnci, iyi misin? Yorgun görünüyorsun," diyen Elçin'e başımı çevirdim.

"Aslında ruhen çok iyiyim, beden yorgunluğum fazla. Sanırım bu süreç biraz yordu beni," dediğimde ikisi de anlayışla bakıyordu. Koltuklardan birine oturup saçlarımın yapılmasını bekledim. Ardından elimi karnıma koyup bebeğimle temas hâlinde kaldım. Bir süre sonra gözlerim Ömer'in gözleriyle buluştu. Elimin olduğu yere bakıp Barış'a bir şeyler söyledi ve gözden kayboldu. Barış da camın önünden ayrılıp içeri, İlknur'un yanına geçti. Nereye gitmişti ki? Yanımda yirmili yaşlarında görünen bir kız durunca dikkatimi ona verdim. Elçin'in uzattığı bir ojeyi alıp elimi istedi.

"Manikür işleri için yarın erken geliriz artık, bugün zaman kalmadı," diyen Elçin gülümsüyordu.

"Çok önemli değil Elçin." Kaşlarını çattı. Yok, kesin genetikti, aynı abisi gibiydi. Bu hâline gülesim geldi.

"Sen sadece keyfini çıkar canım, ben gereken her şeyle ilgileneceğim." Bir şey diyemedim. Oje süren kıza göz attıktan sonra başımı kaldırıp aynada saçlarıma baktım. Saçıma yapılan su dalgası yarılanmıştı ve Ömer hâlâ görünmüyordu. Etrafta o olmayınca huzursuz oluyor, sürekli onu görmek istiyordum. Bu duygu benim için çok yeniydi. Ben bunları düşünürken Ömer elinde altı-yedi tane paketle yanıma geldi.

"Biraz ara verir misiniz?" Saçlarımı yapan genç adam elindeki maşayı kenara bıraktı ama İlknur hızla yanımıza geldi ve Elçin de itiraz etti.

"Abi zaten çok geç kaldık. Niye ara veriyoruz?"

Ömer sert bakışlarını kardeşine çevirdi.

"Nereye geç kalıyorsunuz Elçin? Biz bizeyiz zaten, İnci yemeğini yesin devam edersiniz!" İlknur bir şey söylemeden geri yerine gitti. Elçin de abisinin uzattığı diğer paketleri alıp İlknur'u takip etti. Ömer arkasından "Birkaç tanesi," diyerek kuaförndeki çalışanları işaret etti. Onlara da almıştı. O kadar güzel bir yüreğe sahipti ki onu tamamen tanımak için delice bir istek duyuyordum. Bu aşırı isteklerim beni sevdiğini söyledikten sonra başlamıştı ve ben buna engel olamıyordum. Tüm beden yorgunluğuma rağmen içimde acayip bir mutluluk ve bitmek bilmeyen bir enerji vardı. Ben yine düşüncelere dalmışken Ömer yanıma bir koltuk çekti. Elindeki paketi açtığında tabldotun içinde birkaç çeşit yemek çıktı. Gerçekten çok acıkmıştım ve nedense bunu fark etmemiştim. Belki de hâlsizliğim bundandı. Gülümsedim.

"Yine sevdiğim yemekler," diyerek bakışlarımı Ömer'e çevirdim. Dikkatle bana bakıyordu. "Bunları nereden bildiğini çok merak ediyorum."

"Yıllarca senin her anındaydım aslında. Dershaneden çıktığında nerelere gittiğini, ne yaptığını hep biliyordum. Tabii ki İlker'le gittiğin restoranlar da belliydi."

"Restoranda seninle yemek yerken neyden midemin bulanacağını bile biliyordun, değil mi?" diye sorduğumda her soruya hazırlıklı gibiydi ya da bu soruları soracağımı biliyordu.

"Hamile olduğunu duyduğumdan beri istemsizce hamilelikle ilgili araştırmalar yaptım. Sebebi yoktu aslında, belki de bir gün

sana kavuşurum diye içten içe bir hazırlıktı ve tabii ki İlker'den de çaktırmadan öğrendiğim şeyler vardı," derken imalı bir tebessüm yolladı bana.

Söylediği her söz beni daha fazla etkiliyordu. Bunları benden hiçbir karşılık görmeden yapması onun aşkına koşulsuz inanmamı sağlıyordu. Bu çabasına, böyle tatlı olmasına gülümsedim, ardından yemeğimizi yemeye başladık.

Hafif makyajım, su dalgası saçlarım ve başımda taşlı aksesuarımla hazırdım. Üzerimdeki kırmızı, krem karışımı Osmanlı işlemeli elbisem ile sırtımdaki yine Osmanlı işlemeli pelerinimle tam bir cariyeye benzemiştim. Elbisemi beğenerek almıştım ancak hamile olduğum için mecburen bir iki beden büyüğünü seçmiş ve oluşan potlukları göz ardı etmiştim. Üzerimdeki pelerin bu potlukları güzel saklasa da ben görüyordum. Yine de sinirlerimi bozmayacak kadar mutluydum.

Özellikle Ömer beni görüp "Aklımı başımdan alacak kadar güzelsin," dedikten sonra hiç moralimi bozmazdım.

Kızları Barış götürürken ben yine Ömer'in arabasında arka koltukta onunla oturuyordum. Beni sevdiğini biliyordum, bugün duyduklarım yeterliydi Ömer'in sevgisine inanmam için ama gerçekten de bahsettiği o bara gidecek miydi? Yani oraya gitse bile kimseye bakmayacağına emindim fakat yine de huzursuz oluyordum.

"İncim, yine neye canını sıktın?" Ömer'e şaşkınlıkla baktım.

"Nasıl anladın?" diye sormaktan kendimi alamadım.

"Elimi sıkıp duruyorsun..." derken hızla elimi çekmek istesem de izin vermedi.

"Özür dilerim, çok mu sıktım?"

"Hayır güzelim, sadece bana neyin olduğunu söyler misin?"

Utanmıştım, onun da anladığına emindim aslında yine de içimde kalmasını da istemiyordum. Yoksa bugünü kendime zehir edecektim, biliyordum. "Şey, bugün o bara gideceksin ya, ben biraz huzursuz oldum. Yanlış anlama sana güveniyorum, yine de kötü oldum," dediğimde her an gülecek gibi bakıyordu.

"Yani oraya gitmeme bir şey demiyorsun?" Azıcık alaycı sormuştu sanki.

"Gitmeni istemiyorum. Hatta bu benim için affedilemez ama senin beni üzecek bir şey yapmayacağını biliyorum. Sadece..." diye konuşurken lafımı bu sefer kendisi kesti.

"İnci, öyle bir yere gitmeyeceğiz. Sadece biraz kafa dağıtmak için nezih bir kulübe içmeye gideceğiz. Ben sana takılmak için öyle söyledim," deyince biraz sinirlendim. Ben burada neler düşünüyordum o neler yapıyordu.

"Nasıl üzüldüm haberin var mı senin?" Sertçe çıkışıp başımı camdan dışarı doğru çevirdim. Yaklaştı, yine eli çenemde başımı ona doğru çevirdi. Bu hareketi sürekli yapıyordu ve şefkat dolu olduğu için ben hemen yumuşuyordum.

"Oraya gidecek olmama bozuluyorsun ve bir şey demiyorsun öyle mi?"

"Senin üzerinde ne kadar hakkım var bazen bilemiyorum. Otel odasında tepkimi gösterdiğim hâlde bu konu hakkında bir şey demedin. Üstelik beni nasıl sevdiğini biliyorum. Bu yüzden sana güveniyorum. Oraya gitmeni hem istemiyorum hem de gideceğini bildiğim için mutsuzum. Ben böyle düşünürken sen benimle dalga geçiyorsun," diyerek sustuğumda çok konuştuğum için yorulduğumu hissettim.

"Benimle ilgili her türlü hakka sahipsin, İnci. Bunu daha önce defalarca gösterdim aslında."

"Evet, bunu biliyorum ama yine de işte bazen kafam karışıyor." Eğilip dudağımın kenarından öperek beni yine baştan aşağıya titretti. Nihat abinin yanında öptüğü için biraz utanmıştım. Eminim yine kıpkırmızı olmuşumdur. Neyse ki Nihat abi bize bakmıyordu.

"Öyle güzelsin, bu tavırlarınla öyle tatlı oluyorsun ki, sürekli sana böyle takılasım geliyor. Merak etme, bizim çocuklarla birkaç kadeh içip geleceğiz. Biliyorsun hepimizin başı bağlı bu yüzden için rahat olsun," derken alaycı bir şekilde gülümsüyordu ve gülmek ona çok yakışıyordu.

❀❀❀

Ömer beni eve bıraktıktan sonra abim ve Barış'la beraber gittiler. Hatta dayımla, eniştemler, Haşmet baba da onlara eşlik etti. Rıza amca bile aralarındaydı.

Eve girdiğimde salondaki koltuklara ek olarak oturma odasındaki koltuklardan iki tanesi daha gelmiş, yemek masası duvara dayanmış ve koltukların orta kısmı bir pist gibi açılmıştı. Yemek masası türlü yiyeceklerle doluydu. Benim oturacağım yerse çok bariz belliydi çünkü kına mekânlardaki gelin köşeleri gibi süslenmiş, Osmanlı sarayındaki sultanların koltukları gibi tüllerle, çiçeklerle bezenmişti.

Elçin kına sarayı gibi bir mekândan bahsettiğinde Ömer kimseye iş çıkarmamak için kınayı orada yapmak istemişti. Maalesef bir gün içinde yer bulunamamıştı, bu yüzden kına evde oluyordu. Ömer yine kimseyi yormamak için bir firmayla anlaşıp teyzem ile Barış'ın annesi Nurten yengeye yardımcı olmalarını istemişti

ve her ikisi de buna itiraz etmiş "Şu kadar işi halledemeyecek miyiz?" demişlerdi. Şimdi görüyordum ki halletmişlerdi. Zahide ablaysa hâlâ koşturuyordu. Anlaşılan kadıncağız bugün hiç oturmamıştı.

Birkaç yakın akraba, yengem, teyzem ve kuzenlerimin de olduğu kına gecesine Funda, Seçil, Hale, Nurten Hanım ile Ömer'in birkaç yakını da katılarak yeterince kalabalık olmamızı sağlamışlardı. Teyzem Urfalı, ben Malatyalı, Ömer de İstanbul›lu olunca ortaya karışık bir kına gecesi çıkıyordu. Öyle ki kızların başında kırmızı duvaklı taçlar, minik kırmızı çantalarda misafirlere hediyeler -ki teyzem ona kesin kenarı el işi yazmalarda koymuştur- ve bunun gibi birkaç şey daha... Teyzemden kısık sesle bir azar yedikten sonra misafirlere merhaba deme faslı başlamıştı.

Müzik çalmaya başladığında bir oh çektim çünkü bu müzik beni öpen kişilerin son bulduğunu gösterip kınaya geçtiğimiz anlamına geliyordu. Eğlenceli müziklerdi ve kızlar çoktan kalkıp oynama başlamışlardı bile. Ben rahat bir nefes alıp onları izlemeye koyulduğumda İlknur yeşil, beline kadar dar, etek kısmı bol kıyafetinin içinde tüm tatlılığıyla yanıma geldi.

"Tatlım çok yorgunsun biliyorum ama kendi kına gecende oynamadığın için sonradan çok üzülürsün," diyerek beni de oynadıkları alana çekti. Müzik çok canlı olduğu için insanı kıpır kıpır yapıyordu. Hiç istemeyen biri bile yerinde kıpırdanıp dururdu ki ben istiyordum, sadece yorgundum.

Saatlerce oynamış olabilirim. Karşıma kimler geçti, kimler gitti bilmiyordum fakat en son kim olduğuna bakmayı bırakıp sadece oynadım. Sıra kına yakmaya geldiğinde, ortaya koyulan bir sandalyeye oturttular beni. Başıma bir al yazma örtüp sesini

tanımadığım biri türkü söylemeye başladı. Kızlar ise ellerinde çiçekli mumlarla etrafımda türküye eşlik ederek dönmeye başladılar.

Yüksek yüksek tepelere ev kurmasınlar,
Aşrı aşrı memlekete kız vermesinler,
Annesinin bir tanesini hor görmesinler,

Uçan da kuşlara malum olsun, ben annemi özledim.
Hem annemi hem babamı ben köyümü özledim.

Aklıma babam geldi. Kim bilir bu hâlimi görse nasıl mutlu olurdu, ya annem? Keşke yüzünü, kokusunu hatırlayabilseydim. Abim, beni doğururken ölen annemin acısını daha fazla hissediyor olmalıydı. O annemi tanıyordu çünkü onu kaybettiğinde çok küçüktü. Bense hiç görmemiştim onu. Gözümden bir damla yaş düştü.

Babamın bir atı olsa binse de gelse,
Annemin yelkeni olsa açsa da gelse,
Kardeşlerim yollarımı bilse de gelse,
Uçan kuşlara malum olsun, ben annemi özledim.
Hem annemi hem babamı, ben köyümü özledim.

Gerçekten de özlemiştim. Hem de çok. Kızlar başka şarkıya geçerken gözyaşlarımın arttığını fark ettim. Elimi kaldırıp gözlerimi silerken kapıda bir an abimi ile Ömer'i görür gibi oldum. Sonra yine oraya baktığımda kimseyi göremedim. Zaten burada değillerdi, yanlış görmüş olmalıydım. *Yüksek Yüksek Tepeler* 'den

sonra *Annem Hakkını Helâl Eyle* türküsüyle devam ettiler. Anlaşılan beni bugün hüngür hüngür ağlatacaklardı.

Ak sütünle beslediğin,
Kundaklarda belediğin,
Mutluluklar dilediğin,
Kızın bugün gelin oldu,
Kızın bugün elin oldu.

Keşke bu türküde söylenenler gibi annem yanımda olsaydı. Yine gözyaşlarım akıyordu. Bu sefer durduramıyordum. Hormonlarım da ek olarak iş başındaydı.

Helâl eyle, helâl eyle,
Anam hakkın helâl eyle,
Gidiyorum el evine,
Anam hakkın helâl eyle.

Kınam yakıldı elime,
Kuşak bağlandı belime,
Düğüncüler ev önüne,
Geldi anam gidiyorum,
Anam kızın gelin oldu,
Senin değil elin oldu.

Artık hıçkırarak ağlıyordum. Küçük bir çocuk gibi, annesinin kuzusu bir bebek gibi sesli sesli ağlıyordum. Ama öyleydi işte, şu anda annem yanımda olsun istiyordum. Hayatım boyunca ona özlem duymuştum, şimdi böyle bir anda boynuna atılıp anne ko-

kusunu içime çeke çeke ağlamak, aslında en mutlu anımı onunla paylaşmak istiyordum. Neden böyle olmuştu ki? Neden annesiz kalmıştım? Birden başımdaki yazma açıldı ve teyzemin kızarmış gözleriyle yüz yüze geldim. Önümde diz çöktüğünde türkünün de kesildiğini fark ettim.

Teyzem "Kuzum benim," diyerek kollarına aldı beni. Ağlamam şiddetlendi.

Teyzemi sıkı sıkı sarıp kendimi bıraktım. Fakat o an olmayacak bir şey oldu.

"Neler oluyor burada? İncim?" diyen Ömer'e abimin "Oğlum kına bu, bir dur ya," demesi eklenince hıçkırarak şaşkınlıkla başımı kaldırdım.

Herkesten bir ses çıkarken dayım arkadan "İlker getir şunu fazla mı içti bu, yoksa hayatında kına mı görmedi?" diye bağırıyordu.

Ağlamam durmuş olsa da hıçkırıklarım devam ederken Ömer yanıma ulaştı. Kimseyi umursamadan yanaklarımı avuçladı. "Neden ağlıyorsun İncim? Bir şey mi oldu?" Bir anda tüm sesler kesildi. Herkes bize bakıyordu. Herkesin içinde böyle davranınca çok utanıyordum.

Funda yine "Ah ah Atilla," diyordu ancak hiç gülecek hâlim yoktu. Ömer'in gözlerinde kalmak istiyordum. Ben cevap vermeyince teyzem olaya el attı.

"Ömer, evlâdım. Bu bir kına biliyorsun değil mi? Kınada gelinler ağlar. Hatta özellikle ağlatırız. Âdettendir," dediğinde Ömer'in kaşları çatıldı.

"Saçma bir âdetmiş. Neden İnci durup dururken ağlasın ki?" Bu sefer teyzemin kaşları çatıldı. Tadımız kaçmasın diye zorlukla fısıldadım.

"Ömer... Ben i-iyim. Sadece annem g-eldi aklıma, ondan ağladım," derken sürekli iç çekiyordum. Ömer bir şey diyemeden abim kolundan tuttuğu gibi onu dışarı çıkardı. Ömer zorluk çıkarmasa da kapıdan da öteye gitmedi. Orada durup beni izledi. Sadece beni. Bu sırada kimden geldiğini bilmediğim birkaç kıkırtı duydum.

Teyzem, "Kızlar! Hadi kınayı yakalım," dediğinde Figen yengem kınayı getirdi. Bu sefer kızlar *Kınayı Getir Aney* türküsünü söylemeye başladılar. Yüzüm açık Ömer'e bakıyordum.

Kınayı getir aney,
Kınayı getir aney,
Parmağın batır aney,
Parmağın batır aney,
Bu gece misafirem,
Bu gece misafirem,
Koynunda yatır aney,
Koynunda yatır aney.

Bir süre böyle devam ettikten sonra İlknur yanıma diz çöküp eline kına aldı. Elçin kulağıma "Elini sakın açma," diye fısıldadı. Biliyordum bunu. Gülümsedim.

İlknur elimi açmaya çalıştı, açmadım. Gülerek başını kayınvalidesi Nurten Hanım'a çevirerek "Gelin elini açmıyor," dedi biraz yüksek sesle.

Ardından kızlar "Gelin elini açmıyor," diye hep birlikte tekrarladılar.

Nurten Hanım gülümseyerek yanımıza gelip küçük kırmızı bir kesenin içinden bir cumhuriyet altını çıkarıp elimin üzerine

koydu. Elimi açtım, İlknur kınamı sürdü, altını koydu ve birisi salavatın ardından zılgıt çekerken elime kırmızı eldiven geçirdi. Diğer elime de aynı işlem yapıldıktan sonra başımı kaldırdığımda, Ömer'in aynı yerinde olduğunu, bana da büyük bir duygu yoğunluğuyla baktığını gördüm.

Kızlar beni kaldırıp oynatırken Elçin, abisini de yanıma getirdi. Biz karşılıklı oynarken herkes alkış tutuyordu. Benimse her zamanki gibi gözlerim Ömer'den başkasını görmüyordu. Kollarını iki yana açması, gözlerini benden almaması, tüm kalabalığa rağmen sadece ikimiz varmışız gibi hissettiriyordu.

Bölüm 28

Elimdeki kınayı yıkarken bu gecenin aslında umduğumdan daha güzel geçtiğini fark ettim. Ömer'in kınanın ortasına öylece dalıp neden ağladığımı sorması... Of! Tam bir komedi olsa da yine de çok tatlıydı. Yatağıma geçtiğimde az önce beni hem korkutan, hem de heyecanlandıran sözleri hâlâ kulağımdaydı.

'Sadece saatler sonra benimsin İncim.'

İçime titrek bir nefes çekip yorganıma iyice sarıldım. Yarına kadar dinlensem iyi olacaktı.

Sabah teyzem yerine kuzenlerimin saldırısına uğrayarak uyandım. Onları çok özlemiştim. Üzerime rahat bir şeyler giyip, Ömer'in günaydın mesajına cevap verdikten sonra aşağıya indiğimde büyük ve kalabalık bir kahvaltı masasının beni beklediğini gördüm. Bu çok güzeldi. Aynı Urfa'da teyzemlerde kaldığım zamanlardaki gibi kalabalık bir aile ortamıydı.

"Günaydın." Yengemin yanındaki boş sandalyeye oturdum.

Teyzem çayımı doldururken, "Bugün nasılsın kızım? Bir sorun yok değil mi?" diye sordu.

"Hayır teyzeciğim, gayet iyiyim," dedim. Sonra yeniden neşeli sohbetlerine devam ettiler.

Yengem kulağıma eğilip, "Oralarda bir şeye ihtiyacın olursa ilk beni arıyorsun," dediğinde teyzemin keskin kulaklarından kaçamamıştık. İşte komedi başlıyordu.

"Neden ilk seni arıyormuş? Sen İnci'nin yengesisin, ben anne yarısı teyzesiyim, tabii ki ilk beni arayacak."

Kuzenim Çınar kulağıma yanaştı. "Bizim için bu kadar kavga etmiyorlar. Kıskanıyorum artık haberin olsun." Ensar da abisi gibi muzipçe gülümsüyordu.

"Mümkünse benim için kavga etmesinler zaten," diyen Poyraz'a gülümsedim.

"Sence de çok tatlı değiller mi?" diye sorduğumda cevap karşımda oturan Fatih eniştemden geldi.

"Çok fazla tatlılar, şekerimi yükseltiyorlar." Ağzına bir parça daha gözleme attı. Onun rahatlığı karşısında gülümsemekten kendimi alamadım. İpek, babasının bu hâline karşılık başını iki yana salladı.

Teyzem ile yengem ise her zamanki didişmelerine bizi unutarak devam ediyorlardı. Bakışlarım abimi bulduğunda bana yine sevgiyle baktığını gördüm. Biliyordum ki kalbi bugün hüzünlüydü. Çekirdek ailemin tek üyesini, canımı çok iyi tanıyordum. O da diğer aile üyeleri gibi benimle konuşmak istiyordu, bunun farkındayım, yine biliyorum ki bunu nasıl yapacağını bilmiyordu.

Bu gece düğünüm vardı...

Bugünün zor olacağını düşünüyordum oysa düşündüğüm gibi olmamıştı. Şu anda düğünümüzün yapılacağı yerde, bana ayrı-

lan odada saçlarım yapılıyordu. Birkaç saat sonra evleniyordum. Mutluluğumun yanı sıra heyecanlıydım da. Yusuf'u artık düşünmüyordum ve onunla gerçekten evlenseydik kısa bir süre sonra bunun çok doğru bir evlilik olmadığını anlayabilirdim. Gerçekten de hayat bize güzel şeyler sunuyordu. O zamanlar dünyamın başıma yıkıldığını, hayatın sonuna geldiğimi düşündüğümü hatırlıyordum, ne kadar da acınası... Oysa bunların yaşanması beni çok farklı bir yola sürüklemişti ve ben olduğum yerden memnundum.

"İnci! Bence Çingene pembesi sürülsün daha asil görünür tırnakların, sen ne dersin?" diyen İlknur'a baktım.

"Olur. Benim için fark etmez." Sözlerimin üzerine tüm kızlar birbirine bakıp kahkaha attılar. Ne olmuştu ki?

Funda, "Yok yok olmuş bu," dediğinde, karşılık Seçil'den geldi. "Hem de fazlasıyla olmuş."

Ben hâlâ şaşkın şaşkın onlara bakarken Elçin ellerimi tutan manikürcü kıza, "Siz İnci Hanım'a rakı beyazı sürün," dedikten sonra kızlara dönüp sahte bir kızgınlıkla "Uğraşmayın yengemle!" dediğinde ben İlknur'un ne dediğini yeni fark ettim. Çingene pembesi nedir ya?

"Ay kaç kere seslendik ama. Cevabı hülyalı hülyalı gülümsemek oldu."

Bunu diyen de Hale'ydi. Anlaşılan yine düşüncelere dalarak kızları duymamıştım. Her zamanki hâlimdi işte. Kızlar işine döndüğünde ojelerim de sürülmüştü. Ellerim otomatik bir şekilde olması gereken yere, karnımın üzerine yerleşti.

Saçlarım yapılmış bir şekilde yarım saatten fazla bir zamandır Ömer'i bekliyordum. Nikâh için erkendi ama misafirlerimizin çoğu başka şehirlerden geldiği için ilk önce onlara hoş geldin demek istiyorduk. Ayrıca gelinliğimi görünce yüzünün alacağı ifa-

deyi çok merak ediyordum. Nedense bir türlü gelmiyordu. Kızlar da bir garipti, özellikle kırmızılar içindeki Hale'nin gerginliğini anlamamam mümkün değildi. Birden aklıma doluşan düşüncelerle içime düşen korku beni titretmeye yetti. Yine aynısı oluyordu. Ömer yoktu ortalıkta, belki de vazgeçmişti. Ya da Alev mi bir şey yapmıştı? Hale'nin gerginliği ve gözlerini benden kaçırması başka nasıl açıklanırdı ki? Hışımla ayağa kalktım. Elimdeki mor, krem renkli çiçeklerle birlikte gelinliğimin eteklerini tuttum. Kimseye bakmadan kapıya doğru yürürken Hale önüme geçti.

"İnci nereye?" Sesi titriyordu. Kesin bir şeyler oluyordu.

"Lütfen Hale, çekil önümden. Ömer'e bakacağım."

Elçin ile İlknur da yanıma gelip iki yanımda durdular. "Abim gelecek şimdi İnci, mekânla ilgili ufak bir sorun var. Çok önemli bir şey değil."

Elçin'in sözlerinin ardından İlknur hiç beklemeden, "Hadi gel, makyajına bir bakalım," dediğinde sinirlerim iyice gerildi.

"Şimdi hepiniz önümden çekilin! Hemen!" Tereddütle de olsa önümden çekildiler, hemen odadan çıkıp Ömer'in odasına doğru ilerledim. Kapıyı açtığımda Atilla, Erkin, Kemal ve Barış düşünceli şekilde otururken abimin odada dört döndüğünü gördüm.

Beni gördükleri an ayaklandılar, abim ise hemen önüme geldi.

"Ne oldu İnci?" Artık emindim. Kötü bir şey olmuştu. Abimin ses tonu, hareketleri... Kahretsin! Gerginliği tüm hareketlerinden belli oluyordu.

Kızların arkamda olduğunu hissediyordum. "Gitti mi?" diye sorarken hiç telâşlı olmadığımı fark ettim. İçimdeki korku söndü ve bir boşlukta süzülerek uzaklaştı.

Odadaki hiç kimse neden *gitti mi* diye sorduğumu anlamıyordu. Abim ise bu soruyu biliyordu. Ömer de beni bırakmıştı işte.

Zaten bu rüya gerçek olmayacak kadar güzeldi. Abim bana iyice yaklaşıp ellerimi tuttu. "O da nereden çıktı? Birazdan gelecek. Ufak bir işi çıktı. Güven bana, İnci." Sesi hiç de inandırıcı değildi. İnanmıyordum.

Alaycı bir şekilde gülümsedim. "Önemli değil," diye sesimin çıktığı kadar zorlukla konuştum ve ellerimi çekip içimdeki son hırsla çiçeği damat odasının bir kenarına fırlattım. Bu da başlamadan biten başka bir hikâyemdi. Belki de bu benim lânetimdi. Ben mutlu olmamalıydım.

Geriye döndüğümde kızların da abimin de sözlerini duymuyordum. Kendimi kapatıp hiçbir şeyin kulaklarımdan içeri girmesine izin vermedim ama gözlerime engel olamadım. Karşımdaydılar işte. İkisi de koridorun sonunda durmuş konuşuyorlardı. Bu olamazdı. Onunla konuşuyor olamazdı! Bu yüzden mi benden gidiyordu? Ona mı gidiyordu? Bu kadar basit miydi? Birileri kollarımdan tutuyordu. O sırada Ömer'le el ele tutuştu. Ne yapıyorlardı öyle?

Abimin uzaktan sesini duydum. "İnci içeri gel. Düşündüğün gibi değil," diyordu. Nasıl düşünüyordum ki? Gözlerimin dolduğunu hissettim. Etrafım dönüyordu. Neden yine ben? Neden? Etrafım kararırken Ömer'le göz göze geldiğimizde elini Alev'in elinden çekip endişe dolu gözleriyle bana baktı. Üzerindeki, bedenini daha heybetli gösteren siyah damatlıkla harika görünüyordu ama o benim olmayacaktı. Ömer birden kayboldu gözlerimin önünden ve ben karanlığa hapsolmadan önce tek gördüğüm şey, içimdeki siyahlığa tezat olan bembeyaz tavandı.

⚽

Başım ağrıyor, birçok anlamsız ses duyuyordum. Kim konuşuyordu? Ne diyordu? Anlamıyordum. Neler olmuştu? Gözleri-

mi açmak istiyor fakat açamıyordum. Bir süre kendimi zorladım. O sırada olanlar aklıma geldi ve birden gözlerimi açma isteğim yok oldu.

Neredeydim? Ömer ya da o burada mıydı?

Sesler anlam kazandığında abimin sesini duydum. "Yeter Ömer! Çık buradan! Sana bunun yanlış olduğunu söyledim. En azından bugün değildi." Ömer buradaydı!

"Sakin olur musunuz? İnci uyanınca sizi böyle görmesin," diyen Elçin'di. Sessizlik oldu, ardından adım sesleri duydum. Elimin tutulmasıyla irkilip gözlerimi açmadan elimi yavaşça çektim.

"İnci?"

Ömer'in soru dolu seslenişine karşılık sadece iç çektim. İnci'me ne olmuştu? Niye şaşırıyorsam? Tek düze bir sesle, "Dışarı çık!" dedim. Sonra yavaşça gözlerimi açtım. Abim karşımda endişe içinde dururken Elçin üzgün görünüyordu. Başımı Ömer'e çevirmedim.

Yeniden, "İnci," dedi. Cevap vermedim. Konuşacak gücüm yoktu. Yerimde doğrulup üzerimdeki gelinliğe baktım. Hayal kırıklığı hissediyordum. Birkaç saat önce ne düşüncelerle giymiştim bu gelinliği, şimdiyse ne hâldeydim. Elçin'e döndüm.

"Rica etsem kıyafetlerimi getir misin?"

Şok içinde Ömer'e baktı. Abim ne düşündüğümü biliyordu. Kimseden ses çıkmayınca kendi işimi kendim görmek için ayağa kalkmak istedim. O sırada Ömer'in öfkeli sesini duydum. Hâlâ yüzüne bakmıyordum.

"Dışarı çıkın!" Elçin, abisinin bu istediğini hemen yerine getirirken, abim yerinden kıpırdamadı. "İlker, dışarı çık!"

"Hiçbir yere gitmiyorum. Bu kadar sinirliyken İnci'yle yalnız kalmanı istemiyorum!"

Konuşmalarını ya da başka bir şey duymak istemiyordum. Tek isteğim hemen buradan gitmekti. Ayağa kalktım, eteklerimi toplayarak kapıya doğru yürüdüm. Tam varmak üzereydim ki kolumdan hışımla çekildim. Şimdi Ömer'in göğsüne bakıyordum.

Abim hareketlenerek, "Sen sınırı çoktan aştın artık Ömer!" dedi. Kolumdan tutuğu an Ömer buna engel oldu.

"İlker! Bizi yalnız bırak ve işler başka bir boyuta geçmeden git dayınları sakinleştir!"

"Sen sakinleşmeden olmaz, Ömer!"

"Beni daha fazla delirtme İlker. Çık dışarı!"

Abim birkaç saniye kadar Ömer'in sözlerini tarttı. "Kapının önündeyim Ömer, sakın kardeşime bu şekilde davranma!" Sonra odadan çıktı.

Şimdi Ömer'le yalnızdım, titremeye başlamıştım. Elini çeneme koydu ve kaldırıp yüzüne bakmamı sağladı. Gözlerini gördüğümde birçok duyguyu aynı anda barındırdığını gördüm. En çok öfke vardı. Umurumda değildi. Onun değil benim hakkımdı o öfke.

"Seni sevdiğimin ve uğruna ölebileceğimin hangi kısmını anlamadın da gideceğimi düşündün? Hem de Alev'le!"

Çok öfkeliydi. Her defasında başka bir tarafıyla tanışıyordum. Bu öfkesini ilk defa görüyordum. Cevap vermedim. Onu bu şekilde göreceğimi düşünmemiştim. Çenemdeki elini biraz sıkılaştırdı. Canımı yaktığın ise farkında değil gibiydi. Dişlerini sıkarak konuşmaya devam etti. "Benden gideceğini düşündün! Bana ne olduğunu sormadan gördüklerine inanıp üstüne beni bırakıp gideceğini düşündün, öyle mi?" Ağzımı açmıyordum.

Kendimi her an yere yığılacak gibi hissediyordum.

"Cevap ver İnci! Susma!"

Bağırmasını beklemediğim için yerimden sıçradım. "B-ben beni bıraktığını düşündüm. Hem onun elini tutuyordun," derken kelimeler ağzımdan benden izinsiz firar ediyordu.

Ömer birden beni bırakıp iki adım uzaklaştı. Çok gergin görünüyordu. Etrafında döndükten sonra parmağını bana doğru kaldırıp bir şeyler söylemek istedi. Hemen sonra vazgeçti. Elini indirdi. Pencereye doğru gitti. O sırada bize bu gece için tahsis edilen odada olduğumuzu gördüm. Yeniden bana döndü.

"Elini falan tutuğum yoktu. Sadece..." Birden sustu. Merakla beklerken sakın ama otoriter bir sesle, "Sana hiçbir açıklama yapmayacağım! Sen bana soru sormasını öğrenene ve o... o soysuzun yerine koymayı bırakana kadar benden bir şey öğrenemeyeceksin!" dedi.

Yanlış düşünüyordu. Ben onu kimsenin yerine koymuyordum. Ona karşı hissettiklerim özeldi. Sadece ona hastı. Böyle düşünmesini istemiyordum. Bir adım atıp, "Ömer," dediğimde benden uzaklaştı. Bu canımı çok acıttı. Gözlerimden bir damla yaş düştü ve sesim titredi. "B-ben sadece çok korktum. Yine terk edildim sandım. S-seni onun yerine hiçbir zaman koymadım. Koymam! O aklıma gelmiyor bile..." Devam edemedim çünkü hıçkırıklarım buna engel oldu. Yanıma gelip bana sarıldı. İhtiyacım olan şey buydu işte. "Ö-Ömer," dedim yine devamını getiremeden.

"Şşşt, tamam geçti. Sakin ol!"

Geri çekilerek yüzümdeki yaşları sildi. "Bunları daha sonra konuşacağız! Şimdi yeniden hazırlan ve beni bekle, bu düğün sorunsuz geçecek! Düğünümüzü böyle hatırlamanı istemiyorum. Aklındaki her şeyi bir kenara at, sadece bugünü düşün tamam mı?"

Söyledikleri umurumda değildi. Hâlâ bana İnci'm demiyor, bu canımı daha çok acıtıyordu. "Bana İncim demiyorsun," dedikten sonra iç çektim.

Bana bakıp sinirle gülümsedi. "Hazırlan güzelim hadi," diyerek elimden tutup dışarı çıkardı. Abim ve diğerleri dışarıdaydı. Beraber gelin odasına gittik, beni içeri bırakıp Elçin'e döndü. "Az vakit kaldı, acele edin!" Sonra çıkıp gitti.

"İyi ki erken gelmişiz, yoksa rezil olacaktık," dedi İlknur. Ortamı yumuşatmak istiyordu ama işe yaramadı. Barış'ın kıskançlıklarına rağmen giydiği straplez mor elbisesi için günlerdir heyecanlıydı. Nişanlısını çok sevse de onu deli etmeyi daha çok seviyordu.

Elçin gri elbisesinin ince taş dizili askısını düzeltip yanıma geldi. "Abim çok korktu İnci," dediğinde meraklı bakışlarım onu buldu. "Sana bir şey olacak ya da seni kaybedecek diye çok korktu. Bütün mekânı inletti. Doktor seni muayene ederken öldü öldü dirildi." Doktor mu? "İlker'le de kavga etti."

İşte bunu duyunca şok içinde kaldım. "Neden kavga ettiler?"

"İlker seni o hâlde görünce delirdi, Ömer'i senden uzaklaştırmak istedi. Bunun üzerine abim daha çok sinirlendi. Doğal olarak biraz tartıştılar." Kısa bir an nefes aldı. "İnci bunları moralin bozulsun diye anlatmıyorum. Sadece abimin seni nasıl sevdiğini bilmeni istedim."

Biliyordum ve görünen o ki Elçin de bir şeyler biliyordu. Artık bundan emindim. Abim söylemiş olmalıydı ama neden? Bunun beni incitebileceğini nasıl düşünmezdi? Utanılacak bir şey yapmamıştım yine de utanıyordum. Bir şey söyleyemedim. Zaten Elçin de cevap beklemedi. Kuaför saçımı düzeltirken makyöz de makyajımı baştan yapıyordu. Kızlar da son rötuşlarını yaparken

herkesi nasıl zahmete soktuğumu gördüğüm için ayrıca üzüldüm. Kuaför benimle ilgilenirken elimi karnıma indirip sadece bebeğime odaklandım. Beni şu anda ondan başka kimse anlayamazdı. Ömer'i kaybetmek beni delice korkutuyordu. Bu önceden hissettiğim bir duygu değildi, işte bu yüzden bununla başa çıkmakta zorlanıyorum. Bu duygularımı Ömer'e açıklayamadığım gibi üstüne bir de bununla tek başıma boğuşmaya çalıştıkça dışarıdan bir kaçık gibi göründüğüme eminim.

Elimin üzerine konan iri elle düşüncelerimden sıyrılıp başımı kaldırdım. Ömer yanımda diz çökmüş, öylece bana bakıyordu. Odaya baktığımda kimsenin olmadığını gördüm. Ne zaman saçım, makyajım bitmişti ve kızlar ne ara çıkmıştı? Asıl mesele nasıl bu kadar dalgın olabilirdim?

"Çok fazla düşünüyorsun," diyen Ömer'e dikkatimi verdim. Çok yakışıklıydı ve ben onu kırmıştım. Ortada haklı ya da haksız yoktu. Ben sadece onu kıskanıyordum. Alev'i hiç sevmiyordum ve Ömer onun elini tutmuştu, ne düşünebilirdim ki? Ayağa kalkıp beni de kaldırdı. Az da olsa topuklu ayakkabı giydiğim halde yine de onun boyuna erişemiyordum. Elini yüzüme koydu. "Asma suratını. Bugün bizim günümüz, seni böyle üzgün görmek istemiyorum." Yine bir şey söyleyemedim. Konuşmak istemiyordum. Özellikle de o böyle mesafeliyken! Ben hiçbir sözüne tepki vermezken yine sinirle gülümsedi. "Beni benimle konuşmayarak mı cezalandırıyorsun? Neden peki?"

Öyle bir şey yapmıyordum. "Hayır! Öyle bir niyetim yok. Sadece konuşmak istemiyorum," dedim omuzlarımı silkerek.

Elimden tutup ilerideki koltuğa doğru yürüdü. Oturduktan sonra beni de bacağına çektiğinde hiç rahatsız olmadım. Sadece bana her yaklaştığında olduğu gibi çok heyecanlandım.

"Evet, sorunlarımızı burada çözemeyiz belki ama yine de seni bu mutlu günümüzde yeniden güldürebilirim," dediğinde yüzüne baktım.

"Her şey mahvoldu." Suratımı astım.

Yanaklarımı avuçlarının arasına alıp dudağımın kenarına bir öpücük bıraktı. "Ben öyle düşünmüyorum," dediğinde sinirlendim.

"Öyle mi, peki neden gelinliğimi fark etmedin?"

Sevgiyle gülümsedi fakat yine gelinliğime bakmadı. "Üzerindeki dantel işlemeli, straplez kabarık gelinliği mi fark etmedim?" dediğinde ağzım açık ona bakıyordum.

"Ama..."

"Aması... Sen hâlâ bir şeylerin farkında değilsin ve artık bu durum beni üzmekten çok kızdırıyor. Sen, beni farklı şekilde görmek istediğin için bu durumdayız. Ben seni ilk gördüğüm an büyülenip gelinliği fark ettim." Ona çok fazla haksızlık ediyordum. "İnci, güven probleminin farkındayım ve bunu bir an önce çözmek istiyorum. Çünkü bu bize zarar veriyor," dediğinde yine haklıydı.

"Hâlâ neler olduğunu bilmiyorum, üstelik senin düşündüğünün aksine ben sana güveniyorum. Bu yüzden olanları öğrenmeden senden özür dilemek istiyorum." Yaklaşıp yanağından öptüm. Mis gibi kokuyordu, yeni tıraş olmuş teninin kokusunu içime çekmeden geri çekilmedim.

Bu hareketimle belimdeki elini sıklaştırdı, yanağıma burnunu yapıştırdı. "Özür istemiyorum. Zaten yeterli de değil." Benim yaptığım gibi kokumu içine çekti. Bir süre o pozisyonda kaldık. "Birazdan soyadımı alacaksın, bir bütün olmaya bir adım daha yaklaşacağız. Sonra bir ömür bu enfes kokunla yaşayacağım," dedi boğuk sesiyle.

O sırada kapı çaldı. Biz daha pozisyonumuzu düzeltemeden içeri abim ile Elçin girdi.

Hızla kalkmaya çalışırken dengemi kaybettim. Ömer hızlı davranıp düşmemi engelledi ancak kollarından çıkmama izin vermedi. Ne yaptığına bakmak için başımı yüzüne çevirdiğimde abime fena şekilde öfkeli bakıyordu.

Elçin, "Abi artık inmeniz lazım. İlknur, Safiye teyzeyi zor tutuyor," dediğinde abimin, Ömer'inkinden farklı olmayan öfkeli yüzüne bakıyordum.

Bu kadar iyi dostlukları olan iki adamın sebep ne olursa olsun -ben bile olsam- birdenbire böyle öfkelenmesini anlamıyorum. Birbirlerine karşı olan öfkeleri saman alevi gibiydi.

Ömer bana dönüp yanağıma avucunu koydu. "Bu gece her şeyi unut, sadece düğünümüze odaklan. Sonra konuşacağız nasılsa," diyerek beni abimle yalnız bıraktı.

Abim hızla yanıma geldi. "İyi misin? Hâlâ evlenmek istiyorsun değil mi?"

Gülümsedim. "Evet, istiyorum."

"Peki, öyleyse o zaman artık inelim. Ayrıca her koşulda yanında olduğumu sakın unutma! Ne yaşarsan yaşa mutsuz ya da kararsız olduğun her an ben buradayım. Yaşadığın hiçbir şey için seni yargılamayacağımı unutma!" Alnımdan öptükten kolunu uzattı. Sözleri benim için çok değerliydi. Abimle birlikte odadan çıktığımızda Ömer bizi bekliyordu. Beni Ömer'e teslim ettikten sonra hızla merdivenleri indi.

Ömer, "Hazır mısın?" diye sorduğunda sadece başımı sallayabilmiştim. Çok fazla heyecanlıydım. Merdivenleri inerken Ömer'in kolunu sıkıca kavradım ve bu durum salona girdiğimizde de devam etti. Alkışlar eşliğinde tüm gözler üzerimizdeyken

kendimi hiç iyi hissetmiyordum. Hava bugün kapalıydı. Bu yüzden her türlü aksiliği önlemek için düğünümüz kapalı mekânda gerçekleşecekti. Nikâh masasına oturduğumuzda alkışlar kesildi. Nikâh şahitlerimiz de yerine geçince onlara baktım. Benim şahitlerim İlknur ile Barış, Ömer'in şahitleri Atilla ile Funda idi.

Alkışlar eşliğinde, 'Evetlerimizi' dedikten sonra Ömer beni alnımdan öptü. Güçlü, sahiplenici bir öpücüktü. "Benimsin," diye fısıldadığında, "Seninim," dedim. Benim sözlerimle gülümsemesi genişledi. Gözleri etrafa ışık saçıyordu. Sanki çok istediği oyuncağa kavuşan bir çocuğun saf mutluluğunu yaşıyor gibiydi.

İlk dansımızı Vasilis Saleas'tan İnci Tanem'le yaparken hiç konuşmadık, sadece anın tadını çıkarıp birbirimizin gözlerinde kaybolduk. Şarkıyı Ömer seçmişti. Buna memnundum çünkü müzik zevklerimiz aynıydı. Sözleri olmayan müziğin ruhumuza işlemesine izin verdik. Bu an öyle güzeldi ki hiç bitmesin istiyordum. Müzik bitip yerimize geçtiğimizde eğlence başladı ve ben daha soluklanamadan büyüklerin ellerini öpmeye gittik.

Pasta kesildi, aradan saatler geçti, eğlence kaldığı yerden devam etti. Atilla, Ömer'i kolundan çekip halaya kaldırmıştı. Ömer'in tüm arkadaşları, kuzenlerim, abim, Barış ve şirket çalışanlarından olduğunu öğrendiğim birkaç kişi daha halaya katılmışlardı. Başını İlknur'un çektiği kızlar ise erkeklerin halayına eşlik ediyordu. Ben de halayı severdim ama maalesef ki teyzem yanı başımda durmuş izin vermiyordu. Bir kaza olabilir, bebeğime bir şey olabilirmiş. Tabii ki bu korku yetti oturmama.

Ömer her döndüğünde gözüme bakıyor, olduğu yerden bana sevgisini yolluyordu. O kadar mutluydu ki bu her şekilde çok net görünüyordu. Onu böyle görmek beni daha çok mutlu etti. Ceke-

tini çıkarmış beyaz gömleğinin içinde çok yakışıklı duruyordu, bir an yine kıskançlık damarlarım kabardı.

"Kimse kaçırmaz korkma," diye kulağıma fısıldadı Funda. Ona baktığımda biraz kızardığımı hissettim. O kadar çok dalmışım ki halayı bırakıp yanıma geldiğini görmemiştim.

Utandım. Ardından hemen konuyu değiştirdim.

"Neden devam etmiyorsun?"

Diğer yanıma oturdu. "Sen yalnız kaldın. Kendi düğününün biraz tadını çıkar istedim."

Merak edince teyzeme bir bakış attıktan sonra Funda'ya yanaştım. "Ne yaptın?"

Funda cevap vermeden müzik değişti, halay durdu. Herkes birden duran müziğe şaşkınlıkla bakıp yerine geçerken kızlar orada kaldı. Sonra Funda elimden tutup beni kaldırdı. Teyzemin itirazı üzerine Funda, "Merak etme Safiye teyzeciğim, sorun yok. Sadece biraz eğleneceğiz," dedi.

Misafirler azalmış sadece yakın akrabalar kalmıştı. Kızlar beni aralarına sokup etrafımda dönmeye başladılar. Çalan müziği tanımıyordum. İlknur yanıma yanaştı. "Düğünlerde son trend canım. İnternetten buldum. Kendini müziğe bırak yeter, zaten biz de bunu oynamasını bilmiyoruz," diyerek etrafımda deli gibi zıplamaya, oynamaya başladılar. Tabi ki Elçin elimden tutup beni de oyuna dâhil etti. Müziğin melodisi tanıdıktı ve garip bir şekilde insanı oynatıyordu. Düğün başından beri içimden sürekli zıplamak geliyordu ki bu çok iyi oldu. Zıplamasam da hareket etmek çok iyi geliyordu.

Kızlarla o hâlde ne kadar oynadık, ne kadar döndük durduk bilmiyorum ama şarkı tam üç defa başa sardı. Bir ara Ömer'e baktığımda arkadaşlarıyla oturduğu masadan beni izlediğini gör-

düm. Şu anda bana böyle aşkla bakarken ne düşündüğünü öğrenmeyi çok isterdim. Safiye teyzem Ömer'e yaklaşıp bir şeyler söyleyince Ömer yavaşça yerinden kalkıp yanıma geldi.

"Bu kadar yeter kızlar, İnci çok yoruldu," diyerek elimden tutup itirazlar içinde beni masamıza çekti. Kısa süre sonra da düğün bitti zaten. Herkesle vedalaştıktan sonra sıra Haşmet babaya geldi. Elini öptüğümde beni kaldırdı ve omuzlarımdan tutup alnımdan öptü.

"Ailemize yeniden hoş geldin kızım. O kadar mutluyum ki," derken gözleri doldu. "Bir ömür çocuklarınızla mutlu olun." Sonra bana sıkıca sarıldı. Bu adamı çok seviyordum. Bana bir babadan farksız davranıyordu. Söylediği güzel sözlere bir şey söyleyemedim. Teyzemlerle de vedalaştıktan sonra gittiler.

Abimlere sıra geldiğinde her kafadan bir söz çıkıyordu. Hale onlara bakmadan yanıma gelip elimi tuttu. "İnci, bugün için özür dilerim. İnan bana buradan gideceği ve hayatınızdan tamamen çıkacağı için Ömer'e ilettim mesajı. Herkes mutlu olsun diye. Beni anlamalısın, o kendimi bildim bileli arkadaşım. Ne yaparsa yapsın mutlu olmasını istiyorum," dediğinde aklım Alev'in gitmesine takıldı. Bu güzel haberdi. Her an bir yerden çıkma ihtimali yok olmuştu. Hale'nin elimi tutan elini sıktım. Garipti ama onu anlıyordum.

"Sen çok iyi bir arkadaşsın. Seni tanıdığım için mutluyum ve Hale, kendini sakın arada kalmış hissetme. Sen artık benimde arkadaşımsın," dediğimde bana sıkıca sarıldı.

"Çok mutlu ol İnci. Bunu hak ediyorsun."

Geri çekildiğinde sessizlik dikkatimi çekince etrafıma baktım, herkesin bizi izliyordu. Herkeste aynı mutlu ifade vardı ve bugün bu bana fazlasıyla yeterdi.

Bölüm 29

"Hadi suratını asma artık."

Bize ayrılan odadaki yatağa oturdum. Az önce ailelerimiz evlerine dönmüş, biz de bu geceyi burada geçirmek için odamıza geçmiştik. Sabah erkenden de Alanya'ya gidecektik. Buraya kadar her şey güzeldi. Hatta sonrası da güzel ama abim yine yapmıştı yapacağını. Balayı dönüşü Malatya'ya uğrayıp amcamın elini öpecekmişim. Bunu bana söylediği an bütün neşem kaçmıştı. Abime hemen itiraz etmiştim ancak beni kararlı sözleriyle kolayca bertaraf etmişti. *Amcam aile büyüğümüzmüş, ne olursa olsun saygımızı kaybetmemeliymişiz.* Of, of. Delirecektim.

"İnci!"

Ömer'in seslenişiyle başımı kaldırdım. "Gitmek istemiyorum, Ömer," dediğimde şımarıklık yapmıyordum. Gerçekten onları, özellikle Sultan'ın Ömer'e bakışlarını görmek istemiyordum. Artık olmazdı. Ömer'i seviyordum, bir başkasının ona bakması beni öldürüyordu. Ömer ceketini çıkarıp yanıma oturarak ellerimi avucunun içine aldı.

"Sana istemediğin bir şey yaptırmak istemiyorum ama abin haklı. Hem sadece birkaç gün kalacağız."

"Biliyorum da... Neyse yapacak bir şey yok artık." Çok sevdiğim gelinliğimi çıkarmak için ayağa kalktım. Bir adım atacaktım

ki Ömer elimi tutup gitmeme izin vermedi. Şaşkın bakışlarım altında yeniden yatağa oturttu.

"Müsaade edersen gelinliğini ben çıkarmak istiyorum İnci."

İsteğiyle heyecanlandım. Bir şey diyemedim. Ellerini arkama uzatıp zorlanmadan fermuarımı açtı. Düşmesin diye hızla gelinliğin önünden tuttum. Göz göze geldik. İzin ister gibiydi. Eğilip boynumdan öptü. Tüm vücudumu titreten bir öpücüktü. Burnunu boynumdan çıplak omzuma kadar sürtüp kokumu içine çekti. Bu çok değişik hissettiriyordu.

"Seni sevmek istiyorum, İnci. Sadece kokunu içime çekmek ve sevmek."

Yeniden gözlerime baktı. İzin ister gibiydi. Bana sevgisini haykıran gözlere nasıl hayır diyebilirdim ki? Gözlerimizin bağını koparmadan ellerimi usulca çekti. Gelinliği belime kadar indirdi. Üzerimde askısız beyaz sutyenim vardı ve bir an kendimi savunmasız hissettim. Hamilelikten dolayı göğüslerim biraz şişmişti, bu durum daha çok utanmama sebep oluyordu. Bir süre beni izledikten sonra eğilip sol göğsümün üzerine bir öpücük bıraktı.

Titrek bir tonda, "Ömer," diye fısıldadım. Bir şey dememe izin vermeden dudaklarıma kapandı. Bir eliyle ensemi tutarken, diğer eliyle belime destek verdi. Ellerinin altında titriyordum. Fark etti.

"Korkma İnci. Bebeğimiz doğmadan hiçbir şey yaşamayacağız. Sadece biraz teninde kaybolmaya ihtiyacım var."

Beni ayağa kaldırıp gelinliğimi tamamen indirdi. Yere düşen gelinliğin içinden çıkmam için eğilip yardımcı oldu. Şimdi karşısında sadece iç çamaşırlarm ve ayakkabılarımla duruyordum. Sonra bacağımın üzerinden öptü. Her öpüşü beni derinden etkiliyordu. Ayağa kalktığında yüzüne bakamadım. Çenemden

tutup başımı yukarı kaldırdı. Yüzümü bir süre sevgiyle baktıktan sonra gözlerindeki aşkla yeniden dudaklarıma kapandı. Bu öpüşü gelinlik denediğim gün öptüğü gibiydi. Kendini kaybeder gibi, beni talan etmek ister gibi, aynı zamanda şefkatle sever gibi. Karmakarışık ve bir o kadar da gizemli. Geri çekilip derin nefesler aldı.

"Seni çok mutlu edeceğim İnci."

Ardından yavaşça beni yatağa yatırdı. Ayakkabılarımı çıkarmak için eğildiğinde üstünün hâlâ giyinik olduğunu fark ettim. Üstünde kıyafetleri varken ve bana henüz bir şey yapmamışken bu hâldeysem biraz sonrayı düşünemiyordum. Ayakkabılarımı çıkarıp üstüme pikeyi örttü.

"Biraz dinlenelim. Sabaha bir şey kalmadı."

Dediği gibi sadece sevmişti beni. Daha fazlası için kendisini durduğunu biliyordum. Kendi üzerini değiştirirken gözlerimi ondan alamadım. Gömleğinin düğmelerini beni izleyerek açmaya başladı. Bütün bedenimin ısındığını ayrıca kızardığımı hissediyordum. Benimle beraber olmak istediğini fakat hamile olduğum için durduğunu biliyorum. Ömer gömleğini çıkardıktan sonra eli kemerine gittiğinde aklıma birdenbire unutmaya çalıştığım görüntüler dolmaya başladı.

Yusuf'un hiç de kibar olmayan aceleci tavırla kemerini açışı, aynı hızla üstüme yatıp acımasızca içime girişi... Canımı yakışı! O acıya, sevgisiz olduğunu sonradan anladığım birleşmeye rağmen gözümde yaş, beklentiyle ona bakışım ve onun hiç beklemediğim o sözleri!

Kollarımın sıkıca tutulmasıyla olduğum ana döndüm. Ömer üstüme eğilmiş bana sesleniyordu. Yine olduğum zamandan kopmuştum.

"İnci, kendine gel!" Üzgün sesini duyunca soluksuz kalmış gibi içime bir nefes çektim. Parmakları yanağımdaki ıslaklığı sildiğinde ağladığımı fark ettim ve birden hıçkırarak ağlamaya başladım. Ömer bir şey söylemeden beni sıkıca sardı. O kadar iyi geliyordu ki varlığı bana, bense hep onu hep üzüyor olur olmadık anlarda sorun çıkarıyordum. Ne güzel başlamıştık oysa. Nereden aklıma geldi ki? Bunu Ömer'e yapmaya hakkım yoktu.

Biraz sakinleşince, "Özür dilerim," diye mırıldandım.

Geri çekilip yüzüme baktı. "Neden İnci?"

"B-ben bu geceyi mahvettiğim için." Gözlerinde öfke belirdi.

"Bu geceyi sen değil, o soysuz bozdu!"

Sözlerine bir anlam vermeye çalıştım. "Kim?"

"Az önce, '*Canımı yaktın Yusuf,*' dedin," dediğinde ağzımdan birden çığlık gibi bir ses çıktı.

Elimle ağzımı kapattım. Dehşet içinde kalmıştım. Bu kadarını yapmış olamazdım. Ömer bunu hak etmiyordu. Ne diyeceğimi bilemiyordum.

Ömer elimi tuttu ancak hâlâ çok öfkeli görünüyordu. "Kendini suçlama, İnci. Şu an kendine bunu yaptığını biliyorum. Yaşadığın birçok şeyi bildiğim gibi. Bilmediğim o kısımları şimdi bana sen anlatacaksın!" dediği anda her şeyi bildiğini iddia etmesinin üzerimdeki şaşkınlığı korkuya dönüştürdü. Hayır! Hayır! O kadar da değil, bunu ona anlatamazdım.

Başımı iki yana sallarken o, bana kararlı şekilde bakıyordu.

"Anlatacaksın!"

Ben hâlâ başımı ısrarla sağa sola sallayıp, "Olmaz, anlatamam!" derken o beni duymamış gibi diretiyordu.

"Anlatacaksın! Anlatacaksın ki yaranı sarabileyim, yoksa farkında olmadan daha çok kanatırım. Anlatacaksın ki bir daha

bunu yaşamayalım. Anlatacaksın İnci. Anlatacaksın ki yeni bir sayfa açalım."

Bu durumda bile beni düşünen adama ben daha ne diyebilirdim ki? Ağlamam yeniden şiddetlendi. Bu sefer korkudandı. Nasıl anlatırdım? İmkânsızı istiyordu. Artık soyadını taşıdığım, kocam olan adama geçmişte yaşadığım... Hayır! Hayır! Mümkün değildi. Yüzümü avuçları arasına aldığında da başımı yine iki yana salladım. Anlatamazdım.

"Anlatacaksın İnci'm! Çıktığımız bu yola sağlıklı devam etmek için anlatacaksın!"

"B-bunu i-isteme benden Ö-Ömer. N-ne olur."

Hıçkırıklarım yüzünden konuşamıyordum. Ömer bir anda sinirle beni bırakıp ayağa kalktı. Odanın içinde deli gibi bir o yana bir bu yana dolaşmaya başladı. Bense yatakta bacaklarımı kendime doğru çekip ağlamaya devam ettim. Adımları da ayağa kalkışı gibi bir anda durdu.

"Kes artık ağlamayı!" diye kükreyince yerimden sıçradım. "Bu hâlinin bana ne yaptığı hakkında en ufak bir fikrin yok. Oradan bakınca mazoşist gibi mi duruyorum? Sence o adamla yaşadıklarını çok mu merak ediyorum? Ya da onun sana nasıl dokunduğunu öğrenip kendime acı çektirmeyi mi seviyorum? Hayır İnci! Sen bunları niçin unutmak istiyorsun bilmiyorum ama ben de onun sana benden önce sahip olduğunu unutmak istiyorum. Şimdi..." dedikten sonra bir nefes aldı. Bunları bir solukta söylerken titremem şiddetlendi. "Sen bana yaşadığın her şeyi eksiksiz anlatacaksın. Anlatacaksın ki ben de sana bunları unutturayım!" Sonra yanıma yaklaştı. Yine yüzümü avuçları arasına aldı. "Hadi İnci anlat ve bir daha bu konuyu açmayalım," dedi.

"B-ben," diye başladım. Devamı gelmedi. Bunu yapamazdım. Anlatamazdım. Bir çırpıda ellerinden kurtulup yataktan kalktım ama arkamdan gelip sarıldı.

Fısıldadı. "İnci'm lütfen. Hareketlerinden, seni ilk defa benim öpmemden ve İlker'le konuşmamızdaki çıkarımlarımdan bir şeyler olduğunu biliyordum. Bu konuyu şimdi açmak gibi bir niyetim yoktu. Ama madem açıldı konuşalım ve sonra sonsuza kadar kapatalım İnci." Derin bir nefes aldı. "Beni bu kötü düşüncelerle bırakma. Senin onu unutamadığını bana düşündürtme. Onun senin için özel olduğunu bana hissettirme. Lütfen anlat, anlatki hayatımıza devam edelim."

Ona bunu mu yapıyordum? "Ben sana zarar veriyorum." Sözlerime hemen itiraz etti.

"Bana sadece içini dökmezsen zarar verirsin!" dediğinde anlatmaya karar verdim.

O da anlamış olacak ki beni yine yatağa çekti. Yatağa oturup beni de bacakları arasına oturtup sırtımı göğsüne yasladı. Çıplak bedeninden gelen sıcaklık güven veriyordu. Nereden başlayacağımı bilmiyordum. Çok da anlatacak bir şey yoktu zaten. Birçok şeyi bildiğine göre tanışmamızı ve diğer şeyleri de biliyordu mutlaka. Sadece bilmesi gerekenleri anlatsam yeterdi. Gözlerimi kapattığım an görüntüler zihnime doluştu.

"O sene sınavı kaçırdım biliyorsun. O sıralar tanıştım onunla. O zaman fark etmemiştim ama sanki yaşantımı biliyor gibi sürekli bizim adamlar yanımda yokken karşıma çıkardı. Türlü türlü şeyler yapıp beni güldürürdü. Bazen kahve alıp yanıma gelirdi, sohbet ederdik. Aile şirketinin başına geçmek için Almanya'dan İstanbul'a gelmiş. Malatya, annesinin memleketiymiş, o yüzden oraya gelmiş. Sohbet arasında o babası ile kız kardeşini anlat-

mıştı, ben de kendi ailemi. Hatta onun kardeşi de giyim üzerine uğraşıyormuş. Sonra nasıl olduğunu anlamadığım şekilde sevgili olduk. Bana çok değerliymişim gibi davranıyordu. Amcama ve çevremdeki adamlara rağmen sürekli yanıma gelir, kimseden çekinmezdi. O sıralarda amcam amacına ulaşıp sınavı engellediği için beni isteyen Sami Bey'e verecekti. Abim sürekli itiraz ediyor, sınavı okulu falan bahane ediyordu. Sonra bu bahane de ortadan kalktığı için korkuyor, o adamla evlenmek istemiyordum. Yusuf bunu biliyordu, bunun üzerine bana evlenme teklif etti. Bizimkilere söylersek izin vermeyeceğini, büyük sorunlar çıkaracaklarını ve Yusuf'u bertaraf etmek için beni hemen Sami Bey'e vereceklerini söyledi. O korkuyla tamam dedim. Beni anlamalısın Ömer, korkuyordum ve onu... onu sevdiğimi sanıyordum. Onun da beni sevdiğini."

Ömer'den ses çıkmayınca devam ettim. Haklıydı, bu konu kapanmalıydı. "Sonra evlendik. Malatya'da olan ama benim o gün gördüğüm evine gittik. Abime bu ihaneti yaptığım için kendimi çok suçlu ve kötü hissediyordum."

"Delirmişti. Her yerde seni aradık. Yusuf'la olacağını düşünmüştüm fakat abine söyleyemedim." Ömer'in sözleriyle gözlerimi kapattım.

"Ona haber vermek istedim fakat Yusuf biraz zaman geçsin karşılarına çıkarız, kimse de bir şey diyemez dedi. Evlendiğimizin ertesi günü telaşla geldi. Bir kâğıt verdi imzalamam için. Okumak istedim. Almanya'ya gidebilmek için sahip olduğum her şeyi üstüne alacağını söyledi. Kafam karışmıştı. Buna gerek olmayacağını bilecek yaştaydım. Okuyamadan kağıdı geri aldı, sonra zamanı geldi, beraber olmamız lazım dedi. Çok korkuyor, istemiyordum. Abimin gönlünü yapana kadar bana dokun-

mayacaktı. Söz vermişti. Ancak sözünü tutmadı. Bir anda beni ikna etti. Hâlâ nasıl olduğunu hatırlamıyorum. Sürekli beni çok sevdiğini söylüyordu. Bunu yapmak zorunda olduğunu... Ben o gün sadece dakikalar süren bir acıdan başka bir şey hissetmedim, Ömer. Sonra bana bağırdı. Verdiği kâğıdı imzalasaydım her şeyin daha güzel olacağını, bu durumu benim yarattığımı söyleyip çekip gitti. Oysa son anda o da imzalamamam için geri almıştı. Hiçbir şey anlamadım. Kaç saat öyle kaldım bilmiyorum. Donup kalmıştım. Olanlara bir anlam veremiyordum. Bir kâbusun içinde gibiydim. Ona ait olmamı hep istiyordu ama bunun için düğünümüzü beklediğini söylerdi. Bana sahip oluşu bir çığlıktan ibaretti."

Derin bir nefes alıp yutkundum. Ömer'den hâlâ ses yoktu. Yerimde kıpırdanınca sıkıca sardı beni.

"O çığlık benim kalbime hançer gibi inmişti aslında. O çığlık benim içimden tüm bedenime yayılmıştı. O çığlık benim sessiz feryadımdı. Ama... o an bunları fark etmek yerine çaresizce Yusuf'un gidişini seyrediyordum. Ne kadar sonra bilmiyorum üstümü giyinmek istedim. Aslında üstüm giyinikti. Çünkü bana dokunmak yerine sadece almaya odaklanmış bir canavar gibiydi. İnsan olduğunu gösteren tek hareketi, gözümden akan yaşı öpmesiydi. Oysa beni öpmeyi çok istiyordu ama bunu bile yapmamıştı. Sonra içeri abim girdi. Tek gelmişti. Gözlerindeki korku beni gördüğü an rahatlamaya dönüştü. Belime kadar örtülü olduğum için bir şey anlamadı. Sonra her şeyi idrak etti. Bana çok öfkeliydi."

Hıçkırıklarım dinmişti, gözyaşlarımsa usulca akıyordu. Devam ettim. Anlattıkça içimdeki cerahat akıyor daha da rahatlıyordum.

"Öfkesi uzun süre gitmedi. Çünkü benim yaşadığım krizler, bunalımlar ve amcama karşı durabilmek adına kendisini toparladı. Abimin, yerimi günler sonra gelen mektupla bulduğunu öğrendim. Bunları zaten biliyorsundur."

"Biliyorum," deyince o kısmı geçerek devam ettim.

"Abim o mektup sayesinde yerimi bulmuş. Yazılanlar gerçek miydi bilmiyor, halâ nedenlerini merak ediyorum."

Sözlerim bitmişti ancak sessizlik devam ediyordu. Bir on dakika kadar sonra Ömer'in sözlerini duydum.

"Bunlara rağmen neden onu bekledin İnci?"

Ömer'in sesinde öfkeyle karışık kıskançlık, en çok da yıkılmışlık vardı.

"Beni sevdiğini ama gitmek zorunda olduğunu düşünmüştüm. Bir keresinde, '*Ne olursa olsun sakın seni sevdiğimi unutma*,' demişti. Buna rağmen onu beklemedim Ömer. Yanlış düşünüyorsun. Sadece nedenlerini merak ettim. Biliyorsun, ondan o kadar nefret ettiğim için bebeğimden vazgeçiyordum az kalsın. Ben ona hiç âşık olmamışım Ömer. O zamanlar öyle hissettiğimi sanıyordum o kadar. Bekleme nedenimi bende çok sonra fark ettim. Sevgiyle alakası yoktu."

Beni daha sıkı sardı. "Seni ilk öptüğümde, ilkmiş gibi tepki verdin..."

Ne soracağını anladığım için araya girdim. "Bizim oraları ve ailemi biliyorsun. Onunla el ele dolaşmadım bile, kaldı ki yolun ortasında beni öpmesine izin veremezdim. Ben ulu orta olan şeyleri sevmiyorum. Söylemiştim sana. O geceyi de artık biliyorsun."

"Artık düşünme bunları. Acı bir tecrübe yaşadın ve bitti. Bundan sonra ben varım İnci'm. Bunu beraber aşacağız. Sana her

dokunduğumda başka şeyler hatırlamanı istemiyorum. Bu konuşma bu yüzden gerekliydi. Aramızdaki Yusuf duvarının yıkılması için."

Kollarından çıkmadan ona döndüm. "Hâlâ giyinik değilim ve dokunuşların benim ilk defa tecrübe ettiğim bir şey. Yani senden çekinmiyorum ya da bana birilerini hatırlatmıyorsun. Böyle düşünme, Ömer. Sadece o an yaşadığım bir korkuydu." Başımı öne eğdim. "Bana ilk defa o sahip olmuş olabilir ama bu sadece yapılması gereken bir görev gibiydi. Ruhuma, bedenime dokunmadı. İlk defa bu ânı yaşayacağım, beni her şeyimle kabul eden..." diye devam ederken parmakları dudaklarıma kapandı. Çenemden tutup başımı kaldırdı.

"Seni nasıl sevdiğimi görmüyor musun? Sevgimin, aşkımın yanında hiçbir şey önemli değil, İnci. Beni sevmenden, bana âşık olmandan başka isteğim yok," dedikten sonra dudaklarıma kapandı.

Onu çok seviyordum ama bunu söyleyemeden beni öptü. Öyle bir öpüştü ki her şeyi unutturmak ister gibiydi. Dudaklarımı, çenem, boynum takip etti. Her bir noktamı öpüyor, beni rahatlatıyordu. Yavaşça yatağa yatırdıktan sonra kulağıma, "Bugün sadece seni sevecektim İnci. Seni ne kadar kendime almak istesem de hamileyken bunu yapmak istemiyorum. Şimdi kendini geceye bırak ve güzelce uyu. Bir şey düşünme," diye fısıldadı.

Ağlamaktan yorgun düşen gözlerim kolayca kapanırken Ömer güvenli kollarıyla sıkıca sardı.

Bölüm 30

Gözlerimi açtığımda Ömer yanımda değildi. Arkamı döndüğümde onu pencere kenarındaki koltukta otururken gördüm. Çok düşünceliydi ve kaşları çatıktı. Bütün gece uyumamış gibi gözleri kızarmıştı. Derin düşüncelere daldığından uyandığımı fark etmemişti. Gece olanları mı düşünüyordu? Bir kadının kocasıyla, sevdiği adamla bunları paylaşması çok korkunçtu. Kim bilir neler düşünüyordu. Canını acıtmıştım. Aynı Yusuf'un canımı acıttığı gibi! Kalbimin sızladığını hissediyordum. Onu böyle yıkılmış görmek katlanılır bir şey değildi. Ne kadar itiraz ederse etsin istemeden aldığım her nefesle ona zarar verdiğimi biliyordum. Umuyordum ki ona daha fazla zarar vermeden bir an önce bu durumu aşalım. Öylece yatakta oturup onu rahatsız etmeden beni fark etmesini bekledim.

Aradan on dakika kadar geçtikten sonra duruşunu bozup bana doğru baktı.

Uyanık olduğumu görünce biraz daha döndü ve öylece beni izlemeye başladı. Dalgın, bomboş bakan gözleri önce sevgiyle ardından şefkatle doldu. Ayağa kalkıp yanıma gelerek yatağa oturdu. Eli saçlarıma gittiği sırada sesini duydum.

"Çok güzelsin."

Utanarak gözlerimi kaçırdım.

"Utanma benden. Seni öyle mutlu edeceğim ki sadece beni düşüneceksin!" dediğinde kalbime bir sızı girdi. Hâlâ onu düşündüğümü sanıyordu. Hissettiklerimi bilmeliydi.

"Ömer," diyerek ona dönüp hareketini taklit ederek elimi yüzüne koydum. "Çok uzun zamandır kimseyi düşünmüyorum ve yine kısa bir zamandır aklımı tek bir kişi meşgul ediyor."

Beni dikkatle dinliyor, her bir sözümde gözleri merakla parlıyordu. Tebessüm ettim. Normalde bu kadar cesaretli olmazdım ama bunu söylemeliydim. Çünkü çok değerliydi ve her şeyi hak ediyordu. "O kişi de şu anda yanımda. Sevginin, aşkın asıl hâlini bana gösteren adam, seni çok seviyorum," diyerek yüzümü boynuna gömdüm. Tenim tenine değdiği zaman ürperdim ve içime bir sıcaklık yayıldı. Yüzü ne hâldeydi bilmiyordum. Şu anda yüzüne bakamadım zaten. Yine dayanamadı, beni çekerek yüzümü açığa çıkardı. Gülüyordu. Hem de dişlerini göstererek gülüyordu. Mutluydu. Her zerresinden bunu hissedebiliyordum.

"Uzun yıllar beklediğim şeyi, o öpmeye doyamadığım dudaklarından duyuyorum ve sen saklanıyor musun?" O kadar güzel konuşuyordu ki sesi kulağıma çok hoş bir melodi gibi geliyordu. "Hayır İnci'm, hayır. Artık benden uzağa gidemezsin. Seni benden kimse alamaz."

Sonra yine beni dudaklarıyla sevmeye başladı. Ben de onu çok mutlu edecektim.

Kahvaltımızı yaptıktan sonra erkenden yola çıktık. Abim gelip bizi yolcu ettiğinde yine amcamlara gitmemiz gerektiğini hatırlattı. Kabul ettim, abim istiyordu sonuçta.

Alanya çok merak ettiğim bir yerdi. Gazipaşa Havaalanı'na iniş yaptıktan sonra Ömer'in ayarladığı araba çıkışta bizi bekliyordu. Arabayla Alanya'ya geçip daha önce internetten görüp beğendiğimiz otele girişimizi yaptık. Odamıza çıktığımızda Ömer bellboyu gönderirken ben odanın güzelliğine kapılmıştım. Krem-gri renklerinin karıştığı ferah bir odaydı. Salonu geçip yatak odasına girdiğimde kırmızı bir yatak ve yine kremle gri renklerin hâkim olduğu duvarlar üzerinde sade bir tabloyla karşılaştım. Her şey çok güzeldi. Tatilimin harika geçeceğinin habercisi gibiydi bu güzellikler. Ömer'le bu duygularımı paylaşmak için heyecanla döndüğümde karşımda durduğunu gördüm. Kapı pervazına yaslanmış beni izliyordu.

Geldiğini fark etmemiştim. Hızla koşup boynuma sarıldım.

"Burası çok güzelmiş."

Burnunu boynuma dokundurdu. "Sen mutluysan sorun yok." Sesi durgun ve boğuk çıkıyordu. Dün geceden sonra Ömer'e kendimi daha yakın hissediyordum. Aramızdaki görünmeyen duvar yok olmuş gibiydi. Haklıydı. Bu konuşma bizi daha iyi yapacaktı. Yine de hâlâ onun huzursuz olduğunu düşünüyordum. Öpücükleri yavaşça beni etkisi altına alırken kendimi çoktan ona bırakmaya hazırdım. Fakat Ömer aynı fikirde değildi. Geri çekildi, belimden tutup beni iyice bedenine yasladı. "Yol yorgunusun. İlk önce seni doyuralım, sonra zaten benimsin."

Hâlâ bana öfkeli miydi? Bilmiyordum ama İnci'm demedikçe yarım kalıyordu şımarttığı kalbim. Bir şey belli etmenden gülümsedim. Dünden beri zaten ağzım hep kulaklarımdaydı.

"Biz de çok acıkmıştık," derken elim karnımın üzerine gitti.

Ömer elini elimin üzerine koydu. "Bu daha da fena. Hemen sizi doyurmam lazım o zaman." Ufak bir kahkaha attım. "Seni

böyle görmek için öyle uzun süre bekledim ki... Bir ömür de beklerdim. Çünkü ulaştığım sonuç muhteşem bir kadın."

Sözleriyle kahkaham durdu. "Sen benim en güzel şansımsın Ömer. Beni öyle mutlu ediyorsun..." Lafımı bitirmeden yeniden dudaklarımdaydı. Bazen öyle anlarda yakalıyordu ki bana her şeyi unutturuyordu. İyi ki karşıma çıkmıştı. Onu çok seviyordum.

❀❀❀

Yemeğimizi yemek için otelin restoranına indiğimizde Ömer benim sevdiğim her şeyi sipariş etti. Yemekler gelene kadar işle ilgili kısa bir telefon görüşmesi yaptı. Sonrasında da çok acıktığım için yemek boyunca neredeyse hiç konuşmadım. Doyduğumda Ömer'in yine beni izlediğimi fark ettim. Dünden beri gözlerinde saf bir mutluluk olsa da bir parçacık hüznü de yakalıyordum. Yine de mutluluğu galip geliyor, enerjisi bana da geçiyordu.

"Doydun mu?"

"Evet."

"Pasta ya da tatlı ister misin?"

Karnımı tuttum. "Hayır istemiyorum. Çok yedim."

Ayağa kalkıp yanıma geldi. "Gel, biraz dolaşalım," dedi. Az önce yaptığı telefon görüşmesinden sonra daha düşünceliydi sanki. İşte bunu sevmiyordum. En mutlu anlarımda ters giden bir şeylerin olmasından nefret ediyorum.

Dışarı çıktıktan sonra bir süre sessizce yürüdük. Hava kapalı olsa da ılıktı. Kıyıya indiğimizde durup bana dönerek ellerimi tuttu. Ciddi bir konuşma yapacak gibiydi.

"İnci, artık kocanım ve her ne olursa olsun bana söylemeni istiyorum. Sana yalan söylemek istemiyorum, şu anda açıklayacağım bir durumda da değilim. Bana güveniyor musun?"

Sözleri kafamı karıştırıyordu, yine de tereddütsüz, "Evet," dedim. Hiçbir şey açıklamak zorunda değildi artık. Ben Ömer'i kalbimle görüyordum. Bu daha önce tecrübe ettiğim bir şey değildi.

"Döndüğümüzde bir süre dışarı Nihat'la çıkacaksın. Ben ya da yanında biri olmadan adım atmanı istemiyorum."

Bu konuşmayı daha önce de yapmıştı ve o zamanki gibi yine gerilmeme sebep olsa da belli etmemeye çalıştım. Uysal bir şekilde "Tamam," dediğiöde yaklaşıp alnımdan öptü.

Kaçan keyfi düzeldi ve bu durum eğlenceli anlar geçirmemizi sağladı.

Günler su gibi akıp giderken Ömer'le harika vakit geçiriyorduk. Denize giremesek de, etrafı gezip dolaşmak, yeni yerler görmek harikaydı. Damlataş Mağarası, Alanya Kalesi, Dim Çayı gibi daha birçok tarihî ve ilgi çekici yerleri gezdik. Hepsi birbirinden güzeldi ve gerçekten Ömer'in yanımda olması bambaşka bir dünyada olmama sebep oluyordu. Hatta bir gece Tango ve Vals gecesine katıldık. Ben bu dansları bilmiyordum ve yine Ömer imdadıma yetişip birkaç hareket gösterdiğinde ben de dans edebildim. Ufak hareketlerle dans ettiğimizde bu bile beni havalara uçuracak kadar mutlu etti.

Geceleriyse büyülü anlara geçiş yapıyorduk. Söylediği gibi benimle birlikte olmuyordu ama beni farklı şekillerde seviyor, her gece aşkın doruklarında gezdiriyordu. Her sabah kollarında uyanmak, beni öperek uyandırması, sanki bir peri masalının içinde gibi hissetmeme neden oluyordu. Ne yazık ki bu iki haftalık peri masalı bugün bitiyor ve biz akşam uçağıyla Malatya'ya uçuyorduk. Ne kadar gitmek istemesem de baba evimi de oraları da çok özlemiştim. Ziyaretimizin sorunsuz geçmesi ve bir an önce

dönmemiz için dua ediyordum. Gerçi Ömer yanımda olduğu sürece beni kimse huzursuz edemezdi artık.

Ben bu düşünceler içerisindeyken öpücüklerimin neden geciktiğini merak ediyordum. Bir süredir uyanıktım ve Ömer'in beni uyandırmasını bekliyordum. Evet, şımartılmaya alışmıştım, her sabah bu şekilde uyandırılmak güne daha mutlu uyanmamı sağlıyordu. Hiçbir kıpırtı ya da ses yoktu. Yavaşça gözlerimi açtığımda odada kimseyi göremedim. Yerimden doğruldum, içeriye doğru dikkat kesildim. Çok derinden Ömer'in sesini duyuyor gibiydim. Yavaş ve sessiz hareketlerle yataktan kalkıp başımı odadan dışarı uzattım.

Hâlâ eşofmanları üzerinde olan Ömer'in pencerenin önünde telefonla konuştuğunu gördüm. Sert bir sesle, "Umarım karşıma çıkmak gibi bir hata yapmaz!" diyordu. Benim orada olduğumu anlamış gibi birden arkasını döndü. "Bir gelişme olursa ararsın. Kapatıyorum şimdi." Kapattıktan sonra telefonu koltuğa fırlatıp kollarını bana açtı. Hızla kollarına gidip ait olduğum sıcaklığa sarıldım. Güven kokan kolları ihtiyacım olan sarılmaya karşılık verdi ve saçlarımı koklayarak öptü. "Günaydın İnci'm."

Öyle güzel İnci'm diyor ki, her dediğinde, yeniden doğuyordum. Başımı hızla kaldırdım. Bana uzun zamandan sonra İnci'm demişti. "Bana bu şekilde hitap etmen senin bir parçanmışım gibi hissettiriyor."

"Sen zaten benim bir parçamsın. Kalbimsin."

İşte buydu. Mutluluğum buydu. Başımı kedi gibi göğsüne gömdüm. Gözlerim dolunca ağlamamak için konuyu değiştirdim. "Bu sabah öpücüksüz uyandım," diye sitem ettim. Güldü. Boynuma eğilip yine o titreten öpücüklerinden birkaç tane bıraktı. Arada sakalları batıyordu. İki haftadır tıraş olmamıştı. Çok da iyi olmuştu. Çünkü kirli sakal onu çok daha çekici yapıyordu.

"Peki, ben bu güzelliğe kendimi nasıl affettirebilirim acaba?" diye oyunbaz bir dille sorunca geri çekilerek hemen oyuna eşlik ettim.

Elimi çeneme koyup biraz düşünür gibi yaptım. "Hımm aslında..." Aklıma gelen fikir üzerine heyecanla atıldım. "Ya ben bal kaymak istiyorum. Çok acıktım."

Ufak bir kahkaha atarak yanıma yaklaştı. "Zaten ben de güzel karımdan yemek haricinde bir şey beklemiyordum," dediğinde yüzüm asıldı. Dalga geçiyordu benimle.

"Çok mu kilo aldım?" Bendeki değişikliği görünce gülümsemesi çoğaldı.

"Bu hormonlara savaş açtım ve iddia ediyorum ben kazanacağım!" Tavrımın değişmediğini görünce devam etti. "Hayır, kilo falan almadın. Daha dün tartıldın ve sen de gördün. Sakın boğazından kısma, yoksa bozuşuruz!"

Bu tatlı uyarılarını seviyordum da işte beynimi kemiren düşünceler rahat vermiyordu bir türlü. Evet hormonlarım yüzünden değişen duygularıma yetişemiyor, beni mutlu etmek için epey çaba sarf ediyordu. Ömer harika bir sevgili, eşi benzeri bulunmayan bir kocaydı. Çok şanslıydım.

Daha sonra duş alırken, daha doğrusu Ömer yüzünden alamazken kapı çaldı ve Ömer çıkmak zorunda kaldı. Kahvaltımız gelmiş olmalıydı. Ömer'in yeniden gelmesine karşın hızlı bir duş alıp çıktım. Üzerime rahat bir şeyler giydikten sonra salona geçtim. Ömer elinde telefonu kahvesini içiyordu.

"İnci, bu sene hazırlanamadın ama yine de sınavlara girmek ister misin?" dediğinde yerime oturmuş ağzıma salatalık atıyordum.

"Hayır, istemem. Zaten donduracaktım. Seneye iyi hazırlanır girerim."

Bana güzel tebessümlerinden birini sunup telefonunu kenara bıraktı. "İstanbul'da sana özel bir hoca tutalım, kısa sürede yoğun bir çalışmayla üstesinden gelirsin. Daha iki üç ay var, zaten kaydını da yaptırmışsın. Evde sana özel bir çalışma olursa daha iyi olur senin için. Hem yorulmazsın hem de senin için endişe etmem. Ne dersin?" diye sözlerini bitirince yine her şeyi en ince ayrıntısına kadar düşündüğünü gördüm.

Uzanıp elini tuttum. "İyi ki karşıma çıktın, Ömer. Beni benden daha çok düşünen bir kocam var." Elimi ters çevirip üstünü öptü.

"Sen ömrümsün İnci'm. Hayallerimde kalacağını düşündüğüm ama gerçekleşen rüyamsın. Senin için yaptıklarım az bile," dediğinde aklıma bambaşka bir şey geldi.

"Yine de istemiyorum ve şey... Ömer," dediğimde gülümsedi.

"Söyle hadi, neye taktın kafanı?" Artık her hareketimi biliyordu. Bu güzel olduğu kadar sinir bozucu bir durumdu da.

"Bana hâlâ Alev'in neden geldiğini söylemedin?" Kaşları çatıldı. Hızla "Bunun güvenle alakası yok. Sadece merak ediyorum," dedim.

İma dolu bir bakış attı. "Sanki biraz da kıskanıyoruz," derken soru sormuyor, tespitte bulunuyordu. Bir şey söylemek yerine bakışlarımı kaçırdım. "Soğumadan kahvaltını yap İnci'm."

Biraz hayal kırıklığına uğrasam da yüzümü asmamaya çalışarak kahvaltıma devam ettim. Yüzüne bakmadığım halde üstümdeki bakışlarını hissediyordum.

Birden, "Alev..." dediğinde hızla başımı kaldırıp sertçe baktım. "Yaptıklarından pişman. Bir sinir krizi geçirdiğini, bazı şeyleri hazmedemediği için bir takım yanlışlar yaptığını söyleyip yurt dışına çıkmak için şikâyetimi geri almamı rica etti. Bir daha asla bizi rahatsız etmeyeceğine söz verdi. İlk başta bu işe sıcak bakmasam

da eski günlerin hatırına deyince kabul ettim." Bir nefes alıp ellerini dizlerinin üzerine koyarak devam etti. "Öyle bakma İnci! Anlamalısın. Belli ki takıntı yapmış ve söylediğin gibi hasta da olabilir. Daha önce fark edemedim çünkü beni rahatsız eden bir durum olmadı hiç. Gitmesi daha iyiydi. Bir şans verip uzaklaşmasını istedik. Hale de rica etti. Onun çok üzüldüğünü, bu şekilde davranarak bir şey kaybetmeyeceğimizi söyledi. Haklıydı. Benim de aklıma takılıyordu. Bir insanı, özellikle de tanıdığım birini hapse attırmak istemem," dediğinde ona hak verdim. Oralar çok kötüydü ve Alev o kadarını hak etmiyordu. Yanlış düşünüyordum. Ömer haklıydı, o kadar kötü değildi. Adam öldürmemiş ya da buna benzer bir suç işlememişti. Başımı öne eğdim. Biraz utanmıştım.

"Haklısın," dedim. "Ben o kadar derin düşünemedim. Sen en doğrusunu yapmışsın."

Gururla gülümseyip geriye yaslanarak "İşte benim karım," dedi. "Ayrıca onun elini tutmadım. Sarılmak istediğinde reddedip sadece kısa bir veda için elini sıktım." İçim daha çok rahatladı. Bir yerlerde Ömer'i seven birinin olduğunu bilmek rahatsız edici olsa da yine de bu sorun çözülmüş, Alev bizden uzaklaşmıştı.

"Şu anda kıskançlığın bitti ve için rahatladı değil mi?" derken yine dalga geçiyordu.

Kaşlarımı daha çok çattım. "Benimle uğraşmak hoşuna mı gidiyor senin?"

"Hem de nasıl. Tüm ömrüm boyunca seninle uğraşmak benim asli görevim." Artık kahkaha atıyorduk.

"Buna sevindim."

"Şımarık."

Omuz silkip kahvaltıma geri döndüm. Akşama Malatya'ya gidiyorduk ve bu mutlu anların bozulmamasını umuyordum.

Bölüm 31

Gözlerimi açtığımda Ömer yanımda değildi. Arkamı döndüğümde onu pencere kenarındaki koltukta otururken gördüm. Çok düşünceliydi ve kaşları çatıktı. Bütün gece uyumamış gibi gözleri kızarmıştı. Derin düşüncelere daldığından uyandığımı fark etmemişti. Gece olanları mı düşünüyordu? Bir kadının kocasıyla, sevdiği adamla bunları paylaşması çok korkunçtu. Kim bilir neler düşünüyordu? Canını acıtmıştım. Aynı Yusuf'un canımı acıttığı gibi! Kalbimin sızladığını hissediyordum. Onu böyle yıkılmış görmek katlanılır bir şey değildi. Ne kadar itiraz ederse etsin istemeden, aldığım her nefesle ona zarar verdiğimi biliyordum. Umuyordum ki ona daha fazla zarar vermeden bir an önce bu durumu aşabilirdik. Öylece yatakta oturup onu rahatsız etmeden beni fark etmesini bekledim.

Aradan on dakika kadar geçtikten sonra duruşunu bozup bana doğru baktı.

Uyanık olduğumu görünce biraz daha döndü ve öylece beni izlemeye başladı. Dalgın, bomboş bakan gözleri önce sevgiyle, ardından şefkatle doldu. Ayağa kalkıp yanıma gelerek yatağa oturdu. Eli saçlarıma gittiği sırada sesini duydum.

"Çok güzelsin."

Utanarak gözlerimi kaçırdım.

"Utanma benden. Seni öyle mutlu edeceğim ki sadece beni düşüneceksin!" dediğinde kalbime bir sızı girdi. Hâlâ onu düşündüğümü sanıyordu. Hissettiklerimi bilmeliydi.

"Ömer," diyerek ona dönüp hareketini taklit ederek elimi yüzüne koydum. "Çok uzun zamandır kimseyi düşünmüyorum ve yine kısa bir zamandır aklımı tek bir kişi meşgul ediyor."

Beni dikkatle dinliyor, her bir sözümde gözleri merakla parlıyordu. Tebessüm ettim. Normalde bu kadar cesaretli olmazdım ama bunu söylemeliydim. Çünkü çok değerliydi ve her şeyi hak ediyordu. "O kişi de şu anda yanımda. Sevginin, aşkın asıl hâlini bana gösteren adam, seni çok seviyorum," diyerek yüzümü boynuna gömdüm. Tenim tenine değdiği zaman ürperdim ve içime bir sıcaklık yayıldı. Yüzü ne hâldeydi bilmiyordum. Şu anda yüzüne bakamadım zaten. Yine dayanamadı, beni çekerek yüzümü açığa çıkardı. Gülüyordu. Hem de dişlerini göstererek gülüyordu. Mutluydu. Her zerresinden bunu hissedebiliyordum.

"Uzun yıllar beklediğim şeyi, o öpmeye doyamadığım dudaklarından duyuyorum ve sen saklanıyor musun?" O kadar güzel konuşuyordu ki sesi kulağıma çok hoş bir melodi gibi geliyordu. "Hayır İncim, hayır. Artık benden uzağa gidemezsin. Seni benden kimse alamaz."

Sonra yine beni dudaklarıyla sevmeye başladı. Ben de onu çok mutlu edecektim.

❀●❀

Kahvaltımızı yaptıktan sonra erkenden yola çıktık. Abim gelip bizi yolcu ettiğinde yine amcamlara gitmemiz gerektiğini hatırlattı. Kabul ettim, abim istiyordu sonuçta.

Alanya çok merak ettiğim bir yerdi. Gazipaşa Havaalanı'na iniş yaptıktan sonra Ömer'in ayarladığı araba çıkışta bizi bekliyordu. Arabayla Alanya'ya geçip daha önce internetten görüp beğendiğimiz otele girişimizi yaptık. Odamıza çıktık. Ömer belboyu gönderirken ben odanın güzelliğine kapılmıştım. Krem-gri renklerinin karıştığı ferah bir odaydı. Salonu geçip yatak odasına girdiğimde kırmızı bir yatak ve yine kremle gri renklerin hâkim olduğu duvarlar üzerinde sade bir tabloyla karşılaştım. Her şey çok güzeldi. Tatilimin harika geçeceğinin habercisi gibiydi bu güzellikler. Ömer'le bu duygularımı paylaşmak için heyecanla döndüğümde karşımda durduğunu gördüm. Kapı pervazına yaslanmış beni izliyordu.

Geldiğini fark etmemiştim. Hızla koşup boynuma sarıldım.

"Burası çok güzelmiş."

Burnunu boynuma dokundurdu. "Sen mutluysan sorun yok." Sesi durgun ve boğuk çıkıyordu. Dün geceden sonra Ömer'e kendimi daha yakın hissediyordum. Aramızdaki görünmeyen duvar yok olmuş gibiydi. Haklıydı. Bu konuşma bizi daha iyi yapacaktı. Yine de hâlâ onun huzursuz olduğunu düşünüyordum. Öpücükleri yavaşça beni etkisi altına alırken kendimi çoktan ona bırakmaya hazırdım. Fakat Ömer aynı fikirde değildi. Geri çekildi, belimden tutup beni iyice bedenine yasladı. "Yol yorgunusun. İlk önce seni doyuralım, sonra zaten benimsin."

Hâlâ bana öfkeli miydi? Bilmiyordum ama İncim demedikçe yarım kalıyordu şımarttığı kalbim. Bir şey belli etmenden gülümsedim. Dünden beri zaten ağzım hep kulaklarımdaydı.

"Biz de çok acıkmıştık," derken elim karnımın üzerine gitti.

Ömer elini elimin üzerine koydu. "Bu daha da fena. Hemen sizi doyurmam lazım o zaman." Ufak bir kahkaha attım. "Seni

böyle görmek için öyle uzun süre bekledim ki... Bir ömür de beklerdim. Çünkü ulaştığım sonuç muhteşem bir kadın."

Sözleriyle kahkaham durdu. "Sen benim en büyük şansımsın Ömer. Beni öyle mutlu ediyorsun..." Lafımı bitirmeden yeniden dudaklarımdaydı. Bazen öyle anlarda yakalıyordu ki bana her şeyi unutturuyordu. İyi ki karşıma çıkmıştı. Onu çok seviyordum.

Yemeğimizi yemek için otelin restoranına indiğimizde Ömer benim sevdiğim her şeyi sipariş etti. Yemekler gelene kadar işle ilgili kısa bir telefon görüşmesi yaptı. Sonrasında da çok acıktığım için yemek boyunca neredeyse hiç konuşmadım. Doyduğumda Ömer'in yine beni izlediğimi fark ettim. Dünden beri gözlerinde saf bir mutluluk olsa da bir parçacık hüznü de yakalıyordum. Yine de mutluluğu galip geliyor, enerjisi bana da geçiyordu.

"Doydun mu?"

"Evet."

"Pasta ya da tatlı ister misin?"

Karnımı tuttum. "Hayır istemiyorum. Çok yedim."

Ayağa kalkıp yanıma geldi. "Gel, biraz dolaşalım," dedi. Az önce yaptığı telefon görüşmesinden sonra daha düşünceliydi sanki. İşte bunu sevmiyordum. En mutlu anlarımda ters giden bir şeylerin olmasından nefret ediyorum.

Dışarı çıktıktan sonra bir süre sessizce yürüdük. Hava kapalı olsa da ılıktı. Kıyıya indiğimizde durup bana dönerek ellerimi tuttu. Ciddi bir konuşma yapacak gibiydi.

"İnci, artık kocanım ve her ne olursa olsun bana söylemeni istiyorum. Sana yalan söylemek istemiyorum, şu anda açıklayacağım bir durumda da değilim. Bana güveniyor musun?"

Sözleri kafamı karıştırıyordu, yine de tereddütsüz, "Evet," dedim. Hiçbir şey açıklamak zorunda değildi artık. Ben Ömer'i kalbimle görüyordum. Bu daha önce tecrübe ettiğim bir şey değildi.

"Döndüğümüzde bir süre dışarı Nihat'la çıkacaksın. Ben ya da yanında biri olmadan adım atmanı istemiyorum."

Bu konuşmayı daha önce de yapmıştı ve o zamanki gibi yine gerilmeme sebep olsa da belli etmemeye çalıştım. Uysal bir şekilde "Tamam," dediğimde yaklaşıp alnımdan öptü.

Kaçan keyfi düzeldi ve bu durum eğlenceli anlar geçirmemizi sağladı.

Günler su gibi akıp giderken Ömer'le harika vakit geçiriyorduk. Denize giremesek de, etrafı gezip dolaşmak, yeni yerler görmek harikaydı. Damlataş Mağarası, Alanya Kalesi, Dim Çayı gibi daha birçok tarihî ve ilgi çekici yerleri gezdik. Hepsi birbirinden güzeldi ve gerçekten Ömer'in yanımda olması bambaşka bir dünyada olmama sebep oluyordu. Hatta bir gece Tango ve Vals gecesine katıldık. Ben bu dansları bilmiyordum ve yine Ömer imdadıma yetişip birkaç hareket gösterdiğinde ben de dans edebildim. Ufak hareketlerle dans ettiğimizde bu bile beni havalara uçuracak kadar mutlu etti.

Geceleriyse büyülü anlara geçiş yapıyorduk. Söylediği gibi benimle birlikte olmuyordu ama beni farklı şekillerde seviyor, her gece aşkın doruklarında gezdiriyordu. Her sabah kollarında uyanmak, beni öperek uyandırması, sanki bir peri masalının içinde gibi hissetmeme neden oluyordu. Ne yazık ki bu iki haftalık peri masalı bugün bitiyor ve biz akşam uçağıyla Malatya'ya uçuyorduk. Ne kadar gitmek istemesem de baba evimi de oraları da çok özlemiştim. Ziyaretimizin sorunsuz geçmesi ve bir an önce

dönmemiz için dua ediyordum. Gerçi Ömer yanımda olduğu sürece beni kimse huzursuz edemezdi artık.

Ben bu düşünceler içerisindeyken öpücüklerimin neden geciktiğini merak ediyordum. Bir süredir uyanıktım ve Ömer'in beni uyandırmasını bekliyordum. Evet, şımartılmaya alışmıştım, her sabah bu şekilde uyandırılmak güne daha mutlu uyanmamı sağlıyordu. Hiçbir kıpırtı ya da ses yoktu. Yavaşça gözlerimi açtığımda odada kimseyi göremedim. Yerimden doğruldum, içeriye doğru dikkat kesildim. Çok derinden Ömer'in sesini duyuyor gibiydim. Yavaş ve sessiz hareketlerle yataktan kalkıp başımı odadan dışarı uzattım.

Hâlâ eşofmanları üzerinde olan Ömer'in pencerenin önünde telefonla konuştuğunu gördüm. Sert bir sesle, "Umarım karşıma çıkmak gibi bir hata yapmaz!" diyordu. Benim orada olduğumu anlamış gibi birden arkasını döndü. "Bir gelişme olursa ararsın. Kapatıyorum şimdi." Kapattıktan sonra telefonu koltuğa fırlatıp kollarını bana açtı. Hızla kollarına gidip ait olduğum sıcaklığa sarıldım. Güven kokan kolları ihtiyacım olan sarılmaya karşılık verdi ve saçlarımı koklayarak öptü. "Günaydın İncim."

Öyle güzel İncim diyor ki, her dediğinde, yeniden doğuyordum. Başımı hızla kaldırdım. Bana uzun zaman sonra İncim demişti. "Bana bu şekilde hitap etmen kendimi senin bir parçanmışım gibi hissettiriyor."

"Sen zaten benim bir parçamsın. Kalbimsin."

İşte buydu. Mutluluğum buydu. Başımı kedi gibi göğsüne gömdüm. Gözlerim dolunca ağlamamak için konuyu değiştirdim. "Bu sabah öpücüksüz uyandım," diye sitem ettim. Güldü. Boynuma eğilip yine o titreten öpücüklerinden birkaç tane bı-

raktı. Arada sakalları batıyordu. İki haftadır tıraş olmamıştı. Çok da iyi olmuştu. Çünkü kirli sakal onu çok daha çekici yapıyordu.

"Peki, ben bu güzelliğe kendimi nasıl affettirebilirim acaba?" diye oyunbaz bir dille sorunca geri çekilerek hemen oyuna eşlik ettim.

Elimi çeneme koyup biraz düşünür gibi yaptım. "Hımm aslında..." Aklıma gelen fikir üzerine heyecanla atıldım. "Ya ben bal kaymak istiyorum. Çok acıktım."

Ufak bir kahkaha atarak yanıma yaklaştı. "Zaten ben de güzel karımdan yemek haricinde bir şey beklemiyordum," dediğinde yüzüm asıldı. Dalga geçiyordu benimle.

"Çok mu kilo aldım?" Bendeki değişikliği görünce gülümsemesi çoğaldı.

"Bu hormonlara savaş açtım ve iddia ediyorum ben kazanacağım!" Tavrımın değişmediğini görünce devam etti. "Hayır, kilo falan almadın. Daha dün tartıldın ve sen de gördün. Sakın boğazından kısma, yoksa bozuşuruz!"

Bu tatlı uyarılarını seviyordum da işte beynimi kemiren düşünceler rahat vermiyordu bir türlü. Evet hormonlarım yüzünden değişen duygularıma yetişemiyor, beni mutlu etmek için epey çaba sarf ediyordu. Ömer harika bir sevgili, eşi benzeri bulunmayan bir kocaydı. Çok şanslıydım.

Daha sonra duş alırken, daha doğrusu Ömer yüzünden alamazken kapı çaldı ve Ömer çıkmak zorunda kaldı. Kahvaltımız gelmiş olmalıydı. Ömer'in yeniden gelmesine karşın hızlı bir duş alıp çıktım. Üzerime rahat bir şeyler giydikten sonra salona geçtim. Ömer elinde telefonu kahvesini içiyordu.

"İnci, bu sene hazırlanamadın ama yine de sınavlara girmek ister misin?" dediğinde yerime oturmuş ağzıma salatalık atıyordum.

"Hayır, istemem. Seneye iyi hazırlanır girerim."

Bana güzel tebessümlerinden birini sunup telefonunu kenara bıraktı. "İstanbul'da sana özel bir hoca tutalım, kısa sürede yoğun bir çalışmayla üstesinden gelirsin. Daha iki üç ay var, zaten kaydını da yaptırmışsın. Evde sana özel bir çalışma olursa daha iyi olur senin için. Hem yorulmazsın hem de senin için endişe etmem. Ne dersin?" diye sözlerini bitirince yine her şeyi en ince ayrıntısına kadar düşündüğünü gördüm.

Uzanıp elini tuttum. "İyi ki karşıma çıktın, Ömer. Beni benden daha çok düşünen bir kocam var." Elimi ters çevirip üstünü öptü.

"Sen ömrümsün İncim. Hayallerimde kalacağını düşündüğüm ama gerçekleşen rüyamsın. Senin için yaptıklarım az bile," dediğinde aklıma bambaşka bir şey geldi.

"Yine de istemiyorum ve şey... Ömer," dediğimde gülümsedi.

"Söyle hadi, neye taktın kafanı?" Artık her hareketimi biliyordu. Bu güzel olduğu kadar sinir bozucu bir durumdu da.

"Bana hâlâ Alev'in neden geldiğini söylemedin?" Kaşları çatıldı. Hızla "Bunun güvenle alakası yok. Sadece merak ediyorum," dedim.

İma dolu bir bakış attı. "Sanki biraz da kıskanıyoruz," derken soru sormuyor, tespitte bulunuyordu. Bir şey söylemek yerine bakışlarımı kaçırdım. "Soğumadan kahvaltını yap İncim."

Biraz hayal kırıklığına uğrasam da yüzümü asmamaya çalışarak kahvaltıma devam ettim. Yüzüne bakmadığım halde üstümdeki bakışlarını hissediyordum.

Birden, "Alev..." dediğinde hızla başımı kaldırıp sertçe baktım. "Yaptıklarından pişman. Bir sinir krizi geçirdiğini, bazı şeyleri hazmedemediği için bir takım yanlışlar yaptığını söyle-

yip yurt dışına çıkmak için şikâyetimi geri almamı rica etti. Bir daha asla bizi rahatsız etmeyeceğine dair söz verdi. İlk başta bu işe sıcak bakmasam da eski günlerin hatırına deyince kabul ettim." Bir nefes alıp ellerini dizlerinin üzerine koyarak devam etti. "Öyle bakma İnci! Anlamalısın. Belli ki takıntı yapmış ve söylediğin gibi hasta da olabilir. Daha önce fark edemedim çünkü beni rahatsız eden bir durum olmadı hiç. Gitmesi daha iyiydi. Bir şans verip uzaklaşmasını istedik. Hale de rica etti. Onun çok üzüldüğünü, bu şekilde davranarak bir şey kaybetmeyeceğimizi söyledi. Haklıydı. Benim de aklıma takılıyordu. Bir insanı, özellikle de tanıdığım birini hapse attırmak istemem," dediğinde ona hak verdim. Oralar çok kötüydü ve Alev o kadarını hak etmiyordu. Yanlış düşünüyordum. Ömer haklıydı, o kadar kötü değildi. Adam öldürmemiş ya da buna benzer bir suç işlememişti. Başımı öne eğdim. Biraz utanmıştım.

"Haklısın," dedim. "Ben o kadar derin düşünemedim. Sen en doğrusunu yapmışsın."

Gururla gülümseyip geriye yaslanarak "İşte benim karım," dedi. "Ayrıca onun elini tutmadım. Sarılmak istediğinde reddedip sadece kısa bir veda için elini sıktım." İçim daha çok rahatladı. Bir yerlerde Ömer'i seven birinin olduğunu bilmek rahatsız edici olsa da yine de bu sorun çözülmüş, Alev bizden uzaklaşmıştı.

"Şu anda kıskançlığın bitti ve için rahatladı değil mi?" derken yine dalga geçiyordu.

Kaşlarımı daha çok çattım. "Benimle uğraşmak hoşuna mı gidiyor senin?"

"Hem de nasıl. Tüm ömrüm boyunca seninle uğraşmak benim asli görevim." Artık kahkaha atıyorduk.

"Buna sevindim."

"Şımarık."

Omuz silkip kahvaltıma geri döndüm. Akşama Malatya'ya gidiyorduk ve bu mutlu

anların bozulmamasını umuyordum.

Bölüm 32

Malatya'ya ineli henüz bir saat oluyordu. Eve yeni varmıştık. Bizi almaya gelen adamlar hemen inip evin kapısını açtığında Fatma yengem ile Şeyma'nın bizi kapıda beklediğini gördüm. Şeyma gülümsüyordu, yengemin suratı yine asıktı. Burada olmamızdan memnun değildi anlaşılan. Her zamanki gibi!

"Hoş geldiniz." Şeyma boynuma sarıldı. Ben de ona sarıldım. Sanırım bir tek onu özlemiştim.

"Hoş bulduk. Nasılsın?"

Geri çekilerek beni baştan aşağıya süzdü. "Asıl sen nasılsın? Çok güzel görünüyorsun," dediğinde yine çok tatlıydı. Sultan olmadığı her zaman iyiydi zaten. Tam ona cevap verecekken yengem memnuniyetsiz olduğu her hâlinden belli olan sesiyle araya girdi.

"Hoş geldiniz. İçeri girelim amcan bekliyor." Abim amcamla konuşmuş olmalıydı. Yoksa amcamın bizi beklemesi normal bir durum değildi.

Şeyma, Ömer'e elini uzattı. "Hoş geldiniz Ömer Bey."

Ömer, Şeyma'nın elini sıkarken ben de yengemin elini öptüm. Sonra içeri girdik. İşte burayı hiç özlememiştim. Amcamı göreceğim için biraz gergindim. Ömer, gerginliğimi hissetmiş gibi yanıma yaklaştı. Amcam her zamanki yerinde oturuyordu

ve yine önündeki sehpada dosyalar vardı. Yıllardır hep aynı manzara... Asla değişmezdi. Sultan da buradaydı. Bizi görünce ayağa kalkıp düşmanca bakışlarını benden saklamaya ihtiyaç duymadan, "Hoş geldiniz," dedi. Ömer'e baktığında da bakışları değişmemişti, hatta kaşları daha da çatılmıştı. Sultan'a cevap verip amcamın yanına gittim. Eğilip elimi öptüm. İzin verdi. Bu da bir şeydi. Demek ki abim gerçekten onunla konuşmuştu.

"Nasılsın amca?" diye sordum ama burada olmamızdan onun da memnun olmadığı her hâlinden belliydi.

"Sağ ol. Hoş geldiniz." Ömer'den bir tepki bekledi.

Ömer eğilip amcamın elini öpmek istedi ancak amcam buna müsaade etmeyerek Ömer'in sadece elini sıktı. Bu tavrı, ortamın birden buz kesmesine neden oldu. Yine yapacağını yapıyor, beni mahcup ediyordu. Ömer hiçbir şey olmamış gibi, "Hoş bulduk Sait Bey," dedi.

O amcalık görevini yapmıyorsa Ömer'in de ona bir yabancı gibi davranması doğaldı. Yerlerimize geçtikten sonra Şeyma elinde çaylar ve ikramlarla geldi. Kimse konuşmuyor, sanki bir an önce bu durum sona ersin diye bekliyordu.

Şeyma, evdeki tek candan davranan kişi olarak, "Bebek nasıl?" diye sordu. Yanımda oturduğu için bunu sessizce sormuştu ama Sultan duydu ve benim yerime cevabı o verdi.

"Şanslı çocuk. Daha doğmadan iki babası oldu."

Yudumladığım çay boğazımda kaldı. Amcama baktım. İfadesizdi. O olmasa bu cevabın altında kalmazdım da şu durumda bir şey söyleyemiyordum. Ateşi daha fazla körüklemenin manası yoktu. Şeyma'nın ablasını dirseğiyle dürtüp kaşlarını çattığını gördüm. Sultan sadece omzunu silkti.

"Bebeğimizin tek babası var, Sultan Hanım! Ve evet şanslı, çünkü İnci gibi iyi kalpli bir annesi var."

Ömer'in sözleriyle ben dahil herkes ona döndü. Sultan yine bozguna uğrarken sinirle kalkıp salondan çıktı. Amcamsa biricik kızına yapılan bozgundan memnun kalmadığını belli edercesine, "Ne kadar kalacaksınız?" diye sordu.

Açıkça istenmediğimizi belli etmişti. Ömer bana baktı. "İnci ne kadar isterse o kadar kalacağız," deyince gülümsedim. Ömer'in bana verdiği cesaretle amcama baktım.

"Uzun süre kalmak isterdim ama hazırlıksız geldik. Yarın döneriz muhtemelen. Artık yazın geliriz," dedim meydan okuyarak.

Amcam yerinde kıpırdanıp elindeki çayı sehpaya bıraktı. "Buralarda ne kadar az görünürsen o kadar iyi İnci! Sami hâlâ burnundan soluyor, özellikle kocana diş biliyor. Malum ikinci kez reddedildi," dediğinde amacına ulaşıp beni tedirgin etmeyi başardı. *Balkarlar* burada en az bizim kadar güçlü bir aileydi. Sami Balkar sözü geçen ve her şeyi yapabilen biriydi. Ömer'e endişe içinde baktığımda güven veren gözleri beni buldu.

"Belki de kalacağımız zamanı uzatmalı ve Sami Bey'le yeniden görüşmeliyiz? Siz ne dersiniz Sait Bey?"

Ömer açıkça amcama gözdağı veriyordu. Amcam bunun altında kalacak bir insan değildi. Nitekim de öyle oldu. Hiddetle yerinden kalktı. İyice gerilmiştim. Ömer yerimden kıpırdamama izin vermediği gibi kendisi de kalkmadı.

"Benim evimde beni mi tehdit ediyorsun sen? Hangi cüretle!"

Amcam delirmiş gibiydi. Şeyma endişeyle bize bakarken yengem ifadesizdi. Sanki olması gereken oluyor gibi davranıyordu. Ömer yavaşça ayağa kalkıp beni de kaldırdı.

"Siz kendi evinizde kendi yeğeninizi başka biri için tehdit ediyorsunuz ama karıma bu saygısızlığı yaptığınız için ben size karşılık verince rahatsız mı oluyorsunuz?" Amcama bir adım daha yaklaştı. "Burada kalıyoruz. Kim rahatsızsa gelsin bulsun beni. Malatya onunsa İstanbul benim! İnci benim! Buyursun gelsin!" Sözlerini bitirdikten sonra elimden tutarak beni salondan çıkardı. Sultan odasının önünde durmuş bizi dinliyordu. Bu sefer Şeyma arkamızdan gelmedi. Amcam yüzünden rahat hareket edemezdi artık. Amcamın evinden çıkıp kendi evimize ilerledik. Evimi göreceğim için yaşadığım heyecanım kaçmıştı. Korkuyordum. Adamlar valizleri kapıya bırakmıştı. Ömer boynuma astığım çantamdan anahtarları alıp kapıyı açtı. Yine robot gibiydim. Buradan hemen gitmek istiyordum.

"Ömer burada kalmak istemiyorum," dediğimde beni kollarına aldı.

"Ben yanındayım, yine de korkuyor musun? Hem kimden korkuyorsun?" Sesi biraz sert çıkıyordu.

Göğsünden başımı kaldırmadım. "Ben senin için endişeleniyorum. İçimdeki bu korkuyla burada huzurlu olamam, Ömer. Lütfen gidelim."

Ömer derin bir nefes aldı. "Tamam, İncim. Nasıl istiyorsan öyle olsun ama bayağı geç oldu. Hadi artık yatalım," dediğinde kollarından çıkıp yatağımızı hazırlamak için odama yöneldim.

Sabahın ilk ışıklarında gözlerimi büyük bir yavaşlıkla açtım. Bütün gece dönüp durduğum huzursuz bir gece olmuştu. Kabuslarımın ardından kaçan uykumu düşüncelerim kovaladı. Düşündükçe düşünüp karamsarlığa gömülürken, içimdeki huzursuzluk

büyüdü. Belki de sebep burasıydı. Bir zamanlar hep burada olduğum düşünülürse biraz haksızlık ediyor olabilirdim. Ancak yine de mutlu değildim. Doğup büyüdüğüm evden böyle bahsetmek canımı yaksa da burada olmak şimdi iyi hissettirmiyordu.

Başımı yan tarafıma derin bir uykuda olan Ömer'e çevirdim. Hâlâ uyuyordu. Benim huzursuzluğum yüzünden o da yatamamış, sabaha karşı uykuya dalmıştı. Her koşulda yanımda ve bana destek olmasına çok mutlu oluyordum. O benim en güzel şansımdı. Yüzüne bakmak bile beni heyecanlandırıyordu. Tebessüm ettim. İyi ki beni bulmuştu.

Derin bir iç çekerek yataktan kalkıp kahvaltı hazırlamak için mutfağa gittim. Sadece kısa bir zaman önce burada yaşıyordum. Şimdi ise böyle bir kaç günlüğüne gelmek tuhaf hissettirdi. Dolabı açtım ve tabi ki boşlukla karşılaştım. Evde hiç bir şey yoktu. Kaç haftadır evde kimse yoktu ki nasıl olsun. Yine de çay demlemeye karar verdim. Çayı hazır edince Ömer'in kalkmasını beklemeye başladım.

Çayımızı içip dışarıya çıkabilirdik. Hava biraz serin olsa da yine de güzeldi. Tam sevdiğim gibi. Pencereleri açıp evi havalandırdığım sırada Ömer kollarını belime doladı. İçim sıcacık bir huzurla kaplandı. Üzerimdeki etkisi öyle büyüktü ki ve ben bunu seviyordum.

"Günaydın İncim."

"Günaydın," diyerek gülümsedim.

Omzuma bir öpücük bıraktı. "Erken kalkmışsın. Zaten gece doğru düzgün uyuyamadın."

"Düşüncelerim yalnız bırakmayınca bu uykuma yansıdı. Bir de acıktım," derken mide bulantılarımın artık hiç olmadığını fark ettim. Kaç sabah mide bulantısıyla uyanıp aç dolanmıştım. Şimdiyse kendimi bu yönden daha iyi hissediyorum.

"Madem acıktın hemen kahvaltı edelim."

Kollarından çıkmadan önce Ömer'e doğru döndüm. "Evde bir şey yok dışarı çıkarız diye düşündüm. Ama çay demledim. İstersen yiyecek bir şeyler alabilirsin."

Ömer ilk teklifimden daha çok hoşlanmıştı anlaşılan. "Hadi hazırlan o zaman dışarıda yiyelim. Hem buraları özlemişsindir. Hatta yeri sen seç," dediğinde bu düşünceli hâli yüzünden boynuna sıkıca sarıldım.

"Seni çok seviyorum."

"Ben de seni seviyorum İncim."

Ardından hazırlanmak için odama yöneldim. Buradaki son günümüzde güzel bir gün geçirmek istiyordum.

❀❀❀

Arabada bolca sohbet ettik. Buraları avucunun içi gibi biliyordu belliki.

"Çok sık geliyordun ve ben hiç farkında değildim." İçimi bir suçluluk duygusu kapladı. Uzun süre kendimin bile farkında değildim. Ne acı! Kendime, çevremdekilere farkında olmadan neler yapıyordum. Ya Ömer karşıma çıkmasaydı? Ya da beni sevmeseydi? Ben de aşkı tatmaz hatta ne olduğunu bilmeden Sami Bey ile evlenirdim. Düşüncesi bile midemi bulandırdı. Ömer durulduğumun farkına vararak uzanıp elimi tuttu. Ona bakıp gülümsedim.

"Çünkü sana görünmemeye çalışıyor, en uygun zamanda karşına çıkmak istiyordum."

"Başardın da. Öyle bir zamandı ki..." Devamını getiremedim. O da devam etmemi beklemedi zaten çünkü biliyordu. Kısa bir an sessizlik olduktan sonra Ömer konuyu değiştirip sohbete devam etmemizi sağladı. Beni mutlu etmeyi çok kolay başarıyordu.

Kahvaltı için alışveriş merkezindeki en sevdiğim mekâna geldik. Evden uzaklaşınca içimdeki huzursuzluğunda yok olduğunu hissettim. Bunu Ömer de fark etti.

Çayından bir yudum aldı. "Kendini gerçekten de çok sıkıyorsun. Bak burada nasıl da mutlusun."

Lokmamı bitirip gülümsedim. "Öyle oluyor..." Tam devam edecekken gözüm Ömer'in arkasında bir yere takıldı. Daha doğrusu bir kişiye! Birden vücudum gerildi, çatalım elime ağır geldi. Ufak bir titreme tüm bedenimi sararken bir an ne yapacağımı bilemedim. Yine midem çalkanıyor, kendimi çok kötü hissediyordum.

"Ne oldu İnci?"

Ömer›in sorusuyla burada olduğunu hatırladım ve korkum ikiye katlandı. İliklerime kadar korkuyordum. Gerçekten ne oluyordu? Neden buradaydı? Kötü şeyler olsun istemiyordum. Şimdi değil. Hiç bir zaman değil. Buraya gelmemeliydi. Büyük bir hata yapıyordu. Hem hâlâ, bu olanlardan sonra ne istiyordu ki? Elim istemsizce karnıma gitti. Ömer'e döndüm. Merakla bana bakıyordu. Ellerime odaklanıp yeniden gözlerime baktı. Bir şey söyleyemeden yeniden bakışlarımı kaçırdım. O da beni takip edip baktığım yere baktı. Çok fena!

Ömer›in kaslarının gerildiğini oturduğum yerden görebiliyordum. Bir süre sessizce ona baktı. Sonra dönüp derin bir nefes alıp elindeki peçeteyi masaya sertçe koydu.

"Sakın ağzını açıp cevap verme! Onunla muhattap olmanı istemiyorum."

Ruh hali birden bire değişmişti. Haklıydı. Kabuslarımdan biri şu anda karşımda duruyordu. Üstelik hangi erkek böyle bir du-

rumda olmak isterdi ki? Offf! Hem bu adam burada olduğumuzu nereden biliyordu ki? Gerginlikten bayılabilirdim.

Ben korkulu düşüncelerimin istilasına uğrarken bize doğru yaklaştığını gördüm. Hemen şimdi kaçıp gitmek istiyordum. Bu anı yaşamak ya da onun bizi rahatsız etmesini istemiyordum. Ömer onu görmemiş gibi davranıyordu ancak bedeni kendisini ele veriyordu.

Masamıza gelip hiç teklif beklemeden masamıza oturarak "Merhabalar," dedi. Mide bulandırıcı bir ses tonuyla iğrenç gülümsemesi birleşince midem daha kötü oldu. Hemen şimdi buradan gitmeliydi.

Ömer onun bu lakayt tavrını yine görmezden gelip düşmanca bir tonda "Ne istiyorsun?" diye sorduğunda ben artık gerilimin son raddesindeydim.

Otuz iki dişini birden gösterip arkasına yasladı ve ağzından beni korkutan sözleri söyledi. "Huzurunuzun kaçmasını!"

Ömer avını yakalamak üzere olan bir aslan gibi hazırlanırken ben nefesimi tuttum. Bizden ses çıkmadığını görünce Sami Bey devam etti.

"O kadar gerilme Ömer Bey. Sadece şaka yapıyorum. Sizi tebrik etmek için geldim." Gülümsemesini silip başını bana çevirerek öfkeyle bakmaya başladı. "Evlenmişsiniz."

Kendimi istemsizce geri çekerken Ömer masadaki bıçağı alıp masaya sertçe vurdu. Bu sesle birlikte birkaç masanın bize baktığını gördüm. Sami Bey'e doğru eğildi.

"Karımın üzerinden o pis bakışlarını çek ve sağlığın açısından hemen şimdi bu masadan defol git!"

Sami Bey, Ömer'in bu tavrından hiç etkilenmeyerek tek kaşını havaya kaldırdı. "Fazla heyecanlısın genç!" dediğinde Ömer

ayağa kalktı ve anında başka masadan iki takım elbiseli adam Ömer'in iki yanına geldi.

Ben korkuyla nefesimi tutarken Ömer küçümseyici bir tavırla karşısındaki adama baktı. "Bizi mi takip ettiriyorsun?"

Sami Bey de ayağa kalkarak ellerini cebine koydu. "Sen ve o umurumda değilsiniz artık. Tabii burada kalmadığınız sürece."

Sesi tehdit doluydu. Ömer yanındaki adamlara rağmen bir adım daha yaklaştı Sami Bey'e. "Burası karımın memleketi, o istediği zaman buraya geliriz. Buna engel olmaya ne senin ne de bir başkasının gücü yeter. Ama sevineceğin bir haberim var sana," dedi Ömer ve alaycı bir şekilde gülümsedi. "Bu seferlik el öpmeye gelmiştik. Malum yeni evlendik. Bu yüzden yazın geldiğimizde daha uzun kalacağız!" derken ses tonundan öyle şeyler ima ediyordu ki Sami Bey kısa bir an ne diyeceğini bilemedi.

O sırada gözüme biraz ileri de iki adam takıldı. Bunları tanıyordum, amcamın adamlarıydı. Adamlardan biri -Salih abiydi- kulağındaki telefonu indirip yanımıza geldi. "Sami Bey, ağam hemen buradan uzaklaşmanızı istiyor. Eğer bunu yapmazsanız daha önce söylediğini yapacağını söyledi."

Hangi konudan bahsediyorlardı bilmiyordum ama bu sözler Sami Bey üzerinde etkili oldu. Ömer'e bakarak dişlerinin arasından, "O zaman umalım da bir daha karşılaşmayalım," diyerek adamlarıyla birlikte çekip gitti.

Onların peşinden bakarken amcamın adamları da, "Afiyet olsun," diyerek gittiler.

Ömer hemen yanıma oturdu. "İyi misin?"

Olanlar karşısında şaşkın ve bir o kadar endişeliydim. "Bir daha buraya gelemeyecek miyiz?"

Ömer kaşlarını çattı. "Sen beni dinlemedin mi? Buraya istediğin zaman geleceğiz. Sen sakın bunları düşünüp korkma! Ayrıca Sami Bey'in sorunu itibarı, biz değiliz."

Sözlerini çok anladığım söylenemezdi. "Nasıl yani?"

"Biz burada kaldıkça çıkacak olan dedikoduları düşünebiliyor musun? Sami Bey de bunun önünü almaya çalışıyor. Kısacası bizi görmek ona reddedilişini hatırlatıyor." Söyledikleri mantıklı geldi. "Ayrıca amcanın adamları da bu düşüncemi doğruladı."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bizi takip ediyorlardı. Sanırım amcan olacakları biliyordu. Neyse öğreniriz. Hadi sen kahvaltını et. Sonra da ne yapmak istersen onu yaparız," dediğinde bir şey demedim ve lokmalar boğazımdan zor geçse de Ömer'e yansıtmadım.

❦

Kahvaltıda Ömer neşemi yerine getirmeye çalışmıştı. Moralini bozmamak için ona ayak uydurmuş, sohbetine katılmıştım. Derken olanları bir süre sonra unutmuştum. Sevdiğim yerleri dolaşırken aklıma gelen düşünceyle Ömer'in önüne geçip onu da durdurdum.

"Şey Ömer... Ben uzun süredir sinemaya gitmiyorum ve seninle gitmek istiyorum," diyerek gelecek olan cevabı merakla bekledim.

Güldü. "Tamam olur, öyle yapalım. İstanbul'a da bugün dönmeyelim. Sen biraz dinlen öyle gidelim."

"Ben iyiyim. Bir an önce dönmek istiyorum. Hem doktor randevum var biliyorsun.

Yarın dönelim en azından olur mu?"

"Tamam, yarın olsun."

Yanağından öptükten sonra yürümeye devam ettik. Akşama kadar gezdik ve akşam seansında romantik bir filme girdik. Ömer ne kadar isteksiz izlese de sesini çıkarmadı. Ömer'e göre değildi anlaşılan. Sinemadan çıkınca eve döndük ve abimle görüştükten sonra saat geç olduğu için hemen yattık.

❀❀

Sabah salondan gelen seslere uyandım. Banyoya girip yüzümü yıkadıktan sonra ben de salona geçtim. Şeyma'yla Ömer sohbet ediyordu. Şeyma beni görünce ayağa kalkıp yanıma geldi.

"Günaydın canım."

"Günaydın."

Ömer'in yanına oturup yanağına bir öpücük bıraktım. Öpücüğümün karşılığını aldıktan sonra arkama yaslanarak kaldıkları yerden devam ettikleri sohbeti dinledim.

"Peki Sami Bey sonra sorun çıkardı mı?" diye soran Ömer'e döndüm.

"Konu nedir?"

"Sami Bey biz İstanbul'a gittikten sonra buraya gelmiş. Şeyma da onu anlatıyordu." Ömer sözlerini bitirince Şeyma devam etti.

"Tabii bayağı bir sorun çıkardı babama. *'Söz vermiştin nasıl başkasıyla evleniyor, bu iki oldu,'* gibi sözler sarf etti gitti. Sonra bir daha geldi. Bayağı büyük tehditler savurdu ama ne zamanki İnci ile İlker abiyi öldüreceğinden bahsetti işte o zaman babam delirdi. Sait Karademir olarak kalktı ayağa ve *'Benim soyumu öldürmekle tehdit edecek adam yeryüzünde yok!'* dedi. *'Sözlerini duymadım varsayıyorum ama ola ki yine yanlışlıkla duyarsam beni bilirsin, seni bitiririm!'* dedi. Sami Bey de bir daha gelme-

di. Bir gece babamla annemin konuşmasını duydum. Sami Bey sürekli orada burada dolaşıp ileri geri konuşuyormuş. Babam da haber yollamış. Ne olduğunu bilmiyorum ama ondan sonra sessizleşti. Yani kısacası babam sizi ezdirmedi. Yine de İnci'ye hâlâ çok sinirli. İlker'i ayrı seviyor biliyorsun. Malum tek erkek," diye sözlerini bitirdiğinde gülümsedim.

"Ailenin varisi," dedim ben de gülerek.

"Aynen öyle."

Biz konuşurken Ömer belimden sarılarak, "Artık kahvaltı zamanı. Acıkmadın mı?" diye sordu.

"Hem de çok acıktım. Hazırlanayım çıkalım. Sen de gelsene Şeyma?"

Ömer "Gerek yok çay demledim," diyerek Şeyma'ya baktı. "Şeyma sana börek yapmış," dediğinde hızla başımı kuzenime çevirdim.

Heyecanla sordum. "Patatesli kömbe mi yaptın?" Sabahın bu saatinde benim için hamur açan kuzenime şu an sevinç dansı yapabilirdim.

Şeyma gülümsedi. "Gözlerin parladı. Bu kadar çok mu özledin?"

"Hem de çok, iki aydır yemiyorum. Of, çok acıktım. Hadi yiyelim," dedikten sonra kalkıp mutfağa doğru yürüdüm.

Arkamdan Şeyma'nın, "Hâlâ kömbe görünce dayanamıyor," dediğini duydum.

❦❁❦

Kahvaltıdan sonra Şeyma gitti, biz de hazırlanıp amcama veda etmek için aşağıya indik. Ömer adamlara valizleri verirken ben de Şeyma'ya sarılıyordum. Amcamın da elini öptüm. Suratı hâlâ asıktı ve bir an önce gitmemi istediğinden emindim.

Ömer amcamın elini sıkmak için uzattı ama amcam arkasını dönüp içeri geçti. Şeyma mahcup bir ifade takınırken yengem de amcamı takip etti. Ömer'e üzgün gözlerle baktım. Bu tavırları hak etmiyordu.

Şeyma "Takmayın siz kimseyi. Yine gelin," diyerek Ömer'in elini sıktı.

Ömer "Her şey için teşekkürler Şeyma. İstanbul'a da bekleriz," dedikten sonra ayaküstü biraz daha sohbet edip evden ayrıldık. Adamlar bizi hava alanına bırakıp gittikten sonra kendimi daha özgür hissetmeye başladım. Garipti. Doğup büyüdüğüm memleket bu sefer kendimi esaret altında hissetmeme neden olmuştu. Burada olmak kalbimi sıkıştırıyor ve her an kötü şeyler olacak gibi hissettiriyordu. Bir süre buraya dönmemek en iyisi olacaktı.

Bölüm 33

İstanbul'a geleli haftalar oluyordu ve her şey eski rutininde devam ediyordu. Abim hariç tüm ailem geri dönmüştü. Hepimiz bir aradayken evde yalnız kalmasın diye Haşmet baba, abimi buraya yerleştirmişti. Bu, beni mutlu eden en güzel haberdi. Haşmet baba bizi gördüğüne çok mutlu olmuştu. Bana gerçekten bir baba gibi yaklaşıyordu ve sayesinde baba eksikliğini hiç hissetmiyordum. Hatta bazen Ömer'e kızıyor, beni savunuyor, bu durum aile içinde zaman zaman alay konusu olup keyifli dakikalar yaşanmasına neden oluyordu.

Elçin'le abimin kaçamak bakışlarını yakalıyor, bazen de onları sohbet ederken görüyordum. Belli ki araları tamamen düzelmişti. Bu duruma çok seviniyordum. Gördüğüm bir şey daha vardı ki, o da Haşmet babanın gazete okurken ya da herhangi bir şeyle uğraşırken gözlerinin zaman zaman çaktırmadan abimle Elçin'in üzerinde gezmesiydi. Bir garip bakıyordu ve bu bakışlar beni *acaba bir şeyler anladı mı?* düşüncesine sürüklüyordu.

Zahide abla yine bütün evi çekip çevirmeye çalışıyordu. Eve yeni bir yardımcı lazımdı, bu iş için de benim dönmemi beklemişlerdi. Bu tavırları eve daha çok alışmamı ve benimsememi sağlıyordu.

Günler su gibi akıp giderken Ömer'in eski, bizim yeni odamızda değişmeyen tek şey İnci Küpeli Kız tablosuydu. Her sabah kalktığımda başucumdaki ailemin fotoğrafından sonra gördüğüm diğer şey bu oluyordu. Bu tablonun Ömer'e beni hatırlatıyor olması beni çok mutlu ediyordu. Evet, geç de olsa sonunda bahsettiği kızın ben olduğunu anlamıştım.

Yine sabah erkenden kalkıp Ömer'le abimi işe yollamıştım. Bu aralar anlamadığım şekilde fazla gerginlerdi. İşle ilgili bir sorun olduğunu düşünüyordum.

Elçin de İlknur'la birlikte erkenden çıkınca Haşmet babayla tek başımıza bahçede kahvaltı ettik. Barış yine işinin başına dönmüş ve yurt dışına gitmişti. İlknur bu duruma çok üzülüyordu. Barış buna en kısa zamanda bir çözüm bulacağından, olmazsa düğünü öne çekeceğinden bahsediyordu. Aslında bu bir çözüm olmazdı bana göre. Çünkü her ikisi de işini seviyordu ve kimin hangi ülkeye gideceği belli değildi. Gerçi Barış'a göre belliydi. İlknur'u da alıp gitmeyi düşünüyor, istiyorsa orada çalışabileceğini söylüyordu. İkisi de birbirinden inatçıydı. Açıkçası bu işin sonu nasıl bitecek çok merak ediyordum.

Üzerime salaş siyah bir bluz ve gri renkli bir tayt pantolon giyip, siyah yumurta topuk kovboy botlarımı ayağıma geçirdim. Saçlarımı da doğal hâliyle bırakıp hafif bir makyaj yaptım. Bugün doktor randevum vardı ve Nihat abi beni almaya gelmişti. Ömer'in şirketine gidecek, toplantısı bittiği zaman da doktora gidecektik. Çantamı, deri ceketimi alıp aşağıya indim. Haşmet babayla vedalaştıktan sonra Nihat abinin açtığı kapıdan arabaya bindim.

Şirkete vardığımızda Nihat abi kapıyı açmadan indim. "İyi günler İnci Hanım," dediğinde, "Teşekkürler Nihat abi," diyerek

şirkete doğru yürüdüm. Güvenlik görevlisi beni görünce hemen yardımcı olup yönetici asansörüne yönlendirdi. Ömer'in olduğu kata geldiğimde beni Ceyda karşıladı. Yine güler yüzlüydü. Evliliğim için beni tebrik edip Ömer'in odasına yönlendirdi. Ömer toplantıda olduğu için biraz beklemem gerekiyordu. Yine portakal suyu getirip başka bir isteğim olursa yerinde olacağını söyleyip beni yalnız bıraktı. Ayaklarımı koltuğa uzatıp biraz dinlenmek istedim.

Kısa süre sonra Ömer geldi ve ben daha kendimi düzeltemeden yanıma oturdu. "Hoş geldin İncim." Dudaklarıma bir öpücük bıraktı.

"Çok hoş buldum," deyince gülüp bir daha öptü. Geri çekilip saatine baktı.

"Randevuya gecikmeyelim. Sonra yeniden şirkete dönmem lazım, bir toplantım daha var," dediğinde üzüldüm bu hâline.

"Çok yorulursun öyle. Sen işine bak ben tek başıma giderim. Bu zaten rutin bir kontrol..." diye devam ederken sözümü kesti.

"Söz konusu bile olamaz İncim. Zaten şirket içi durumlarla ilgili olan bir toplantı," diyerek ayağa kalkıp benim de kalkmama yardım etti. Masasından telefonunu alıp odadan çıkarken, "Aç mısın?" diye sordu.

"Hayır, Haşmet babamla yedik." Ardından çıkışa doğru ilerledik.

❀❀❀

Karnımın üzerindeki jeli silip Ömer'in yardımıyla kalktım. Sonra doktorun yanına geçtik. Aydan Hanım her zamanki gülümseyen yüzüyle bize baktı. "Her şey yolunda İnci." Aramızdaki bu güzel samimiyet yüzünden bana artık bir arkadaş gibi davranıyordu. "Senin ve bebeğin kilosu iyi, bu şekilde devam edelim. Kendini çok yorma, bir dahaki randevuya kadar mutlu kal. Belki

cinsiyetini görebiliriz," dediğinde içimden İnşallah diye geçirdim. Evet bizimki hâlâ göstermiyordu kendini.

"Yapmamız gereken ekstra bir şey var mı?"

Aydan Hanım, Ömer'in sorusunu yanıtladı. "Babalar daha gergin oluyor tabii. Ömer Bey sanırım kasılmalara takıldınız. İnci sağlıklı bir hamilelik geçiriyor. Geçen haftalardaki kasılmalar olağan bir durum. İçinde büyüyen ve anne karnını genişleten bir canlı var. Bunlar sıklıkla ve şiddetli olursa sorun olur ki İnci çok yorulduğunda olduğunu söylemişti. Korkmanızı gerektirecek bir şey yok."

Aydan Hanım'a teşekkür edip odadan ayrıldık.

Şirkete geri döndüğümüzde, Ömer beni odaya bırakıp toplantıya gidecekken Ceyda geldi.

"Ömer Bey, bir bey geldi, ısrarla sizi görmek istiyor. Toplantınız olduğunu söyledim ama önemli olduğunu söyledi," dediğinde Ömer'in şaşırdığını gördüm.

"Kimmiş, adını söyledi mi?"

Ceyda, "Selim Cantekin," dediğinde Ömer'in gerildiğini hissettim. Kaşları çatıldı. Endişesi gözlerinden okunuyordu. Ömer cevap vermeden kapı bir daha açıldı ve o yöne baktığımda içeri...

Yusuf!

Yusuf'un girdiğini gördüm. Ceyda bir şeyler söyledi ama anlamadım. Kulaklarım uğulduyordu. Tüm bedenimi bir titreme aldı. Öylece ona bakarak takılı kaldım. Kendimi birden savunmasız hissetmeye başlamıştım. Ömer'e ihtiyacım vardı. Kötü oluyordum. Ömer'in sırtı bana dönüktü. Yusuf ise... Allah'ım Yusuf buradaydı. Niye gelmişti? Beni nasıl bulmuştu? Bir da-

kika... Ceyda az önce onun için Selim demişti. Bu konuda da mı bana yalan söylemişti? Bu bir şaka olmalıydı. Yusuf şu anda karşımdaydı. Aylardır merak ettiğim adam kanlı canlı buradaydı ve ona Selim diyorlardı. Sadece saniyeler içinde bunu düşünürken Ömer'in, "Burada ne işin var Selim?" demesiyle kendime geldim. Onun adı Yusuf'tu.

"Yusuf," diye mırıldandığımda Ömer hızla bana döndü ve ben Yusuf'la göz göze geldim. Zorlukla ayağa kalktım.

Yusuf da şaşkındı. Beni görmeyi beklemiyordu anlaşılan ve buraya benim için gelmemişti. Yusuf kendine gelip "İnci," diyerek bana doğru adım attığında Ömer'e yanaştım. Bu hareketiyle o adımlarını durdururken bu Ömer'in gözünden kaçmadı. Bir şeyleri anlamaya çalışıyor gibiydi. Sahi o nereden tanıyordu Yusuf'u? Ortam yine sessiz ve fazlasıyla gergindi. Yusuf hâlâ ne yapacağını bilmezken, ben de ne söyleyeceğimi bilemiyordum. Yine kilitlenmiş gibiydim. Gözlerimi Yusuf'tan alamazken Ömer yerinde kıpırdanıp bana doğru döndü. Bakışlarımız buluştu. Olayı çözmüş gibi öfkeli bakıyordu.

"Bana Yusuf'un bu adam olmadığını söyle!" derken sesi tüylerimi ürperti, sanırım biraz da korkuttu. Bir şey diyemeyerek sadece Yusuf'a baktım. Ömer sinirle kolumu tutup ona bakmamı sağladı. "İnci?" diye kükrediğinde Yusuf hareketlendi. Ömer ona öyle bir baktı ki Yusuf yerinde kalmak zorunda kaldı. Ömer'in sinirinin bana olmadığını bilsem de yine de etkileniyordum.

Zorlukla "O," diyebildim.

Ömer zaten anladığı şeyden emin olduktan sonra kollarımı yavaşça bırakıp arkasını bana dönerek anlamadığım bir hızla gidip Yusuf'a bir yumruk attı. Yusuf beklemediği bu yumrukla yere düşerken benim ağzımdan da engelleyemediğim bir çığlık

yükselip tüm odayı sardı. Ömer yeniden Yusuf'a doğru ilerleyip "Aşağılık herif! Seni öldüreceğim," diye kükredi.

Ben korku içinde, "Ömer yapma!" derken içeri abim girdi. Allah'ım çok kötü şeyler olacaktı. Kapının açılmasıyla Ömer yeniden hamle yapamadı ve bu sırada Yusuf ayağa kalktı.

Kapının arkasında olduğu için Yusuf'u göremeyen abim endişeli bir şekilde "Neler oluyor? Bu ne gürültü?" diyerek kapıyı kapatıp Yusuf'la karşı karşıya geldi. İlk anda o da ne olduğunu anlamadı. Ardından gözleri beni buldu ve "Kim bu?" diye sordu sanki anlamış gibi.

"Yusuf," dememle birlikte o da Ömer gibi hızla Yusuf'un üzerine atıldı. "Seni şerefsiz. Demek geldin ha. Ne işin var lan burada?"

Ben korkuyla kasılırken Ömer, abimi Yusuf'un üzerinden çekmeye çalışıyordu. Gerçekten kasılmaya başladım ve elim ağrı saplanan karnıma gitti. Bacaklarımdan sızan bir ıslaklık hissedince korkuyla oraya baktım. Giydiğim tayt ıslaklığa... Allah'ım kan!

Ceyda'nın, "İnci Hanım," diye bağırmasıyla başımı kaldırdım. O sırada abimler durup bana baktı.

Ağlamaklı şekilde, "Ömer," derken yanıma geldi.

"İnci!" Bacaklarımdaki kanı görünce gözleri korkuyla açıldı. "Ambulans çağırın!" Ceyda ambulans çağırmak için koşarak dışarı çıkarken abim yanıma geldi.

"İnci, güzelim iyi misin?" Abim endişe içinde bacaklarıma bakarken Ömer beni kucağına aldı.

"İlker arabayla gidelim!"

Kapıya yönelirken, "Bebeğim," derken burnundan kan akan ve bana endişeyle gözlerini diken Yusuf'la göz göze geldim.

Sonrası karanlık...

Bölüm 34

Soğuk duvarlar, asık suratlar ve çok az konuşan doktorlara rağmen hastanelerde her zaman bir uğultu vardır. Hastaneleri hiç sevmezdim. İlaç kokusu beni huzursuz ederdi. Üstelik şimdi bebeğimi kaybetme tehlikesiyle karşı karşıyaydım. Boğuluyordum. Artık olanlar karşısında şaşıramıyordum bile. Yusuf gelmişti. Neden? Hem de böyle mutlu olduğum bir anda. Hayat her zaman bunu yapıyordu bana. Kötü günler geçip mutlu anlar yaşadığım an hayat bana, *Dur,* diyor, *Bu kadar yeter,* diyerek dalga geçiyordu. Evet, tam olarak yaşadığım buydu.

Yine de her şeye rağmen bu sefer şanslıydım. Ömer yanımdaydı yalnız değildim. Sevdiğim adam. Sadece bebeğimi merak ediyordum. Az önce hemşire doktora uyandığımı haber vermek için çıkmıştı.

Kapı açıldı, içeri Aydan Hanım ile Ömer girdi. Ömer'in yüzüne baktım hemen. Endişeli bakışlarıyla perişan görünüyordu. Her zaman otokontrolü olan adam gitmiş, yerine ne yapacağını bilemeyen biri gelmiş gibiydi. Nasıl görünüyordum ki bana böyle üzüntüyle bakıyordu? Kan kaybettiğim için rengim sararmış olmalıydı. Kıyafetlerim kan içinde kaldığı için hastane kıyafeti vardı üzerimde, kolumdaysa serum. Sessizce yanıma

oturdu, eğilip beni koklayarak anlımdan öptü. Her zamanki gibi! Özlemiştim. Oysa birkaç saat önce beraberdik ama bu hastane ortamı insanı çok farklı duygulara sürükleyip zamanı yavaşlatıyordu.

"Kendini nasıl hissediyorsun İncim?"

Öyle bir sormuştu ki soruyu içime bir korku düştü. Kötü şeyler mi oluyordu? "Ömer," diyerek zorlukla yutkundum.

"Su ister misin?" Hemen yanımdaki küçük masaya uzandı. Başımı salladım. İstemiyordum.

"Merhaba İnci. Kendini nasıl hissediyorsun?"

Aydan Hanım'ın sorusunu göz ardı edip, "Kötü bir şey yok değil mi?" diye sordum.

Ömer "Hayır İncim merak etme..." derken sözlerini sitemle kestim.

"Ediyorum!" Sürekli benden bir şeyler gizliyorlardı.

Bir şey söylemedi. Aydan Hanım'a döndüm. "Bebeğim nasıl?"

Aydan hanım, "Öncelikle sakin ol ve lütfen sonuna kadar dinle," dediğinde sakin ol kelimesi bile panik yapmama neden olsa da bebeğim için kendimi zorladım. Ömer elimi tuttu.

"Abortus imminens dediğimiz yani *düşük tehdidi* gebeliğin ilk yarısında rahim içinde yaşayan bir bebeğin olmasına rağmen, vajinal kanamanın olması durumudur. Böyle durumlarda düşük hemen gerçekleşmez, sadece düşük riskinin olduğunu gösterir. Kanamalar olur ve bununla beraber kramp tarzında ağrılar da olabilir. Bu kanamaların yüzde doksanı geçicidir, bebekle ilgili bir sorun da teşkil etmez. Yani sakatlık ve benzeri gibi. Abortus imminens'te rahim ağzında herhangi bir açıklık meydana gelmediği için bebek düşmez. Bu yüzden şu zamandan sonra yapmanız gerekenler çok önemli!"

"Peki, bu neden oldu? Yani bir sebebi olmalı?" diye aklımdaki soruyu soran Ömer'di.

Aydan Hanım başını olumsuz bir şekilde salladı. "Maalesef sebepleri bilinmiyor. Kanamanın muhtemel nedeni embriyonun rahim içi dokuya yuvalanması veya plasenta gelişim sürecidir. Bu tür düşükler, genelde öncesinde bir hastalık belirtisi göstermez. Aniden gelişir ve bizler bunu strese bağlarız. Stresten uzak durman, ağır kaldırmaman, yorulmaman lazım İnci, ayrıca 15-20 gün boyunca yatak istirahatı öneriyorum. Aksi takdirde düşük kaçınılmaz olur. Bir de bu süreçte cinsel ilişkiden uzak durmalısınız." Ömer'le bakıştık.

"Peki, hastaneden çıkabilir miyim?" diye sorduğumda yine olumsuz tepki aldım.

"Normalde gitmende sıkıntı yoktu ancak seni iyi görmedim, İnci. Bugün burada kalmanı istiyorum. Olası bir kanamaya karşı hazırlıklı olalım." Haklıydı. Bebeğime bir şey olsun istemiyordum.

Ömer "Teşekkür ederiz Aydan Hanım," dedi.

"Aklınıza bir şey takılırsa buradayım ben. Geçmiş olsun," dedikten sonra odadan çıktı.

İkimiz de birkaç saniye sessiz kaldık. Ömer ne söyleyeceğini bilemiyor gibiydi. Ben ise beynimi kemiren sorulara daha fazla tahammül edemiyordum. Aniden, "*Onu* nereden tanıyorsun? Adı Yusuf değil mi? O da mı yalanmış?" diye sorduğumda Ömer'in gözlerinde öfke belirdi. Yusuf'u sorduğum için miydi? O umurumda değildi sadece neler olduğunu merak ediyordum.

Dişlerinin arasından içine sert bir soluk çekti. Sakin olmaya çalışır gibiydi. Elimin üzerine bir öpücük bıraktı. "Şimdi bunları düşünme. Buradan çıkınca her şeyi anlatacağım," dediğinde aklımdaki düşünceler beni öldürecekti. Çok mutsuz hissediyordum.

Ben düşüncelerle boğuştuğum sırada içeri abim girdi. O yanıma gelirken Ömer kalkıp pencerenin yanına gitti. Yine çok düşünceliydi ve bu durum beni korkutuyordu.

Abimin endişesini giderdikten sonra Ömer'e baktım yeniden. Ellerini göğsünde bağlamış, düşüncelere dalıp gitmişti.

"Ömer," dedim ama duymadı. Abimle göz göze geldik, yeniden "Ömer," diye seslendim. Bana döndü. "Neyin var? Sana sesleniyorum."

Sessizce kısa bir süre bana baktı. Neler dönüyordu kafasında. Ucunda bize dokunacak kötü şeyler olmasından korkuyordum. Tam bu sırada düşüncelerimi doğrular gibi birden hızlı adımlarla odadan çıkıp gitti. Ben neler olduğunu anlamaya çalışırken abim gülümsedi.

"Sinirleri bozuldu. Canını sıkmamak için çıkmıştır, ben bir bakayım," diyerek çıkınca ben sorular içinde yalnız kaldım. Çok kısa bir an sonra bir sürü gürültü duydum.

"Seni öldürürüm Selim! Ya da Yusuf mu demeliyim? Eğer karıma yaklaşacak olursan seni gözümü kırpmadan öldürürüm."

Allah'ım Yusuf buradaydı ve Ömer'le kavga ediyorlardı. Yerimde kıpırdandım. Kasıklarım ağrıdı. Bebeğime bir şey olmasını istemiyordum. Yeniden uzandım.

"Yalan..." Yusuf'tu bu. Öksürdü. "Bu olamaz. Hayır! Yalan söylüyorsun. Benim bebeğimi taşıyor, beni seviyor, seninle evlenmiş olamaz," dediğinde şok yaşıyordum. Nereden öğrenmişti bebeğin ondan olduğunu.

"Defol git buradan Yusuf! O senin bebeğin değil. Biraz daha konuşursan bu işi Ömer'e bırakmam, seni ben öldürürüm," diye kükreyen abimdi. Tüm hastaneye rezil oluyordum.

Kalkmak ve onları susturmak istiyordum.

"Yalan söylüyorsunuz. Az önce hemşireden öğrendim. Hamile kaldığı tarihte hayatında ben vardım. Bebek de benim İnci de!"

Kulaklarımı tıkadım. Öğrenmişti işte. Onun sesini duymak bu rezalete ortak olmak istemiyordum. Yine ağlıyordum. Hemşire içeri girdiğinde bunun Ömer olmasını tercih ederdim. Beni neden bırakmıştı ki? O sırada Ömer de geldi.

"İnci, neler oluyor?" Hızla yanıma koştu.

"Ömer..." dedim ama devamı gelmedi. Yine korkuyordum.

Hemşire "İçeri girdiğimde ağlıyordu," dedi.

"Teşekkürler, ben hallederim," diyerek hemşirenin çıkmasını istedi. Yanına oturup yüzüme eğildi. Şakağımdan öperek kokumu içine çekti. Buna ihtiyacım vardı işte.

"Ömer, o burada mı? Hem neden beni bırakıp gittin?" diye sorarken acımı hisseder gibi yüzümü avuçları içine aldı.

"Sen sadece bebeğimizin sağlığını düşün. Seslere kulağını kapat. Bunu, kendin ve onun için yap İncim olur mu?" Başımı salladım. Sorularım çoktu ama onu üzmek istemiyordum. Dışarıdaki sesler uğultuya dönüştüğünde gözlerini bir an kapatıp "Bekle beni hemen geleceğim," diyerek dışarı çıktı.

Birkaç dakika sonra Yusuf'un gür sesini duydum. *"O benim bebeğim ve İnci'yle konuşmadan gitmeyeceğim!"*

Elimdeki serumu çekip yavaşça ayağa kalktım. Bu kadar yeterdi! Hâlâ nasıl böyle uzatabiliyordu? Onun hiçbir şeye hakkı yoktu. Kapıya doğru giderken oluşan ağrıları göz ardı edip devam ettim. Ömer'in ya da abimin başı yanmadan bu işi halletmeliydim. Kapıyı açtığım an abimle Yusuf'un birbirine girdiğini gördüm. Tam ağzımı açmıştım ki Haşmet babayı buldu gözlerim. Aynı anda içime bir korku ve şiddetli bir ağrı sapladı, ağzımdan istemsizce sevdiğim tek adamın adı döküldü.

"Ömer!"

Herkes bir anda durdu. Benim bakışlarım tek bir noktada kalırken artık bir şey düşünemiyordum. Her şey berbat olmuştu. Ömer'i benden alacaklardı. Hangi baba bu kadar yalanı ve oğlunun bu duruma düşmesine izin verirdi ki? Yanıma kimler geldi bilmiyordum sadece bizim kızların sesini duyuyordum sanki. Bana bir şeyler söylüyorlardı. Korkuyordum. Kötü şeyler olacağını düşünmüş olsam da yine de bu kadarı aklıma gelmemişti. Haşmet baba her şeyi öğrenmişti.

"İncim, hadi yatağına dönelim."

Ömer'in sesiyle birlikte neresi olduğu anlamadığım bir yere kramp girdi. Karnım mı yoksa kasığım mı anlamıyordum. Gittikçe artan ağrılar saplandı bedenime. İki büklüm olurken çıplak bacaklarımdan sızan kanla birlikte aslında bugüne kadar hiç korkmadığımı anladım. Şu anda yaşadığım korkuyu iliklerimde hissediyordum. Bebeğim gidiyordu. Kalbim sancıdı. Sedyeye ne zaman yatırıldım farkında değildim. Biri elimi tutuyor, sürekli bir şeyler diyordu. Odaklanamıyordum. Ameliyathane gibi bir yere geçerken gözlerimi açık tutmakta zorlanıyordum. İğne mi yapmışlardı? Acım azalıyordu. Peki, uyandığımda da bu acı gidecek miydi?

Bölüm 35

Gözlerimi açtığımda yeniden odaya alınmıştım. Karşımda Ömer ile Aydan Hanım'ı görünce açtığım gözlerimi kapatmak istedim. Çünkü aynı anda elim karnıma kaymış, boşluğu fark etmiştim.

"Bebeğim," derken Ömer çoktan yanıma gelmiş yine bir şeyler söylüyordu. Gözyaşlarım benden izinsiz akarken, kucağıma almayı beklediğim bebeğimin artık olmadığını hissediyordum. Bu çok fazlaydı. Benim kaldırabileceğimden çok fazla! Kolumda bir acı hissederken birilerinin beni tuttuğunu fark ettim. Gözlerim yeniden kapanırken Ömer'in çökmüş yüzü gördüğüm son şeydi.

Yeniden uyandığımda bu sefer yanımda hemşire vardı. Hızla dışarı çıkıp geldiğinde Aydan Hanım da yanındaydı. Ne söyleyecekleri umurumda değildi. Açıklamaların bir anlamı yoktu. Bebeğim geri gelmeyecekti, bunu hepimiz biliyorduk. Aydan Hanım'a cevap vermedim. Sessizce gözyaşlarımın akmasına izin vererek yine dış seslere kendimi kapatıp sadece camdan dışarı baktım. Hemşire seruma bir iğne yaptığında ne için olduğunu sormadım bile. Kısa süre sonra çıktılar.

Her şeyimi bir anda nasıl kaybetmiştim öyle? Yusuf'un gidişi de dönüşü gibi yıkıcı olmuştu. Yine elimden her şeyimi almıştı. Kapı açılsa da kimin girdiğine bakmadım. Hareketlerim her şey gibi zor geliyordu. Nefes almak bile. Yine o bunalım hâllerime dönüyordum. Bunun olmasını hiç istemiyor, Ömer'in kollarına sığınmak istiyordum. Birinin elime dokunmasıyla başımı çevirdim. Ömer'di. Onu görünce içimdeki karamsarlık az da olsa dağılıyor, kendimi güvende hissediyordum. Yine ne söyleyeceğini bilemiyor gibiydi.

"Kendini nasıl hissediyorsun? Ağrın var mı?" diye sorduğunda cevap veremedim. Sanki konuşamayacak gibi hissediyordum. Birbirimize bakmaya devam ettik. Ona haksızlık etmemeliydim. Bu olanlar onun suçu değildi. Hiç kimsenin suçu değildi. Elini sıktım.

"Biraz kasıklarım ağrıyor..." Sustum. Çok zorlanıyordum. Sanırım ilaçlar uyuşturuyordu. "Ömer," dedikten sonra yine sustum. Gerçekten çok yorgun hissediyordum.

"Söyle İncim. Ne istiyorsan söyle."

Bu hâline gülümsemek istedim ancak onun yerine istemsizce gözümden bir damla yaş düştü. Beni çok seviyor, fazlasıyla düşünüyordu. Bu beni hüzünlendiriyordu. İstediğim her şeyi yapmaya hazır gibiydi. Gözümdeki yaşı sildi.

"Haşmet baba her şeyi biliyor değil mi?" Sorumla birlikte öyle kalakaldı. Sanırım bunu beklemiyordu. Öyle durmasından zaten anlamıştım bildiğini. Aslında sormam bile yanlıştı. Hepsi oradaydı, her şeyi görmüşlerdi.

"Evet."

"Ne dedi? Çok kızdı mı?" Kızmıştı kesin. Hatta beni gelini olarak görmek istemiyor bile olabilirdi. Sonuçta başka birinden hamileyim. Hamileydim! Evli olduğum oğlundan değil.

Ömer'in gülümsemesiyle şaşırdım. "Bunu mu dert ettin kendine? Sadece ondan sakladığımız için biraz kızdı o kadar," dediğinde devam edecekken mırıldandım.

"Beni görmek istemeyecek biliyorum."

Şefkatle baktı. "Öyle bir şey olmayacak. Babam seni Elçin'den ayırmıyor İnci."

"Peki, sen... Benden ayrılacak mısın? Çok fazla sorun çıkardım. İtibarım önemli demiştin, yani herkes öğrendi galiba?" diye sorduğumda tebessüm etti. Sinirli gibiydi.

Belki ona saçma geliyordu ama hayatım boyunca korkularım her zaman önüme geçmişti benim.

"Hasta yatağında olmasan o korktuğun hâle bürünmekten keyif alırdım. Neyse ki durumdan kurtarıyorsun," dediğinde hiçbir şey anlamadım. Eğilip dudağımın kenarını öptü. Onu çok özlemiştim, onun da beni özlediğini hissediyordum. "Çok düşünüyorsun İncim. Ben, beni istemeyeceğinin korkusunu yaşarken, senin bunu söylemen beni mutlu ettiği kadar kızdırdı da. Mutlu oldum çünkü beni bırakmayı düşünmüyorsun. Seni bırakacağımı düşündüğün için de çok kızdım."

Bakışlarımı kaçırdım. Utanmıştım. Ağzıma geleni söylüyor, sonra da pişman oluyordum. Çenemden tutup ona bakmamı sağladı. "Seni nasıl bırakırım? Sürekli bunları düşünüp senden ayrılmamı bekliyorsun."

"Sen de beklemişsin." Haklıydım. "Ben de sana kızayım o zaman," dediğimde küçük bir kahkaha attı. Bu hâllerimden hoşlanıyor gibiydi.

"Hem suçlu hem güçlü diye sana diyorlar galiba." Tebessüm ettim. "Ben duygularının karışmasından korktum. Seni asla bırakmam, İnci. Sen benim şaşkın, çok düşünen, kıskanç, azıcık

fevri, biraz da şımarık güzel mi güzel karımsın." Kaşlarımı çattım. Ben fevri değildim. Şaşkın hiç değildim. Kaşlarımı düzeltirken hâlâ gülümsüyordu. "Çok da çabuk sinirleniyorsun."

Uzatmamaya karar verdiğim sırada istemsizce gözlerimden bir damla yaş düştü. Sinirlerim harap olmuştu. Hemen silip yanağımı avucuna yasladı. Şu an o kadar çok şefkate ihtiyacım vardı ki.

"Ömer," dedim yine ağlamaklı bir sesle.

"Söyle İncim."

"Burada kalmak istemiyorum. Evimize gidelim mi? Kollarında olmak istiyorum." Sesim titrerken onun da gözlerine üzüntü eklendi.

"Doktorun bu gece burada kalmanı istedi. Şimdi kollarıma alsam seni yarın da sabah erkenden gideceğimizi söylesem," diye teklif sunduğunda başımı olumlu şekilde salladım. "O zaman ilk önce yemek yiyelim, sonra beraber uyuruz," dediğinde İlker ile Elçin elinde yemeklerle odaya girdiler. Ömer yanımdan kalkıp abimle yemekleri açarken bir şeyler konuşmaya başladılar. Oldukça sessiz oldukları için ne konuştuklarını duyamıyordum ki zaten Elçin önüme geçmişti.

"Nasılsın İnci?"

Nasıl olduğumu bilmediğim gibi Elçin ya da Haşmet babanın yüzüne nasıl bakacağımı da bilmiyordum. Onlardan çekiniyordum. Yüzüne bakmadan, "İyiyim," dedim.

"Böyle yapma, İnci," diyerek elimi tuttu. "Ben zaten her şeyi İlker'den öğrenmiştim ve inan bana aklıma hiç kötü bir şey gelmedi. Abim seni o kadar çok seviyordu ki senin de onu sevmeni istedim. Daha önce beraber olamadığınız için üzüldüm o kadar."

Bunu ben de çok isterdim. Ne yazık ki yaşamamız gereken şeyler olduğu için biz buna engel olamadık. Sözleri iyi hissetme-

me sebep olmuştu. Biraz daha sohbet ettikten sonra abim yanıma geldi. Gözlerindeki acıyı görebiliyor, yüreğimde hissediyordum. Abim yine beni mutsuz görüyordu. İstemeden çevremdekilere ne kadar çok zarar verip onları üzüyordum. Sadece onlar için bile olsa ayağa kalkıp iyiyim ben demek istiyordum, fakat değildim.

Ruhum acıyor, kemiklerim kadar sızlıyordu.

Sonrasında yemek yedik. Ne kadar ben yaparım desem de çorbamı Ömer kendi elleriyle içirdi. Abimle Elçin etrafı toparlayıp dışarı çıkarken Ömer yanıma yaklaştı. Yana kaymamı sağlayıp örtünün altına geçti. Bir saat önce hemşire serumu çıkarmış, gece ağrım olur diye iğne yapmıştı. Ömer beni kollarına alıp göğsüne yatmamı sağlayarak saçlarımı okşamaya, beni rahatlatmaya çalıştı. Yorgunluğuma iyi geliyordu.

"Hadi uyu biraz. Ben hep yanında olacağım." Daha sıkı sarıldım.

"İyi ki beni buldun, Ömer. Tamamen kaybolduğum o anlardan çıkardın beni. En zor zamanımda karşıma çıktın. İyi ki geldin. İyi ki beni sevdin," dediğimde bu sefer sıkıca saran o oldu.

"Sen de iyi ki beni sevdin İncim. Seni asla bırakmayacağım."

Kısa süre sonra uykuya daldım. İlaçlardan beni iyice sersemleştiriyordu. Bir ara abimin ve birkaç kişinin daha sesini duydum. Ara ara uykum bölünür gibi olsa da gözlerimi açamıyordum.

❀❀❀

Yine bazı seslerle uykum bölündü. Ömer beni bırakacak gibi kenara çekiliyordu. Tutmaya çalıştım.

"Ne işin var burada?" Sinirle konuşuyor gibiydi.

"O beni çok sevdi. Unutmuş olamaz."

Kimdi o? Yusuf muydu? Hayır, ben Ömer'i seviyordum. O

sırada Ömer yanımdan uzaklaşıyordu. Gözlerimi açmak istedim ama açamadım. Uyanmak istiyordum. Ömer'i tutmaya çalıştım.

"Ömer," dedim. Bana yeniden yaklaşıp anlımı öptü. İçim huzurla doldu.

"Buradayım İncim."

Başımı göğsüne yaslayarak, "Gitme Ömer," diye mırıldandım.

"Tamam güzelim, uyu sen." Sesinde şefkat vardı. Yeniden uykuya dalarken uzaktan sesler duydum.

"Ona öyle bakmaktan vazgeç ve bu hastaneden çık git artık Yusuf."

Sabah gözlerimi açtığımda İlknur da gelmişti. Kahvaltı ettikten sonra abim çıkış işlemlerini yaptırırken Ömer de giyinmeme yardımcı oldu. Aydan Hanım ile bir kadın daha içeri girdiğinde hazırlanmıştık. Sanırım daha önce bahsettiği psikiyatrdı.

Aydan Hanım, "Merhaba İnci, bak sana bahsettiğim arkadaşım Meltem," dediğinde suratımı buruşturdum.

"Buna gerek olmadığını söyledim. İyiyim ben," diye itiraz ettim. Aydan Hanım'ı çok severdim fakat dünden beri kadının yüzüne doğru düzgün bakmıyordum bile. Bunu neden yaptığımı ise bilmiyordum. Sadece içimden onunla konuşmak gelmiyordu. Aydan Hanım, Ömer'e bakıp gülümsedikten sonra yanıma geldi.

"İyi olduğunu biliyorum canım. Sen gördüğüm en güçlü insanlardan birisisin. Bu durumu kolay bir şekilde atlatacaksın onu da biliyorum, çünkü seni çok seven bir eşin var." Bakışlarım Ömer'i buldu. Haklıydı. Tebessüm ettim. Gülümsedi. "Çok gençsin ve önünde uzun bir yol var. Yeniden anne olabilirsin." Yeniden Ömer'e baktım. Olabilirdim. Ömer'e güzel bir evlat verebilirdim.

Aydan Hanım'a dönerek samimiyetle, "Bunları biliyorum ve gerçekten iyiyim. Sadece gitmek istiyorum," dediğimde Ömer yanıma geldi.

"Tamam İnci, istemiyorsan hiçbir şey yapmak zorunda değilsin. Aydan Hanım her şey için teşekkür ederiz."

Aydan Hanım anlayışla gülümsedi. "Rica ederim. İnci kendine iyi bak lütfen," diyerek Meltem Hanım'la beraber çıktılar.

Ömer yanına oturup şakağından öptükten sonra saçlarımı kokladı. Beni yine kendi usulünce seviyordu. Benim için Ömer nefes almak gibiydi. O olmadan huzurlu değildim artık. "Gidelim mi?" dediğinde heyecanla başımı kaldırdım.

"Hemen gidelim Ömer."

Gülümsedi. "Tamam, hadi o zaman."

Dışarı çıktığımızda abimler bizi bekliyordu. Hep beraber hastaneden çıkıp otoparka geçtik. Ömer kapıyı açtı, tam bineceğim sırada *onun* sesini duydum.

"İnci!"

Durdum fakat dönüp ona bakmadım. Benimle beraber herkes durmuştu, kimse ufacık bir tepki bile göstermiyordu. Normalde onu benden uzaklaştırmaları lazımdı ancak anlaşmışlar gibi kıpırdamıyorlardı. Anlaşılan o ki kararı bana bırakmışlardı. Oysa ben onunla konuşmak istemiyordum. Konuşacak bir şey kalmamıştı. Artık hiçbir şeyi de merak etmiyordum. Arabaya binmek için yeniden hareketlendim.

"İnci beni dinle! Konuşmamız lazım," dediğinde bir hışımla ona döndüm. Ne istiyordu? Neden diretiyordu? Ona baktım, sadece baktım. Hiçbir şey hissetmeyeceğimi biliyordum yine de baktım. Ben böyle bir adamı sevdiğimi sanmıştım. Üzgün görünüyor olsa da benim için yeterli değildi. Hâlâ aynı kıyafetler üzerindeydi. Demek ki başımı beklemişti. Ne dokunaklı!

Ona doğru birkaç adım attım. Gözlerinde oluşan umut parıltısını görebiliyordum. Boşunaydı. Artık benden alacağı, ona vereceğim bir şey kalmamıştı. "Sen gitmeden önce bana bir can bıraktın, sonra da gittin," dediğimde huzursuz oldum. Ömer'in yeniden bunları duymasını istemezdim. Ne yazık ki mecburdum. Bir sayfa daha kapatabilmek için mecburdum. "Geri döndün. Bıraktığın can gitti," derken bir adım daha yaklaştım. Şimdi aramızda sadece üç adım vardı.

Yusuf, "İnci..." derken sesini bana duyurmak ister gibiydi.

Duymadım. Kelimelerin üzerine bastırarak, dişlerimin arasından, "Aldın, verdin ve gitti! Bitti! Ötesi yok! Bit-ti! Bundan sonra sakın karşıma çıkma!" dedikten sonra hızla dönüp Ömer'in açık tuttuğu kapıdan arabaya girdim.

Diğerleri de arabalara binerken Yusuf hâlâ, "Beni dinle İnci! Hiçbir şey bilmiyorsun," diye bağırıyordu. Bitmişti. Benim için gerçekten bitmişti. Eğer öyle olmasaydı açıklamasını, en azından neden gittiğini öğrenmek isterdim. Yapmadım. İstemedim. Artık önemi yoktu!

Bölüm 36

Hayat çok garipti. Bazen, planlar kurup önlemler almak gibi bir durum söz konusu olmuyordu. Oluruna bırakmak en iyisiydi. Zaten öyle yapmasam bile hayat kendi kendine benim yerime karar veriyordu. Terk edilmeme, hamile kalmama, sonra bebeğimi kaybetmeme ve daha birçok olaya hayat karar veriyordu. Ne kadar mücadele edersek edelim olacak olan gecikmeden oluyordu. Kendimi dışarıdan başka birinin hayatını izler gibi en ön sıradan izliyordum. Hiçbir şey yapamadığım gibi sürükleniyordum sanki. Bu süreçte başıma gelen en güzel şey Ömer'di. Sürüklenmeme izin vermeyerek çekip almış ve beni başının tacı yapmıştı. Onun yanında kendimi prenses gibi hissediyordum. Ömer demek güven demekti. O yanımda olduğunda daha huzurluydum.

Yanımda oturan, elimi sıkıca tutan kocama baktım. Sonra kolunu kaldırıp göğsüne yattım. Beni iki koluyla sarıp hep yaptığı gibi saçlarımı öptü. Onu seviyordum. Nasıl olmuştu? Ne ara bu kadar bağlanmıştım? Cevapları yoktu. Başlangıç çok da önemli değildi zaten. Sonuçtan memnundum. Kalbimi dolu zannederken aslında bomboş bir kalbe sahip olduğumu Ömer'e âşık olunca anlamıştım.

Evet, Yusuf gelmişti, geldiği gibi de bitmişti. Hiç olmamalıydı zaten, yaşanmış hatta yaşanmadan bitmişti. İstediğini yapabilirdi. Benim için benden uzak durması yeterliydi. Kendimi çok yorgun hissediyordum artık, duygularımı kontrol etmekte ise zorlanıyordum. Buna rağmen Haşmet babanın tepkisi beni korkutuyordu. Ömer ya da diğerleri ne söylemiş olursa olsun onu görmeden rahat edemeyecektim. O güzel insanı kandırdığımız için çok pişman ve üzgündüm. Eve yaklaştıkça Ömer'e daha çok sokuldum.

"Korkuyorum," diye fısıldadığımda Ömer beni kollarını çekerek yüzüme baktı.

"Neden?" Şaşkındı.

"Haşmet baba," dediğimde anladı.

"Söyledim sana, hiç kızmadı." Belki milyon kez söylemişti bunu, fakat rahat değildim işte. Bir şey söylemedim. İfademin değişmediğini görünce kaşlarını çattı. Yine beni korkutmaya çalışıyordu. Niye bunu yapıyordu ki? Ondan eskisi gibi korkmuyordum. Hâlâ bana baktığında tam olarak ne düşündüğünü bilmiyor olsam da yine de ondan korkmuyordum. Yani her zaman değil en azından. Başımı göğsüne yasladım yeniden. Üstelemedi ve beni sarmaya devam etti.

Yolculuğun bitmesi ile bitmemesi arasında kararsız kalırken eve vardık. Arabadan indiğimde kapının önünde Haşmet baba, Zahide abla ve Rıza amcayı gördüm. Hepsinin yüz ifadesi normaldi. Hatta Zahide abla gülümsüyordu. Gözlerim Haşmet babaya takılı kaldı.

Ömer belimden tuttu. "Sakin ol. Korkman için bir sebep yok İnci ben yanındayım."

Evet yanımdaydı. Bir şey olmayacaktı. Ben her zamanki gibi kafamda kuruyor, fazla abartıyordum. Hem beni kapıda karşılı-

yorlardı. Nasıl bir sorun olabilirdi ki? Evin önüne geldiğimizde Zahide abla hızla sarıldı bana.

"Geçmiş olsun kızım. Allah her şeyin en iyisini bilir. Sakın kendini yıpratma," dediğinde zorlukla gülümsedim.

"Teşekkür ederim," dedim fısıltıyla. Rıza amca da iyi dileklerde bulunup kenara çekildi.

Haşmet baba bana baktıktan hemen sonra kollarını açıp, "Geçmiş olsun boncuk kızım," dedi. Hiç düşünmeden kollarına girdim. Gözyaşlarımı tutamıyordum. Bana hep gerçek bir baba gibi davranıyordu. Onu kaybetmek çok ağır olurdu benim için. Kendimi tutamayıp sarsılarak ağladım. "Şşşt, tamam tamam. Geçti kızım geçti."

Geçecekti biliyordum. Hepsini unutacaktım. Yeni sayfalar açacaktım ama şimdi canım çok yanıyor, geçecek gibi de gelmiyordu. Sanki bir ateşin içinde canlı canlı kavruluyordum. Kalbim bedenime ağır geliyor, böyle hissetmeme engel olamıyordum. "Hadi gel içeri geçelim. Güzel bir yemek yiyelim ailecek," deyince başımı kaldırdım.

"Haşmet baba, ben sana yalan söylemek isteme..."

"Bu konuyu konuşmayı yasaklıyorum. Sen bana yalan söylemedin kızım. Yalanı kocan olacak sıpa söyledi. Kızdığım şey bunu benden gizlemesiydi. Ama dediğim gibi bu konu bir daha açılmayacak ve yolumuza bakacağız. Her ne olursa olsun sen benim kızımsın. Hadi şimdi yemeğe," dediğinde yüzümdeki yaşlarla birlikte tebessüm ettim. Gerçekten bir babaydı ve ben çok şanslıydım.

Haşmet babayla beraber içeri geçtik, o başköşeye otururken beni de yanına oturttu. Ömer karşıma geçtiğinde İlknur'un telefonu çaldı. Sanırım yine Barış arıyordu. Beni de aramıştı ve

ta oralardan beni güldürmeyi başarmıştı. İkisini de çok seviyordum. Böyle güzel bir ailem olduğu için çok şanslıydım.

Yemek benim için sessiz geçerken herkes bir şey olmamış gibi sohbet ediyordu. Olması gereken bu olsa da ben iyi değildim. Onlara eşlik edemiyor, bu sebeple huzurları kaçsın istemiyordum. Kendimi kasmaktan her yerim ağrıyordu. Yemeğimi zorla yerken Haşmet baba elimi tuttu.

"Kendini zorlama kızım. Çık odana dinlen biraz," dediğinde can simidi gibi elini tutup sıkarak tebessüm ettim. İhtiyacım olan buydu.

"Teşekkür ederim. Ben doydum zaten," diyerek ayağa kalktım. "Size afiyet olsun."

Ömer de kalkarak benimle beraber geldi. Odamıza girdik. Sanki buraya yıllar boyunca gelmemiş gibiydim. Hastane ortamında zaman çok yavaş ilerliyordu. Kokusuysa bunaltıcıydı. Hasta olmayan insanı bile hasta ediyordu. Odamızsa sıcacık bir yuva gibi kokuyordu. Yatağa oturduğumda Ömer sessizdi. Dolaba gidip benim için bir pijama takımı getirdi. Ben de yavaşça üstümü çıkardım. Yanımda oturdu.

"Banyo yapmak ister misin?" Aslında kulağa çok güzel geliyordu ama hâlim yoktu.

"Şimdi uyusam, uyandığımda yapsam?" diye sordum.

"Tamam, nasıl istersen."

Beraber üstümü değiştirdikten sonra yatağa girdim. Kendisi de yanıma gelince şaşırdım. "Sen işe gitmeyecek misin?"

Beni kollarına alıp her zaman ki gibi kokladı. "Gitmeyeceğim. Hadi uyuyalım çok yorulduk," dedi. Hiç itiraz etmeden kendimi sıcaklığına bıraktım.

Gözlerimi açtığımda karanlık çökmüştü. Bir süre karanlığı izledim. Uykumu almıştım ancak iyi hissetmiyordum. Doğrulup hâlâ uyuyan Ömer'i izledim. Çok huzurlu uyuyordu. Ona baktıkça hep iyi ki diyordum. İyi ki yanımdaydı. Elimi karnımın üzerine koyarak yavaşça gezdirdim. Artık orada beni duyacak bir canlı yoktu. Bebeğim, en zor anlarımda bir ışık gibi içime doğan, beni dinleyen güzel bebeğim artık yoktu. Hayallerim çok farklıydı oysa. Bebeğim doğacaktı, kucağıma alacaktım ve ben onunla... Ömer'in yanağıma dokunmasıyla ağladığımı fark ettim. Hatta hıçkırıyordum. Beni kollarına alıp, kulağıma sakinleştirici sözler fısıldarken ona odaklanmıyordum. Neden beni bırakmıştı? Neden gitmişti? Ben ona çok iyi bir anne olacaktım. Babasının kim olduğu önemli değildi. Benim bebeğimdi o! Ömer'le benim. Bu acı geçecek miydi gerçekten?

Çok uzun süre ağladım. Bir ara kapının açıldığını duydum ama kimin geldiğini görmedim. Ömer bana ilaç ve ardından su içirdi. Hâlâ sarsılıyordum. Yeniden elimi karnıma koydum. O gergin şişlik yoktu. Bu düşünce delirmeme sebep olacak kadar çok kahrediyordu beni. Bir süre sonra tüm vücudum gevşedi ve ağlamam yavaş yavaş durdu. Aynı zamanda gözlerim kapanıyordu. Bedenim rahatlarken ben, "Bebeğim," diyerek karanlığa çekiliyordum.

Gözlerimi açtığımda güneş batmıştı. Sanırım uyku düzenim bozulmuştu. Dün öğlen uyuyup gece uyanmıştım. Yeniden yatıp akşama doğru gözlerimi ancak arayabilmiştim. Yanımda kimse yoktu. Tüm bedenim sızlıyordu. Sıcaktı. Hava basık gibiydi ve ben bunalıyordum. Gözlerimi tekrar kapamak, yeniden uyumak istesem de artık buna bir son vermem gerektiğini biliyordum.

Sürekli uyuyarak hiçbir şeyden kaçamazdım. Kendime gelmeli acımı içimde yaşamalıydım. Kaç aydır insanlar benim için uğraşıyordu. Bu durum artık beni üzüyordu. Yavaşça yerimde doğrulduğumda kapı açıldı. Ömer'di gelen.

"Uyanmışsın. İyi misin?"

Sesi endişeliydi, gözlerindeki saf mutluluğu da göremiyordum. Bunu hak etmiyordu.

Gülümsemeye çalıştım. "İyiyim. Banyo yapmak istiyorum."

Elimi tutup kalkmama yardım etti. Banyo yapmama yardım edeceğini biliyordum. Yalnız bırakmayacaktı. İtiraz edecek gücüm olmadığı gibi banyo yapacak hâlim de yoktu. Banyoya girdik ve beni soymasına, ardından bir bebeği sever gibi incitmeden yıkamasına izin verdim.

Üstümü giyindikten sonra yeniden yatağa yöneldiğimde Ömer, "Yemek yemelisin İnci," dedi. Canım yemek yemek istemese de acıktığımı hissediyordum. Ömer teklifsizce beni odadan çıkardı. Kimseyle konuşacak durumda değildim. Yine de itiraz etmedim. Bunu onlara borçluydum. İyi olmaya, kimseyi üzmemeye borçluydum. Aşağı indiğimizde masa hazırlanıyordu. Haşmet baba koltukta oturmuş haberleri izliyordu. Beni görünce ayağa kalktı.

"Kızım, nasılsın?" diyerek bana sarıldı.

Baba kokusu. "İyiyim Haşmet baba." Başka bir şey söyleyemedim. Kimse de fazla bir şey beklemedi benden. Zahide abla yanı başıma geldi.

"Sevdiğin yemekleri yaptım. Bunları yediğin zaman eski gücüne kavuşursun. Sonra da yeniden cıvıl cıvıl olursun."

Neşesini bozmak istemedim ama ben umutsuzdum. Eskisi gibi olur muydum? Denerdim ancak başarılı olabileceğimi sanmıyordum. Tebessüm ettim. "Teşekkür ederim Zahide abla. Çok acıkmıştım."

Ömer bana baktı. "Baba yemek hazır olana kadar bahçedeyiz biz," dedi ve ardından salondan bahçeye çıktık. Çardakta oturup derin bir nefes aldı. "Konuşalım mı İnci?"

"Konuşalım Ömer," dediğimde öyle kalakaldı bir süre.

"Bana söylemek istediğin bir şey yok mu? Ya da içinde tek başına yaşadığını sandığın acını benimle paylaşmak ister misin?"

Bu sefer kalakalan bendim. Ne demek istiyordu? Soru dolu bakışlarımı görünce cevabımı beklemeden devam etti.

"Senin aldığın her huzursuz nefes kalbimi dağlıyor. Sen orada yatarken, ağlarken aynı acı yüreğimi cehennem azabı gibi yakıyor." Elini yanağıma koydu. "İncim şimdi bu acının geçmeyeceğini sanıyorsun. Bir daha gülemeyeceğini ya da eskisi gibi olamayacağını... Böyle devam edersen evet şu anda kısılıp kalırsın. Ben bile bir şey yapamam. Eğer kaldığımız yerden devam edip paylaşırsak acımız azalacak, her şey daha güzel olacak."

Gözlerimden akan yaşları sildi. Aynen dediği gibi hissediyordum. Bedenimdeki sızılar ve kalbimdeki acı normale dönmeme izin vermeyecek gibi geliyordu. Üstümde kaldıramayacağım bir ağırlık var gibiydi.

"Daha çok erken olduğunu biliyorum. Her şey çok taze, şu anda senden bir şey beklemek biraz acımasızca gelebilir sana ama..." Yeniden akan gözyaşlarımı sildi. "Benim güzel karım çok güçlü. Bu yaşında hiç kimsenin kaldıramayacağı şeyler yaşadın, bunların altından kolayca da kalktın. Yine öyle olacak. Bu sefer yanında ben varım, hep olmaya devam edeceğim."

Artık hıçkıra hıçkıra ağlıyordum. Beni göğsüne doğru çekip saçlarımı okşamaya devam ettiği sırada tüm yaşadıklarım film şeridi gibi gözümün önünden geçiyordu. Ömer sakinleştirici etkisi olan sesiyle devam ediyordu.

"Seneye sınava gireceksin. Girecek, istediğin gibi öğretmen olacaksın. Vazgeçmeyeceksin hiçbir şeyden, vazgeçmeyeceğiz. Bebeklerimiz olacak İncim. Sen güçlü bir anne olacaksın. Şimdi hayata küser, böyle devam edersen mutsuz olurum. Bunun olmasını istediğini sanmıyorum."

Haklıydı. Kimseyi özellikle Ömer'i üzmek ya da dediği gibi olmak istemiyordum. İçim çok acıyordu ve ben buna engel olamıyordum. Başımı kaldırıp yüzüne baktım. "İyi olacağım, Ömer. Yine de söylediklerin çok doğru. Kendimi kötü hissediyorum." Gözyaşlarımı sildi.

"Geçecek. Hepsi geçecek! Biz çok mutlu olacağız. Bu günleri geride bırakacağız."

Sesi öyle güven vericiydi ki sözlerine yürekten inanıyordum. Arkamdaki hareketlilikle başımı çevirdim. Abim gelmişti.

"Güzelim, iyi misin?" Yaklaşıp alnımdan öptü. Ardından Elçin ile İlknur bahçeye geldi.

"İyiyim abi. Daha iyi olacağım. Hepinize teşekkür ederim."

İlknur, "İnci seni bekliyorum biliyorsun değil mi?" dediğinde soru dolu bakışlarımı ona çevirdim.

"Niçin?"

"Ooo çoktan unutulmuşum da haberim yok." Suratını astı. "Gelinliğim için söz vermiştin. Yanımda olacaktın. Zaten ailem yurt dışında, hepten yalnız kaldım."

Böyle hissetmesine çok üzüldüm. "Hiç öyle şey olur mu? Sözümü tutacağım tabii ki. Ne zaman gideceğiz?"

"Ayy güzel arkadaşım benim," diyerek boynuma sarıldı. "Ben de tek başıma gideceğim diye üzülüyordum. Elçin sattı beni. Zaten zevksiz o. İyi oldu aslında."

"Hâlâ buradayım, bilmem farkında mısın İlknur?"

"Yani? Bu zevksiz olduğun gerçeğini değiştirmiyor canım. İnci daha güzel gelinlikler beğendi benim için," dediğinde yaptıkları şeyi o anda fark ettim. Yine de kimseyi bozmadım. Azıcık güleyim diye uğraşıyorlardı.

"Aman iyi, sen İnci'yle git. Sana bir saat dayanabilecek mi bakalım?"

"Beni kendinle karıştırma güzellik. İnci beni çok sever. Değil mi İnci?" diye sorarak bana döndüğünde istemsizce tebessüm ettim.

"Tamam, bu kadar yeter! Hadi yemeğe. Çenenizle karımın başını ağrıttınız," diyen Ömer'in sözleri üzerine beraber ayağa kalkıp içeri doğru yürümeye başladık. Bu sırada İlknur ile Elçin itiraz ediyordu. Ömer hiçbirine cevap vermeden gülümseyip beni onlardan uzaklaştırarak içeri geçirdi.

Sonraki günler, bu günlerin bir benzeri olarak devam etti. Ömer sürekli yanımdaydı. Kızlar beni güldürmeye çalışırken abim aklımı meşgul edecek şeyler anlatıyordu. Kızlar da beni ihmal etmiyor, ya arıyor ya da ellerinde en sevdiğim pasta ve şekerlemelerle çat kapı çıkıp geliyorlardı.

Haftalardır dışarı çıkmıyor, sürekli kitap okuyordum. Boş kalıp düşünmemek için kendime izin vermiyor değişik türde işler çıkarıyordum. Kaybımı unutmasam da biraz hafifletmeye çalışıyordum.

Boş vaktimde Rıza amcayla beraber bahçeye yeni çiçekler ekiyorduk. Bu bana terapi gibi geliyordu. Toprakla uğraşmak, onları elimde hissetmek nefes almamı sağlıyordu. Her geçen gün kendimi daha iyi hissediyordum. Herkes iyi olmam için çabalıyordu, özellikle de Ömer. Onu üzgün görmek istemiyordum, her şeyden önce Ömer için iyi olmak zorundaydım.

Gözlerimi açtığımda gördüğüm kâbusu hatırlamıyordum. Bu aralar hep böyle oluyordu. Oysa gün geçtikçe daha iyi olduğumu hissediyordum. Çok önemsemedim. Hatırlamıyor olmam iyiydi ama sürekli uykumun bölünmesi sinir bozucuydu. Başımı çevirip Ömer'e baktım. Neyse ki bu sefer çığlık atıp Ömer'i uyandırmamıştım. Yüzüne baktım. Yine çok huzurlu uyuyordu. Aklıma gelen muziplikle biraz doğruldum. Yavaşça üzerine çıkıp, yüzüne doğru eğilerek dudaklarından öptüm. Kıpırdandı. Yeniden öptüm. Tek gözünü açıp bana baktı. Gülümsedim. Hiç tepki vermedi. Gözünü tekrar kapattı. Şaşkınlık içinde kaldım. Hâlâ üzerine yatmış, bir tepki bekliyordum. Yeniden öptüm. Bu sefer hiç hissetmedi bile. Hayal kırıklığıyla yerime geçmek için hareketlendiğimde ne olduğunu anlamadan kendimi Ömer'in altında buldum. Ağzımdan çıkan ufak çığlığa engel olamadım.

"Çok çabuk pes ediyorsun," dediğinde ne demek istediğini anlamama fırsat vermeden dudaklarıma kapandı. O anda her şeyi unuttum. İşte asıl ilacım buydu benim. Hâlâ tam anlamıyla beraber olmamıştk fakat defalarca beni sevmiş tenini tenime katmıştı. Ömür boyu böyle olabilirdi, yanımda olup beni sevdiği sürece sorun yoktu. Ömer benim için aşktan, sevgiden çok fazlasıydı.

O benim ailemdi. Kalbimin ta kendisiydi. Yıllardır özlediğim şefkatti. Sabahına uyanmak istediğim güneşti. Ömer benim *her şeyimdi.*

"İncim." Dudaklarıma fısıldadı. "Gerçekten iyi misin? Hiçbir şeyi içinde bırakma. Bana anlat," dediğinde ne demek istediğini anladım.

"İyi değilim Ömer," dediğimde gözlerinde anında hüzün belirdi. "Ama iyi olacağım! Senin için iyi olacağım. Kendim için, en önemlisi ileride bir bebeğimiz olursa ona psikolojisi sağlıklı bir anne olabilmek için iyi olacağım!" Gülümsedi. Hem de dişlerini göstererek. Bu hâlini çok nadir görüyordum, ben de bu anı kaçırmadan keyfini çıkardım. Gülmek ona çok yakışıyordu.

"Sen benim beklenmedik mucizemsin İnci. O kadar şanslıyım ki..." Yeniden öptü. Böyle bir süre daha devam ettik ve daha sonra göğsüne yatıp huzurlu bir uyku çektim.

Sabah uyandığımda çok daha enerjik hissediyordum. Artık hayata biraz daha farklı bakıyordum. Yaşadığım her şeyin bir sebebi vardı. Bu, yaşadıklarımı kabullenmem için en güzel düşünceydi. Galiba büyüyordum. Yaşadıklarımın her biri geleceğime daha sağlam adımlar atmam için birer basamaktı ve ben bu zorlu basamakları pes etmeden çıkacaktım. İnsan kendi kendinin psikoloğu derlerdi de inanamazdım. Kendimi telkin ettiğim sözlere inandığım için gerçekten bakış açım değişiyordu. Hayallerim neydi, ne oldu? Nerelere geldim? Kısa sürede yaşadıklarım zor olsa da mutlu olduğum yerdeydim. Bu bile devam etmem için güzel bir sebepti.

Ömer'i sonunda işe yollayabilmiştim. Abim birkaç güne kadar Malatya'ya dönecekti ve ben artık bakıcı istemiyordum. Herkes inanmış gibi yapsa da kimseyi iyi olduğuma inandıramıyordum. Aslında gayet iyiydim. Yemek yiyor, ilaçlarımı içiyordum ki artık ilaçları da almama gerek yoktu.

Amcam, abimi sürekli arıyor artık dönmesini istiyordu. Oradaki işlerin de başında durması lazımdı. Abim burada kalır geri dönmez diye amcamın korkusu büyüyordu ve biliyordum ki böyle bir durumda daha tehlikeli olurdu. Bu yüzden herkes işine dönmeliydi.

Kahvaltımı yapmış, bahçede hava alıyordum. Hava güneşliydi ve bahçenin güzelliği baharın gelmesiyle gözler önüne seriliyordu. Rıza amcayla beraber hâlâ çiçek ekiyorduk. Havuzun solunda kalan kısma ektiklerimiz yetmeyince yeni çiçekler almak için üç-dört gün önce liste yapmıştık. Oturup bunları düşünürken aklıma gelen fikirle ayaklandım. Hızla eve girerek odama gidip abimin evinin anahtarını aldım. Merdivenlerden koşarak inerken Zahide abla arkamdan bağırıyordu.

"İnci kızım, dikkat et!"

Hiç durmadan, "İyiyim Zahide abla. Rıza amcaya sürprizim var," diye bağırdıktan sonra aşağıya indim. Kapıya doğru ilerlerken Haşmet babayı gördüm.

"Nereye kızım? Gel kahve içelim bahçede."

Gülümsedim. "Hemen geliyorum Haşmet baba, abimin evine kadar gitmem gerekiyor. Dönünce kahvelerimizi ben yapacağım," diyerek yanağından kocaman öptükten sonra evden çıktım.

Kısa süre önce benim de evimken şimdi abimin evi diyordum. Çok garipti. Kendi kendime gülümsedim. Sanırım bir şeylerle uğraşmaya ve gülmeye ihtiyacım vardı. Eve vardığımda Safiye teyzemin bahçemiz için Urfa'daki bahçesinden getirdiği çiçek

tohumlarını aldım. Bunları ekme fırsatı olmamıştı, zaten bu evin bahçesine bir kaç torba tohum yetmezdi. Burayı baştan düzenlerdik. Ya da belki Elçin düzenlerdi kim bilir? Yine gülümsedim. Yok yok hiç iyi değildim. Umarım aklımı kaçırmıyordum. Koşunca sanırım içim daha da enerji dolmuştu.

Kapıyı kilitleyip koşarak geldiğim yolu daha sakin yürümeye başladım. İyi ki bu yaşadıklarımı Safiye teyzeme haber vermemiştik. Onun da başımda olduğunu düşünüyorum da. Of, of. Tam bir kâbus yaşar, işte o zaman atlatamazdım. Sonradan öğrendiğinde bize çok kızacaktı biliyordum. Olsun, gönlünü almasını bilirdim nasılsa. Tabii birde teyzemin ruh ikizi yengem vardı. Kendi kendime yine gülerken *onun* sesini duydum.

"Gülümsemeni bile özledim."

Adımlarımın durduğu gibi gülümsemem de anında soldu. Elimdeki poşetleri sıktım. Konuşmadım. Hâlâ nasıl karşıma çıkabiliyordu?

"Beni dinlemene ihtiyacım var. Her şeyi bilirsen, nedenlerimi öğrenirsen, beni anlayacaksın. Lütfen güzel gözlüm," dediğinde onu tepkisizce dinlediğim hâlde son sözüyle sinirlendim. Artık onun tanıdığı İnci değildim. Olamazdım.

"Bir daha sakın bana o şekilde hitap etme! Hatta adımı bile anma!" Yeniden yürümek isterken önüme geçti. Ne yapıyordu bu? "Çekil önümden!" Sanki hiç konuşmamışım gibi sözlerine devam etti.

"Beni dinleyeceksin İnci!"

"Delirmişsin sen, ne yapacaksın? Zor mu kullanacaksın?" Gözleri karardı.

"Eğer seni kazanmam için bir şansım varsa evet, zor kullanacağım." Korkuyla geriye doğru bir adım attım.

"Öyle bir şansın yok!" Ne dediğime aldırmadan kolumdan yakalayıp çekmeye başladı.

Elimdeki poşetler yerlere saçıldı. Engel olmaya, debelenmeye başladım.

"Bırak beni Yusuf! Bu yaptığın yanlış," dedim ama nafileydi. Hiç zorlanmadan tek eliyle kolumdan tutmuş çekiyordu hâlâ. Beyaz bir BMW'ye vardığımızda daha çok debelendim. "Bırak beni Yusuf! Ömer bunu yanına bırakmaz," dediğimde durup bana baktı.

"Bana yeniden aşkla Yusuf diyene kadar bırakmayacağım!" dediğinde korku tüm bedenime yayıldı. Bütün gücümle bağırdım.

"Haşmet baba! Yardım edin!" Kapının önündeydik, beni duymalarını ümit ediyordum. Yusuf hızla beni arabaya bindirip kapıyı kilitledi. O sırada Nihat abi karşıdan arabayla geliyordu. Araba durduğunda hızla içinden indi. Allah'ım beni görmüştü. Cama vurdum. "Beni kurtar Nihat abi!" Araba hareket etmeye başlamıştı. Yusuf'un bindiğini fark etmemiştim bile. Yusuf gaza basarken Nihat abi hemen telefona sarıldı. Bir yandan da arabasına doğru koşuyordu. Arkamı dönüp baktığımda Haşmet babanın da evden dışarı çıktığını gördüm. Geç kalmışlardı. Bir damla gözyaşım yanağımı ıslattı. Uzaklaşıyorduk. Umarım Nihat abi bize ulaşırdı. Kaç haftadır yanımdan ayrılmayan Nihat abinin bugün işinin olması büyük şansızlıktı.

Yüzümdeki ıslaklığı silip öfkeyle Yusuf'a döndüm. Beni böyle zorba gibi kaçırmasının bedelini ödeyecekti. Konuşmak mı istiyordu? Konuşabilirdi. Benim de söyleyeceklerim vardı. *Hesap zamanı Yusuf Bey,* diye düşünerek iç geçirdim. *Bakalım duyacaklarından hoşlanacak mısın?*

Bölüm 38

Hayat herkese gülemezdi. Gülmüyordu da. Kardelenler karların altında zorlukla açıyordu oysa. İnsanlarında istediği zaman yapamayacağı şey yoktu. Yusuf yolunu kendi seçmişti. İstese böyle olmayabilirdi. Kaç saattir o konuşmuş, ben dinlemiş, söylediği her kelime benliğime büyük bir darbe olarak inmişti. Yeterince acım yokmuş gibi beni değersiz göstererek daha çok acıyla doldurmuştu. Ama beni son kez acıtmıştı. Söylemek istediği gerçekler, düşündüğü gibi beni ona bağlayamazdı. Kalbim sonsuz sadakatle Ömer'e aitti. O da anlamıştı artık ve beni bırakmıştı. Daha doğrusu gitmeme bir şey diyememişti.

Üzerimde Ömer'in tişörtü, altımda spor taytlarımdan biriyle saatler önce arabayla geldiğim yolu yürüyerek dönmeye çalışıyordum. Temiz havayı içime çektim. Ağlıyordum. Eve dönene kadar kendime müsaade ettim. Burada olanlar burada kalacaktı. En azından benden ona son iyilik olacaktı. Belki bu saatten sonra düzelir, yeniden aşkı bulabilirdi. Eskisi gibi ona kızamıyordum. Anlattıklarından sonra kızmam mümkün değildi zaten, çünkü Yusuf da hayata yenilmeyi seçenlerdendi.

Bir arabanın önümde durmasıyla düşüncelerim bölündü. Araba ani fren yaptığı için korktum. Bir an Yusuf geri döndü sandım.

Sonra arabayı tanıdım ve Ömer'in indiğini görünce şaşkınlığımı gizleyemedim. Abim de yanındaydı. Beni bulmuştu. Hem de saatler içerisinde! O bana gelirken ben de onun kollarına koştum. Sıkıca sarıldım ama Ömer beni geri çekip yüzüme öpücükler bıraktı.

"Şükürler olsun. Şükürler olsun. Bulduk seni," diye tekrarlıyordu. "İyi misin?" diye sorarken etrafımdaki hareketlenmenin farkındaydım.

"İyiyim Ömer. Siz burada olduğumu nasıl anladınız?" Merak ediyordum. Dört-beş saat kısa bir zaman değildi, yine de Yusuf'un arkamızda bir iz bırakmadığı gözlerimle görmüştüm.

"Gözlerin? Ağladın mı sen? O nerede? Sana zarar verdi mi?"

Endişesini gidermek için ağzımı açtığım an etrafımda polisleri gördüm. Hayır! Yusuf için gelmişlerdi ve ben onu ele veremezdim. Ömer'den gözlerimi kaçırıp etrafa baktım. Yusuf kaçıyor ya da inat edip buralarda dolaşıyor olabilirdi. "Eve gidelim mi?" diye mırıldandığımda hepsi birbirine baktı. Abim hızla yanıma gelerek omuzlarımdan tuttu.

"İnci sakın korkma! Bak yanındayız artık. Kimse sana zarar veremez. İzin vermem buna! Söyle sana bir şey yaptı mı?"

Yeniden etrafıma baktım. Çıktığım evden çok uzakta değildim. Buradan hemen gitmemiz lazımdı.

Ömer "Doğru söyle İnci! Sana dokundu mu? Neden susuyorsun?" diye kükrediğinde polislere baktım.

"Lütfen gidelim. Hiçbir şey olmadı. Bana zarar vermedi. Gidelim artık lütfen," diye direttiğimde Ömer bir süre yüzüme bakıp sonra kollarına alarak göğsüne bastırdı. İçine sokmak ister gibiydi.

Abime "Hadi gidelim," dediğinde sivil giyimli bir polis itiraz etti.

"Ömer, önce ifade almamız gerekiyor."

Ömer, bana baktı. "İyi misin İnci? Polis merkezine gitmemiz gerekiyor."

"İyiyim, gidelim," dedim.

Arabamıza yönelirken Ömer arkadaşı olduğunu düşündüğüm adama seslendi. "Biz sizi takip edelim, Erkan."

Arabada hiç kimse konuşmadı, soru sormadı. Sanki kaçacakmışım gibi Ömer kollarını üzerimden hiç çekmedi. Korkmuş, Yusuf'u gördüğümde ona döneceğimi düşünerek yaşadığı korku gün yüzüne çıkmış olmalıydı. Bunu daha önce de söylemişti. Bilmeden de olsa onu üzmek beni daha çok üzüyordu.

Polis merkezinde hiçbir şey anlatmadım. Sadece Yusuf'la konuştuğumuzu, bana zarar vermediğini söyledim. Sonra da beni bırakıp çekip gittiğini anlattım. Bunların bir kısmının yalan olduğunu ben biliyordum. Sanki Ömer de biliyor, bana inanmıyormuş gibi bakıyordu. Bu biraz canımı acıttı. Ona yalan söylemeyecek, her şeyi anlatacaktım zaten. Polisler de bir şeyler sakladığımı anlamıştı ama yapacak bir şeyleri yoktu.

Eve vardığımızda herkese sarılıp, polis merkezinde anlattığım şeyleri bir daha anlatıp odaya çıkmak istediğimi söyledim. Kimse itiraz etmedi. Bana karşı her zaman çok anlayışlılardı. Odaya çıkarken, *yaşayacağımız bu son olay olsun*, diye dua ettim.

Bölüm 39

Odamıza girdiğimiz anda Ömer'in kollarında buldum kendimi. Kokusunu bu kadar kısa zamanda özlemem normal miydi? Bu sabah görmüştüm. Bir gün bile değildi oysa ama yıllar gibi gelmişti.

Bugün olanlara engel olamamıştım. Artık kapattığım bir konuyu yeniden duymak istemesem de bu duruma maruz bırakılmak bugün yeniden yıkılmama sebep olmuştu.

"Kendini iyi hissediyorsan her şeyi öğrenmek istiyorum İnci."

Ömer'in sesini duyduğumda başımı göğsünden çektim. "Her şeyi öğrendim. Bana her şeyi anlattı. Onu nereden tanıdığını da biliyorum artık."

Bebeğimi kaybettiğim için aklıma gelmeyen bir soruydu bu; Ömer'in onu nereden tanıdığını, ona neden Selim dediğini? Hepsini öğrenmiştim. Bunları düşünürken aklım birkaç saat öncesine gitti.

Arabada sessizce ilerliyorduk. Sabırla duracağımız zamanı bekliyordum. Yusuf gergin görünüyordu. Direksiyonu sıkan elleri sürekli renk değişimine uğruyor, ondaki gerginlik bana da bulaşıyordu. Ondan korkmuyordum. Ne kadar yalan söylemiş olsa da

onun kötü bir insan olabileceğini düşünmüyordum. Şu anda tek düşündüğüm Ömer'in nasıl kızacağı ve üzüleceğiydi.

Yusuf, "Benim hakkımda iyi şeyler düşünmediğini biliyorum," dediğinde hiç düşünmeden cevap verdim.

"Şu anda düşündüğüm tek şey Ömer."

Birden bana baktı. Göz göze geldik. Acı! Gözlerindeki gördüğüm tek şey yoğun bir acı şelalesiydi. *Tanıdığım Yusuf benim gibi duygularını gizlemezdi.* Şu anda olduğu gibi. *Gözleri dolmak üzereydi.*

"Onu seviyor musun?"

Tereddütsüz, "Evet," dedim. Direksiyonu daha çok sıkınca elleri bembeyaz oldu. Kısa bir süre yola odaklandı.

"Sana her şeyi anlattığımda beni yeniden seveceksin! Şimdi bana olan kızgınlığından dolayı onu sevdiğini sanıyorsun."

Cevap olarak sadece alaycı bir şekilde tebessüm ettim, çünkü ona bir şey ispat etmek zorunda değildim. Ben kendimi de kalbimi de biliyordum. Artık Yusuf'a kırgın bile değildim. Ona karşı kızgınlık haricinde en ufak duygum bile yoktu. Yalan söyledi, kandırdı ve benim Ömer'i bulmama neden oldu. Bitti! Ötesi yoktu.

Yarım saat kadar sonra bir benzinlikte durduk. Arabadan inmemi söyledi, sonra başka bir arabaya bindik. Şaşkındım.

"Bunu planladın mı? Beni kaçırmayı *planladın* mı?"

"Hayır, güzel gözlüm düşündüğün..."

"Bana bu şekilde hitap etme!"

Bozulmuştu fakat belli etmemeye çalışıyordu. "Plan yaptım evet çünkü seni tanıyorum. Sadece konuşmak istiyorum. Kimse bölmeden beni dinlemeni istiyorum. Ömer çok güçlü, bizi hemen bulabilir." Söyledikleri aklıma başka bir soru getirmişti.

"Ömer'i nereden tanıyorsun? Sana sürekli Selim diyor. Gerçek adın Yusuf değil mi?" Niye merak ettiğimi bilmiyordum ama mademki gerçekler konuşulacaktı buradan başlayabilirdik.

"Sana anlattığını düşünmüştüm," derken vites değiştirdi.

"Anlatmak için iyileşmemi bekliyordu." Kesin öyleydi yoksa anlatırdı. Ben de sormayı unutmuştum. Başımı öne eğip istemsizce ellerimi karnıma koydum. Bebeğimin acısından her şeyi unutmuştum. Yusuf elini ellerimin üzerine koyunca aniden geri çekildim. Bana dokunmasını istemiyordum.

Yine üzgün gözlerle baktı. "Sana yaşattıklarım için çok üzgünüm, İnci. Bebeğimizin olmasını çok isterdim." Bir şey söylemedim. Devam etti. "Ömer'le aynı evde beraber büyüdük," diye birden konuya girdiğinde yine şaşkınlığa uğradım. Aralarında akrabalık mı vardı?

"Babam, Haşmet amcanın sağ koluydu. Hatta kardeşi gibiydi. Her işine babam koştururdu. Şirketin muhasebecisiydi aynı zamanda. Zamansız öldü. Haşmet amca 'babanızın bana emanetsiniz' diyerek bizi evine aldı. Evimiz bize aitti ama ben 8 yaşındaydım, annemin de mesleği yoktu. Kısacası Haşmet amca hariç kimsemiz yoktu. Onlarla iç içe yaşamaya başladık. Yalan yok, Haşmet amca bana ikinci baba olmaya çalıştı. İzin versem olurdu da. İzin vermedim. Kendi evimde prensken birden bir başka prensin gölgesine girmiş gibi hissetmiştim. Hem de kendi krallığında! Babam, benim örnek aldığım, hep onun gibi olmak istediğim adam, hayatımdan birden çıkıp gitmişti. Ne olduğunu anlayamadan kendimi bambaşka bir hayatta bulmuştum. Ömer bana kötü davranmasa da ben onu hiç sevmemiştim. Sebep yoktu sevmedim, sevmiyorum!" derken ses tonu birden sertleşti. Anlaşılan Ömer'den gerçekten nefret ediyordu. Bunu çok net hissediyordum.

"Her şeye sahipti. Her şeye! Onların hayatına bir türlü adapte olamamıştım. Ömer'e karşı içimdeki hırs büyüdükçe büyüyor, gün geçtikçe daha fevri bir çocuk oluyordum. Belki de babamın acısını başka birinden çıkarıyor, bunların farkına o zaman varamıyordum. Yıllar geçti. İçimde hep bir öfke vardı ama seni tanıdığım zaman tüm geçmişim önüme geldi ve ben hatalarımı gördüm." Birkaç dakika sustu. Düşüncelere daldı.

"Etrafımda hep Ömer, Ömer, Ömer vardı. Yıllar geçip giderken ben hep zamanını kolladım. O evden çıkıp gitmek istiyordum. Gidip kendimi daha güçlü hissedebileceğim bir yerde yaşamayı istiyordum. Elçin bana iyi bir kardeş olmuştu aslında ama ben onu da istemiyordum. Annem de babamdan sonra hiç iyi olmamıştı zaten. Her şeyini bana veriyor, iyi olmamı istiyordu. Fakat olmadım. Olamadım. Annem hastalandı, sonra onu da kaybettim. O saatten sonra orada, bana ait olmayan bir ailede kalmak istemedim. Hazırlık yaptım ve giderken Haşmet babanın kasasını soydum," dediğinde öylece kaldım. O sırada bir evin önünde durduk. Arabadan indi. Ardında beni de indirdi. Söylediği şey yüzünden ufak çaplı bir şok geçiriyordum. Önünde durduğumuz eve girmek yerine başka bir yöne ilerledik. Yine sessizdik. İki üç sokak ilerledikten sonra tek katlı bir eve girdik. İçerisi, ürpermeme sebep olacak kadar serindi. Kollarımı ovuşturdum.

Yusuf birden bana döndü. "Bir şey söyle!" Söyleyecek bir şey yoktu. "Bana öyle bakma!" diye devam etti. "İçimde iyi bir taraf yoktu. Herkese zarar verme isteğim vardı. Giderken de sebepsiz yere bana aile olan insanlara zarar vermek istedim."

"Bana anlattığın aile masalı Ömer'in ailesine aitti değil mi?"

Bu sefer susan taraf oydu. Ömer'in babası yaşadığı ve kendi babası öldüğü için mi Ömer'i kıskanıyordu? Kaybettiği ailesi

Ömer'de var olduğu için mi? Salona girdiğimizde koltuğa oturdu. Bunu o insanlara nasıl yapardı? Zor şeyler yaşadığını kabul ediyordum. Yine de bunu düzeltmek için önüne Haşmet baba gibi bir adam çıkmıştı. Bunu kullanamaması ne kadar acıydı.

"Babamın adı Selim'di. Babam sağken Haşmet amca, bana hep küçük Selim derdi. Babama çok benziyordum, ondan galiba. O evde yaşamaya başlayınca adım hep Selim oldu.

On sekiz yaşında annem öldükten hemen sonra Selim adını da bırakıp çıktım o evden. Adım Yusuf, İnci. Adım da duygularım gibi gerçek."

Anlattıkça daha perişan görünüyordu. Ben de koltuğa oturdum. Etrafıma baktım. Burası kendi evi miydi? Benden gittikten sonra burada mı yaşamaya başlamıştı? Ne düşündüğümü anlamış gibi gülümsedi.

"Burada yaşamıyorum. Senden uzaklaşmak kolay olmadı İnci. Gittikten sonra sana dönmek için savaş verdim ve oturup bir yerde yaşamadım." Derin bir nefes aldı. Zorlanıyor gibi bir hâli vardı. "Haşmet amcanın kasasıyla sınırlı kalmadım," dediğinde şok içinde gözlerimi içinde kocaman açtım.

"Nasıl yani?"

Hızla yanıma yaklaştı. İrkilip geri çekildim yine. Gözlerini sıkıca kapattı. Açtığında gözlerindeki korkuyu gördüm. "İnci, söyleyeceklerimden sonra benden nefret etme ve lütfen önce beni anla. Evden ayrıldıktan sonra insanları kandırmaya... Yani dolandırmaya başladım. Babamdan kalan evi sattım. Almanya'ya gittim. Bir süre orada yaşadım. Günümü gün ettim. Dolandırdığım insanların paralarını yedim. Amacım birilerine zarar vermek, kolay yoldan yükselmek, kimsenin emri altında olmadan yaşamaktı. İki-üç yıl önce bir kadınla tanıştım. O da benim gi-

biydi. İyi anlaştık. Beraber olduk. Fikirlerimizi birleştirip farklı yollardan insanları dolandırmaya başladık."

Zorlukla konuşuyordu, utanıyor gibiydi.

"Adı Emel'di, çok iyi bilgisayar kullanıyordu. Araştırmalar yapar, birçok kişi hakkında bilgi sahibi olurdu. Hacker gibi bir şeydi. Kandıracağımız insanları o ayarlardı. Fazla akrabası olmayan ve malı mülkü olan kızları bulurduk. Onlara yanaşır... Seviyor gibi yapardım."

Nefesim kesildi.

"Evleneceğim diye kandırırdım. Tüm malı mülkü üzerime geçirir, çeker giderdim."

Kalbimin sesi kulaklarımda atmaya başladı. Gittiği yön iyi değildi. Ucu bana mı gelecekti? Hatta gelmişti.

"Seni de Emel buldu."

Mektubu bana yollayan kadın mıydı? Her şey gerçek miydi? Gecelerce okuduğum o satırlar gerçek miydi? 'Yusuf'un dolandırıcı olduğu, sevgilisiyle birlikte para için beni kandırdığı.' Sıcak olduğunu hissediyordum. Tüm yüzüm yanıyordu. Nefes alışım sıklaştı.

"Sahip olduğun mal varlığını görünce Emel çok heyecanlanmış olmalıydı, çünkü seni iyi araştıramamıştı."

Birden tıkandım. Boğazım ağrıyordu. Ben onun işi miydim? İçimde bir yerlerde değersiz hissediyordum kendimi. Artık yaptığı hiçbir şeyi umursamıyordum. Ona karşı hislerim yoktu. Kızgınlığım bile gitmişti. Şimdi neden böyle hissediyordum? Benimle oynamıştı. Paramı alıp gitseydi. Neden benim masumiyetimi almıştı ki? Kusacağımı hissediyordum.

Elimi tuttu. Hırsla çektim. "Uzak dur benden," diye sertçe fısıldadım.

"Tamam, lütfen ağlama, beni sonuna kadar dinle."

Ağlıyor muydum? Dinlemek istemiyor, sadece evime gitmek istiyordum.

"İnci, sana oyun amacıyla yaklaştım evet..."

"Sus!" Beni duymamış gibi devam etti.

"İnci seni görür görmez âşık oldum," dediğinde hızla ayağa kalktım.

"Sus diyorum sana, sus!"

O da ayağa kalktı. Yanıma gelmek istedi. Yine geri çekildim. Bana dokunmasına tahammül edemiyordum.

"Ömrüm boyunca ilk defa böyle duygular hissettim, İnci. Sana âşık oldum. Seni gördüğümden beri hiç kimse hayatımda olmadı." Küçümseyerek baktım ona.

"Yalan! Yalan söylüyorsun. Emel denilen o kadın bana mektup yolladı," dediğimde hızla "Biliyorum," dedi. Daha da yıkıldım.

"Beraber mi yazdınız? Nasıl? Arkamdan kahkaha da attınız mı?" Başını iki yana salladı.

Bir adım attı.

"Hayır, hayır İnci. O mektuptan, buraya gelmeden önce haberim oldu. Ona, gitmesini söyledim. Seni sevdiğimi, bu oyunu sürdürmeyeceğimi dile getirdim. Seninle gerçekten evlenmek ve bir ailem olmasını istediğimi söyledim. Kabul etmedi. Seni sevmemi hazmedemedi. Onu kandırıyorum sandı. Bu yüzden, "Tüm paramı al git," dedim. Yine kabul etmedi. Senin üstündeki malları bir an önce alıp ona verecektim. Sana imzalatmak istediğim kâğıt Emel içindi. Amacım onu göndermekti. Seni bir şekilde ikna eder, daha fazlasını kazanıp sana geri veririm diye düşündüm."

"Başka bir masumu dolandırarak mı?"

"Hayır İnci! Senden sonra kimseye zarar vermedim"

"Ama bana verdin," diye fısıldarken bu kadar acı çekmem normal miydi bilmiyordum.

"Emel, sana ve ailene her şeyi anlatmakla tehdit ediyordu beni. Seni o şekilde kaybetmek istemediğim için abinleri karıştırmadan evlenmemiz ve seni ikna etmem gerekiyordu. Sahte nikâh memuru fikri aklıma geldiğinde can simidi gibi tutundum ona. Seni hayatımda daimi kılmak için her şeyi yapardım. Emel, evlendikten sonra bile..."

"Evlenmedik! Beni kandırdın!"

Gözlerini kapattı. "Hiç istemedim böyle olmasını."

"Ama oldu. Beni herkese rezil ettin. Ateşlerin ortasına atıp gittin."

Yaklaşmak istediğinde uzaklaştım. "Beklediği olmayınca Emel yerimizi abine haber verdi. O gece seni kendime almadan gidersem..." Sustu. Susması da gerekiyordu zaten yeterince hakaret etmişti. "Sana, taptığım o dudaklarına dokunmadan canını acıttım. Biliyorum ama abinler gelmek üzereydi ve ben gitmek zorundaydım. Seni her türlü kaybedecektim. Emel'in her şeyi anlatmasını göze alamadım. Bu yüzden sessizce gitmeyi tercih ettim."

"Sessizce falan gittiğin yoktu! Sen beni mahvedip gittin. Benden alabileceğin en önemli şeyi aldın gittin," diye bağırdım. Gözlerinden bir damla yaş düştü. Umurumda değildi.

"Biliyorum. Emel'in her şeyi anlattığını bilmeden sessizce gittiğimi sanıyordum. Sana geri dönebilmek için gittim. Emel'i hayatımdan çıkarmak, sana tertemiz geri dönmek için gittim. Giderken de bana ait ol istedim. Çünkü ben gittiğim an amcanın seni o Sami denilen adama vereceğini biliyordum. Kimse sana

yaklaşmasın diye bunu yaptım. Zamanım..." dedikten sonra arkasını döndü. Ne diyeceğini biliyordum. Lanet olsun ki biliyordum.

Beni kullanmıştı.

Arkasını dönmeden konuşmaya devam etti. "Emel bekliyordu. Zamanım yoktu. Seni sevmeye zamanım yoktu. Aylarca hasret kaldığım dudaklarına kapanmaya zamanım yoktu. Çünkü *seni öpersem tekrar kopamam diye sadece sahip olmak istedim."*

"Yeter! Sus yeter!"

"İnci..."

"Sus dedim sana sus! Lanet olsun sana. Sana lanet olsun! Beni nasıl kandırdığını, benimle nasıl oynadığını yeterince dinledim. Sana da aşkına da inanmıyorum!" Bağırırken gözyaşlarıma engel olamıyordum. Onun önünde bu kadar çaresiz görünmek istemiyordum. Ömer'in yanımda olmasını istiyordum. Ona öyle ihtiyacım vardı ki? "Yeterince dinledim. Keşke hiç bilmemiş olsaydım. Şimdi..." diyerek gözlerimi sildim. "...gitmek istiyorum."

"İnci, beni affedemez misin? Yeniden başlayamaz mıyız? Seni çok seviyorum ve tüm ömrümce yoluna köle olurum."

Onu umursamadım bile. Artık hiçbir anlamı da yoktu benim için. Kapıya doğru birkaç adım attığımda kolunu uzattı, sonra tutmadan yavaşça geri çekti. "İnci, gitme! Ne olur baştan başlayalım. Bize bir şans daha ver. Ailem ol. Ailemin evini geri aldım. Orada yaşarız. İstediğin her şeyi yaparım," dediğinde ona döndüm.

Babasının ölümü bir insanı bu kadar değiştirebilir miydi? İnsanların canını fütursuzca yakabilir miydi? Ona çok öfkeliydim. Yine engel olmadığım bir yanım onun adına üzülmüştü. Yitip giden, kendi benliğinde kaybolan bir çocuktu. Babasının, kahramanın öldüğü ve kendi krallığında prens olan sekiz yaşındaki

çocuk. İçindeki hırsı büyütürken, çocuk Yusuf'u ölüm uykusuna yatırmıştı. Babasının Yusuf'unu! Üzgündüm. İçindeki, ailesinin evinde hâlâ bir aile kurmak isteyen o çocuk için üzgündüm. Sadece bu kadardı. Daha fazlası yoktu. Olamazdı. Kalbim Ömer'indi.

"Canını acıtmak istemiyorum. Bunu hak etsen de! Sanırım ne söylersem söyleyeyim buna engel de olamayacağım. Yusuf, ben seni sevdiğimi sanmışım. Bunu da Ömer'i sevdiğimde, ona âşık olduğumda anladım," dediğimde omuzları çöktü. "Ben Ömer'i gerçekten seviyorum. Onsuz yapamam. Belki de çekip gitmenin en iyi yanı onun bana gelmesi oldu. Gitmeseydin de bunu çok sonra anlardım; aslında sana âşık olmadığımı, sadece o zamanlar öyle hissettiğimi... Belki de amcama rağmen ilk defa biri benimle ilgilendi diye öyle oldum bilmiyorum. Şimdi ne hissettiğimi biliyorum. Seninle olmazdı zaten. Ben Ömer'i çok seviyorum." Yeniden kapıya yöneldim. Sesini çıkarmadı. Sanırım bir tür şoktaydı. Çünkü *buradaymış gibi durmuyordu. Üzüldüm hâline. Yaşadıklarını kendi eliyle yapmış, geleceğini geçmişine göre inşa etmişti. Buna yapabileceğim hiçbir şey yoktu ama belki son bir şey yapabilirdim. Hiçbir zorunluluğum olmasa da sadece yapmak istiyordum. Bana yaşattığı güzel günlerin hatırına. Kapıda durup ona döndüm.*

"Yusuf!"

Yavaşça başını kaldırdı.

"Polisler bizi arıyor olabilir. Kimseye burayı söylemeyeceğim. Hakkında kötü bir şey de söylemeyecek, burada olanları seni suçlamak için kullanmayacağım. Lütfen git! Git ve kendine yeni bir hayat kur. Temiz, ailene yakışır şekilde. Bunu kendin için yap. Bir daha bu işleri yapma! Mutlu olmanı dilerim."

Ardından hızla kapıdan çıktım. Temiz hava karmakarışık aklı-

ma iyi geldi, defalarca içime çektim. Ciğerlerim nefessiz kalmıştı ben ise yeni fark ediyordum. Ve ne tuhaftır ki çok hafif hissediyordum. Rahatlamıştım, üzerimdeki yük birdenbire yok olmuştu. Ne kadar dinlemek, öğrenmek istemesem de içimdekileri dışarı atmak çok iyi gelmişti.

Yola çıkınca etrafıma baktım. Nereye gideceğimi bilmiyordum. Birkaç ev sonra karşıma çıkan ağaçlıklı yola doğru ilerledim. Yusuf'un artık her anlamda gitmesi lazımdı. Bu yüzden benimle görünmemesi iyi olacaktı. Yolda elbet bir yolunu bulur, Ömer'i arardım. Çok ilerlememiştim ki bir araba önümde durdu.

Ömer'in kollarında olmak harikaydı. İşte evim, işte ailem.

❀❀❀

"Selim polise yakalanır diye mi etrafına bakıp duruyordun?" diye sordu Ömer. Yatakta Ömer'in kollarındaydım. Her şeyi kelimesi kelimesine anlatmıştım.

Üzgünce "Evet," dedim. Derin bir iç çekti.

"Ona çok yardımcı olmaya çalıştık. Elçin de ben de hem arkadaş hem de kardeş olmak istedik. Hep geri çevirdi bizi. Sana söylediği gibi bana ayrı bir öfkesi vardı. Nedenini hep merak etmiştim. Şimdi neler düşündüğünü biliyorum. Bu üzücü," dedi Ömer. Yusuf'a çok kızgındı ama bir o kadar da üzülüyordu. Bunu sözlerinden anlayabiliyordum. "Atilla'nın çiftliğine giderken abin bana Yusuf'un döndüğünü, Malatya'da seni sordurduğunu söylemişti. Çok kötü hissetmiştim. Balayında da bu yüzden gergindim. Seni arıyordu ve İlker sürekli bana bilgi veriyordu. Geri döner, bizi bulur, aklını çeler ya da sen ona gidersin diye çok korkuyordum. Yusuf geldiğinde kalbinle beraber bana ait olduğunu gösterdiğin için nasıl mutluyum anlatamam İncim."

Böyle düşündüğünü biliyordum. Korkularını söylemeyip güçlü görünmeye çalışsa da artık Ömer'i tanımaya başlamıştım.

"Yusuf'un benim tanıdığım Selim olduğunu bilseydim daha farklı önlemler alırdım. Belki de bu yaşadığın gidişatı değiştirebilirdim," dediğinde bebeğimden bahsettiğini anlamıştım. Benim için her şeyi halletmeye çalışıyor, en güzelini düşünüyordu. Ancak kadere karşı duramazdı. Yine de böyle çabalamasına karşı çok duygulandım.

Yerimde doğrulup dudaklarımı dudaklarına kapadım. Ömer ani tepkime şaşırsa da bu kısa sürdü ve bana büyük bir istekle karşılık vermeye başladı. Hep olmak istediğim yerde, kocamın kollarındaydım. Kâbuslar bitmişti artık.

Bölüm 40

Sabah, yenilenmiş gibi enerji dolu uyandım. Ömer yanımda yatıyordu, anlaşılan yine işe gitmeyecekti. Oysa iyiydim ben, demek ki bir türlü inandıramıyordum. Banyoya geçip rutin işlerimi hallettikten sonra, Ömer'in yanına geçip tüy gibi bir öpücük bıraktım yanağına. Normalde buna bile uyanır hemen kendimi altında bulurdum. Uyanmadığına göre gerçekten çok yorgun olmalıydı.

Ben de onu uyandırmadan üstümü değiştirip aşağıya indim. Elçin ile abim gitmiş olmalıydı. İlknur, akşam kendi evine geçmişti. Onun düğün hazırlıklarına başlamamız gerekiyordu artık. Barış haftaya geliyordu ve kıskanç nişanlısı gelmeden önce, en azından birkaç işi halletmemiz lazımdı.

Mutfağa girerek Zahide ablaya "Günaydın," dediğimde yine o güler yüzüyle karşılaştım.

"Günaydın İnci kızım."

"Haşmet babam nerede?"

"Bahçede kızım. Ben de ona kahve yapacaktım."

Cezveyi elime aldım. "Ben yaparım Zahide abla. Sen işine bak."

Teşekkür ederek işine döndü. Kahveleri yapıp bahçeye çıktım. Haşmet baba gazetelerini okuyordu. Beni görünce gülümsedi.

"Ooo, boncuk kızımın elinden güzel bir kahve içeceğim anlaşılan."

Gülümseyerek kahvesini uzattım. "Günaydın Haşmet baba."

"Günaydın kızım. Eline sağlık."

Yanındaki bambu koltuğa oturup kahvemi elime aldım. Aklımdakileri nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum. Bu konuyu açma demişti ve şimdi...

"Yerinde böyle huzursuzca kıpırdamana neden olan sorun ne?" dediğinde şaşkınlıkla ona baktım. Güldü. "Bakma öyle kızım. Yıllardır iş dünyasında kurt olduk. Anlarız insandan."

Mahcup bir şekilde başımı öne eğdim. "Haşmet baba ben... Ben sana karşı hâlâ kendimi suçlu hissediyorum." Kaşlarını çatıp kahvesini önündeki sehpaya koydu. Koltuğunda öne doğru geldiğinde ben de kahvemi bıraktım. Ellerimi tuttu.

"Kızım ben sadece mutluluğunuzla ilgileniyorum. Birbirinizi sevdiğinizi görüyorum. Bu bana yeter. Evet, yalan söyledi benim sıpa ama bunun altındaki gerçek kimseye zarar vermedi. Sadece beni tatlı bir torundan etti o kadar. E o da istediğiniz zaman olabilir," dediğinde utandım. Yanaklarımın kızardığına eminim. Konuşmak iyi olmuştu. Daha iyi hissediyordum.

"Hep yanımızda oldun Haşmet baba, öz babam gibi. Çok teşekkür ederim. Sen gerçekten babamsın." Sevgiyle gülümsedi. O sırada kapıdaki hareket dikkatimi çekti. Ömer kapıya yaslanmış bizi izliyordu. Bakışlarımı görünce yanımıza geldi.

"Günaydın." Eğilip başımdan öptü. "Kahvaltı ettin mi?"

"Hayır, sen işe gitmeyecek misin?" Yanıma oturdu.

"Yok, birkaç gün gitmeyeceğim. İlker yönetim kurulu için Malatya'ya dönecek. Dönmeden onu iyice bir yorayım dedim." Gülümsedim. Evde kalmak için bahanesi çoktu anlaşılan.

"Teyzene hâlâ haber vermedik."

Ömer'in sesiyle başımı ona çevirdim. Akşam olmuştu ve abimle beraber masada biraz çalışıyorlardı.

"Bir süre daha söylemeyelim. Şimdi atlar gelir. Gelmesinde sıkıntı yok ama beni ihmal ettiğini düşünüp kalır, bu sefer eniştemler perişan olur," dediğimde abim başını olumlu anlamda salladı.

"Doğru söylüyorsun. Yakında gelmek zorundalar zaten, o zaman söyleriz." Merakla ona döndüm. Hatta dayanamadım, yerimden kalkıp yanlarına gidip masanın başında durdum.

"Bu da ne demek?" Ömer'le birbirlerine baktılar. Tebessüm ettikten sonra işlerine geri döndüler. "Hâlâ buradayım ve sorumun cevabını bekliyorum," diye sordum huysuzlanarak.

Ömer, beni elimden tutup yanına çekti. Hâlâ ayaktayken belimden sardı. Abime baktım. Onun yanında böyle davranınca tedirgin oluyordum. Haşmet baba erkenden odasına çıkmıştı, Elçin'in de yetiştirmesi gereken siparişleri vardı. Çalışma odasında İlknur'la çizim yapıyordu. Bu yüzden Ömer de burada çalışıyordu. Bir tek ben boş boş oturuyordum. "Hâlâ bekliyorum," dediğimde ikisi de güldü.

"Abinin başını yakında bağlıyoruz," dedi Ömer, önce ne demek istediğini anlayamadım ama sonra bir sevinç çığlığı atarak abime koşup boynuna sarıldım.

"Çok sevindim." Birden aklıma gelen düşünceyle duruldum. Geri çekildim. "Benim niye haberim yok?" Biraz sitemli sormuştum. Bu hâlime ikisi de güldü.

"Görümce İnci sahalarda," diye dalga geçti Ömer. Ona ters ters bakınca beni kollarına çekti yeniden. "Daha bugün konuş-

tuk, karar verdik." Tebessüm ettim. Sonrasında kızlar da geldi ve biraz muhabbet edip odalarımıza çekildik.

Günler geçip gidiyordu. Haşmet baba evin çekip çevrilmesi konusunda beni görevlendirmiş, burasının artık benim de evim olduğunu ve her konuda fikrimin olması gerektiğini söylemişti. Bu yüzden evde ne yemek pişirileceği bile bana soruluyordu. Gün içinde Zahide ablaya yardım ediyordum, sonra da bahçede Rıza amcayla beraber çalışıyorduk.

Evde misafirlerimiz de eksik olmuyordu. Ömer'in arkadaşları geçmiş olsun demeye geliyor, bizi yalnız bırakmıyorlardı. Her birini ayrı seviyordum. Kızlarla çok iyi anlaşıyorduk. Hale bile bu süreçte bana destek olan arkadaşlarımdan biri olmuştu. Gelmedikleri zaman arıyorlar, beraber yaptıkları planlara beni dâhil ediyorlardı. Bu duruma çok seviniyordum. Yeni dostlarım ve çok güzel bir ailem olmuştu.

Ömer ise her fırsatta arıyor, sesimi duymadan toplantıya bile girmiyordu. Abim Malatya'ya gitmişti. Yusuf'la ilgili sıkıntısı vardı biliyordum. Onu aramayacağına ve şikâyette bulunmayacağına dair bana söz vermişti. Biraz zor olsa da beni dinledikten sonra kabul etmişti. Yine de tanıdığı Yusuf'un yeniden ortaya çıkacağını, bizi rahatsız edeceğini düşünüyordu. Ben öyle düşünmüyordum. Yusuf'un gözlerinde gördüğüm yenilmişlik onu yeniden harekete geçirmeyecekti. Yusuf konusu kapanmıştı. Kapanmasa bile Ömer'le bir olduktan sonra kimse bize zarar veremezdi.

Bugün İlknur ve Elçin'le gelinlik bakmaya dışarıya çıkacaktık. Onların desteği ayrı güzel ve de özeldi. Artık ufaktan düğün hazırlıklarına başlıyorduk. Ben ise çok heyecanlıydım çünkü düğünleri çok seviyordum.

"Çok kabarık sevmiyorum ben," diyen Elçin'e gülümsedim.

Beyazlar içindeki İlknur, "Ben de sevmiyorum. Kendinden kabarık, dantel işlemeli ve hayal tülden oluşan gelinlik candır," dediğinde artık kahkaha atıyordum. Kaç saattir gelinlikler hakkında öyle komik şakalar yapmışlardı ki bu en ciddi konuşmamızdı.

"Ömer öyle düşünmüyor. Ona göre gelinlik bembeyaz ve kabarık olmalı," dedim.

Hepimiz kısa bir sessizlik içinde birbirimize bakıp ardından kahkaha atmaya başladık.

"Erkekler işte. Neyse mola verelim. Bakalım madamın yarın getirteceği gelinlikler nasıl olacak? Ayrıca ben çok acıktım," diyerek kabine yürüdü İlknur.

Yemek için güzel bir restorana oturduk. Siparişlerimizi verdikten sonra sohbete kaldığımız yerden devam ettik.

"Bilmiyorum İnci. İlker nerede yaşamak isterse orada yaşarız ama işim burada. Bu konuda İlker düşünceme önem veriyor. Yani buradaki düzenimi bozmak istemiyor, yine de böyle olursa ona haksızlık olacakmış gibi geliyor." Gerçekten sıkıntılıydı.

İlknur gülümsedi. "Barış da Afrika'ya gideceğiz diyor, onu ne yapacağız?"

"Ömer bir şey dememişti," deyince yine gülmeye başladık. Bugün ciddi konulardan konuşup saçma sapan cevaplar veriyorduk. Hepimiz sevdiklerimizin fikirlerini masaya yatırıyor, bir nevi kıyas yapıyorduk. Gerçekten kendimizi bıraktığımız keyifli bir gün geçiriyorduk.

"İlker bir an önce hazırlıklara başlamak için artık babama söylememiz gerektiğini düşünüyor."

Masaya gelen yemeklerimize başlamadan önce Elçin'e cevap verdim. "Bence de güzel fikir. Haşmet babam öğrenmeli ki dayımlara amcamlara haber verelim. Muhtemelen amcam seni isteyecek, ama dayımlar da burada olmak isteyecektir."

Elçin çatalını bırakıp eliyle yüzünü kapattı. "Of, çok heyecan yapıyorum." Elini indirdi. "Düşünsenize bunun artık gerçekleşmeyeceğini düşünüyordum. Şimdi ise abim biliyor ve babam öğrenmek üzere." Gözlerindeki mutluluğu görebiliyordum.

İlknur masaya eğilip Elçin'in elini tuttu. "Sen herkes gibi mutluluğu hak ediyorsun canım. İlker'i nasıl sevdiğini seneler boyunca gördüm. Bu senin için belki mucize olsa da aslında bu olan kaçınılmaz son," diyerek son cümlesini espriye dökünce gülümsedik.

Çatalımdaki eti ağzıma atıp, "Ayrıca," diyerek sondaki a harfini uzattım. İkisi de bana bakınca Elçin'e tebessüm ettim. "Bu kadar zamandır abimin yanında kimseyi ne gördüm ne duydum. Sen onun ilk aşkısın, sana çok fazla değer veriyor ve seviyor. Emin ol sen mutlu ol diye her şeyi yapar," dediğimde gözleri ışık saçıyordu.

"Ya amcanlar, dayınlar beni istemezse?"

Ben daha cevap vermeden İlknur, "Yok artık Elçin! Uçtun sen. Kız kendini mutsuz etmek için resmen oturup düşünüyor ya," dedi.

"Bence de," dedim. "Dayımlar asla abimin kararına karışmaz. Amcamsa bende olduğunun aksine mutlu olacaktır. Çünkü abimi evlendirmek için çok çaba sarf etmişti zamanında." Elçin'in kaşları çatılınca gülerek devam ettim. "Amcam soyumuzu, soyadımızı devam ettirecek kişiyi evlendirmek istiyordu Elçin. Yani abime yapılmış kasti bir şey değildi," dediğimde yine gülüyorduk.

İlknur telefonuna bir ara baktıktan sonra bir sır verecek gibi bize doğru eğildi. "Kızlar fark ettiniz mi? Barış en son yarım saat önce aradı ve şimdi tam on dakika gecik..." Devam ederken telefonu çaldı. Ekrandaki Barış ismini gördüğümüz an bu sefer restoranı inleten bir kahkaha attık. "Niye şaşırıyorsam? İyi adamdır benim nişanlım. Hep tam üstüne arar," diyerek telefonu açmak için masadan uzaklaştı. Neyse ki artık birbirlerine kavuşuyorlardı.

Yemekten sonra gezmeye, alışveriş yapmaya devam ettik. Yarın bir daha çıkacaktık fakat ben bir günde bile çok yorulmuştum. Bizi almaya Nihat abi gelecekti ancak alışveriş merkezinin önüne çıktığımızda Ömer'i gördük. Hızla ona gidip sarıldığımda vücudunun kaskatı olduğunu fark ettim. Geri çekilip yüzüne baktım.

"Neredesiniz siz? O telefonlar neden açılmıyor?" dediğinde kızlarla sessizce gülüştük. "Bir de gülüyorsunuz."

"Sürekli arıyor, yaptığımız işi engelliyorsunuz. Biz de telefonları sessize aldık," dediğimde iyice sinirlendi. Bizse hâlâ gülümsüyorduk. Gerçekten de fazla abartmışlar, her yirmi dakikaya bir aramışlardı. Barış'a alışkındık ama abim ile Ömer için aynı şey geçerli değildi.

"İlknur acil Barış'ı ara, adam delirdi oralarda." İlknur dudaklarını ısırıp alışveriş çantalarını tek eline alarak telefonunu çıkardı.

Elçin arabaya binerken, biz dışarıda İlknur'un telefon konuşmasını bitirmesini bekledik. Ömer arabaya yaslanıp beni de belimden sararak yanına çekti. Şakağımdan öpüp saçlarıma doğru ilerleyerek yine kokumu içine çekti. Sonra kulağıma fısıldadığı sözlerle birlikte kaskatı kesildim.

"Bu gece! Bu gece benim olacaksın İncim! Beni bu kadar meraklandırdığın için cezan bu olacak hanımefendi"

Bölüm 41

Ömer'in söylediği sözlerden sonra sessizliğe büründüm. Kızlar arkada sohbet ederken ben dışarıyı seyrediyor, Ömer'e bakmaktan kaçıyordum. Korkuyordum. Ömer'den değil. Sadece... Ah bu konu hakkında iyi bir tecrübem yoktu ve Ömer sadece beni masumca severken şimdi ona ait olacak olmam değişik hissetmeme neden oluyordu. Aslında bu çok güzel olurdu. Ömer'e, sevdiğim adama ait olmak!

Eve vardığımızda saat epey geç olduğundan kızlara iyi geceler dileyip odamıza çıktık. İlk birkaç saniye ne yapacağını bilemedim, sonra giyinme odasına gitmeye niyetlenirken Ömer kolumdan tutup beni kendine çekti. Vücudunun sıcaklığını hissedebiliyordum.

"Nereye gidiyorsun?" diye fısıldadı.

"Şey... Ben üstümü... Yatmak..." Saçmalamaya başladığımda gülümsedi.

"Gerek yok İnci." Utandım. Bu hâlim hoşuna gidiyor gibi gülüyordu. Belki de hâlimi garip buluyordu. Çünkü haftalardır tenimde kayboluyor, birleşme dışında her şeyi yaşatıyordu bana, yine de çok korkuyor ve utanıyordum.

"S-sen yemek yemedin. Aç değil misin?" diye birden sorduğum soruyla ufak bir kahkaha attı. Bu hâline şaşkın şaşkın bakarken eğilip dudaklarımdan öptü.

"Kaçmaya başladığını düşünüyorum artık." Hızla başımı iki yana salladım.

"Hayır, kaçmıyorum Ömer. Ben sadece biraz korkuyorum galiba," diye itiraf ettim sonunda.

"Biliyorum İnci. Bana sadece istediğini söyle."

Hiç düşünmeden "İstiyorum," dedim.

"O zaman kendini bana bırak, olur mu?" diye sorduğunda küçük bir çocuk gibi yine başımı salladım.

Bana çok kıymetliymişim gibi bakıyordu. Dudaklarıma yeniden kapandığında bu sefer artık vuslat olduğunu biliyordum. Sonrası sözsüz bir sevgi seliydi. Beni kırıp dökmeden sevmek için çabalaması yüzünden sakinleşip kendimi ana bıraktım. Her zamanki gibi bana özenle dokunuyor, beni ilk defa gibi seviyordu. Adımı her fısıldadığında bu dünyadan uzaklaşıyordum. Sözler dudaklarından şiir gibi dökülüyordu, ses tonundaki aşkı iliklerimde hissediyordum. Bu beni daha güçlü yapıyordu. Gözleri yoğun bir karanlığa bürünmüştü sanki. İki kalbin tek bedende atması ve tek nefes olmamız, aşkımız için yeni bir adımdı. Kalbimden dilime dökülen aşkımı kulağına fısıldarken ikimiz de bir bütün olmanın mutluluğunu doruklarda yaşıyorduk. Gördüğüm yıldız diyarı bir an odamızda olmadığımı hissettirdi. Hâlâ titriyor olsam da bugüne kadar hiç tatmadığım hazzı tüm bedenimde yaşıyordum. Her bir solukta mutluluk çektim içime. Bu yaşadığım bambaşka bir şeydi.

Beni kollarına aldığında gözlerim hâlâ kapalıydı ve yanaklarım ısınıyordu. Her şeyimle artık onundum.

"Aç gözlerini İncim. Bu hâlin öyle güzel ki seni seyretmeye, bu yüzündeki pembeliğe bakmaya doyamıyorum."

Ellerimle yüzümü kapattım. Yerin altına girecek kadar utanıyordum. İstemsizce bir sürü şey yapmıştım ve bunu şimdi fark ediyordum. "Utanıyorum."

Güldüğünü hissettim. "Neden?" diye sorarken gerçekten de gülüyordu. Gözlerimi açtığımda bu gülüşle karşılaştım.

"Niye gülüyorsun? Gerçekten utanıyorum ama." Dudaklarımı büzünce yaklaşarak bir öpücük bıraktı. Elini yanağıma koyup yine gözlerimi izledi.

"İyi misin?"

Biraz kıpırdanarak "Çok mutluyum," diye fısıldadım.

"Peki canın acıyor mu?"

Yüzümü göğsüne gömdüm. "İyiyim Ömer. Bir şeyim yok," dediğimde yine göğsünü titreterek güldü.

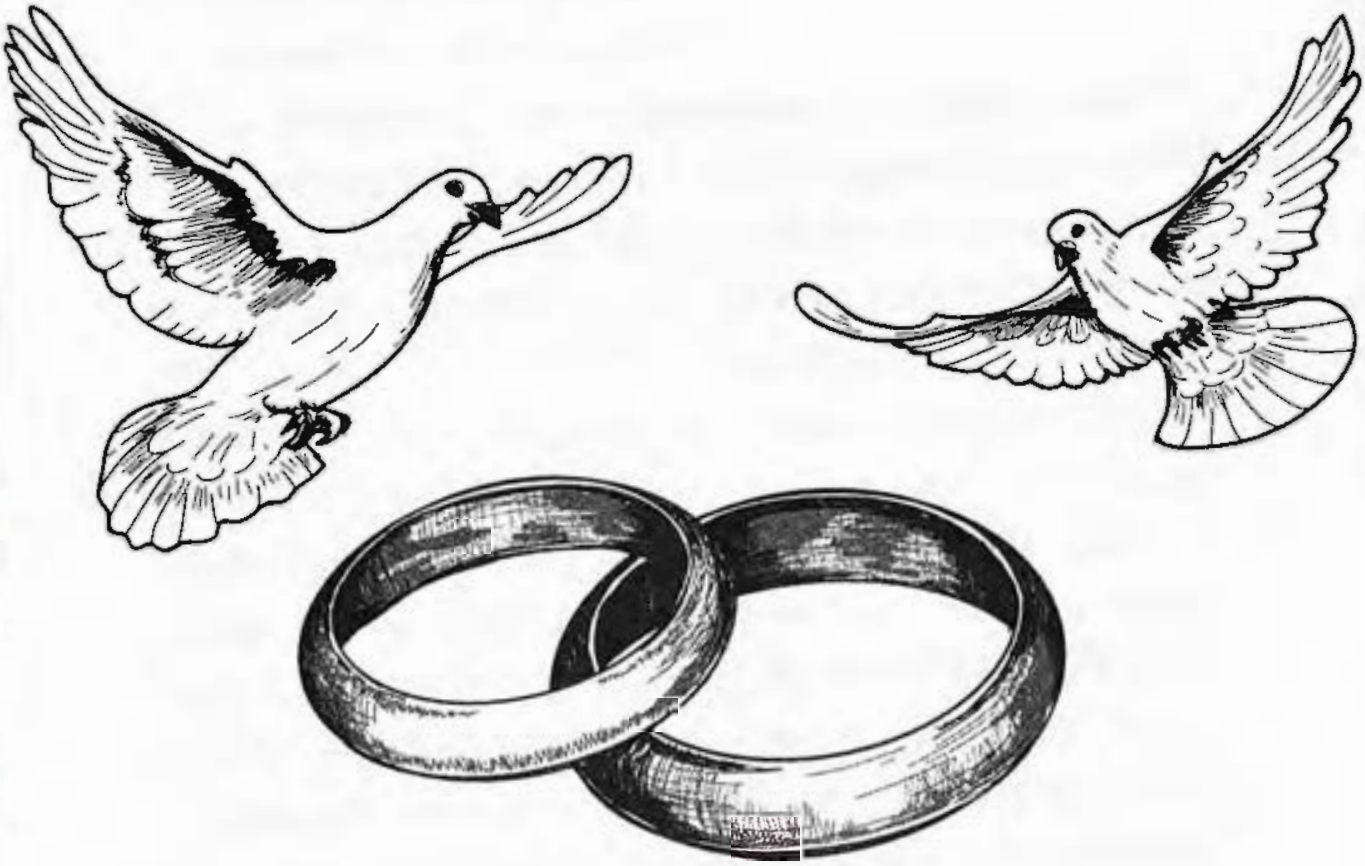
"Utandığın zamanlarda çok tatlı oluyorsun ama artık neler hissettiğini öğrenmek istiyorum."

"Mutluyum ve ilk defa bu kadar güzel bir şey yaşıyorum. Teninin tenimde olması tamamen senin olduğumu hissettirdi. Aramızdaki bağı gözle görebildim sanırım," dediğimde beni yeniden öptü. Dudaklarından aşkı içerken bir ömrün onunla harika geçeceğini biliyordum. Geri çekilip sol elinden destek alarak saçlarımı, yanağımı okşamaya başladı.

"Seni çok seviyorum," dediğinde dünyalar benimdi.

"Ben de seni çok seviyorum Ömer."

Final

"Barış yeter! Dur artık! Başımız döndü." Ömer'in sesiydi. İlknur'un oyunbazlığıyla onları kapı önünde bekletiyorduk.

"Abi, sen kendi düğününde sakin durdun diye beni de böyle bekleme!" Kızlarla birbirimize bakıp güldük. Anlaşılan Barış artık Ömer ile abime sarıyordu.

Kulağımızı kapıdan çekip son hazırlıklarımızı yaptık. Düğün çok güzel bir yalıda oluyordu. Her şeyi kızlarla birlikte yapmıştık. Hakkından geldiğimizi düşünüyorduk. Çünkü bizimkiler çok beğenmişti. Kapıyı açtığımızda Barış beyazlar içinde, güzelliğine güzellik katan İlknur'un yanına gitti hemen. Ömer de benim yanıma geldi. Siyah, içinde mor renklerin olduğu sırtı dekolteli, dökümlü bir elbise tercih etmiştim. Ömer de bana uyum sağlamış ve siyah bir takım elbise seçmişti. Belimden tutup kendisine çektiğinde gözlerim abimi buldu. Bunu hep yapıyordum. Ne zaman bir ortamda olsak, Ömer'in en ufak hareketinde abime bakıyordum. Oysa evliydim, yine de arada çekiniyordum.

"Çok güzel olmuşsun İncim." Gülümsedim.

"Sen de çok yakışıklı olmuşsun. Anlaşılan seni yalnız bırakmamam gerekiyor," dediğimde ufak çaplı bir kahkaha attı.

"Aynısını düşünüyordum. O zaman yanımdan ayrılmıyorsun." Burnuma bir öpücük kondurdu, o sırada arkamdan Barış'ın sesi duyuldu.

"Abicim, bugün bizim günümüz rol çalmayın! Uzak durun birbirinizden ve bizimle ilgilenin."

Hepimiz kahkaha atarken Ömer, kötü kötü Barış'a bakıyordu. Çünkü Ömer'den uzaklaşmıştım. "Sağdıç olarak İlker'i boşuna mı seç dedim. İşte her şeyinle ilgilensin," diye sertçe cevap verdiğinde bu sefer abim öne çıktı.

"Beni sen mi bulaştırdın bu işe?"

Evet, bunu ben de merak ediyordum fakat Ömer'in cevap vermek gibi bir niyeti yoktu. Gözlerimi dikip merakla ona bakınca derin bir iç çekerek bana yaklaştı yeniden.

"Evet, ben söyledim Barış'a. Çünkü bu serseriyi çekemezdim tüm gece. İlker iyi bir kurbandı," dediğinde birçok ses aynı anda yükseldi.

"Neyim varmış benim be?"

"Bence de bir şeyi yok müstakbel kocamın."

"Kurban ha Ömer? Bunu unutmam!"

"Benim kocam bugün fazlamı tatlı ne?" dediğimde Ömer eğilip dudaklarımın kenarından öptü.

"Tatlı olan sensin ve ben fena hâlde seninle yalnız kalmak istiyorum," diye fısıldadığında kulaklarıma kadar kızardığıma emindim. Kimsenin ne dediğine bakmadan elimden tutup odadan çıkarırken arkamızdakilere bağırdı. "Hadi geç kalmayın! Bir an önce bitirmemiz gereken bir düğün var."

Barış'ın "Ah evet bu konuda kesinlikle haklı," diyen sesini duyduğumda gülümsedim.

Aşağıya indiğimizde büyük bir kalabalıkla karşılaştık. Birçok tanıdıkla ve akrabalarla merhabalaştıktan sonra yerimize geçtik.

Kısa süre sonra İlknur ile Barış geldiğinde alkış kıyamet koptu. Nikâhları kıyılırken Barış'ın sakin kalmış olmasının, bizim kadar İlknur'u da mutlu ettiğine emindim. Çünkü düğün nedeniyle delirmiş vaziyetteydi. Elinden gelse İlknur'u bir eve kapatacaktı. Düşünüyordum da aslında Barış'ı İlknur'dan başkası çekmezdi.

Nikâh kıyıldıktan sonra Barış'ın İlknur'a verdiği öpücük nedeniyle dansa geç kalktılar. Bu tabii ki gülüşmelere neden oldu. Çünkü Barış'ı İlknur'dan ayırmak biraz zor oldu. Ömer resmen kolundan tutup çekmek zorunda kalmıştı. Onların ardından diğer çiftler de dansa kalktı. Biz de onlar arasındaydık. Ömer'le yaşadığım her şey ayrı bir keyif veriyordu. Üzerimdeki baskılar azalıp moralim yerine gelince kendimi daha hafif hissediyordum. Kendimi bırakıyor, her şeyin keyfini çıkarıyordum. Özellikle eskisi gibi Ömer'den korkmadığım düşünülürse.

Belimdeki elinin baskısını arttırıp kulağıma eğildi. "Eğleniyor musun?"

"Çok. Güzel bir düğün oluyor ve bu sefer ben de halay çekebileceğim," dediğimde güldü.

"Gerçekten bunu mu düşünüyorsun İncim?"

"Ya, niye gülüyorsun ki? Kendi düğünümde içimde kalmıştı ne yapayım," diyerek dudaklarımı büzdüm.

"Düğünden sonra ufak bir tatil yapmak ister misin?" Sorusuyla birlikte mutlulukla gülümseyip boynuna daha sıkı sarıldım.

"Seninle yalnız olacağız. İstemem mi hiç?"

"İnci, evimizde mutlu musun?"

Şaşırdım. Bu da nereden çıkmıştı? "Evet, hem de çok mutluyum. Neden sordun?"

"Eğer yalnız olabileceğimiz, sadece bize ait bir ev istersen bunu hemen yapabilirim biliyorsun değil mi?"

Yine benim mutluluğum için uğraşıyordu. "Biliyorum, Ömer. Ama ben mutluyum. Sen yokken yalnız kalmıyorum. Ayrıca kalabalık bir ailede büyüdüm. Bu yüzden böylesi çok daha güzel."

"Seninle gurur duyuyorum İnci. Ev işleriyle uğraşırken gerçek bir yönetici gibi oluyorsun. Benim yanımdaysa bazen çocuk, bazen kadın ama en çok da muhteşem âşık bir eş oluyorsun. Her geçen gün aşkımı büyütüyorsun."

Söylediği şeylerle birlikte deprem misali sarsıldım. Bunlar bir kadının duymak isteyeceği harika sözlerdi. Gözlerim doldu ve kilitlenip kaldım. Gülümsedi yine bu hâlime ama ben ona olan aşkımı söylemeden yanımda kızları buldum. Beni çekiştirirlerken müziğin değiştiğini fark ettim.

Bir süre gözlerim Ömer'e takılı kaldı. Sözlerinin etkisinden çıkamadım. Ancak kızlara uyum sağlayıp eğlenmeye başlamam uzun sürmedi. Üstümdeki elbise benden daha çok sallanıyordu. Ömer'e baktığımda abimlerin yanına gitmiş olduğunu gördüm. Bir yandan onlarla sohbet ederken diğer yandan beni izliyordu. Kızların oluşturduğu çemberin içine çekilince Ömer görüş alanımdan çıktı.

Gece boyunca kızlarla oturmadık. Sürekli dans edip İlknur'un yanından ayrılmadık. Sonunda halay da çektim. Tüm gece bir oraya bir buraya koşturduk. Gecenin sonunda gelin ile damadı balayına yolcu ederken artık Ömer'in kollarına yığılacak gibi hissediyordum. Ayakta zor duruyordum, her yerimden yorgunluk akıyordu. Mutlu bir yorgunluk! Haşmet baba, abim ve Elçin başka bir arabayla ayrılırken, Nihat abi bizim için kapıyı açıyordu. Arabaya binince başımı Ömer'in göğsüne yasladım. Anında gözlerim kapanmak istese de aklımdakini sormaktan geri kalmadım.

"Nihat abi senin ailen var mı? Bu saatte bile buradasın." Nihat abi Ömer'e bakıp gülümsedi.

"Var İnci Hanım. Evliyim ve bir oğlum var," dediğinde hemen Ömer'in göğsünden kalkıp yerimde doğruldum.

"Aa bizim yüzümüzden onları yalnız mı bırakıyorsun?" Üzüldüm bu duruma. Ömer'se yine bana gülüyordu.

"Ben geceleri çalışmıyorum İnci Hanım. Sağ olsun Ömer Bey bu konuda hassas. Sadece böyle özel günlerde yanınızda oluyorum," dediğinde devamını Ömer tamamladı.

"Bugün düğünde birkaç kadeh içeceğimizi biliyordum İncim. Önlem almak için Nihat'ı çağırdım."

"Hımm..." diyerek yeniden göğsüne yattım. Buna sevinmiştim. "Seni yorduk Nihat abi." Ardından gözlerimi kapattım.

Biraz sonra Nihat abinin sesini duydum, çok uzaktan geliyor gibiydi. "O çok iyi bir insan Ömer Bey."

Ömer iç çekti. "Öyle," diye mırıldanıp başıma bir öpücük bıraktı.

Sonunda gerçek bir aile olabilmiş, her şeyi rayına sokabilmiştik. Bu evlilik benim için hiçbir zaman oyun olmamış, eğer bir şansım varsa bunu denemek istemiştim. Kavuşmamın hayal olduğunu düşündüğüm İncim şimdi hamileydi ve bir kızımız olacaktı. Aşermeleri başlamış, aynı zamanda daha kıskanç olmuştu. Beni uçan kuştan bile kıskanıp kafasında senaryolar üretiyordu. Bazen neye bu kadar takıldığını anlamıyordum bile. Bu yüzden neye kızdığını bilmediğim zamanlarda önceliğim onu yumuşatmak oluyordu. Önceki hamileliğinde böyle şeyler yaşamamıştık. En azından bu kadar olduğunu hatırlamıyordum. Ben her şeyini çekerdim nazlı karımın. Önemli olan, onun ve bebeğimizin sağlığıydı.

Söz verdiğim gibi onu tatile götürmüş kızımıza da o tatilde hamile kalmış, hamile olduğunu öğrendiğinde mutluluktan ağlamıştı. Aslında hemen böyle bir sorumluluk almasını istemiyor, bebek konusunu biraz ertelemek istiyordum. Ama İnci beni baba yapmak istediğini söyleyip durmuş, en çok istediğim şeye tabii ki hayır diyememiştim. Sevdiğim kadından bir bebeğe nasıl hayır diyebilirdim ki? Yine de bu sene sınavlara girmeyi düşünüyor doğal olarak artık ertelemek istemiyordu. Hayallerini bu kadar hızlı yaşadığı için cırcır böceği gibi etrafta geziniyordu.

Geçtiğimiz ay Funda'nın da hamile olduğunu öğrenince iki kafadar sürekli alışverişe çıkmaya başlamıştı. Bu süreç eğlenceli olduğu kadar yorucuydu da. Yorgunluk bedensel değildi. Ona bir şey olacak korkusuyla endişelenmek beni daha çok yorluyordur. Ele avuca sığmaz bir şey olmuştu. İlknur'un Barış'la gitmeyişi, bir süre daha burada kalışı benim epey işime yaramıştı. Çoğu zaman İnci'yle ilgileniyor, ona bir abla gibi yol gösteriyordu. Elçin de ondan farksız değildi. İşlerini güçlerini bir kenara bırakıp İnci'yi ilgi odakları hâline getirmişlerdi. Bana destek oldukları için hepsine minnettardım.

İlker, Malatya'ya gidip gelmeye devam ediyordu. Birkaç ay burada, bir hafta oradaydı. Elçin'le sözlerini kesmiştik. Elçin'i istemeye gelen Sait Bey durumdan oldukça memnundu. Bize bu kadar öfkeliyken İlker için mutlu olması, onun tamamen çıkarlarını düşünen bir insan olduğunu gösteriyordu. Buna takılmıyordum. Kardeşlerimin mutluluğu benim için yeterliydi.

Safiye teyze ilk bebeğimizin kaybını duyduğunda İnci, kızımıza hamileydi. Bu yüzden üzüntüsü az, ona geç haber verdiğimiz için kırgınlığı fazlaydı.

Her şey yolunda gidiyordu ve şimdi İnci bahçede tabureye oturmuş, Rıza amcayla yeni çiçekler ekiyordu. Oldukça geniş bir bahçe olması nedeniyle çiçek ekmek için boş yerler bitmek bilmiyordu. Yine de İnci bu şekilde devam ederse bahçede adım atacak yer kalmayacaktı. Hafta sonuydu ve İnci bu güneşli havayı evde geçirmek istemişti. Elçin, İlker'le Malatya'ya gitmişti. İlknur artık kocasının yanına gitmek için hazırlıklarını yapıyordu. Zaten biraz daha burada kalırsa Barış'ın burayı yakma ihtimali kaçınılmazdı.

İnci'nin yaptığı kahveden bir yudum daha aldığımda yeni yardımcımız Ebru bahçeye çıktı. İnci'ye doğru ilerleyip tulumu-

na uygun sarı şapkasını verdi. İşte şimdi tam bahçıvan yamağı olmuştu. İnci dönüp Ebru'ya gülümsedi. Oysa daha dün kızı benden kıskanmıştı. Bu hâline gülümsedim. Ebru kendi hâlinde, üniversite okuyan ve ailesine yük olmamak için çalışan bir kızdı. Gerçekten çok saygılıydı ve İnci'ye samimi bir arkadaş olmuştu. Bu sefer iyi araştırmıştım kızı. Sıkıntı yoktu.

Benim kıskanç karımın krizlerinden nasibini almış, İnci'nin bu hâlini olgunlukla karşılamıştı. İnci'den birkaç yaş büyük olan Ebru, Zahide ablanın göz hapsindeydi. Sanırım oğlu için gelin bakıyordu. Düşündüklerime güldüm. Çünkü tam bir ev babası olmuştum.

"Ömer abi bir şey ister misin?" diye soran Ebru'ya baktım. Bana abi diyor, bu kulağa çok samimi geliyordu. Ona nasıl rahat hissedecekse öyle davranmasını söylemiştim.

"Sağ ol Ebru ama İnci'ye portakal suyu getirirsen sevinirim. Sıcakta bunalmıştır şimdi o," dediğimde İnci'ye bakıp sesini biraz alçalttı.

"İnci vitaminlerini almadı, geçiştiriyor haberin olsun," derken cebinden ilaçları çıkardı. Gülümsedim. Ah İncim ah. Bu hamilelik onu iyice çocuklaştırmıştı. Oysa ciddi konularda hiç birimizin eline su dökemeyeceği bir olgunluk sergiliyordu.

"Tamam, sağ ol Ebru." O gittikten sonra masadaki suyu alıp ayağa kalktım. Elindeki eldivenin rengini bile giydiği tuluma uyduran karımın yanına çömeldim. Başını kaldırıp bana baktı. Elimdekileri görünce gülümsemesi soldu. Arkamda bir yerlere baktı. Ebru'nun söylediğini anlamıştı.

Sonra, "İlaç içmeyi sevmiyorum Ömer," diye nazlandı. Evet, doğru söylüyordu. Hap fobisi vardı, yutmakta zorlanıyordu.

"Biliyorum güzelim ama sen de biliyorsun ki bu şart," dediğimde elindeki eldiveni çıkardı. İlacı alıp boğazına yakın bir

yere bırakmaya çalıştı. Sonra suyu alıp gözlerini kapatarak yutmaya çalıştı. Suyu ağzından çekip başını sallamasıyla yuttuğunu anladım.

"İğrenç." Yüzünü buruşturdu. Ayağa kalkıp başından öptüm. Sonra birkaç işimi halletmek için havuzun diğer tarafından dolanıp çalışma odasına ilerledim. O sırada babamı gördüm.

"Ben de sana geliyordum. Biraz konuşalım seninle," diyen babama merakla baktım.

"Olur baba. Bir sıkıntı yoktur umarım." Çalışma odasının kapısını açıp babama yol verdim.

"Telaş etme hemen." Gülümsedim. Bir sıkıntı yoktu.

Kapıyı kapatacakken gördüğüm Zahide ablaya, "Zahide abla bir şey olursa buradayım," diyerek babamın yanına döndüm.

"Karını iki dakika yalnız bırakmıyorsun." Tebessüm ettim. Haklıydı.

"Hayırdır baba?" diyerek konuya girdim. Çünkü gerçekten merak ediyordum.

"Bu bizim Şile'deki evi İnci'nin üzerine yapmak istiyorum," dediğinde şaşkınlığımı gizleyemedim.

"Tabii ki baba nasıl istersen ama açıkçası şaşırdım çünkü benim olan her şey İnci'nin zaten."

"Biliyorum oğlum. Bu, benim gelinime doğum hediyem." Gözleri parlıyordu.

"Orası annemle en sevdiğiniz ev baba. Elçin de çok sever..." diye devam ederken lafımı kesti.

"Elçin'in de bu fikrimden haberi var. Çok mutlu oldu. Ayrıca neden bahane üretiyorsun?" diye meraklı bir tonda sordu.

"İnci böyle şeyleri sevmiyor baba. Şirketlerdeki payı bile üzerine gizlice yaptım," dediğimde gülümsedi.

"Sen merak etme ben hallederim. Sen işlemlere başla yeter." Kararlıydı, yapacak bir şey yoktu.

"Tamam baba. Hemen yarın hallediyorum."

Sonrasında biraz daha sohbet ettik. Dinlenmek için odasına çıktığında ben de işlerimin başına geçtim. Kısa bir süre sonra kapı yeniden açıldığında, içeri asık yüzlü karım girdi. Kim bilir neye takmıştı kafasını? Üstü kirlenmiş, yer yer çamur olmuştu.

"Ne oldu İncim?" Yanıma geldiğinde onu bacağıma oturttum. Dudaklarını büzdü.

"Biz neden dışarı çıkmıyoruz?" diye sorduğunda şaşkınlığımı gizleyemedim.

"Evde kalmayı sen istedin."

"Sen de hemen tamam dedin," diyerek daha da somurttu.

"Sanırım sen dışarı çıkmak istiyorsun?" Gözünün kıyısındaki yaşla gülümseyip hevesle başını salladı.

Karnını okşayıp "Hadi, seni yıkayalım o zaman," dediğimde hızla ayağa kalktı. Anlaşılan benim, duyguları anbean değişen karımın gün geçtikçe huyları da değişiyordu. Yine de bu hamilelik gerçekten çok eğlenceli geçiyor, onu böyle görüp birebir ilgilenmek beni mutlu ediyordu. Gece ansızın herhangi bir meyve için bile uyanmak harika bir duyguydu. İnci'yle olan her şey çok güzeldi.

Günler su gibi akıp geçmiş, bebeğimizin doğum ânı gelmişti. İnci'nin o kadar çok sancısı vardı ki korkudan kalbim ağzımda atıyordu. Ona ya da bebeğimize bir şey olacak korkusuyla nefesi bile sayıyla alıyordum.

"Ö-Ömer çok acıyor," dediğinde çaresiz hissediyordum ve ne yazık ki elimden hiç bir şey gelmiyordu.

"Geçecek İncim az kaldı." Sözlerimin farkında değildim, umuyordum ki doğru cevaplar veriyordum. Doğumhanede Aydan Hanım'ı bekliyorduk. Son hazırlıklar yapıldığı sırada içeri Aydan Hanım girdi. İnci derin derin nefes alıp verirken elini sıkı bir şekilde tuttum.

Aydan Hanım "Başlıyoruz," diyerek İnci'ye baktı. "İyi misin İnci?" İnci sadece olumlu şekilde başını salladı. "Tamam, bu şekilde devam ediyoruz," derken aksiyonlu bir filme girmiş gibi heyecanım doruktaydı. Doktorun talimatları, hemşirelerin koşuşturması ve İnci'nin çığlıkları odayı kapladığında, İnci'ye destek veren sesimi duyamaz hâle gelmiştim. Her şeyi bir perdenin arkasından izliyor gibiydim.

Birkaç saat sonra İnci yorgunluktan perişan bir halde sedyede derin nefesler alırken bir sessizlik oldu ve ardından onun sesi... Aylardır İnci'nin karnına kulağımı yaslayıp konuştuğum, heyecanla kucağıma aldığımı hayal ettiğim minik varlığın sesi... Canım, kanım, benim kızımın sesi... Ela'mın güzel ağlama sesi... Başımı İnci'ye çevirdiğimde gözlerinin yaşlarla dolu olduğunu gördüm. Küçük kadınımdı o benim. Beni baba yapmıştı. O kadar güçlüydü ki, onunla gurur duyuyordum. Bir hemşire pembe örtüye sardığı kızımızı getirip kucağıma bıraktı. İncitmekten korkarak onu sarıp eğilerek İnci'nin yanına yaklaştırdım. Kızımızı görünce gözündeki yaşlar birer birer düştü.

Gözlerini açamayan, azıcık saçları olan yumuk yumuk bir şeydi. Minicik bedeni benim ellerimde kayboluyordu. İnci dikkatle kızımıza bakarken "Çok güzel," diye fısıldadı. Haklıydı, çok güzeldi.

"Senin gibi." Gözlerini bana çevirip gülümsedi. "Teşekkür ederim İncim." Nefesimi kesen güzel bebeğimiz için ne söyle-

sem azdı. Kız babası olmuştum. Bu harika bir duyguydu. Aylarca beklediğim mucize ellerimin arasındaydı.

"Ömer Bey, bebeği temizlememiz lazım." Hemşirenin sözlerini duyunca kaşlarımı çattım.

"Neden, pis mi? Mis gibi kokuyor," dediğimde İnci'nin kıkırtısını işittim. Ona baktığımda diğer hemşirelerin de güldüğünü gördüm.

"Hayır Ömer Bey. Kızınız tabii ki pis değil. Ama görüyorsunuz ki üzerini giydirmemiz gerekiyor." Hiç istemesem de mecburen kızımı ona uzattım. Arkalarından bakarken endişeliydim. Sonra İnci'ye dönüp yeniden alnından öptüm.

"Çok teşekkür ederim İnci. Sen harika bir eşsin ve muhteşem bir anne olacaksın." Gülümsemesi genişledi.

"Seni seviyorum Ömer," dediğinde eğilip dudaklarına kapandım.

"Ben de seni seviyorum," dedim.

Sonra gelip İnci'yi de aldılar. Üstümdekileri çıkartıp dışarı, bizimkilerin yanına çıktım. Herkes, Safiye teyzeler bile buradaydı. Onlara hemşirenin temizleyip getirdiği kızımızı gösterdiğimde birden ilgi odağı oldu. Hep beraber İnci'nin alındığı odaya girdik. İnci çok yorgun görünüyordu ancak gözlerindeki mutluluk her şeyi fazlasıyla anlatıyordu. Odadakiler bebeği rahatsız etmemek için sessizce konuşuyor, bu durumda uğultu olmasına neden oluyordu.

İnci'nin dinlenmesi için herkes çıktığında yalnız kaldık. Kızımızı, Ela'yı emzirirken çok farklı görünüyordu. Onları izlemek çok değerli bir andı. Kızım o kadar güzeldi ki mucize diye buna diyorlardı bence. Kızımıza ismini ben koymuştum. İnci'mden bir şeyler olsun istiyordum ve onun ela gözleri aklıma kızımızı getiriyordu.

***

Eve geçeli bir hafta oluyordu. Gece sürekli Ela'nın ağlamasıyla uyanıyor, gözlerimden uyku aksa bile İnci onu emzirirken ikisini seyrediyordum. Bu görüntüler bir daha bulamayacağım kadar kıymetliydi ve ben her anın keyfini çıkarmak için hiç bir fırsatı kaçırmıyordum. Eğilip başından öptüm mis kokulu karımı. Son zamanlarda zaten kokusu da değişmiş, şimdi süt kokmaya başlamıştı. Kızımız gibi kokuyordu. Hayatımıza yeni bir can gelmişti ve bunun güzellikleri etrafımızı sarıyordu.

"Nasılsın bugün?"

Bakışlarını süt emen bebeğimizden bana çevirdi. "İyiyim Ömer. Çok iyiyim. Sanki biraz daha büyümüş gibiyim. İster istemez bazı şeylere daha farklı bakıyorum. Hayatımızın en kıymetlisi şu anda Ela ve onun gelişi beni mutluluklara boğuyor," diyerek yeniden kızımıza baktı. "Bu süreçte seni çok yordum, değil mi?" Gülümsedim.

"Her bir yorgunluğa, uykusuz kalmaya değdi. Bana öyle güzel bir hediye verdin ki aynı şeyleri bir daha yaşarım," dedim.

"Anlaşılan seni epey zorlamışım." Yanına yaklaşıp İnci'yi kollarıma aldım.

"Eh biraz işte. Özellikle kıskançlıkların," derken dudaklarını ısırdı. Güldüm. "Ama diyorum ya hepsi o kadar güzeldi ki her anına değdi." Başını göğsüme yasladı. İnci'nin omzunun üzerinden ikisini seyrediyordum. Ela'nın minik ağzıyla İnci'nin göğsüne tutunuşu gerçek bir mucizeydi. Sanırım mucizelerim iki tane olmuştu.

Üç yıl sonra...

"Baba, annem diyo ki ben daha küçüküm. Seninle işe gidemem."

Kahvaltı masasına doğru yürüyen küçük kızıma baktım. Üç yaşında, kocaman gözleri olan bir güzellik olmuştu. Dalgalı saçlarının üzerine İnci yine taç gibi bir örgü yapmıştı. Yanıma gelip kucak istedi. Ela'yı bacağıma oturttuğum sırada yıllar geçtikçe güzelleşen İncim, dizlerinde biten gri bir elbise ile salona girdi. Kaşları çatıktı. Anlaşılan yine bir kriz vardı.

"O kucağındaki cimcimeye söyle anneler babaya şikâyet edilmez." Of, of, of bayağı gerginlerdi anlaşılan.

"Ama anne ben şişayet etmiyoyum ki. Sen yine yaynış anladın," diye bilmiş bilmiş konuştuğunda gülmemek için kendimi zor tutuyordum. Bu sözleri kreşte öğrendiğine emindim. İnci'nin okulu bitene kadar Ela'nın bu iş yerine gelme sevdası bitmeyecek gibiydi. Çünkü evden İnci'yle beraber çıkınca kızımızı aynı yere gitmediğimize ikna edemiyorduk ve ısrarla şirkete gelmek istiyordu. Beni annesinden çok fena kıskanıyordu. Bu kıskançlık huyunu kesinlikle İnci'den almıştı. Ben onları keyifle izlerken olaya babam müdahale etti.

"Benim küçük boncuğum babasını çok mu özlüyormuş?" diyerek ayağa kalkıp Ela'yı kucağımdan aldı.

"Dede bugün kiyeşe gitmesem? Seninle bahçede oyun oynaydık. Olmaz mı?" diye sorarken bu sefer babama şirinlik yapıyordu.

"Hani senin kreşte çok sevdiğin bir arkadaşın vardı. Onunla oynamayı seviyordun," derken biz kahvaltımıza döndük. Ela'nın ile İnci'nin onları odada bıraktığım şekilde aşağıya inmelerine hiç şaşırmamıştım. Gülümseyerek başımı kaldırıp İncim›e baktım.

"Akşam seni ben alırım. Sonra da yemeğe gideriz ne dersin?"

Çayını yudumlayıp ilk önce dedesiyle sohbette olan Ela'ya baktı. Sonra bana biraz daha yaklaşıp, "Tamam, güzel olur," dediğinde bu hâline kahkaha attım. Ela'nın kıskandığı kadar İnci de kıskanıyordu. Baş başa kalamadığımız için sitemliydi.

Ela, "İşte Kaya da böyle babam gibi gülüyo," dediğinde kahkahalarımın yerini sorgulayan bakışlarım aldı.

"Kaya kim kızım?" diye sorarken istemsizce kaşlarımı çattım. İnci gizlice gülümseyip kahvaltısını ediyor, durumumdan zevk aldığını gizlemiyordu.

"Baba, Kaya benim en sevdiyim aykadaşım. Beni çok güldüyyo."

İnci'ye doğru eğildim. "Prensesimi benden başka güldüren o serseri kim İnci biliyor musun?" Bu sefer kahkaha atan İnci'ydi. Kahkahasının bitmesini beklerken sinirlerim iyice geriliyordu.

"Kaya, Ayfer'in oğlu. Çok tatlı bir şey, serseri değil yani," dediğinde içim rahatlamadı. Kızımı benden başka kimse güldüremezdi. İnci, sanki ne düşündüğümü anlamış gibi gülümsedi.

"Sakin ol. En son gördüğümde sütünü içen Ela'yla yaşıt, iyi bir aile çocuğuydu. Birde bana kıskanç dersin," diye benimle dalga geçti.

"Hiç komik değil İnci. Bu durum hoşuma gitmiyor."

"Desene iki gün sonra kıyamet kopacak," dediğinde hızla ona döndüm.

"Bu da ne demek?"

"Yarın, kızını paylaşmayı sevmediğin dayısı geliyor demek." Ah doğru ya iki gün sonra İlker'le Elçin geliyordu. Evet, kızımın ben hariç başka bir erkeğe gülümsemesi bile sinirlerimi bozuyordu. Çok saçma olsa da öyleydi. Kız babası olmak zordu. Onu uçan kuştan kıskanıyordum.

"Neyse ki daha iki gün var," dedim mutlu bir şekilde. İlkerler her üç ayda bir, iki haftalarını Malatya'da geçiyorlardı. Hem bizim şirket, hem de amcasının işleri için oraya gitmesi şarttı.

"Ayrıca İlknurlar da haftaya geliyor," dediğinde gözlerimi irice açtım. İki serserinin de oğlu olmuştu ve benim prensesim onların gözdesiydi. Küçük yeğenlerim de dâhil herkes Ela'nın peşinde oluyordu. Bu sebepten onlar varken kızımı kucağıma zor alıyordum.

"Desene kovalamaca başlıyor." İnci bu hâlime sahte bir kırgınlıkla baktı.

"Ela'dan bana fırsat kalmıyor. Eskiden sürekli ben kıskanılırdım," dediğinde benim iki yaramazım olduğu aklıma geldi. Bazen İnci de Ela'dan farksız oluyordu.

Masadaki elini tutarak üstüne bir öpücük bıraktım. "Sen ilk göz ağrımsın. Yerin bambaşka." Gözleri sevgiyle doldu.

"Ömer..." dedi ama devamı gelmedi, çünkü kızımız psişik güçleri sayesinde aramızdaki sevgi iletişimini hemen fark edip, dedesini satarak kucağıma geldi. İnci'yle aramıza girip ona arkasını dönerek boynuma sarıldı.

"Baba, aşkam pembe elbisemi giyeyim. Saçımı da sen yapaysın. Hey zamanki gibi toplaysın," dediğinde şaşkınlıkla ona baktım.

"Akşam nereye gidiyoruz bebeğim?" diye sorduğumda kaşlarını çattı. Kelimeleri yine yarım yamalak söylüyordu. O kadar tatlıydı ki her an öpücüklere boğasım geliyordu.

"Ben dedemle konuşuyken sen anneme yemeğe gidelim dedin ya. Bensiz mi gideceksiniz?" derken gözleri anında sulandı. Alnından öptüğümde İnci gözlerini devirdi. Yine yakalanmıştık.

"Sensiz olur mu benim nazlı prensesim?" dediğimde yüzündeki gülümseme için her şeyimi verirdim.

İnci somurtkan bir şekilde ayağa kalkarak "İyi o zaman, beni almana gerek yok. Ela için eve gelmem gerekiyor, buradan gideriz," diyerek babama döndü. "Haşmet baba itiraz istemiyorum sen de geliyorsun!" Babam her seferinde yorgun olduğunu söylediği için İnci kararlı konuşmuştu. Babam gülümsedi.

"Tamam kızım, bu sefer öyle olsun."

İnci içeri giren Zahide ablaya "Zahide abla biz akşam dışarıda olacağız. Yemeği kendinize göre yaparsınız olur mu?" dediğinde hayranlıkla onu izliyordum. Yıllar içinde harika bir kadın olmuş, resmen ellerimde büyümüştü. Onunla gurur duyuyordum.

Gece eve döndüğümüzde saat epey geç olmuştu. Babam odasına gitti ve Ela kucağımda biz de yukarı çıktık. Uyuyakalmıştı. Pembe elbisesini giymiş, saçını yapmam için beni beklemişti. Saçlarını ilk yaptığım zamanı unutmuyordu. İnci'nin işini azaltmak için saçlarını becerebildiğim kadar toplamış, ortaya çıkan saça da prenses saçı demiştim. Bu yüzden pembe elbisesini her

giydiğinde beni bekliyordu. İnci, Ela'nın odasının kapısını açtı. Tüllerle kaplı yatağına yatırıp, saçlarındaki tokalarla taktığım tacı çıkarmaya başlarken İnci de üstünü değiştirdi. İşim bitince İnci'yi izledim. Çok güzel bir anneydi. Hâlâ arada sırada ona sahip olduğuma inanamıyordum. Üzerindeki dizlerinin hemen üstünde biten vişneçürüğü rengindeki elbisesi kadınsı hatlarını ortaya çıkarmış, sanki çocuğu olan bir kadın değil de genç kız gibi görünmesini sağlamıştı.

"Orada hâlâ ne bekliyorsun hayatım?" diyen sesini duyduğumda başımı kaldırdım. Ela'nın üzerini değiştirmiş bana bakıyordu. Ayağa kalkmadan önce Ela'yı öptüm ve ardından karımın elinden tutup dışarıya çıkarttım. Odamıza girdiğim anda onu kollarıma aldım.

"Sıramı bekliyor, biraz da düşünüyordum," diyerek yüzümü boynuna gömdüm.

"Hımm, o güzel düşüncelerini ben de öğrenebilir miyim?" Başımı çekip yüzüne baktım.

"Pratikte göstermek isterim," diye boğuk bir sesle fısıldadım. Ben elbisesinin fermuarını açarken onun da eli gömleğimin düğmelerine gitti.

"Çok güzel düşüncelere benziyor. O zaman sıra koca bebeğimde," dediğinde gülümsedim. Hızla dudaklarına kapandım. Yıllardır doyamadığım her tadını aldığımda kalbimdeki aşk ve içimdeki huzur şaha kalkıyordu.

Geriye çekildim. "Sen başıma gelen en güzel şeysin İncim." Tek kaşını kaldırıp sanki biri duyabilirmiş gibi iyice yaklaştı.

"Ela duymasın," dediğinde, kendimi tutamayarak gecenin sessizliğinde kahkahamı serbest bıraktım. Sonra ben de ona uyum sağlayıp kısık sesle konuştum.

"Anlaştık. Bu aramızdaki en büyük sır."

Bu sefer o güldü. "Seni çok seviyorum koca adamım."

"Senin o gülüşün için bile dünyayı yakarım küçük kadınım."

Dudaklarıma kapanan bu sefer oydu. Yılların getirdiği bir diğer güzel şeyse İnci'nin ne istediğini bilen bir kadın hâline gelmesiydi. Çok güzel bir ailem olmuştu ve onları bana bağışlaması için her gün Allah'a dua ediyordum.

Kalbimde, aklımda, her şeyimde karıma ve kızıma bağımlıydım.

Son

Teşekkür

Bu satırları yazmak benim için heyecan verici. Çünkü buraya kadar yeniden gelebildiğim için çok mutluyum. Hikayelerimi satırlara dökerken hissederek, sanki olaylar gerçekten oluyormuş gibi satırlara aktarıyorum. Tek amacım bu duyguları sizlere geçirebilmek. Diliyorum ki başarılı oluyorumdur. Bu ikinci kitabım ve umuyorum ki sizlerin desteği ile son olmayacak.

Yazım sürecinde ve sonrasında, gözümün görmediği gönlümün sevdiği, kalbimin hissettiği tüm okurlarıma,
Yardımları, destekleri ve cesaretlendirmeleri için gece gündüz yanımda olan sevgili dostlarıma,
Bu hikayeye beraber ilk adım attığımız can arkadaşıma,
Kitabı çıkarmamdaki destekleri için tüm yayın ekibi ve güzel kapak tasarımcıma,
Varlıklarıyla hayatımı anlamlı kılan, her an yanımda olup sonsuz desteğini hiç bir zaman esirgemeyen, kalbimin sahibi biricik eşime ve oğullarıma,

Sonsuz teşekkürler.

Ayrıca Karmaksan A.Ş Yönetim Kurulu Başkanı Gökdeniz Mahmut Karataş'a teşekkür ederim.